CRIME SCENE: DO NOT CROSS CRIME SCENE: DO NOT CROSS CRIME SCENE: DO NOT CROSS

GW

Leif GW Persson

CAZUL LINDA

Seria: Evert Bäckström #1

virtual project

LEIF GW PERSSON

Seria: Evert Bäckström

Volumul 1

CAZUL LINDA

Original: *Linda - som i Lindamordet*
[*As in the Linda Murder*] (2005)

Traducere din suedeză de:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

3
TREI

2015

Leif G.W. Persson este cel mai cunoscut criminalist scandinav şi un profiler renumit. Din 1991, este profesor la Academia suedeză de Poliţie şi, ca expert criminalist, analizează cazuri complicate în emisiuni TV şi în presă. Este autorul a zece romane poliţiste, trei dintre ele avându-l drept protagonist pe excentricul inspector de poliţie Evert Bäckström. A primit nenumărate distincţii literare, printre care The Piraten Award, The Glass Key for Best Scandinavian Crime Novel, The Swedish Academy of Crime Writers Award (de trei ori), The Finnish Whodunnit Society's Annual Award for Excellence in Foreign Crime Writing, The Petrona Award for Best Scandinavian Crime Novel şi The Danish Academy of Crime Writers Palle Rosenkrantz Prize.

1.

Växjö, vineri dimineaţa, 4 iulie

Linda fusese găsită de vecina ei, ceea ce, judecând situaţia, era mult mai bine decât dacă ar fi găsit-o mama ei. În plus, astfel poliţia a câştigat o grămadă de timp. Mama ei avea de gând să se întoarcă de la ţară abia duminică seara şi în apartament nu locuia nimeni în afară de ea şi fiica ei. Cu cât începeai mai devreme, cu atât era mai bine, mai ales dacă erai poliţist şi aveai de rezolvat un caz de omor, ce necesita o oarecare muncă de supraveghere.

•

Centrala din sediul poliţiei din Växjö a primit apelul la opt şi cinci dimineaţa şi o maşină care patrula prin apropiere s-a deplasat la faţa locului. Nu trecură mai mult de trei minute şi agenţii de poliţie dăduseră deja raportul la centrală. Prima patrulă era la faţa locului, femeia care a sunat se afla în siguranţă pe bancheta din spate a maşinii poliţiei, iar poliţiştii intrară în locuinţă să arunce un ochi. Folosiseră o maşină de patrulă a poliţiei din Växjö, care, în mod normal, ar fi trebuit să rămână parcată în garajul secţiei până când sosea schimbul întâi, timp în care agenţii de serviciu făceau un duş sau stăteau în bucătăria secţiei, aşteptând predica de rigoare din fiecare dimineaţă şi împărţirea sarcinilor.

Ofiţerul de serviciu preluă apelul. Cei doi colegi mai tineri care se deplasară la faţa locului deja îşi creaseră o anumită reputaţie în rândul poliţiştilor de acolo. Din păcate, nu una prea bună, aşa că, fiind de două ori mai în vârstă decât ei şi având treizeci de ani de experienţă, perioadă în care se obişnuise să se trezească mereu în situaţii absurde, ofiţerul de serviciu s-a gândit mai întâi să le trimită întăriri, în caz că reuşea să găsească pe cineva la ora aia. În vreme ce stătea pe gânduri însă, cei doi l-au sunat din nou. Asta după doar opt minute de la primul apel, numai că, de data asta, pe mobil, ca să evite mulţimea de urechi neavizate din jur. Între timp, ceasul arăta opt şi un sfert, ceea ce însemna că raportul colegilor aflaţi la locul crimei sosise la doar câteva minute după apelul de urgenţă.

Ce părea şi mai ciudat însă era că, pentru prima oară, în ciuda vârstei lor fragede, a lipsei de experienţă şi a reputaţiei proaste, cei doi colegi mai tineri au procedat ca la carte. Au făcut tot ce se aştepta de la ei, ba unul dintre ei îşi depăşise chiar atribuţiile – asta, aşa, doar în treacăt spus – lucru care-i aduse

o steluță aurie, câștigată într-un fel nemaiîntâlnit până atunci în cadrul poliției din Växjö.

În dormitorul apartamentului, cei doi găsiră o femeie moartă. Toate semnele indicau că victima fusese ucisă cu doar câteva ore în urmă – nu se știa cum de și-au dat seama de acest lucru. În schimb, făptașul n-a lăsat în urmă niciun indiciu, în afară de fereastra deschisă de la ultimul dormitor, semn că fugise pe acolo.

Din păcate, mai exista un detaliu ce complica lucrurile. Colegul mai tânăr, care îl sunase pe ofițerul de serviciu, era ferm convins că o cunoștea pe victimă și, dacă aceasta era persoana descrisă, însemna că și ofițerul de serviciu o vizitase de mai multe ori de-a lungul verii, ultima oară, chiar cu o zi înainte, după terminarea turei.

•

— Nu-i bine, nu-i bine deloc, bâigui ofițerul de serviciu, mai mult pentru sine. Scoase apoi o listă scurtă cu indicații privind situații de urgență ivite. Era o jumătate de foaie A4 plastifiată, cu vreo zece subpuncte intitulate sugestiv: „Ce să faci dacă lucrurile o iau razna la serviciu". De obicei, foaia se afla sub folia protectoare de pe biroul lui și trecuseră aproape patru ani de când nu mai avusese un motiv să o scoată de acolo.

„Bine, băieți", spuse ofițerul de serviciu. „Uitați cum facem…"

Apoi făcu tot ce se putea aștepta de la el. Dar nimic mai mult. La vârsta lui, nu mai avea chef de fapte eroice.

•

În mașina de patrulă care ajunsese prima la fața locului se aflau doi agenți de ordine din Växjö. Inspectorul de poliție delegat Gustaf von Essen, în vârstă de 30 de ani, poreclit și Contele, cu toate că von Essen ținea neapărat să sublinieze că nu era decât un „baron obișnuit", și colegul lui, cu patru ani mai tânăr, agentul de poliție Patrik Adolfsson, numit Adolf dintr-un motiv care, din păcate, n-avea deloc de-a face cu numele lui de familie.

În clipa în care au răspuns la apel, cei doi se aflau la aproximativ doi kilometri de locul faptei, în drum spre secția de poliție și, având în vedere că la ora aceea nu era aproape nicio mașină pe șosea, Adolf a întors mașina pe loc, a apăsat accelerația până la podea și a ales cea mai scurtă rută până la adresa primită, fără a porni sirena sau girofarurile, în timp ce Contele se uita cu atenție la automobilele care se deplasau pe sensul opus.

Împreună, cei doi cântăreau aproape două sute de kilograme și reprezentau agenți suedezi de ordine de calitate superioară, bine făcuți și abili, idealul de ofițer al oricărui cetățean speriat care dădea alarma la poliție, spunând că are trei derbedei pe verandă ce tocmai se pregătesc să-i spargă ușa.

Când au cotit spre clădirea de pe strada Pär Lagerkvist, unde fusese comisă crima, cei doi au fost întâmpinați de o femeie agitată, care o luase la fugă spre ei în mijlocul străzii. Polițiștii o lăsară să fluture din brațe și bâiguie ceva, după care Adolf coborî din mașină, o apucă ușor de braț, o ajută să se așeze pe bancheta din spate și o asigură că „totul e în regulă". În timp ce Contele se postă în spatele blocului cu arma din dotare la vedere, în caz că infractorul era încă pe acolo și ar fi intenționat să fugă, Adolf verifică repede intrarea principală a clădirii, după care intră în apartament. Lucru ușor, de altfel, având în vedere că ușa era larg deschisă.

Clipa următoare fu cea care îi câștigă steluța de aur. Înainte de-a bifa toate etapele securizării unui loc al crimei, după cum a fost instruit la Academia de Poliție din Stockholm, Adolf cercetă apartamentul cu arma scoasă. Păși pe vârfuri de-a lungul pereților, să nu le pună degeaba bețe-n roate colegilor de la departamentul tehnic și să nu-i ofere un avantaj gratuit făptașului, în situația în care acesta mai era acolo și era suficient de nebun ca să încerce să fugă. Dar nu găsi pe nimeni, în afară de victimă. Aceasta zăcea nemișcată în patul din dormitor, înfășurată într-un cearșaf plin de sânge, aruncat peste capul și corpul ei.

Adolf strigă la Conte prin fereastra deschisă a dormitorului să verifice casa scărilor, apoi își strecură arma în toc și deschise micuța cameră foto digitală, pe care până atunci o ținuse sub brațul stâng. Făcu repede trei fotografii din unghiuri diferite cu corpul acoperit al victimei, după care înlătură cu grijă un colț al cearșafului ce îi acoperea capul, pentru a verifica dacă mai era în viață.

Căută vena jugulară cu arătătorul drept, lucru, de altfel, complet inutil, căci în jurul gâtului se vedea un laț înfășurat de mai multe ori și privirea ei era complet goală. Îi pipăi apoi cu grijă obrajii și tâmplele, dar, spre deosebire de femeile pe care le atinsese în acel fel, pielea victimei părea inflexibilă și împietrită sub degetele lui.

E cât se poate de moartă, dar n-a murit de mult, se gândi el.

Și apoi, dintr-odată, realiză cine e. Nu era doar o cunoștință fugară, ci o persoană cu care vorbise pe bune, despre care-și făcuse diverse idei și la care visase cu ochii deschiși. Și mai ciudat… deși despre asta n-avea de gând să povestească nimănui, era că niciodată nu s-a mai simțit atât de prezent ca în momentul acela. Complet prezent și, în același timp, parcă undeva în culise, privindu-se pe sine din afară. Ca și cum nu s-ar fi privit pe el și cu atât mai puțin pe femeia care zăcea moartă în patul ei și care, cu doar câteva ore în urmă, fusese la fel de vie ca și el.

2.

Martora care a găsit-o pe victimă şi a sunat la poliţie a fost audiată pentru prima dată în jurul orei zece dimineaţa de către doi inspectori criminalişti de la departamentul teritorial de criminalistică, din divizia de noapte. Audierea a fost înregistrată şi dactilografiată în aceeaşi zi. S-au adunat aproximativ douăzeci de pagini tipărite: Margareta Eriksson, 55 ani, văduvă, fără copii, locuieşte la ultimul etaj al aceluiaşi bloc în care locuia şi victima cu mama ei.

Ultimul subpunct al audierii menţiona că martora fusese informată despre interdicţia de a dezvălui informaţii despre caz unor terţe părţi, conform capitolului 23 din Actul Procedurii Penale, paragraful 10. În schimb, nu apărea nimic despre felul în care a reacţionat aceasta atunci când a aflat că – „fiind pasibilă de pedeapsă penală" – n-avea voie să discute cu nimeni despre ce s-a vorbit în cadrul audierii. Lucru deloc ciudat, de altfel. Chestiile astea nu erau niciodată permise în varianta transcrisă şi, în plus, femeia reacţionase exact ca majoritatea martorilor care primeau acel avertisment, spunând că „nu erau deloc genul" care să se apuce să bârfească despre astfel de lucruri.

•

Blocul, alcătuit dintr-un subsol cu câteva boxe, trei etaje, un parter şi un pod, era deţinut de asociaţia locatarilor[1] în care martora era purtătoare de cuvânt. La parter, etajul întâi şi doi se aflau câte două apartamente, iar la etajul trei, pe un palier de două ori mai mare, locuia martora. Blocul avea şapte locatari, de vârstă medie sau mai bătrâni, dintre care unii locuiau singuri, alţii cu partenerii lor de viaţă. Majoritatea copiilor erau mari, mutaţi la casele lor. La data săvârşirii crimei, cei mai mulţi locatari erau plecaţi în concediu.

Apartamentul în care a fost comisă crima era deţinut de mama tinerei şi, conform martorei, aceasta locuia acolo doar sporadic. În ultimul timp, martora o văzuse pe victimă în bloc destul de des, mama fiind plecată în

[1] *Bostadsrättsförening* (în sued., în orig.) – asociaţia locatarilor (de fapt, un fel de firmă). Poate deţine mai multe cartiere cu blocuri şi chiar case, uneori în diferite oraşe ale Suediei. în Suedia, există două variante de locuinţe, cele cu chirie, numite *hyresrätt,* şi cele care pot fi cumpărate, numite *bostadsrätt,* dar care nu constituie, de fapt, proprietatea privată a cumpărătorului. Acesta cumpără doar „dreptul de a locui" acolo, plătind în continuare lunar o sumă ce variază în funcţie de facilităţile oferite şi acoperă cheltuielile de întreţinere. Singurele locuinţe private sunt casele (vilele), cu tot cu terenul aferent.

concediu, petrecându-şi timpul mai mult în casa ei de vacanţă de pe Sirkö, aflată la vreo douăzeci de kilometri de Växjö.

Locuinţa, alcătuită din patru camere şi o bucătărie, se găsea la parter, pe partea care dădea spre stradă şi spre intrarea în bloc, dar având în vedere că fundaţia se afla pe o pantă, parterul era mai înălţat faţă de nivelul curţii mărginite de o zonă verde restrânsă, înconjurată de vile şi de blocuri de chiriaşi.

•

Martora avea doi câini şi, conform spuselor ei, aceştia erau hobby-ul ei de câţiva ani încoace. În ultimul an a avut doi, un labrador şi un spaniel, pe care îi scotea la plimbare de patru ori pe zi. Rutina începea la şapte dimineaţa şi consta dintr-o plimbare mai lungă, de cel puţin o oră.

— Sunt genul care-i mai activ dimineaţa. Niciodată nu mi s-a părut greu să mă scol cu noaptea-n cap. Urăsc să stau şi să trândăvesc în pat toată ziua.

Când se întorcea acasă, femeia lua de obicei micul dejun şi citea ziarul, în vreme ce câinii se înfruptau din „hrana de dimineaţă". Pe la douăsprezece, era timpul pentru o nouă plimbare. Aceasta dura în jur de o oră şi, după ce se întorceau, femeia lua prânzul, iar prietenele ei patrupede erau răsplătite cu „o ureche de porc uscată sau vreo altă delicatesă, numai bună de ronţăit".

Pe la cinci, ieşea din nou, dar de data asta doar pentru o plimbare scurtă. Cam de o jumătate de oră, ca să aibă timp să ia cina şi să „le dea apă de băut lui Peppe şi Pigge" în linişte, înainte de ştirile serii. Mai rămânea doar „un pişu de seară" între zece şi douăsprezece noaptea, în funcţie de oferta de la televizor.

•

Un program riguros, deci, adaptat în întregime nevoilor câinilor ei. Orele libere dintre plimbări erau petrecute în oraş, cu vreo treabă administrativă, cu vreun cunoscut, de obicei – „mai mult prietene şi alţi proprietari de câini" – sau muncind de acasă.

Bărbatul femeii, decedat cu zece ani în urmă, fusese contabil şi avusese firma lui, unde lucrase şi ea cu jumătate de normă. După moartea lui, aceasta a continuat să-şi ajute câţiva clienţi vechi cu anumite chestiuni contabile. Sursa ei principală de venit era însă pensia de urmaş.

— Ragnar s-a ocupat de toate, aşa că n-am dus lipsă de nimic.

Audierea avea loc în apartamentul ei. Poliţiştii care o interogau aveau şi ei ochi, aşa că şi-au dat seama că spunea adevărul. Tot ce vedeau pe acolo le dădea de înţeles că Ragnar se ocupase de bunăstarea soţiei lui.

Pe la ora unsprezece, în noaptea precedentă, când a ieşit pentru acel „pişu de seară", femeia a văzut-o pe victimă ieşind din bloc şi plecând spre centrul oraşului.

— Părea că se duce la un chef, deşi mai nou toţi tinerii arată de parcă s-ar duce la un chef, indiferent că-i dimineaţă sau seară.

Femeia se afla la vreo treizeci de metri mai încolo, pe stradă, şi cele două nu s-au salutat, dar era ferm convinsă că o văzuse tocmai pe victimă.

— Nu cred că m-a văzut. Probabil că se grăbea. Altfel sigur m-ar fi salutat.

Cinci minute mai târziu a urcat şi, după efectuarea rutinei de seară, s-a dus la culcare. Cam asta îşi amintea despre cele petrecute.

•

Vara aceea insuportabilă începuse deja în mai şi părea că nu mai vrea să se termine. Zi după zi, nici cea mai mică adiere de vânt, soarele încingea ca un grătar, cerul era de un azuriu palid, nemilos, fără nori sau umbră, în timp ce vremea dobora noi recorduri de caniculă în fiecare zi. În dimineaţa aceea, femeia ieşi cu câinii pe la şase şi jumătate.

Era mai devreme decât de obicei, e drept, dar, având în vedere că era vorba de „o vară insuportabilă… probabil că nu e doar părerea mea… ştiţi, voiam să evit ce era mai rău". Fiecare proprietar de câine responsabil ştia că patrupedele lui se îmbolnăveau dacă făceau efort pe căldură.

A urmat acelaşi drum, ca în fiecare zi. Femeia a luat-o la stânga pe străduţă, de îndată ce a ieşit din bloc, a trecut pe lângă clădirile învecinate şi s-a îndreptat spre gangul din dreapta, care ducea spre pădurea cea întinsă şi care se afla la doar câteva sute de metri de spatele blocului în care locuia. Peste o jumătate de oră, s-a gândit că era mai bine să se întoarcă. Se făcuse deja insuportabil de cald, deşi era doar şapte şi un pic. Peppe şi Pigge respirau cu limba scoasă şi stăpâna lor tânjea şi ea după umbra din apartament şi ceva răcoritor de băut.

În clipa în care a luat decizia să se întoarcă, cerul s-a întunecat brusc şi vântul a început să zgâlţâie tufişurile şi copacii din jur, în timp ce undeva în apropiere tuna şi fulgera de zor. Când primele picături mari de ploaie au căzut, se afla la doar câteva sute de metri de bloc şi a rupt-o la fugă, deşi, de fapt, era prea târziu, pentru că ploaia se transformase deja într-o rupere de nori. A ajuns la intrarea în bloc udă până la piele. În clipa aceea, a văzut că fereastra de la dormitorul vecinei se legăna în vânt, iar perdelele din cameră erau leoarcă.

De îndată ce a ajuns la uşa de la intrare a vecinei – „era deja şapte jumate, cam aşa, dacă am estimat bine" – a sunat lung, dar nu i-a răspuns nimeni.

— M-am gândit că o fi deschis geamul când s-a întors noaptea, târziu. De ce, nu înţeleg… că doar era mai cald afară decât în casă. În orice caz, când am ieşit pentru „un pişu de seară", era închis. Ştiu, pentru că genul ăsta de detalii nu-mi scapă niciodată.

•

Văzând că nu-i deschide nimeni, vecina a urcat cu liftul până la apartamentul ei. A șters câinii cu un prosop cât a putut și s-a schimbat și ea în haine uscate. Era iritată.

— Avem și noi o asociație a locatarilor, iar cu petele de umezeală nu-i de glumit. Și mai e și riscul spargerilor din ziua de azi. E drept că sunt câțiva metri până la pervazul ei, dar nu trece o zi să nu citești despre cățărători din ăștia profesioniști, care se urcă pe fațade și fură tot ce găsesc și, dacă nu-s amețiți de la droguri, nu le este rușine să împrumute o scară de la vreun prieten.

Dar ce era să facă? Să discute cu fata cu prima ocazie când se întâlneau? Sau s-o vorbească de rău la telefon cu mama ei? Cu paisprezece zile în urmă, mai avusese loc o rupere de nori, dar atunci n-a ținut mai mult de zece minute, „nici n-a început bine, că s-a și terminat", soarele a ieșit din nou pe cerul albastru, fără urmă de nori, și, „de fapt, ploaia aia chiar le-a priit peluzei și celorlalte plante". Dar nu și de data asta, așa că, după un sfert de oră, în timp ce a pregătit holurile câinilor și a pus de o cafea, văzând că plouă la fel de tare, s-a hotărât.

— Cum spuneam, sunt șefa asociației de locatari. Toți cei care stăm aici ne ajutăm reciproc, mai aruncăm un ochi spre ușa celuilalt. Mai ales acum, vara, când mulți sunt plecați în concediu. Așa că am cheia de rezervă de la majoritatea apartamentelor din bloc.

•

Zis și făcut. Femeia a căutat cheia primită de la mama victimei, a coborât cu liftul până la parter, a sunat la ușă de câteva ori, „de siguranță, în caz că totuși era acasă", a descuiat și a intrat în apartament.

— Înăuntru arăta cam cum mă așteptam, ca atunci când tinerii sunt singuri acasă, așa că nu mi s-a părut nimic dubios. Cred că am strigat dacă e cineva acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni și am intrat… în dormitor… da… și atunci am văzut ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama imediat că… Apoi… am făcut stânga-mprejur și am fugit imediat în stradă… m-am gândit că poate o fi încă acolo… chiar m-am speriat de moarte. Noroc că aveam mobilul la mine și am putut să sun… la numărul vostru de urgență… care era, Doamne, ah, da, unu-unu-doi. Și au răspuns imediat, deși ziarele au scris că nu sunt destui polițiști la secție.

•

Fereastra deschisă a dormitorului n-a apucat s-o mai închidă, dar oricum n-a contat, pentru că ploaia se oprise deja când prima patrulă a ajuns la fața locului și posibilele daune provocate de umezeală nu mai interesau pe nimeni. Agentul de poliție Adolfsson nu s-a gândit s-o facă nici el, desigur. În schimb, a observat că geamul ferestrei era plin de urme de sânge diluate de

apă, dar pentru că nu mai ploua, a lăsat şi acest detaliu în seama colegilor lui mai în vârstă de la departamentul tehnic.

•

Era cea mai caniculară vară din istoria omenirii, o vecină făcea aceeaşi plimbare cu câinii ei în fiecare dimineaţă şi avea o cheie de rezervă de la apartamentul victimei, fusese o rupere de nori neaşteptată, o fereastră a rămas deschisă. Circumstanţele alcătuiau împreună o serie de coincidenţe, rodul întâmplării, dacă vreţi, în orice caz, acestea le-au permis poliţiştilor să descopere ce s-a întâmplat, în acel mod, nu altfel. Ceea ce, în comparaţie cu cealaltă alternativă, nu era deloc cea mai rea opţiune.

3.

Agentul de serviciu, după cum ştim, îşi făcuse treaba. În mai puţin de două ore, ajunseseră toţi cei care trebuiau să fie la locul crimei. Din păcate, şi o mulţime de gură-cască, pe care ar fi preferat să-i trimită undeva, dar cărora nu le puteau face nimic. Perimetrul din jurul blocului era delimitat cu bandă de culoare galben-albastră şi strada din faţă la fel, în ambele sensuri.

Cei de la Ordine şi Disciplină verificau deja blocurile învecinate şi împrejurimile, în timp ce o patrulă cu câini încerca să localizeze urmele pe care presupuneau că le-ar fi lăsat făptaşul, în caz că sărise pe geam. Dar nu găsiră nimic, ceea ce nu luă pe nimeni prin surprindere, având în vedere ruperea de nori care avusese loc cu câteva ore în urmă.

Inspectorii judiciari începură să cerceteze locuinţa, medicul legist, aflat în casa lui de vacanţă, fusese contactat şi el şi se îndrepta spre Växjö. Colegii responsabili de la divizia teritorială de criminalistică o audiaseră deja pe martora care dăduse peste victimă, atât mama, cât şi tatăl ei fuseseră informaţi despre cele întâmplate şi duşi la sediul poliţiei. În curând, agenţii aveau să meargă din uşă în uşă prin cartier, iar punctele de pe lista cu sarcini a ofiţerului de serviciu – cu excepţia celui din urmă – urmau să fie bifate şi eliminate.

•

Când ofiţerul de serviciu se asigură că toate piesele erau la locul lor, sau, cel puţin, cât de cât, bifă şi ultimul punct de pe listă şi îl sună pe şeful poliţiei teritoriale[2]. În mod ciudat, deşi era o zi de vineri dintr-o vară fără sfârşit, şi deşi era în concediu, acesta nu se afla în casa lui de vacanţă de lângă Oskarshamn, la vreo sută de kilometri de Växjö, ci la masa de scris din birou, câteva etaje mai sus, în aceeaşi clădire cu ofiţerul de serviciu. Cei doi vorbiră la telefon aproape un sfert de oră. Cel mai mult discutară despre victimă şi, la finalul convorbirii, ofiţerul de serviciu se simţi dintr-odată extrem de deprimat, cu toată experienţa şi încercările la care fusese supus de-a lungul carierei.

Ciudat, dacă e să ne gândim că ultima oară când a fost nevoit să scoată lista scrisă de mână – îi ţinea locul unui coleg de la poliţia de proximitate din Kalmar – era de-a dreptul amuzat de ceea ce se întâmplase. Doi dintre cei mai periculoşi scandalagii din oraş începuseră să împuşte în sus şi-n jos, ziua în amiaza mare, printre cetăţenii decenţi şi cumsecade ai oraşului. S-au

[2] *Län,* în sued. în orig., – unitate teritorială administrativă din Suedia.

tras peste douăzeci de focuri, în toate direcţiile posibile. Dar – probabil printr-o minune a Domnului – tontălăii s-au împuşcat din greşeală unul pe celălalt, iar asta nu se putea întâmpla decât în Småland, s-a gândit ofiţerul de serviciu în ziua aceea.

•

Şeful poliţiei teritoriale nu se găsea în toane bune nici el. Sigur că nu era detectiv criminalist şi una dintre regulile lui de bază spunea să nu depună armele sub nicio formă şi să nu se sperie înainte să afle despre ce era vorba. Dar cazul ăsta nu arăta bine deloc. Prezenta toate semnele timpurii ale unui caz clasic de omor care necesita o muncă de investigare îndelungată şi, dacă mai mergea şi rău şi dacă se gândea la identitatea victimei, n-avea cum să nu se simtă prost când profesia îi juca astfel de feste nedrepte.

Şeful poliţiei teritoriale ţinuse un discurs la o cină cu o săptămână în urmă şi zăbovise îndelung asupra lipsei de resurse a poliţiei, trăgând concluzia că echipa lui semăna cu „un gard de lemn cu scânduri lipsă, demolat de vânt, un zid de apărare prost construit, care trebuia să ţină piept unei rate a criminalităţii tot mai ridicate”.

Fusese un discurs foarte apreciat, iar şeful poliţiei teritoriale era mulţumit de comparaţia cu gardul, care i s-a părut atât originală, cât şi elocvent formulată. Dar nu era singurul de acolo. Redactorul-şef al celui mai mare cotidian local era prezent şi el la cina cu pricina şi ţinu să-l complimenteze la cafea şi coniac.

Însă asta s-a întâmplat demult şi şeful poliţiei teritoriale nici nu voia să-şi imagineze ce idei avea să-şi facă în curând redactorul-şef de la acelaşi cotidian local.

•

Mai rău era cu propriile sentimente, cele care ţineau de persoana lui privată. Îl cunoştea bine pe tatăl victimei, iar pe fiica lui – adică, victima – o întâlnise de mai multe ori. Considera că tânăra era cât se poate de încântătoare şi, dacă ar fi avut o fiică, şi-ar fi dorit să arate şi să fie exact ca ea. Ce naiba se întâmplă, se gândi, şi de ce tocmai în Växjö, unde n-am mai avut un caz de omor cu făptaş necunoscut de când m-am angajat aici. De ce în ograda mea? Şi mai ales acum, vara.

În clipa aceea, se hotărî. Indiferent de cât de rare erau scândurile din gardul lui, de câţi erau plecaţi în concediu şi de ce prostioare poliţieneşti mai avea de rezolvat, şeful poliţiei teritoriale se gândi că e timpul să se pregătească pentru ce-i mai rău. Ridică receptorul şi-l sună pe vechiul lui prieten şi coleg de facultate, „ŞBNC”, cu gândul să-i ceară ajutorul. „La cine altcineva să apelez într-un ceas nefast ca ăsta?” se întrebă şeful poliţiei teritoriale.

După convorbirea ce dură mai puţin de zece minute, şeful poliţiei teritoriale se simţi mult mai uşurat. Aproape eliberat. I s-a promis că va primi ajutoare în curând, cel mai bun ajutor posibil al Departamentului de Omucideri al Poliţiei Suedeze, legendara Brigadă Naţională de Criminalistică. Şeful lor îi promisese c-o să ajungă la el încă din ziua aceea.

Şeful poliţiei teritoriale reuşi deci să se achite şi el onorabil de prima etapă a misiunii sale. Nu merita o steluţă de aur, e drept, şi nici măcar una de argint, dar una de bronz, poate, având în vedere că îşi amintise de un detaliu important. O rugă pe secretara lui să sune imediat la Hotelul Municipal şi să rezerve şase camere single pentru o perioadă nelimitată, cu menţiunea că acestea trebuiau să fie pe acelaşi palier, cât se poate de izolate de celelalte camere de hotel.

Cei de la Hotelul Municipal s-au bucurat, pentru că vara era oricum un sezon mort într-un orăşel ca Växjö şi camere libere se găseau din plin. Nu pentru mult timp însă, căci, peste câteva ore, nimeni nu mai putea rezerva o cameră liberă în centrul oraşului.

4.

Stockholm, 4 iulie, vineri dimineaţa

Cu toate că era doar zece dimineaţa – în vara aceea ciudată, care începuse din mai şi părea că nu se mai termină – una dintre legendele vii ale Brigăzii Naţionale de Criminalistică se afla deja la birou. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, comisarul Evert Bäckström nu-şi luase concediu şi nu plecase la ţară ca să se lupte cu ţânţarii, o nevastă ţâfnoasă sau nişte copii răsfăţaţi. Nemaivorbind de vecinii nebuni, buda din curte, grătarele mirosind a benzină şi berile mult prea calde.

•

Bäckström era un bărbat mic de statură, gras şi primitiv, care, la nevoie, putea fi atât şiret, cât şi supărăcios, ba chiar răzbunător. În ceea ce-l privea, se considera un tip inteligent şi în floarea vârstei. Un om liber şi fără obligaţii, care prefera viaţa comodă de la oraş şi, având în vedere că un număr destul de mare de doamne apetisante şi îmbrăcate sumar îi împărtăşeau părerea, nu avea deloc motive să se plângă.

Concediile de vară erau o sursă de plăcere pentru cei mai săraci cu duhul şi, fiindcă majoritatea colegilor o foloseau aproape excesiv, Bäckström avea toate motivele să rămână la serviciu unde putea să-şi facă treaba în linişte, netulburat de nimeni. Era ultimul care sosea şi primul care pleca, fără să comenteze cineva. Asta era şi ideea. Să aibă destul timp pentru diferitele comisioane personale şi, în caz că vreun şef rămas la serviciu şi-ar fi băgat nasul la el să vadă ce face, Bäckström era pregătit pentru înfruntare.

Cu o zi înainte ca şeful lui direct să plece în concediu, Bäckström l-a informat că, pe lângă faptul că se afla la secţie şi putea să se ocupe de cele practice în caz că se întâmpla ceva neprevăzut, urma să-şi petreacă eventualul timp liber rămas verificând dosare vechi, din păcate, ignorate. Şeful lui nu avu nimic de comentat. Nu voia decât să plece de la sediul central aflat pe Kungsholmen şi n-avea deloc chef să pălăvrăgească cu Bäckström, aşa că, în momentul acela, pe biroul lui Bäckström se înălţa un munte de dosare vechi, cu cazuri de omor, aruncate alandala, nu se ştie din ce motiv, de câţiva colegi mai prostănaci.

Primul lucru pe care-l făcea când ajungea la serviciu era să-şi rearanjeze puţin teancul de hârtii, în caz că cineva s-ar fi plimbat pe-acolo şi ar fi vrut să tragă cu ochiul la ce făcea. După ce termina de întocmit planul pentru restul

zilei, în scaunul lui de birou extrem de confortabil din spatele mesei de scris ticsite de hârtii, Bäckström butona o scuză plauzibilă pentru absenţă pe mobilul lui de serviciu. Se puteau alege mai multe variante şi, nevrând să se repete şi să dea naştere la bănuieli, Bäckström dădea de obicei cu zarul, lăsând soarta să decidă dacă avea să-şi petreacă restul zilei într-o „şedinţă", „plecat de la birou în interes de serviciu", „lipsea temporar", dacă avea vreun „comision extern" sau dacă era în vreo „călătorie de afaceri". După ce rezolva una dintre aceste sarcini recurente, de obicei era timpul să dea piept cu restul provocărilor şi tribulaţiilor zilei luând „prânzul". O nevoie umană de bază, un drept stipulat în Codul Muncii, având un cod al său în lista de scuze din telefonul oricărui agent de poliţie. Pentru asta nici măcar nu erai nevoit să dai cu zarul.

Singura problemă era că nu prea-i mai ieşea socoteala cu orele suplimentare şi celelalte mici beneficii pecuniare. Ca de atâtea ori înainte, era strâmtorat şi de data asta, cu toate că nu trecuse decât o săptămână de la salariu. Nu-i bai, se rezolvă, se gândi Bäckström. Deocamdată n-am decât să mă bucur de vremea frumoasă şi de doamnele pe jumătate dezbrăcate de aici, din oraş. Lasă, că se găseşte în curând vreun cretin care o să omoare în bătaie vreun amărât într-un local „de lux", şi atunci o să am clar nevoie de ore suplimentare, diurne şi alte beneficii scutite de taxe. Şi în timp ce se încuraja aşa, îi sună telefonul.

•

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică, ŞBNC, Sten Nylander – sau ŞBNC, cum îl numeau între ei cei opt sute de colegi ai lui – era şi el adâncit în gânduri când a fost sunat de şeful poliţiei teritoriale din Växjö. Gânduri măreţe despre o problemă operativă complicată, pe care o studia pe masa uriaşă de planificare din camera lui de control, „Op-Center", cum îi plăcea să-i spună: cum să organizeze Forţele de Intervenţie Rapidă în caz că unui grup de teroriști internaţionali i-ar trece prin cap să captureze un avion de pe Arlanda[3].

În mod evident însă, colegul său de la Växjö nu era în stare să discearnă la fel de uşor între problemele majore şi cele minore, drept care, ca să nu irosească şi restul zilei, ŞBNC îi promise că-i trimite nişte oameni din propria lui Brigadă Naţională de Criminalistică în curând. În cel mai rău caz, dacă îşi făcuseră alte planuri, n-aveau decât să-şi schimbe priorităţile, îşi spuse el după ce închise telefonul, apoi o chemă pe secretară şi o rugă „să dea de piticul ăla îndesat de la Brigada de Criminalistică, al cărui nume nu mi-l amintesc". Apoi se întoarse la treburi mai serioase.

[3] Cel mai mare aeroport din Suedia, aflat lângă Stockholm.

•

— Se pare că ŞBNC are o groază pe cap, chit că e perioada de concedii, constată Bäckström, în timp ce-i zâmbi secretarei şefului său şi dădu din cap către uşa închisă din spatele ei. „Op-Center, ŞBNC, o laie", îşi spuse în gând.

— Da, e destul de ocupat, zise aceasta pe un ton studiat, fără a ridica ochii din hârtiile din faţa ei. Indiferent de ce perioadă e, adăugă ea.

Da, sigur, se gândi Bäckström. Sau poate că l-au învăţat la un curs că ăia de teapa lui trebuie să-i facă mereu pe ăia de teapa mea să-i aştepte măcar un sfert de oră, în timp ce ei citesc editorialul din *Svenska Dagbladet*.

— Da, trăim nişte vremuri vicioase, spuse Bäckström pe un ton linguşitor.

— Da, răspunse secretara şi-i aruncă o privire atentă.

Asta dacă nu eşti ŞBNC, desigur, se gândi Bäckström. Mai are şi un titlu mişto, nenorocitul. ŞBNC avea o rezonanţă militară, masculină. Oricum, mai bine decât să fii Şeful Poliţiei Suedeze, cocoşul mare de pe mormanul de gunoi, şi să te cheme numai şâpâsî. Cine naiba vrea să fie şâpâsî, se întrebă Bäckström. Sună ca o boală din aia cu care te alegi dacă te culci cu o femeie uşoară.

— ŞBNC vă poate primi acum, spuse secretara şi dădu din cap spre uşa închisă.

— Plecăciuni, zise Bäckström şi înclină uşor capul spre scaun.

Exact un sfert de oră. Până şi-un copil şi-ar fi dat seama. Până şi tu, lesbiano, supărăcioaso, îşi spuse în gând şi-i zâmbi larg secretarei. Aceasta nu spuse nimic. Doar se holbă suspicioasă după el.

•

Şeful cel mai mare al lui Bäckström părea în continuare adâncit în gânduri. În orice caz, îşi mângâia bărbia masculină, bine marcată, cu degetul mare şi arătătorul drept, când Bäckström intră în cameră şi dădu din cap scurt, fără să spună nimic.

Ce tip dubios, se gândi Bäckström. Şi ce ţoale, la treizeci de grade afară.

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică purta, ca de obicei, o uniformă impecabilă, asortată în acea zi cu o pereche de cizme de călărie negre, pantalonii albaştri aparţinând poliţiei călare, o cămaşă de uniformă de un alb orbitor, cu epoleţi, patru dungi aurii şi o frunză de stejar, încununate de coroana regală, iar pe partea stângă a pieptului i se prelingea o panglică cu patru dungi şi pe cea dreaptă se vedeau cele două săbii de aur încrucişate care, dintr-un motiv obscur, au devenit emblema Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Şi cravată, desigur, potrivită să stea într-un unghi perfect, fixată cu acul special conceput pentru comandanţii avansaţi în grad. Spatele, drept ca o prăjină, stomacul supt şi pieptul umflat, ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă cea mai proeminentă parte a corpului.

Şi ce guşă afurisită. Zici că are o platformă petrolieră pe făţoiul ăla, se gândi Bäckström.

— Dacă te întrebi de ce sunt îmbrăcat aşa, spuse ŞBNC, fără a-i arunca măcar o privire şi fără a lua degetele de pe partea corpului care-l preocupa atât pe Bäckström, să ştii că am de gând să ies la o plimbare cu Brandklipparen.

Aha, să vezi că nu-i scapă nimic. Mai bine să fii atent, se gândi Bäckström.

— Un nume regal pentru un armăsar nobil, adăugă ŞBNC.

— Parcă aşa o chema şi pe mârţoaga aia a lui Carol al Doişpelea, spuse Bäckström linguşitor, deşi lecţiile de istorie erau cele de la care chiulise cel mai mult.

— Carol al XI-lea şi Carol al XII-lea, constată ŞBNC. Acelaşi nume, da, nu şi acelaşi cal, bineînţeles. Ştii ce-i asta? adăugă el şi dădu din cap spre macheta elaborată de pe masa lui de planificare.

Având în vedere toate terminalele, hangarele şi avioanele alea, n-aş zice că-i bătălia de la Poltava, se gândi Bäckström.

— Arlanda, dădu cu presupusul Bäckström.

Sau cum naiba arăta Arlanda de sus?

— Exact, spuse ŞBNC. Dar nu de asta am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Vă ascult, şefu', spuse Bäckström încercând să adopte un aer de premiantul clasei.

— Växjö, rosti ŞBNC emfatic. Crimă, tânără găsită strangulată acasă, azi-dimineaţă. Probabil viol. Le-am promis că-i ajut. Aşa că adună-ţi câţiva colegi şi plecaţi cât puteţi de repede. Detaliile le discuţi cu cei din Växjö. Dacă cineva are ceva de comentat, îl trimiţi la mine.

Excelent, îşi spuse Bäckström. Să fiu al naibii dacă nu-i mai mişto decât pe vremea muşchetarilor. Romanul ăla chiar îl citise. În timp ce chiulea de la şcoală.

— S-a rezolvat, şefu', spuse Bäckström.

Växjö, se gândi el. Nu era pe undeva pe coastă, în sud, prin Småland? Parcă văd cum colcăie de femeiuşte pe acolo în perioada asta.

— Ah, da, încă ceva, spuse şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Era să uit. Ar mai fi o mică complicaţie. Cu identitatea victimei.

•

Păi, să vedem, zise orbul, se gândi Bäckström peste o jumătate de oră la birou, pe când se ocupa de ultimele detalii practice. În primul şi-n primul rând, o infuzie considerabilă de bani lichizi sub forma unui ordin de plată, pe care reuşi să-l procure de la casierie, cu toate că era vineri şi sezon de concedii. Apoi, drept întărire, câteva bancnote de o mie, din seiful cu banii de recompense pentru informatorii Brigăzii de Omucideri. Aici găseai tot

timpul bani în caz de comisioane urgente şi neprevăzute, lucru ştiut de Bäckström care, în ciuda vântului care bătea prin contul lui personal, n-avea de gând să ducă lipsă de ceva în perioada următoare.

După aceea, adună, cu chiu cu vai, nici mai mult, nici mai puţin de cinci colegi, din care patru erau poliţişti adevăraţi şi una muiere. Oricum, era doar o angajată civilă şi avea să se ocupe de hârţoage, aşa că Bäckström era nevoit să se împace cu situaţia. Unul dintre colegii lui avea să aprecieze cu siguranţă aranjamentul, deoarece obişnuia să se dea la ea de câte ori se ivea ocazia şi nu se afla în raza de acţiune a soţiei sale acrite. Poate că nu-i trupa de elită, se gândi Bäckström verificând lista cu numele celor din echipă, dar e de ajuns, având în vedere că-i perioada de concedii. În plus, o să fiu şi eu acolo.

Îi mai rămânea să aleagă mijlocul de transport pentru drumul spre Växjö şi pentru celelalte deplasări de la faţa locului. Maşini existau destule, nu se ştia de ce, şi Bäckström puse mâna pe cele mai bune trei. Pentru propriile nevoi, alese un Volvo cu tracţiune pe patru roţi, cel mai încăpător model, cel mai puternic motor şi atâtea dotări suplimentare, încât presupuse că băieţii de la tehnic trebuie să fi fost cu siguranţă „luaţi" când l-au comandat.

Păi, cam asta ar fi, se gândi Bäckström şi bifă şi ultimul punct de pe lista lui scurtă. Trebuia doar să-şi facă bagajul, dar când îşi aduse aminte de acest detaliu, îi pieri tot cheful. La Systembolaget[4] nu trebuia să se ducă. De data asta, avea o rezervă de spirtoase acasă. Un coleg mai tânăr de-al lui fusese la cumpărături la Tallinn, iar Bäckström îşi făcuse provizii zdravene: whisky, votcă şi două baxuri de bere la cutie, blondă şi tare, dinamită curată.

Dar cu ce naiba mă îmbrac, se gândi Bäckström şi îşi aminti de maşina de spălat stricată, coşul cu rufe supraîncărcat şi mormanul de rufe murdare, care trona în dormitor şi în baie de aproape o lună. Avusese o mică problemă chiar şi în dimineaţa aia, înainte să plece la serviciu. Proaspăt ieşit de la duş şi aranjat, a stat în mijlocul camerei ca o momâie – cu toate că nu era mahmur, lucru de altfel rar – şi a căutat o veşnicie o cămaşă şi o pereche de izmene care să lase impresia că îi aparţine unui negustor de brânzeturi danez. Se rezolvă, se gândise Bäckström, şi dintr-odată îi veni o idee genială. Mai întâi, dăduse o tură rapidă prin centrul comercial de pe Sankt Eriksgatan, ca să cumpere nişte haine noi şi, desigur, curate. De lichidităţi nu ducea lipsă şi rufele murdare putea să le dea la spălat la hotel, în Växjö.

[4] Lanţuri de magazine care deţin monopolul în ceea ce priveşte comercializarea băuturilor alcoolice în Suedia, cu program redus.

Genial, îşi spuse în gând Bäckström. Dar ia să îmbuc eu ceva, înainte de toate. Ar fi o abatere profesională să încep să anchetez o crimă când îmi chiorăie stomacul.

•

Bäckström luă un prânz copios la un restaurant spaniol din apropiere, cu o grămadă de tapas şi alte delicatese din meniul adaptat sezonului de vară. Gândindu-se că angajatorii lui puteau să-i achite nota, Bäckström adăugă şi un informator imaginar pe foaia de decontare. Acest informator avea bunul obicei de-a consuma două beri la jumate. În ceea ce-l privea pe el, se mulţumise cu o sticluţă de apă minerală, fiind de serviciu, şi, ieşind în stradă, mulţumit şi cu stomacul plin, îşi spuse că de mult nu s-a mai simţit atât de bine. Soarele e pe cer şi viaţa-i frumoasă, îşi spuse Bäckström şi o luă spre casă. Nici nu era nevoie să ia un taxi pentru că, de câţiva ani încoace, locuia într-un apartament mic şi drăguţ de pe Inedalsgatan, la doar câteva minute de mers de sediul central al poliţiei, de lângă Kronobergsparken.

Apartamentul îl găsise printr-un coleg bătrân, ieşit la pensie cu mulţi ani în urmă, pe care l-a cunoscut pe vremea când lucra la Infracţiuni Periculoase, în Stockholm. Colegul acesta se mutase definitiv în casa lui de vacanţă din arhipelag, ca să poată bea până la moarte în linişte şi pace şi să pescuiască puţin până atunci. Prin urmare, nu-i mai trebuia apartamentul de la oraş şi transferase contractul de închiriere pe numele lui Bäckström.

Bäckström şi-a vândut apartamentul pe care-l avea unui coleg mai tânăr de la Criminalistică Teritorială, care fusese dat afară de nevastă pentru că s-a încurcat cu o colegă de la Ordine şi Pază, dar având în vedere că aceasta din urmă era şi ea măritată cu un al treilea coleg, care lucra la Intervenţie Rapidă, un adevărat nenorocit când se împuţea treaba, nu putea fi vorba să se mute la ea.

Prin urmare, colegul cu pricina a achiziţionat apartamentul lui Bäckström. Plata s-a făcut în bani lichizi, fără impozit, la un preţ rezonabil, şi, drept răsplată, colegul l-a ajutat pe Bäckström să-şi mute sarsanalele în apartamentul cel nou de pe Kungsholmen. Două camere, bucătărie şi baie, etajul doi, vedere spre curtea interioară. Chirie rezonabilă, majoritatea vecinilor erau bătrâni care nu scoteau niciun pâs şi care habar n-aveau că Bäckström era poliţist. Nici că se putea mai bine.

Singura problemă a lui Bäckström era că trebuia să găsească o muiere care să-i cureţe şi să-i spele, în schimbul unor partide tari în patul solid din lemn de brad, cumpărat de la Ikea.

De data asta arată chiar nasol, se gândi Bäckström, în timp ce-şi îndesa hainele murdare într-o geantă sport încăpătoare, pentru a le transporta la prima spălătorie a Hotelului Municipal din oraşul Växjö.

Cel mai bine ar fi fost dacă aş putea lua casa cu mine şi s-o las la recepţie, se gândi el. În fine, nu contează, se rezolvă şi asta, trase concluzia Bäckström şi scoase o bere rece din frigider. Apoi încărcă şi cealaltă geantă cu cele trebuincioase, dar, în clipa aceea, fu cuprins de o presimţire sumbră. Era ca şi când cineva l-ar fi apucat de guler pe la spate şi l-ar fi scuturat. În ultimii ani, i se întâmplase destul de des. Ce naiba mă fac cu Egon, se gândi Bäckström.

•

Pe Egon l-a botezat după colegul lui ieşit la pensie, prin care făcuse rost de apartament, în rest, nu prea semănau, pentru că Egon al lui Bäckström era un peştişor de aur obişnuit, pe când cel al cărui nume îl purta era un fost poliţist în jur de şaptezeci de ani.

Bäckström îl primise pe Egon, cu acvariu cu tot, de la o muiere pe care o întâlnise acum o jumătate de an, în urma unui anunţ matrimonial de pe internet. Ce l-a convins să-i scrie a fost, în parte, felul în care se descria femeia, dar mai ales mottoul ei, „Uniforma, un avantaj". E drept că Bäckström a sărit peste uniforma de poliţist de îndată ce-a avansat suficient în grad, ca să se poată apăra de comentariile superiorilor săi – dar cui îi mai păsa de astfel de detalii?

Iniţial, totul a mers strună. Descrierea ei („o femeie deschisă şi emancipată") nu era deloc exagerată. Iniţial, cum spuneam, pentru că, după un timp, a început să semene cu restul muierilor guralive care trecuseră prin viaţa lui până atunci. Nu-i de mirare că lucrurile au luat o întorsătură obişnuită, excepţia fiind Egon care locuia cu el şi acum, şi mai grav era că Bäckström începea să se ataşeze de el.

Momentul crucial din relaţia dintre Bäckström şi Egon a avut loc cu câteva luni în urmă, când Bäckström a fost nevoit să plece în provincie ca să ancheteze un caz de omor şi, timp de o săptămână, n-a avut cum să-l hrănească pe peştişorul de aur.

Mai întâi, a apelat la femeia care-i adusese pe cap pacostea aceea cu aripioare, dar aceasta a urlat la el şi i-a trântit receptorul în nas. Asta e, dacă funcţionează, bine, dacă nu, nu, s-a gândit Bäckström şi, ignorând avertismentul de pe ambalaj, a golit pe jumătate cutia cu hrană în acvariu, înainte de plecare. Ăsta-i avantajul când ai un peştişor de aur, şi-a spus în maşină, în drum spre locul faptei. O potaie n-ai cum s-o arunci la budă şi să tragi apa, în caz că dă ortu' popii, iar acvariul valora cel puţin câteva sute, dacă îl vindea pe internet.

•

Când s-a întors, Egon trăia. E drept că i s-a părut mai vivace înainte de plecarea lui şi că în primele zile înota cam pe spate, dar după câteva zile şi-a revenit de tot.

Acest lucru îl impresionă într-atât pe Bäckström, încât începu să le povestească despre Egon până şi colegilor în pauza de cafea – „e un mormoloc dat naibii" – şi cam pe atunci a început să se ataşeze de el. Serile se întâmpla să-l urmărească minute în şir, în timp ce sorbea din grogul lui binemeritat după o zi de muncă lungă şi plină de peripeţii. Doamne, cât de lipsit de griji părea Egon, înotând în lung şi-n lat prin acvariu, fără să-i pese că n-are nicio domnişorică prin preajmă. „Las c-o duci bine, băiete", obişnuia să spună Bäckström şi constată că Egon era mult mai tare decât toate documentarele cretine cu animale pe care le văzuse la televizor.

•

Numai să am grijă să n-o lălăi prea mult cu investigaţia asta, se gândi Bäckström, simţindu-se uşor vinovat, în timp ce scotea cu degetul mare o doză sănătoasă de hrană pentru peşti din cutiuţă şi-o scutura în acvariul micului său tovarăş. Iar dacă era să se întindă prea mult, n-avea decât să-şi sune un coleg şi să-l roage să preia rutina zilnică a hrănitului.

— Ai grijă de tine, băiete, spuse Bäckström. Tati trebuie să plece la lucru. Ne vedem în curând.

Peste un sfert de oră, Bäckström se îndrepta spre Växjö, împreună cu doi colegi de la Brigada Naţională de Criminalistică.

5.

Tovarăşii de drum ai lui Bäckström, două tinere talente de la secţie, inspectorii Erik Knutsson şi Peter Thorén, nu erau tocmai cei mai inteligenţi colegi de-ai lui, dar măcar se conformau când le ordona ceva. La serviciu, colegii le ziceau Lolek şi Bolek şi, în afară de faptul că Lolek era blond şi Bolek brunet, cei doi semănau ca două picături de apă. Erau tot timpul împreună, le umbla gura non-stop şi, dacă închideai ochii, era imposibil să-i deosebeşti după voce.

•

Knutsson preluă rolul de şofer, în timp ce Thorén stătea în scaunul din dreapta lui şi citea cu voce tare un pliant turistic despre Växjö găsit pe internet. Bäckström zăcea întins pe bancheta din spate, ca să poată medita în liniște la cazul pe care-l avea de rezolvat, în compania unei beri reci.

— Îmi pare *aim sori*, Bäckström, spuse Thorén. Växjö nu-i deloc pe coastă. E la vreo sută de kilometri de Marea Baltică. Are o catedrală, un guvernator şi o universitate. Cred că l-ai confundat cu Västervik. Sau Kalmar. Şi Västervik, şi Kalmar sunt oraşe de coastă. Din Småland. Astrid Lindgren, bla-bla. Pare să aibă vreo şaptezeci şi cinci de mii de locuitori. Växjö, adicătelea. Cam câte femei disponibile ar însemna asta? Tu ce crezi, Erik?

— Cer prea multe dacă vreau să-mi dai nişte detalii despre caz? îl întrebă Knutsson pe un ton revoltat. Ah, câteva mii, pe puţin, adăugă el şi se lumină la faţă.

— Colegii de la Växjö ziceau că ne trimit un fax cum au aflat ceva, spuse Bäckström şi dădu din cap spre monitorul dintre scaune.

— Ceva tot ştim, insistă Knutsson.

Palavre, palavre, palavre, se gândi Bäckström şi oftă zgomotos.

— Azi-dimineaţă, poliţia a găsit o femeie tânără omorâtă în apartamentul ei. Strangulată. Dacă e să-i credem pe ţărănoii ăştia cu aere de şerif, ar fi vorba despre o crimă pasională. Făptaş necunoscut, tot tacâmul. Dar poate avem baftă şi se înşală. Poate reuşim să-l săltăm pe iubiţelul ei.

— Mai mult nu ştim? întrebă Knutsson pe un ton incredul. Avea prieten?

— Se pare că nu, spuse Bäckström, nesigur pe el. Ar mai fi un mic detaliu care complică treaba. Tipa e de-a noastră.

— Ce vorbeşti? izbucni Knutsson. E o colegă?

— Nu-i deloc bine, constată Thorén. Şi colegă, pe deasupra. Aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. Dacă-i vorba despre o crimă pasională.

— Viitoare colegă, clarifică Bäckström. Tipa era încă studentă la Academia de Poliție din Växjö. Urma să termine la anul. Pe timpul verii, lucra ca recepționeră la secția locală.

— Ce naiba se întâmplă? se întrebă Knutsson scuturând din cap. Cine-i nebun să violeze și să omoare o viitoare polițistă?

— Dacă e o cunoștință de-a ei, sunt șanse să fie tot un coleg, râse înfundat Bäckström. Dar nu cred că-i așa de grav, adăugă atunci când văzu privirea neîncrezătoare a lui Knutsson în oglinda retrovizoare.

— Ar trebui să fie mai ușor de rezolvat decât un caz de omor standard cu o victimă prostituată. Mă rog, dacă e să fim optimiști, îl consolă și Thorén. Am scăpa de clienții ciudați și infractori și toată partea aia.

Nu asta e problema cea mai gravă. Oricum, visează tu numai, se gândi Bäckström.

— Nu putem decât să sperăm, spuse el.

•

Pe la Norrköping, colegii de la Växjö le trimiseră faxul promis, deși, având în vedere conținutul acestuia, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi obosit deloc. Mai întâi, cei trei primiseră o hartă a orașului, cu locul crimei încercuit și cu drumul până la hotel, marcat cu o săgeată. Absolut inutil, pentru că Thorén descărcase deja exact aceeași hartă de pe internet și Knutsson introdusese datele dinainte să plece în sistemul de navigație.

•

Urmă un scurt mesaj din partea șefului anchetei preliminare, care le ura bun venit și îi informa că investigația începuse deja, conform prevederilor standard, și că avea să-i țină la curent dacă mai avea vreo noutate, iar prima întâlnire cu grupul de investigatori urma să aibă loc la nouă dimineața, la sediul poliției din Växjö.

— Se pare că șeful anchetei preliminare e domnul comisar Bengt Olsson de la Criminalistica din Växjö, constată Thorén, care stătea cel mai aproape de fax și avea mâinile libere. Îl știi cumva, Bäckström?

— Da, am mai avut de-a face cu individul, spuse Bäckström și sorbi și ultimele picături din cutia cu bere.

Cam retardat, săracul. Nici că se putea mai bine, se gândi el. În orice caz, găsise deja o strategie de abordare.

— Și cum e? îl întrebă Knutsson.

— Genul empatic, spuse Bäckström.

— Dar despre crime și astea știe ceva? insistă Knutsson.

— N-aș zice, spuse Bäckström. Dar cred c-a participat la o grămadă de cursuri despre violența domestică, incest, *debriefing*, chestii din astea.

— Vreo crimă amărâtă tot a investigat, nu crezi? interveni Thorén.

— Acum câţiva ani a făcut mare tam-tam pe seama unei crime ritualice. O fetiţă, imigrantă, pare-mi-se, crima a avut loc undeva în adâncul şi întunecatul Småland. O informatoare nebună zicea că a fost de faţă când s-a întâmplat.

— Şi? Cum s-a terminat? întrebă Knutsson.

— Păi, excelent. Ne-au trimis dosarul, iar noi l-am prescris în ziua următoare. Pe urmă le-am expediat o scrisoare amicală, în care le explicam în detaliu că acea crimă nu avusese, de fapt, loc niciodată. Apoi le-am mulţumit pentru interesul acordat şi i-am rugat să revină şi pe viitor, în caz că le mai trecea prin cap vreo poveste cu fantome.

— Ah, da, cred că-mi aduc aminte, spuse Thorén. S-a întâmplat înainte să mă angajez. Nu-i ăla – la Bengt Olsson mă refer – căruia colegii mai bătrâni de la secţie îi ziceau „criminalul ritualic”?

— Ăla e, spuse Bäckström. E nişa lui, ca să zic aşa. Fantome şi baubauri, candele cu smirnă şi incisivi lungi şi ascuţiţi, mantale şi un *debriefing* scurt. Înainte ca ofiţerii să se târască acasă.

Despre ce colegi bătrâni vorbeşte ăsta? se gândi Bäckström. Ai dracu' fascişti tineri.

— Dar ce se întâmplă cu echipa? Şi unde ne ducem, de fapt? se văicări Thorén.

— Credeam că ţi-am zis deja acum cinci minute, spuse Bäckström. Dacă sunteţi amabili să vă ţineţi gura, poate reuşesc să-mi odihnesc şi eu puţin căpăţâna asta.

Bine că încep deja, îşi spuse în gând. Doi idioţi.

•

Restul drumului îl parcurseră aproape în linişte. N-au mai primit niciun fax, şi, cu toate că au continuat să trăncănească, Knutsson şi Thorén scăzură volumul şi nu-l mai deranjară pe Bäckström. Când ajunseră la hotel, ceasul arăta deja cinci după-amiază şi, dat fiind faptul că se simţea încă destul de ameţit, Bäckström hotărî să se întindă câteva ore în camera lui, înainte să ia cina. Oricum, ceilalţi colegi nu îşi făcuseră încă apariţia.

•

Fiind genul prevăzător, Bäckström a sunat la hotel în prealabil, aşadar cei trei reuşiră să se furişeze direct în camerele lor, fără să trebuiască să dea piept cu cea de-a treia putere naţională, adunată deja în stoluri în holul cel mare. Apoi a împărţit câteva sarcini. Asta mai lipsea, să n-o facă, doar era şef, ce naiba! Knutsson urma să ia legătura cu colegii locali şi să le transmită că, momentan, Bäckström era ocupat şi că avea să-i sune cât de curând şi să se prezinte negreşit la şedinţa din dimineaţa următoare. Pe Thorén l-a pus

să rezolve problema cu rufele murdare şi să dea o tură până la locul faptei. Iar el se gândea să tragă un pui de somn binemeritat.

— Sunt în picioare de azi-dimineaţă, spuse Bäckström şi plonjă pe patul din cameră. Să nu uiţi să ne rezervi o masă discretă la restaurant. Pentru diseară, la opt.

În sfârşit, se gândi Bäckström după ce Thorén închise uşa. Îşi potrivi perna sub cap şi adormi aproape instantaneu.

6.

O jumătate de oră înainte de cină, echipa s-a întâlnit ca să stea de vorbă în camera lui Bäckström. Nimic mai firesc, având în vedere că Bäckström era şeful lor. Dacă ar fi stat de vorbă altundeva, ar fi însemnat cu siguranţă că pregăteau un complot. Bäckström ştia asta din experienţă pentru că, în anii petrecuţi la Infracţiuni Periculoase, fusese şi şef, şi membru al echipei. Dar, deocamdată, totul părea în ordine. Între timp, sosiseră şi ceilalţi colegi, alerţi şi veseli şi aproape entuziasmaţi, de parcă ar fi fost vorba despre o călătorie la o conferinţă obişnuită din Finlanda, şi nu de o anchetă.

Primul care bătu la uşa lui Bäckström fu vechiul lui coleg, inspectorul Jan Rogersson, pe care Bäckström îl cunoştea încă din perioada de la Infracţiuni Periculoase din Stockholm. Omul venise singur şi profitase de ocazie ca să treacă pe la poliţia din Nyköping, să le înapoieze câteva notiţe referitoare la un caz prescris. Văduva victimei dăduse ortu' popii şi încetase să-i mai trimită plângeri ombudsmanului[5]. Rogersson îşi făcuse apariţia la hotelul din Växjö la câteva ore după Bäckström. Un bărbat cumsecade, potrivit lui Bäckström, şi singurul dintre colegii lui cu care ar fi suportat să-şi petreacă timpul şi în afara serviciului.

Bäckström se simţea energic şi într-o dispoziţie de zile mari, odihnit după somnul de după-masă şi proaspăt ieşit de sub duş, aşa că el şi Rogersson profitară de ocazie şi goliră câte o bere şi un păhărel de tărie, înainte ca restul grupului să mărşăluiască în cameră şi să strice atmosfera paşnică. Knutsson şi Thorén sosiră împreună, desigur. Knutsson fusese la sediul poliţiei, stătuse de vorbă cu colegii locali şi primise un teanc de hârtii. Thorén predase rufele murdare ale lui Bäckström şi apucase să viziteze locul crimei. Niciunul dintre ei nu fusese invitat însă la o bere sau la o tărie la întoarcere. Bäckström ascunsese ambele sticle când auzise bătăile în uşă. Las că pot să bea ei şi-n timpul liber, îşi spuse în gând.

•

Ultimul venit era comisarul Jan Lewin care a călătorit împreună cu colega lor, asistentul civil Eva Svanström. În mod ciudat, cei doi plecaseră de la Stockholm înaintea tuturor, aşa că nimeni nu-şi dădea seama de ce naiba le-a luat şapte ore să parcurgă o distanţă de patru sute de kilometri. Oricum, bănuiau răspunsul, prin urmare nimeni nu i-a luat la întrebări indiscrete.

---

[5] Persoană însărcinată să-i apere pe cetăţeni de excesele de putere ale administraţiei publice, în tarile scandinave. (*N. red.*).

— Văd că aţi călătorit bine, constată Bäckström nevinovat, uitându-se la unica femeie din grupul lor.

Alertă, îmbujorată şi proaspăt călărită, îşi spuse în gând. Dar prea schiloadă pentru gustul lui, aşa că n-avea decât să-şi ţină gura şi să-i lase în pace să-şi facă de cap.

— Da, excelent, ciripi Svanström. Janne a avut nişte treburi de rezolvat pe drum, de asta am întârziat atâta.

— Aha, spuse Bäckström. Ar fi bine să apucăm să discutăm cât suntem numai noi. Nu vreau să vorbim despre chestii de serviciu de faţă cu vulturii ăia de jos. Şi poate apucăm să băgăm şi noi ceva-n gură. Erik, văd că ai primit o grămadă de hârtii. Ai făcut destule cópii pentru toţi?

O adunătură de incompetenţi, îşi spuse în gând.

•

Knutsson adunase tot ce apucară să pună pe hârtie colegii lor de la secţia din Växjö şi făcuse şi şase cópii xerox pentru fiecare. În teancurile lor se regăseau transcrierea primului apel de urgenţă, raportul primei patrule care sosise la faţa locului, numeroase fotografii de la locul crimei şi împrejurimi, un plan al apartamentului în care fusese găsită victima, o descriere scurtă a acesteia, precum şi o listă cu măsurile întreprinse de colegii lor, cu data şi ora exactă pentru fiecare.

Bäckström se simţi uşor dezamăgit după ce aruncă o privire rapidă peste hârtii. În orice caz, nu părea să le fi scăpat nimic evident. Cel puţin deocamdată. Oricum, în curând va prelua cazul şi lui n-avea să-i scape sigur nimic.

— Întrebări, ceva? îşi chestionă colegii, dar aceştia scuturară din cap la unison.

— Încă nu-i vremea de masă, spuse Bäckström şi le zâmbi ironic.

Trântori ce sunteţi, se gândi. În afară de mâncare, băutură şi futaiuri n-aveţi nimic în cap.

— Ştim cumva când o să primim ceva de la medicul legist şi de la inspectorii judiciari? îi întrebă Rogersson.

— Abia mâine se va face autopsia, spuse Knutsson. Au dus-o deja la Institutul de Medicină Legală din Lund. Inspectorii judiciari tocmai lucrau la asta când am ajuns acolo, dar ăla cu care am vorbit eu zicea că au reuşit să preleveze urme de spermă ale făptaşului şi urme de sânge de pe pervazul ferestrei de la dormitor. Şi au găsit şi nişte haine. Ziceau că-s ale lui. Omul le-a uitat când a fugit. S-o fi grăbit băiatul. Colegul cu care am vorbit era ferm convins că a sărit pe geamul de la dormitor. Probabil atunci şi-a julit şi mâna de pervaz.

— Ziceai ceva de nişte haine, mormăi Bäckström. N-avem noi norocul să fi fugit de acolo fără izmene…

— Ba, să ştii că da, răspunse Knutsson. Nu ştiu cu ce era îmbrăcat când a ajuns acolo, dar se pare că s-a cărat fără pantaloni.

— Vai, ce tip iresponsabil, spuse Bäckström. Dar bănuiesc că permisul nu şi-l ţinea în nădragi. Aşa baftă n-o să avem noi în vecii vecilor.

Chiar aşa de tâmpit n-ai cum să fii, se gândi Bäckström, deşi chestia cu pantalonii se încadra la categoria „tâmpenii", semn bun pentru investigaţia lor.

— Îţi mai aminteşti, Bäckström, spuse Rogersson, dintr-odată mai vesel. Îţi mai aminteşti de nebunul ăla care a sugrumat-o în casă pe femeia aia de pe Högalidsgatan? Cazul Ritva. Parcă aşa o chema. Ăla care s-a apucat să cureţe după el şi să şteargă amprentele şi pereţii şi podeaua, tavanul, tot, înainte să se care. A frecat ore-n şir nebunul. Păcat că micuţei Ritva nu-i prea mai păsa de curăţenie.

— Îmi amintesc, spuse Bäckström. Doar eram acolo şi eu, şi tu. De douăzeci de ani ne împui urechile cu cazul ăsta.

O fi de la băutură, se gândi.

— Hai, hai, nu fi! spuse Rogersson, în continuare bine dispus. Mă-ntreb cum s-a simţit când a trântit uşa după el de-a încuiat-o şi şi-a dat seama ce-a lăsat înăuntru.

— Probabil că nu s-a simţit prea bine, spuse Bäckström. Auzi, Peter, tu care te lauzi că ai fost la locul crimei. Ţie cum ţi s-a părut situaţia? continuă Bäckström şi dădu din cap spre Thorén.

— Dar care-i poanta? întrebă Thorén. Iartă un biet mucos ignorant, dar zi-mi şi mie, să nu mor prost.

— Care poantă? spuse Bäckström.

Ce căcat tot zice acolo, se gândi el. Şi ce-ar fi să răspundă la o întrebare simplă?

— Cu ăla de pe Högalidsgatan, se încăpăţână Thorén.

— Ah, ăla, spuse Bäckström. Păi, ce să fie, şi-a uitat portofelul, cu permisul de conducere şi toate nimicurile alea pe care le au oamenii de obicei în portofele. Chiar pe noptiera victimei. Dar bine că a făcut frumos şi curat pe acolo. Inspectorii judiciari n-au găsit, bieţii de ei, nici măcar un fir de păr. Şi dacă aţi vrea să ne întoarcem la dosărelul nostru…

— Nuuu se poate, izbucni Knutsson şi păru la fel de vesel ca şi Rogersson.

— Ziceam de cazul nostru, îi reaminti Bäckström. Cum arăta locul faptei?

•

Ca un loc în care a avut loc o crimă, conform părerii lui Thorén. La fel de deprimant cum arăta, de obicei, un loc în care o femeie a fost violată şi

strangulată. Probabil chiar mai rău, având în vedere că făptaşul fusese singur cu victima în apartament şi păruse să fi avut control deplin asupra ei, ceea ce însemna că n-a trebuit să se grăbească deloc.

Din păcate, nu dădură peste niciun suspect obişnuit. Niciun fost sau actual iubit, nici vreo altă cunoştinţă în care să fi avut încredere. Se pare că victima nu avea iubit de ceva timp şi nu cunoştea niciun nebun sau vreo persoană dubioasă. Rămânea varianta cea mai proastă, coşmarul oricărui poliţist. Făptaşul necunoscut. O persoană pe care nu o cunoştea şi, în cel mai rău caz, nu făcea parte nici din cercul ei de prieteni.

— Se pare că seamănă, totuşi, cu un caz de omor adevărat, trase concluzia Thorén.

— OK, spuse Bäckström. Nu-i bai, băieţi. Se rezolvă. Dar haideţi să înfulecăm şi noi ceva, că după aia o să puteţi să citiţi hârţoagele astea cât vreţi, înainte de culcare. Vedeţi să nu le scăpaţi pe undeva, că n-am chef să găsesc citate mâine în ziare. Cloaca asta pute rău a jurnalişti şi a tot felul de necrofagi. Oricum, eu, unul, trebuie să bag ceva la maţ, că mor de foame. N-am pus nimic în gură de azi de dimineaţă.

— Dacă vă treceţi numele pe dosare şi mi le daţi, le încui eu la mine în seif, cât mâncăm, zise Svanström.

— Excelentă idee, spuse Bäckström.

Hoaşcă linguşitoare, se gândi. Şi mai e şi schiloadă pe deasupra.

•

După cină, cei şase se întoarseră în camerele lor, cu gândul să se apuce de citit dosarul. Cel puţin asta i-au spus lui Bäckström. Knutsson şi Thorén plecară să-l studieze împreună, bineînţeles. Până şi Rogersson, care de obicei se comporta normal, părea să se fi molipsit de febra cititului. Dar mai întâi, îl urmă în camera lui pe Bäckström şi împrumută de la el câteva beri. În mod curios însă, refuză oferta colegului său de-a mai bea un ultim păhărel înainte de culcare.

— Sper că nu eşti bolnav, Rogge, spuse Bäckström. Aproape că-mi fac griji pentru tine.

Pămpălăule, îşi zise în gând.

— Nu, nu, scutură din cap Rogersson. N-am nimic. Doar că ar fi bine să profit să dorm vreo două-trei ore, nu de alta, dar să pot ţine pasul cu voi mâine.

Prin urmare, cei doi se despărţiră în camera lui Bäckström. Numai bine, pentru că Bäckström avea de gând să dea o tură scurtă prin oraş. Ca să cerceteze terenul, nu de alta, iar asta, de obicei, era mai bine s-o faci singur.

•

Bäckström se strecură afară prin ieşirea din spate a Hotelului Municipal şi se plimbă alandala prin centrul oraşului. Trecu prin faţa reşedinţei guvernatorului şi a catedralei, pe lângă toate clădirile vechi şi frumoase, ce fuseseră restaurate în felul în care se cuvenea să fie restaurate astfel de clădiri, şi pe lângă o mulţime de terase pline cu oameni în haine de vară, care nu păreau deloc afectaţi de nenorocirea care-l adusese pe el în oraş. Cum naiba să comiţi o crimă într-un astfel de oraş? se gândi Bäckström. Probabil că era pentru prima oară în istoria infracţionalităţii locale. Bäckström nu mai fusese în Växjö, nici în interes de serviciu, nici în interes privat.

Trecu pe lângă mai multe localuri îmbietoare. Afară erau în jur de douăzeci de grade, cu toate că trecuse de unsprezece seara, dar Bäckström se ţinu tare şi nu se abătu din drum până înapoi la hotel.

Ajuns acolo, comandă o bere pe terasa hotelului şi se aşeză la masa cea mai îndepărtată şi întunecată, ca să evite orice contact uman. Oricum, nu prea erau mulţi pe afară. Colegii lui se dăduseră la fund definitiv şi cea mai simplă explicaţie era că, probabil, chiar s-au ţinut de promisiune. Bäckström avea dubii în privinţa lui Lewin şi a micuţei Svanström, pe care îi bănuia că au alte priorităţi, mai importante decât cititul. Dar în privinţa lui Knutsson şi a lui Thorén n-avea de ce să-şi bată capul. Cei doi se aflau cu siguranţă în camera unuia dintre ei şi discutau despre dosar. Probabil că ar fi ţinut-o aşa toată noaptea dacă nu-i oprea nimeni. Cine s-o fi făcut, nu se ştie. Şi nici măcar n-au băut, idioţii, se gândi Bäckström sorbind din berea lui. Ajuns însă în punctul acela, fu întrerupt din meditaţie.

— E liber aici?

•

Cea care-l întrebase era o femeie. Aproximativ treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci de ani, niciodată nu reuşea să distingă clar, în orice caz, „de mult expirată, dacă e să calculăm în ani femeieşti", se gândi Bäckström. Oricum, bine măcar că nu era slabă, ci mai degrabă plinuţă, lucru de preferat.

— Depinde cine întreabă, spuse Bäckström.

E jurnalistă, clar, se gândi.

— Da, poate ar trebui să mă prezint, spuse femeia, punându-şi berea pe masă, apoi se aşeză pe scaunul liber. Mă numesc Carin Ågren, zise şi-i întinse o carte de vizită. Lucrez la postul de radio local.

— Ce coincidenţă fantastică, spuse Bäckström zâmbind. Şi cu ce te pot ajuta, Carin?

În afară de una mică, sus, în camera mea, îşi spuse în gând.

— Nu-i aşa? zise ea expunându-şi dantura impecabilă. Îţi dai seama ce ciudată e viaţa? Să ştii că am făcut cunoştinţă deja când am lucrat la TV4, la Stockholm, acum vreo doi ani. Făceam un material despre un proces şi erai

și tu acolo, pe post de martor. Trei ruși jefuiseră și omorâseră un cuplu de bătrâni. Îmi permiți să te întreb ce treabă are Brigada de Omucideri din Stockholm în Växjö?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Bäckström și luă o gură zdravănă de bere. Eu unul mă gândeam să vizitez casa natală a lui Astrid Lindgren.

— Bine. Ne mai auzim, spuse femeia zâmbind la fel de frumos ca prima dată, cu dinții ei albi.

— Cu siguranță, spuse Bäckström și strecură cartea ei de vizită în buzunar.

Apoi dădu din cap, goli paharul cu bere, se ridică și-i oferi cel mai eficient zâmbet al său. Cel de polițist de capitală, proaspăt rănit în lupta cu infractorii. Dur cu durii, dar cel mai cumsecade băiat, dacă avea de-a face cu o persoană de treabă care știa să-l mângâie unde trebuia.

— Vezi c-o iau ca pe o promisiune, spuse femeia. Altfel o să fiu nevoită să te vânez, zise ea ridicând paharul și-i zâmbi pentru a treia oară.

•

Merge de-o partidă, clar, se gândi Bäckström un sfert de oră mai târziu, în fața oglinzii din baie a camerei de hotel, în timp ce se spăla pe dinți. Trebuia s-o ia ușurel, atâta tot, și în curând putea să aibă șansa să guste din super-salamul de Bäckström, își spuse în gând.

7.

În ciuda imaginației bolnave a lui Bäckström, comisarul Jan Lewin se retrase imediat după cină în camera lui ca să poată parcurge liniștit dosarul cazului aflat pe agenda Brigăzii. Făcu o listă cu avantaje și lipsuri, și, deși majoritatea datelor din dosar erau încă preliminare, se pare că existau o mulțime de steluțe roșii pentru el și colegii lui.

•

Aveau o victimă a cărei identitate o stabiliseră deja, un loc al crimei, o idee aproximativă despre când avusese loc crima și cam ce se întâmplase. El și colegii lui ajunseseră la fața locului la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la comiterea crimei, o regulă importantă atunci când lucrai la Brigada Națională de Criminalistică. Omorul fusese comis în casă, ceea ce era mai bine decât dacă ar fi fost comis afară, în aer liber, și victima părea o tânără cât se poate de normală, fără obiceiuri sau legături dubioase.

Cu toate astea, nu reușea să scape de senzația de neliniște care-l rodea de obicei. Mai întâi, se gândi să dea o tură până la locul crimei de pe Pär Lagerkvists väg[6] pentru a-și face o idee despre cele întâmplate, dar colegii lui de la judiciar păreau foarte ocupați, așa că hotărî să nu-i deranjeze.

În lipsă de altceva și, mai ales, ca să-și umple timpul, Lewin își cuplă laptopul la internet și începu să citească despre scriitorul și laureatul Premiului Nobel pentru Literatură Pär Lagerkvist, cel după care fusese botezată strada pe care se petrecuse crima. Nu c-ar avea vreo legătură cu Lagerkvist, se gândi Lewin. Săracul era mort de vreo treizeci de ani.

Lewin află, nu tocmai neașteptat, că Pär Lagerkvist provenea chiar din Växjö. Născut în 1891, Lagerkvist fusese mezinul unei familii cu șapte copii. Situație economică precară, tatăl, mecanic, responsabil cu reparațiile trenurilor de marfă din gara feroviară din Växjö. Fiul cel mai mic al familiei, extrem de talentat, a avut șansa să studieze și să absolve liceul din Växjö la optsprezece ani, spre deosebire de frații lui mai mari.

Apoi, a lăsat în urmă meleagurile copilăriei și s-a făcut scriitor. În 1916, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, a debutat răsunător cu colecția de poeme intitulată *Angst*[7]. Treptat, și-a câștigat un loc în Academia Suedeză și, în 1951, a fost răsplătit cu Premiul Nobel pentru Literatură.

---

[6] Drum.
[7] *Ångest,* titlul original.

Fusese un fiu respectat al oraşului, se pare, pentru că, la doar câteva luni de la acel eveniment, concitadinii lui au botezat după el o stradă din oraşul copilăriei sale. Şi asta cu peste douăzeci de ani înainte de moartea lui, lucru care se întâmpla deseori cu cei de seama lui, deşi blocurile care aveau să fie construite de-a lungul străzii botezate după el nu existau încă decât în planul urbanistic al zonei respective.

Între timp, unul din acele blocuri devenise locul unei crime investigate de Jan Lewin, pe care avea de gând să-l viziteze de îndată ce se ivea ocazia. Nu în seara asta, însă, se gândi Lewin. Nu în seara asta, întrucât cei de la judiciar trebuiau să-şi facă treaba în linişte, nederanjaţi.

•

Dar Lewin făcu totuşi o plimbare prin oraş. Îl întâmpinară străzi goale şi întunecate care, după patru sute de metri, îl duseră spre sediul cel nou al poliţiei, locul lui de muncă în următoarele zile.

Sediul poliţiei se afla pe Sandgärdsgatan, pe Oxtorget[8]. Fusese terminat la trecerea în noul mileniu şi era un adevărat templu al justiţiei din vremurile noastre. O clădire ca o cutie, de patru-cinci etaje, în funcţie de cum numărai[9], cu o faţadă de un galben pal, în care poliţia împărţea spaţiul cu procuratura, sala de judecătorie, închisoarea şi serviciul de probaţiune. O fabrică a justiţiei, proiectată conform unui ideal practic, ca să acopere întregul lanţ judiciar. Un mesaj clar, dar deloc eficient pentru cei care ajungeau acolo, şi un suport slab pentru teza conform căreia fiecare suspect trebuie considerat nevinovat până la proba contrarie.

În stânga intrării, Lewin găsi o tăbliţă mică de cupru, ce-l informa că în locul acela s-a aflat cândva fosta fermă de lapte a oraşului, cu staule vechi pentru vaci, amenajate pentru târgul local de vite. Asta se întâmpla pe vremea lui Pär Lagerkvist, şi a continuat chiar şi ulterior primirii Premiului Nobel, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, îl deprimă nespus pe Lewin, care făcu brusc stânga-mprejur şi se întoarse la hotelul lui, cu gândul să încerce să doarmă câteva ore înainte să se lanseze în investigaţia adevărată.

•

Înainte să adoarmă, Lewin se gândi câtva timp la subiectul angoasei. Nu se ştie de ce. Probabil că nu era un subiect ieşit din comun pentru un poet tânăr, indiferent în ce epocă ar fi trăit. Şi, cu siguranţă, un subiect comun în opera fiecărui scriitor, indiferent de vârstă, care a trăit în perioada Primului şi al celui de-al Doilea Război Mondial, când întreaga Europă era în flăcări.

---

[8] *Torg* – piaţă.

[9] În Suedia, parterul este numit etajul (nivelul, planul) întâi, deci o clădire cu trei etaje în Suedia înseamnă, de fapt, o clădire cu parter şi două etaje.

Jan Lewin ştia şi el destule despre angoasă. Făcuse cunoştinţă cu ea încă din vremea copilăriei. E drept că nu-l mai bântuia la fel de des în ultimul timp, dar îl ademenea în continuare, fiind mereu acolo, mereu pregătită să se arunce asupra lui de îndată ce lăsa jos garda. Se întâmpla brusc, neaşteptat, şi de fiecare dată dintr-o direcţie necunoscută. Consecinţele însă erau cât se poate de perceptibile, cu toate că mesajul rămânea tot timpul obscur, atât în ceea ce privea conţinutul, cât şi originea sa.

La asta se mai adăuga şi angoasa pe care o simţise de-a lungul carierei sale, de fiecare dată când avea de rezolvat un omor violent. Întâlniri dintre doi oameni care deviaseră de la cursul normal, relaţii stricate ce ajunseseră să alimenteze doar frică şi ură. Iar uneori, acestea aterizau pe biroul lui de la sediul Brigăzii Naţionale de Criminalistică din Stockholm.

Şi mai era şi angoasa care-l putea cuprinde până şi pe cel mai înverşunat şi mai lipsit de conştiinţă criminal în clipa în care îşi dădea seama de gravitatea actelor sale. Când realiza că poliţia putea să-l prindă şi că era mai bine dacă se ascundea în întuneric. Angoasa care-l menţinea tot timpul conştient de faptul că oameni precum Jan Lewin căutau tocmai în întunericul acela.

Măcar aşa îmi uşurez şi eu propria angoasă, se gândi Jan Lewin înainte de a adormi, în sfârşit.

8.

Växjö, 5 iulie, sâmbătă

Am avut dreptate, sau n-am avut dreptate, din două una, se gândi Bäckström sâmbătă dimineaţa când coborî la recepţie ca să ia micul dejun. Cele două ziare de scandal sosiseră deja. Cu toate că nu era decât opt şi un sfert, se aflau în suportul pentru ziare de lângă recepţie. Bäckström luă câte un exemplar şi porni spre sala de mese unde se aflau colegii lui. Dacă asta e doar o complicaţie minoră, să sperăm că n-o să dăm peste una mai mare, se gândi Bäckström.

Prima pagină şi o mare parte din restul ziarului erau dedicate crimei de pe agenda lui, iar tonul folosit era cât de poate de previzibil: „POLIŢISTĂ OMORÂTĂ ŞI VIOLATĂ", ţipa primul ziar, cel mai vândut, pe când celălalt, un concurent mai modest, încerca să-l acopere urlând „TÂNĂRĂ POLIŢISTĂ OMORÂTĂ… Strangulată, violată, torturată". Of, maică, se gândi Bäckström. Vârî ziarele sub braţ, luă o tavă şi se apucă s-o încarce cu mâncare. Nimeni nu poate să ancheteze o crimă cu maţul gol, îşi spuse el, în timp ce se servi cu o porţie zdravănă de omletă, slănină şi crenvurşti.

•

— Ai văzut ziarele de scandal, Bäckström? îl întrebă Lewin, în timp ce acesta se aşeză la masa colegilor lui. Oare cum se simt rudele fetei ăleia când citesc chestiile astea?

Eşti prost, ce-ai? se gândi Bäckström, răsfoind sârguincios ziarele cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta îşi umplea de zor gura cu omletă şi crenvurşti.

— E chiar… de rahat, îl aprobă Thorén, care nu înjura aproape niciodată.

Încă unul, se gândi Bäckström. Gemu între două îmbucături, apoi continuă să citească.

— Oare de ce nu fac politicienii ceva, de ce-i lasă? îi turnă apă la moară Knutsson. Chestiile astea ar trebui reglementate prin legi clare. E un abuz la fel de grav ca… ăăă… ăla la care a fost supusă victima.

Daaa, îţi dai seama. De ce nu fac politicienii ceva? De ce nu le interzic ziarelor să scrie o grămadă de rahaturi? îşi spuse în gând Bäckström continuând să înfulece şi să răsfoiască ziarul.

Colegii lui o ţinură aşa vreo cinci minute, timp în care Bäckström se bucură că avea gura plină şi nu era nevoit să vorbească. După ce termină de

mâncat, închise ziarele. Singurul care nu scosese o vorbă în tot acest timp fu Rogersson. Oricum, nu prea era vorbăreţ la o oră atât de matinală.

Uite unul deştept care îşi ţine gura, se gândi Bäckström în timp ce primii reprezentanţi ai celei de-a treia puteri se apropiară de ei, se prezentară şi-i întrebară dacă pot să le pună câteva întrebări. Acest lucru îl făcu până şi pe colegul Rogersson să deschidă gura.

— Nu, spuse Rogersson categoric, iar asta, împreună cu expresia din ochii lui, constituise probabil un răspuns suficient de clar, având în vedere reacţia reporterului care se cără imediat cu coada între picioare.

Bun băiat Rogge, îşi spuse în gând Bäckström. Nici măcar n-a trebuit să arate colţii şi să mârâie, specialitatea lui.

— Ar mai fi o chestie care mă sâcâie, zise Bäckström. Dar despre asta discutăm mai bine între patru ochi.

Dar prima ocazie pentru o discuţie privată se ivi abia după ce parcară în spatele porţii încuiate a curţii poliţiei.

— Presupun că aţi apucat să citiţi cu toţii ziarele de scandal, spuse Bäckström.

— M-am uitat la televizor la ştirile de dimineaţă. Dar nici acolo nu era mai bine, spuse Lewin.

— E de rahat, ce să mai, îl aprobă Thorén, care părea să fi trecut peste aversiunea lui faţă de înjurături şi începuse să le folosească deocamdată pe cele mai nevinovate.

— Ce mă îngrijorează cel mai tare, spuse Bäckström, e că tot ce-am discutat aseară a apărut deja în ziare. Lăsaţi formulările senzaţionaliste şi speculaţiile şi gândiţi-vă la datele concrete despre care scriu nenorociţii ăştia. Singura concluzie e că barca a început să ia deja apă. E mai rea ca o strecurătoare.

Bäckström dădu din cap spre sediul poliţiei, care urma să fie locul lor de muncă în viitorul apropiat.

— Şi dacă nu ne ocupăm de aspectul ăsta, o să avem parte de un drac mai negru decât meritătm.

Nimeni nu-l contrazise.

•

Bäckström se întâlni mai întâi cu şeful poliţiei locale şi cu colegul său din Växjö, care avea să conducă investigaţia, fiind, aşadar, şi şeful lui direct. Mă rog, cel puţin oficial, se gândi Bäckström, pentru că asta era regula când el şi colegii de la Brigada Naţională de Criminalistică se deplasau în provincie ca să facă curat după şerifii locali.

— În ciuda circumstanţelor tragice, mă bucur şi mă simt extrem de uşurat că tu şi colegii tăi puteţi să ne daţi o mână de ajutor. De îndată ce mi-am dat

seama ce s-a întâmplat, am sunat la superiorul tău… ŞBNC Nylander şi l-am rugat să ne ajute… suntem prieteni vechi, de pe băncile şcolii… dar dacă am strigat degeaba lupul, îmi asum vina. Mulţumesc că ai venit, Bäckström. Mulţumesc din suflet.

Bäckström dădu din cap. Ce paiaţă, se gândi. Mai bine ai lua două calmante şi te-ai duce acasă la nevestica ta. Lasă-l pe unchiu' Bäckström să jupoaie lupul ăla rău în locul tău.

— Da, complet de acord cu şeful, îl secondă Olsson. Tu şi colegii tăi sunteţi nu doar bine-veniţi, dar şi mult aşteptaţi.

Încă unul, se gândi Bäckström. De unde au aterizat oamenii ăştia?

— Mulţumesc, spuse el.

Două vrăbiuţe stăteau şi ciripeau pe aceeaşi cracă, îşi spuse în gând Bäckström. Dar ce-ar fi dacă ne-am apuca dracului de lucru odată?

•

Înainte de asta, însă, trebuia să împartă sarcinile şi să stabilească formalităţile care ţineau de orice investigaţie.

— Bănuiesc că urmăm regulile, spuse Bäckström.

De citit, sper că ştie să citească fiecare, se gândi.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Bäckström, mă gândeam să mă ocup eu de legătura cu presa, precum şi de problemele cu privire la personal şi la alte chestii administrative. Că o să fim o grămadă. Voi sunteţi şase şi noi o să fim vreo douăzeci, mi se pare. Am mai împrumutat oameni de la Jänköping şi Kalmar, deci o să fim în jur de treizeci, în total. Ai vreo obiecţie?

— Niciuna, spuse Bäckström.

Nu atâta timp cât fac ce le zic eu, se gândi el.

— Şi am mai avea o problemă practică, continuă Olsson făcând schimb de priviri cu superiorul lui. Îi spun eu, şefu'?

— Da, spune-i tu, Bengt, spuse şeful lui.

— După cum ştii, e vorba despre un incident revoltător… oribil, ce să mai, şi e perioada concediilor, deci n-avem oameni, aşa că majoritatea colegilor de aici sunt tineri şi poate n-au atâta experienţă… oricum, şeful şi cu mine am hotărât să aducem în echipă un terapeut specializat pe situaţii de criză, astfel încât cei care lucrează la caz să poată primi sfaturi profesioniste şi tot ajutorul de care au nevoie ca să prelucreze toată povestea asta… *debriefing*, pur şi simplu, nimic altceva, încheie Olsson oftând zgomotos, de parcă ar fi avut deja nevoie de specialistul cu pricina.

Să mă ia dracu' dacă-s normali, se gândi Bäckström, dar se abţinu să deschidă gura.

— V-aţi gândit la o persoană anume? îi întrebă Bäckström, străduindu-se din răsputeri să pară la fel de empatic precum ceilalţi.

— Un psiholog cu experienţă, care a lucrat deja cu noi şi care ţine nişte cursuri despre *debriefing* la Academia de Poliţie din Växjö. În plus, a mai lucrat şi pentru municipalitate timp de mai mulţi ani. E foarte apreciată şi pentru conferinţele pe care le organizează.

— Cum o cheamă? întrebă Bäckström.

— Lilian… Lilian Olsson, sau Lo, cum îi zice toată lumea, spuse Olsson. Dar nu suntem rude. Deloc.

Nu, atâta doar că semănaţi, îşi spuse în gând Bäckström. Şi ce-i şi mai practic e că toţi nebunii de aici au acelaşi nume de familie.

— Presupun că n-o să fie nicio problemă, zise Bäckström. Bănuiesc că n-o să participe la anchetă în sine?

Mai bine să clarificăm lucrurile de pe-acum, se gândi el.

— Nu, bineînţeles că nu, îl asigură şeful poliţiei locale. Ar vrea doar să se prezinte la prima şedinţă, ca să ştim unde o găsim dacă avem nevoie de ea. Am pregătit o cameră pentru ea chiar aici, în sediul nostru.

Hai c-a fost destul de bine, se gândi Bäckström când întâlnirea cu şeful poliţiei locale se termină, în sfârşit. Toţi colegii lui fuseseră distribuiţi exact unde trebuia. Lewin urma să fie subordonatul lui şi să verifice pe îndelete întregul material adunat până în clipa aceea. Important era să separe detaliile relevante de cele irelevante, să aibă grijă ca toţi ceilalţi să examineze ce era mai însemnat şi să expedieze rapid restul spre dosarele din capătul raftului.

Rogersson urma să se ocupe de interogatorii, în timp ce Knutsson şi Thorén aveau să se rezume la supravegherea internă şi externă, putând, deci, profita de ocazie să petreacă cât mai mult timp împreună. Până şi micuţei Svanström îi găsiseră de lucru. Datorită experienţei îndelungate pe care o avea în documentarea cazurilor de omor, colega lor urma să-i coordoneze pe colegii locali, angajaţii civili şi să răspundă pentru hârtiile care ameninţau deja să copleşească echipa de investigaţii.

Şi cel mai important era că Bäckström se afla la cârmă. Nu-i rău deloc, îşi spuse el intrând în sala de şedinţe încăpătoare unde trebuiau să se instaleze. Majoritatea colegilor lui se aflau deja la faţa locului şi aşteptau să înceapă şedinţa. Nu-i rău deloc, se gândi Bäckström, deşi ştia că o muiere nebună avea să-şi bage nasul în munca lor, când nici măcar n-ar fi trebuit lăsată să pună piciorul acolo. Nu şi dacă ar fi după mine, se gândi Bäckström.

•

Cei prezenţi începură, ca de obicei, prin a se prezenta şi a povesti puţin despre domeniul lor de activitate. Fiind treizeci şi patru de persoane în sală, introducerea dură destul de mult, dar nici măcar asta nu-l deranjă pe Bäckström, pentru că de doi avea să scape de îndată ce terminau cu

prezentările. Era vorba despre secretarul de presă, purtătoarea de cuvânt a Poliției din Växjö, responsabilă de relația cu presa, precum și de bocitoarea-primă a echipei de investigații. În mod convenabil, tocmai ele au fost și cele care s-au prezentat ultimele, iar purtătoarea de cuvânt fusese surprinzător de concisă și clară: mesajul era că doar ea se ocupa de relația cu presa și că orice mișcare se făcea doar după o consultare prealabilă cu conducătorii anchetei.

— Am fost polițistă aproape douăzeci de ani înainte să preiau postul ăsta, afirmă ea. Vă cunosc pe cei mai mulți și, pentru că și voi mă cunoașteți, știți că nu-i de glumit cu mine când îmi sare mustarul. Din păcate, după ce am citit ziarele de scandal de azi, simt nevoia să vă reamintesc faptul că ați semnat o clauză de confidențialitate. Pe cei care au uitat de asta îi invit să-și reîmprospăteze memoria și să studieze regulamentul. Și mai simplu ar fi, bineînțeles, dacă și-ar ține gura și ar discuta despre caz doar cu cei care sunt implicați în anchetă și asta numai dacă e necesar s-o facă. Întrebări?

•

Întrebări n-au mai fost, așa că femeia dădu din cap spre ei și plecă, fiindcă avea destulă treabă. Fir-ar să fie, se gândi Bäckström. Oare cum era pe vremea când lucra ca polițistă? Și n-arată nici rău. Atâta doar că e cam trecută de prima tinerețe. Sigur are vreo patruzeci și cinci de ani, biata de ea, își spuse în gând Bäckström, care avea cu zece ani mai mult.

Terapeutul lor de criză, propriu și personal, Lilian Olsson, a avut însă nevoie de mult mai mult timp ca să se desfășoare, lucru, de altfel, previzibil. Având în vedere că era tocmai cum și-o imaginase Bäckström, blondă, micuță și pricăjită, cu cel puțin cincizeci de toamne ploioase pe umăr, acesta nu se miră deloc atunci când o auzi vorbind astfel:

— Daaa, și pe mine mă cheamă Lilian Olsson… dar toți care mă cunosc îmi zic Lo, așa că sper să-mi ziceți și dumneavoastră la fel… Ei bine, sunt psiholog și psihoterapeut autorizat… da, și asta cu ce se mănâncă, se întreabă cu siguranță mulți dintre dumneavoastră, continuă Lo… Cum spuneam, sunt psiholog… și psihoterapeut… țin cursuri și prezentări… sunt consilier… și-n timpul liber… da, muncă voluntară în diferite ONG-uri, mă ocup de… linia de criză pentru femei… linia de criză pentru bărbați… linia de criză pentru victimele unor infracțiuni… scriu și o carte… și majoritatea celor de aici… e absolut în regulă să vă simțiți rău… mulți dintre noi lasă o impresie sensibilă, nesigură, de persoană afectată de situații de criză… în timp ce alții se refugiază într-o atitudine macho, nu scot o vorbă și neagă tot ce s-a întâmplat… alții fac abuz de alcool și sex… de ei înșiși sau de semenii lor… mulți dintre noi avem probleme legate de alimentație… noi suntem semenii noștri… de asta trebuie să strigăm „da!”… trebuie să devenim

conştienţi… trebuie să facem pasul decisiv… să ne eliberăm de toată povara asta care ne ţine pe loc… trebuie să îndrăznim să fim slabi… să îndrăznim să strigăm după ajutor… să îndrăznim să ieşim din toată povestea asta… despre asta e vorba, înainte de toate… despre un proces de eliberare, pur şi simplu… nu-i nimic ciudat în asta… deci, e cât se poate de simplu şi clar. Uşa mea e deschisă pentru toţi, să ştiţi, încheie Lo şi îi îmbrăţişă pe toţi cu zâmbetul ei blând.

•

Bla, bla, bla… bla, îşi spuse în gând Bäckström, se îndreptă de spate şi aruncă o privire piezişă către ceasul lui. Zece minute preţioase din timpul echipei de investigaţii tocmai se duseseră pe apa sâmbetei, şi toate astea ca o piţipoancă să se laude că are o uşă care-i deschisă larg, se gândi el.

•

— Mda, spuse Bäckström, de îndată ce Lo închise uşa după ea. Ce-aţi zice dacă noi, ăştia care am mai rămas, am face şi nitică treabă? Avem aici un nebun în libertate, pe care trebuie să-l băgăm după gratii. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zic eu.

Şi cel mai bine ar fi să facem săpun din nenorocit, se gândi. Dar nu spuse nimic. Oricum, asta era clar pentru fiecare poliţist adevărat. Nu trebuia să le zică pe şleau ce gândea şi, în timpul prelegerii doamnei terapeute, ochise deja câţiva ofiţeri tineri care, dacă era să se ia după expresiile lor, păreau cât se poate de promiţători. Poate că există chiar şi un Bäckström în formare în sala asta, se gândi el. Oricât de improbabil ar fi părut.

9.

— Păi, haideţi să-i dăm drumul, spuse Bäckström.

Apoi se aplecă peste capătul scurt al mesei mari, cu coatele sprijinite pe tăblie, şi îşi împinse bărbia în faţă, de parcă ar fi fost şeful întregii Brigăzi Naţionale de Criminalistică, nu alta.

— Mă gândeam că am putea începe prin a stabili care-i situaţia, continuă el. Ce ştim despre victimă şi despre obiceiurile ei? Ce ştim în clipa asta, adică?

•

Victima lor se numea Linda Wallin. Avea douăzeci de ani şi urma să împlinească douăzeci şi unu peste o săptămână de la data la care fusese omorâtă. În toamna acelui an trebuia să înceapă anul doi la Academia de Poliţie din Växjö. Înălţime: 172 cm. Greutate: 52 kg. Blondă naturală, cu părul tuns scurt şi ochi albaştri. O fată drăguţică, dacă îţi plăcea genul slab, musculos, se gândi Bäckström, în timp ce se uita la fotografia ei, o copie mărită după cea de pe legitimaţia de la Academie, înfăţişând o Linda zâmbitoare, cu privirea îndreptată spre cameră, preocupată de clipa aceea şi plină de aşteptări legate de viitor. Ca, de pildă, vara aceea în care lucrase ca angajat civil pe o perioadă determinată la sediul poliţiei din Växjö. E drept că era mai mult la recepţie, dar îşi făcuse bine treaba. Nu era doar plăcută la vedere, ci şi dornică să muncească, eficientă şi apreciată, atât de vizitatori, cât şi de colegii ei.

Cei din anturajul ei o considerau talentată, şarmantă, sociabilă, pricepută şi interesată de sport. Poate nu era tocmai neaşteptat, avându-i în vedere preocupările, dar, în cazul ei, dovada exista şi pe hârtie. Obţinuse numai note mari la liceu şi la Academia de Poliţie, atât la materiile teoretice, cât şi la cele practice. În plus, era studenta cea mai rapidă din anul ei, cu cel mai bun timp la sprint şi la distanţă, şi a doua marcatoare din echipa de fotbal feminin a Academiei. Mai mult, era implicată în diverse proiecte sociale şi politice apreciate. La şcoală scrisese o lucrare intitulată „Infracţionalitate, rasism şi xenofobie". Nu-i tocmai victima feminină tipică. Probabil că reuşea să agaţe pe cine voia şi mai complicat de atât nu cred că e, se gândi Bäckström.

•

Ca toţi copiii din lumea asta, Linda avea doi părinţi şi, ca în cazul multora dintre copiii generaţiei ei, părinţii Lindei erau divorţaţi. În cazul Lindei, de

vreo zece ani. Linda era singurul copil rezultat din acea căsnicie şi părinţii ei primiră custodie comună după divorţ. Înainte de divorţ, familia a locuit în SUA timp de câţiva ani, deoarece tatăl Lindei a pornit o afacere în New York. Când relaţia dintre părinţi s-a stricat, mama a luat-o cu ea pe Linda şi s-a mutat înapoi în Suedia.

Mama Lindei avea patruzeci şi cinci de ani şi lucra de cincisprezece ani ca profesoară de gimnaziu într-o şcoală din Växjö. Tatăl, cu douăzeci de ani mai în vârstă, fusese un om de afaceri de succes, dar în ultima vreme o lăsase mai moale. Se întorsese pe meleagurile sale natale din Småland la câţiva ani după plecarea Lindei şi a mamei ei, şi în prezent locuia într-un conac de pe malul lacului Rottnen, la câţiva zeci de kilometri sud de Växjö.

Dintr-un mariaj anterior, tatăl Lindei mai avea doi fii, cam de două ori mai în vârstă decât fiica pe care tocmai o pierduse. Conform unor informaţii din dosar, Linda nu ţinea legătura aproape deloc cu fraţii ei mai mari. În schimb, avea o relaţie bună cu ambii părinţi, care se pare că nu se mai întâlniseră deloc după ce-au divorţat. Tipic, ca toate mariajele astea încurcate, se gândi Bäckström. Era timpul pentru o întrebare.

— Deci să înţeleg că locuia cu mama ei, în apartamentul în care a avut loc crima?

— Locuia cu ambii părinţi, se pare. Ba la unul, ba la celălalt. Dar în ultimul timp stătea mai mult pe la mama ei, îi explică o colegă din cadrul poliţiei locale, însărcinată cu întocmirea profilului victimei.

— Şi ce s-a întâmplat înainte să fie omorâtă? întrebă Bäckström pe un ton prietenos şi interesat în acelaşi timp.

Uite aşa ar trebui să arate, dacă tot vor să se facă poliţiste, se gândi Bäckström. Blonde vopsite, cu balcoanele la vedere, vesele şi de treabă, în formă şi la treizeci de ani. Singura problemă era că sigur era încurcată cu vreun şerif local cretin care, în cel mai rău caz, se afla şi în sală. Şi o păzea ca un uliu, bineînţeles.

— Aţi nimerit la cine trebuia, îi spuse colega lui şi zâmbi. Am fost împreună în acelaşi local. La Grace, clubul de noapte din Municipal, Hotelul Municipal, vreau să zic. Era bairam mare la ei joi seara. Numai că Linda a plecat acasă înaintea mea. Eu am stat până au închis. Tre' să profiţi când bărbatul şi copii-s la ţară, clarifică ea, deloc jenată.

Exact ca toţi ceilalţi, judecând după zâmbetele suprimate care se răspândiseră în rândul echipei.

— Hai, nu mai spune, zise Bäckström, la fel de prietenos şi interesat.

Se pare că oraşul ăsta e totuşi cam disperat, se gândi el. N-avea de ce să se agite. Mai ales dacă avea să se dea la o colegă din propria-i echipă. Ca Anna Sandberg, de pildă, de treizeci şi trei de ani, de la poliţia din Växjö. Pentru că

aşa o chema, se pare, conform listei cu membrii echipei de investigaţii care se afla în faţa lui.

— Facem progrese deja, constată Sandberg. La club era o grămadă de lume. Gyllene Tider au concertat ieri pe Öland, aşa că în oraş e mai multă lume ca de obicei. Bineînţeles că n-am fost singura poliţistă sau, mă rog, viitoare poliţistă la faţa locului… asta, una la mână… În fine, cred că începem să ne facem o idee despre cei prezenţi. Vreţi să vă fac un scurt rezumat? spuse ea, aruncând o privire întrebătoare către Bäckström, care-i răspunse dând din cap, tot prietenos şi interesat.

Da, bineînţeles, scumpi, îşi zise în gând Bäckström. În detalii putem să intrăm noi şi mai încolo, între patru ochi.

•

Joi, cu o zi înainte să fie omorâtă, Linda a lucrat la recepţia secţiei de poliţie. A părăsit clădirea imediat după ora cinci după-amiază împreună cu o prietenă, o angajată civilă din cadrul poliţiei. Cele două au dat o tură prin oraş, au intrat în câteva magazine şi pe la şase şi jumătate au mâncat câte o salată cu paste şi au băut câte o sticlă de apă minerală la o pizzerie de pe Sandgärdsgatan, din centru. Tot acolo s-au înţeles să se vadă la Hotelul Municipal în seara aceea.

Când au terminat de mâncat, cele două şi-au luat rămas-bun şi Linda s-a dus acasă pe jos. Pe drum, a sunat de trei ori de pe mobilul ei. Prima persoană pe care a sunat-o a fost mama ei, care se afla la casa ei de vacanţă, la câţiva zeci de kilometri de oraş. Fusese o convorbire scurtă şi obişnuită, Linda îi povestise ce planuri avea pentru seara aceea.

Cel de-al doilea apel şi al treilea plecaseră spre aceeaşi persoană, o prietenă şi colegă de facultate, pe care a întrebat-o dacă nu vrea „să iasă cu ea la o cârciumă". Colega ei i-a cerut un pic de timp de gândire, dar zece minute mai târziu, când Linda a sunat-o din nou şi i-a spus că tocmai a ajuns acasă şi că se pregătea să facă un duş – în caz că ar fi sunat şi s-ar fi întrebat de ce nu răspunde la telefon – colega ei i-a spus că voia să iasă şi ea. Fetele s-au întâlnit la unsprezece şi un sfert în faţa Hotelului Municipal de pe Stora Torget şi au intrat în club împreună.

•

Ce s-a întâmplat între opt şi un sfert şi unsprezece seara nu era tocmai clar, dar probabil că Linda a stat în casă. N-a sunat pe nimeni şi nici n-a primit vreun apel pe mobil. L-a sunat doar pe tatăl ei, cu câteva minute înainte de ora nouă de pe telefonul fix, conversaţia durând aproximativ un sfert de oră. Conform spuselor tatălui, cei doi au discutat despre lucruri cotidiene, ce s-a întâmplat la serviciu şi ce planuri avea Linda pentru seara aceea. Conform celor povestite de ea unor cunoscuţi pe care îi întâlnise în

club, s-a mai uitat şi la un program de pe MTV care începea la nouă şi jumătate, după care a schimbat pe TV4 şi a urmărit ştirile de la ora zece.

Aproximativ o oră mai târziu a fost observată de vecina ei, în timp ce părăsea blocul pe jos şi se îndrepta spre sud, pe Pär Lagerkvists väg. Părea că se ducea spre centru. Informaţia a fost confirmată mai târziu de un extras bancar. Conform extrasului, Linda a retras cinci sute de coroane la unsprezece şi paisprezece minute de la un bancomat aparţinând SE-Banken, aflat pe colţul dintre Storgatan şi Stora Torget, la doar cincizeci de metri de intrarea în clubul de noapte al Hotelului Municipal.

— Cred că se leagă destul de bine, trase concluzia Sandberg. Toate fetele ştiu că durează ceva să te aranjezi, dacă vrei să ieşi în oraş la vreun chef. Probabil că asta a făcut şi Linda înainte să discute cu tatăl ei sau s-o fi uitat la televizor şi s-a relaxat, pur şi simplu. A vrut să se facă frumoasă, atâta tot, încheie ea şi, dintr-odată, păru lipsită de chef.

— Şi ce s-a întâmplat la cârciumă? o întrebă Bäckström.

Muierile astea-s la fel. Dacă o s-o ţină aşa toată investigaţia, psihologul o să aibă de lucru, nenică, îşi spuse în gând.

•

Ce s-a întâmplat acolo nu era tocmai clar, din motive cât se poate de firești. Înăuntru era lume multă, era înghesuială, ca în majoritatea cluburilor, şi poliţia nu apucase încă să-i audieze pe toţi. În seara aceea fusese şi mai mare îngrămădeală decât de obicei, pentru că proprietarii clubului au angajat câteva celebrităţi locale din nişte reality-show-uri, care între timp îşi câştigau pâinea prin apariţii în diverse baruri şi cluburi.

În acelaşi timp, nu părea să se fi petrecut nimic dramatic, nici măcar interesant, ceva care să fi avut legătură cu ce i se întâmplă mai încolo Lindei. Tânăra s-a perindat prin local la fel ca majoritatea clienţilor unui club. A stat jos la două mese diferite. A discutat cu câţiva prieteni şi a dansat, iar martorii spuneau că era într-o dispoziţie foarte bună. Nu s-a certat şi nici măcar nu s-a contrazis cu cineva, şi nimeni nu i-a făcut avansuri. Nu era nici prea beată. Băuse o bere, un shot de zmeură, poate, şi apoi vreo două pahare de vin alb, cu care-i făcuse cinste o colegă de serviciu.

Undeva între două jumătate şi trei dimineaţa a căutat-o pe colega ei de facultate şi i-a zis că vrea să plece acasă şi să doarmă câteva ore înainte de serviciu. Paznicul de la uşă spunea că o văzuse plecând – „înainte de trei, dacă e să mă întrebi pe mine” – şi după părerea lui, fata nu era nici băută, nici veselă, nici tristă când a dispărut undeva prin piaţa centrală, singură, după ce trecu prin faţa reşedinţei guvernatorului şi o luă spre locuinţa ei de pe Pär Lagerkvists väg.

•

În cel mai rău caz, acesta era şi punctul în care dispăru în ceaţa poliţienească. Nu fusese văzută de niciun martor pe bucata aceea de un kilometru dintre club şi apartament. În orice caz, nu-i contactase nimeni. Pe mobilul ei nu mai apărea niciun apel după ora aceea, nici dat, nici primit. În oraş era linişte, mai ales pe străzile pe care presupuneau că a luat-o.

— OK, spuse Bäckström îndreptându-şi privirea spre echipa lui de investigaţii. Partea asta-i al naibii de importantă, după cum sigur v-aţi dat seama. Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat în cârciuma aia, în detaliu. Interogaţi fiecare mormoloc care a pus piciorul în dugheana aia, toţi clienţii, toţi angajaţii şi, nu în ultimul rând, vedetele lui peşte. Mai ales vedetele. Acelaşi lucru e valabil şi pentru drumul ei spre casă. Nu ne-a contactat niciun martor până acum?

Bäckström aruncă o privire întrebătoare spre Sandberg, care părea că se simte aproape vinovată în clipa în care scutură din cap.

— Camere de supraveghere? spuse Bäckström apăsând fiecare silabă. Ziceai ceva de un bancomat. Acolo au de obicei o cameră, sau nu?

Amatori tâmpiţi, îşi spuse în gând.

— Am făcut rost deja de înregistrarea aia, zise colega Sandberg. Din păcate, n-am apucat să ne uităm încă la ea. N-am avut când, pur şi simplu.

— Mai e vreo cameră în drum spre blocul ăla?

Bäckström se sprijini când pe un cot, când pe celălalt extrem de încrâncenat.

— Tocmai acum verificam, spuse Sandberg. M-am gândit şi eu c-o fi, dar n-am apucat să verific.

— Atunci să fie asta prioritatea numărul unu, replică Bäckström. Înainte ca buticarul de pe colţ şi toţi ceilalţi de teapa lui să-şi aducă aminte că au uitat să facă rost de o aprobare pentru camera lor de luat vederi şi se gândesc s-o ascundă şi să şteargă înregistrările de vineri seara.

— Înţeleg la ce vă referiţi, spuse colega Sandberg.

— Excelent, spuse Bäckström. Şi apoi ar cam fi timpul să începem să batem la uşi, între localul ăla şi blocul ei. Să-i anunţi pe colegii care au început să cerceteze deja cartierul ei.

De data asta, colega lui se mulţumi să dea din cap şi să-şi noteze ceva în carneţel.

•

În mă-saaa! înjură în gând Bäckström şi aruncă o privire piezişă spre ceasul lui. Era la datorie de trei ore deja şi stomacul începuse să i se revolte înainte să fi ajuns măcar la locul crimei. Dacă n-ar fi trebuit să stea acolo şi să dea din meliţă ore în şir, ar fi putut să preia frâiele şi să grăbească

lucrurile. Plus că era necesar să se asigure că echipa lui făcea o treabă cât de cât decentă.

— OK, spuse din nou Bäckström şi se uită spre inspectorul judiciar numit Enoksson – Enok, pentru colegi – care era şi comisar, şi şef de departament. Corectează-mă, te rog, dacă greşesc, Enoksson. Crima s-a petrecut în apartamentul în care locuiau victima şi mama ei, şi a avut loc undeva pe la primele ore ale dimineţii. Vineri dimineaţa, între trei şi cinci. Conform estimărilor tale şi ale colegilor tăi, fata a fost strangulată şi violată, şi, cel mai probabil, avem de-a face cu un singur ucigaş.

— N-am de ce să te corectez, spuse Enoksson care părea să aibă şi el nevoie de o masă copioasă şi de un somn bun. Exact asta credem. Şi suntem aproape siguri că tipul a şters-o prin geamul din dormitor. Am reuşit să prelevăm probe de sânge şi ţesut epidermic de pe pervaz.

— De ce n-a ieşit, pur şi simplu, pe uşă? întrebă Bäckström.

— Dacă e s-o credem pe vecina care a găsit-o pe victimă, se pare că uşa de la intrare era încuiată pe dinăuntru. E genul de zăvor care nu se încuie automat dacă cineva de afară trânteşte uşa. Eu şi colegii mei ne gândeam că s-a cărat când poştaşul a împins ziarul prin fanta[10] din uşă. Poate s-a speriat că cineva vrea să intre în casă şi, fiindcă dormitorul era cel mai departe de uşa de la intrare, a sărit pe geamul de acolo.

— Şi când a sosit ziarul?

Că mult îţi mai merge gura, se gândi Bäckström.

— La cinci dimineaţa. Aproape sigur, zise Enoksson şi dădu din cap, ca să sublinieze ce-a spus.

— Ce mai ştim? întrebă Bäckström.

— Codul de la interfon era dezactivat. Au fost ceva probleme şi băiatul care livrează ziarul s-a plâns că nu poate să intre. Începând de miercuri, lumea se putea plimba în voie. Firma de lăcătuşerie a promis că se ocupă de asta joi, dar se pare că n-a apucat încă.

Enoksson oftă şi ridică din umeri.

— Şi uşa de la apartament, Enoksson? Despre ea ce ştim?

— Nu am constatat niciun semn de efracţie, spuse cel întrebat. Nici semne de violenţă în hol. Aşa că, ori l-a lăsat ea să intre, ori a uitat să încuie când a ajuns acasă.

— Sau poate că i-a pus cuţitul la gât atunci când a intrat în casa scărilor şi a forţat-o să-i deschidă. Sau i-a luat cheile, îl contrazise Bäckström.

[10] În multe locuinţe suedeze, ziarul şi corespondenţa se livrează „direct acasă”, printr-o fantă din uşa de la intrare, acoperită cu o clapă.

— Da, nu putem să excludem nici varianta asta, spuse Enoksson. Clar. O să trebuiască să mai cercetăm puţin prin casă până ni se clarifică imaginea. Şi, ca de obicei, analizele de SKL[11] or să mai dureze, dar medicul legist ne-a zis că ne anunţă de îndată ce are vreun rezultat preliminar. Cel târziu, mâine, ceea ce înseamnă că s-a apucat deja de autopsie.

— Deci avem totuşi şi câteva ştiri bune, spuse Bäckström şi păru, dintr-odată, însufleţit.

Ideea e s-o variez cât mai mult, îşi spuse în gând. Bice cât cuprinde, şi, din când în când, câte un morcov.

— Am prelevat probe de sânge şi de spermă, şi probabil şi câteva amprente, deşi nu-i chiar aşa de grav cum pare, constată Enoksson.

— Dar vreţi să mai aşteptaţi cu detaliile?

Bäckström zâmbea în continuare.

— Da, aşa ne-am gândit. Şi eu, şi colegii mei de la judiciar.

Dădu din cap de parcă ar fi spus că toate îşi aveau timpul lor, chiar şi Bäckström.

— Dar s-ar putea să-ţi dau câteva indicii între timp, mici reflecţii şi aşa mai departe.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Deşi poate nu toată ziua, îşi zise în gând. Pentru că, în clipa aceea, îndărătul curelei lui se dădea o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— În primul rând, eu cred că l-a lăsat să intre de bunăvoie. Sau poate că s-a întâlnit cu el pe drum şi l-a luat la ea acasă. Sau a stabilit o întâlnire cu el mai demult. Din câte îmi dau eu seama, după cum am văzut că arăta apartamentul, se pare că totul a început destul de paşnic.

— Părerea ta, spuse Bäckström tărăgănat.

O fi fost genul care lăsa pe oricine în casă? se gândi.

— Şi, în al doilea rând, cu tot respectul faţă de ce-a spus mai devreme colega Anna, nu cred că Linda a locuit la mama ei prea mult. Am citit declaraţia mamei şi înţeleg că ea zicea că au stat împreună.

— Şi de ce n-o crezi? îl întrebă Bäckström.

— Linda era întinsă pe patul mamei ei, răspunse Enoksson. Şi e sută la sută sigur că acolo a şi fost omorâtă. E vorba de singurul pat din apartament. Sigur, se poate să fi dormit pe canapeaua din camera de zi, că e destul de încăpătoare, dar nimic nu indică s-o fi făcut pe o perioadă mai lungă, cum spuneam.

[11] Laboratorul Naţional de Medicină Legală.

— Dar mama ei e profesoară, interveni inspectorul Sandberg care, cu siguranţă, se simţea atacată. Era liberă de vreo lună şi probabil că a stat la ţară în tot acel timp. Vreau să spun că… gândeşte-te ce vreme am avut.

Nu, păi de ce să se lase draga de ea, zise în gând Bäckström. Trebuie să se contrazică tot timpul, tot timpul.

— Aud ce zici, Anna, spuse Enoksson. În orice caz, mie nu mi se pare că avea de gând să se mute acolo definitiv. Singurele lucruri pe care le-am găsit în apartament sunt un *necessaire* de-al ei care era în baie, cu conţinutul obişnuit, şi o geantă sport din pânză, lăsată pe ultimul raft din garderoba aflată în camera de lucru a mamei ei. Cu o pereche de chiloţi curaţi şi o bluză. De asta am tras concluzia că locuia acolo doar când mama ei era plecată pentru mai mult timp şi când voia să fie aproape de centru. Când ieşea în oraş, spre exemplu. Ca joia asta, când s-a dus la Municipal.

— Va trebui să săpăm mai adânc, constată Bäckström şi-i zâmbi chiar şi Annei. Nu ştiu voi cum vă simţiţi, dar eu unul trebuie să bag ceva la ghiozdan urgent.

10.

La început, Bäckström şi Rogersson s-au gândit s-o şteargă pe furiş în oraş şi să ia prânzul într-un restaurant discret unde puteau să-şi bea halba de bere în linişte, aşa cum meritau. Dar când au ochit stolul de jurnalişti din faţa intrării de la poliţie, au făcut stânga-mprejur şi s-au dus la cantina pentru angajaţi. Au găsit o masă liberă în partea din spate a sălii şi au savurat meniul zilei, alături de o bere slab alcoolizată[12].

— Cât de tâmpit tre' să fii să serveşti crenvurşti prăjiţi, budincă de macaroane şi prăjitură din Småland[13] cu brânză şi gem când afară-s aproape treizeci de grade?! Arată de zici că-s viermi de cadavru, spuse Rogersson şi râcâi cu furculiţa bănuitor prin macaroane.

— Nu mă întreba pe mine că n-am mâncat în viaţa mea viermi de cadavru, spuse Bäckström. Mie mi s-a părut OK.

— Sigur că da, Bäckström, zise obosit Rogersson. Vorbeam de oameni normali ca şi mine.

— Dacă vrei să afli mai multe despre viermi, întreabă-l pe Egon.

Şi multă baftă! spuse în gând Bäckström, pentru că Egon era şi mai tăcut decât colegul său, Rogersson.

— Care dracu' de Egon? întrebă Rogersson.

— Egon al meu, spuse Bäckström.

— Ce? Îi dai viermi de cadavru? spuse Rogersson şi îl privi bănuitor.

— Viermi, larve de muscă, tot aia e. Dar numai la vreo ocazie specială. Ai idee cât costă o cutiuţă din aia cu larve de muscă?

Trebuie să stabilesc nişte limite, chiar şi pentru Egon, se gândi Bäckström. Nu de alta, dar trebuie să ne descurcăm doi dintr-un salariu amărât de poliţist.

— Vrei cafea? oftă Rogersson ridicându-se de la masă.

— O cană mare, cu lapte şi zahăr, spuse Bäckström.

Aşa prăjitură bună cu brânză n-am mai mâncat de mult, se gândi el.

•

După prânz, Bäckström se apucă să facă ordine în jurul lui cu puteri reînnoite şi se asigură că echipa de investigaţii făcea o treabă cât de cât

[12] Restaurantele şi cafenelele nu pot servi alcool decât cu permis, dar bere slab alcoolizată (2,8 grade) se poate cumpăra şi de la magazinele alimentare sau cantine. Systembolaget (vezi nota 4) deţine monopolul în ceea ce priveşte comercializarea alcoolului.

[13] Prăjitură cu brânză nepasteurizată, ouă şi migdale tocate, servită caldă.

decentă. Colega Olsson apăru din nou în peisaj, dând o tură prin încăpere şi încercând să se linguşească pe lângă cât mai mulţi, dar când se apropie de Bäckström, cu gândul să-i irosească timpul preţios, acesta apelă la trucul cu telefonul. Ridică receptorul şi mormăi ceva concentrat ca să acopere tonul, în vreme ce flutură puţin din mâna dreaptă, semn că era ocupat. Şi ca să fie sigur, se dotă şi cu un creion şi un carneţel, aşezate la vedere pe masă, în faţa lui. Olsson fu nevoită să se întoarcă în biroul ei şi să închidă uşa, în timp ce Bäckström o chemă la el pe Sandberg ca să discute în detaliu despre viaţa intimă şi preferinţele sexuale ale victimei, profitând de ocazie ca să-şi odihnească ochii obosiţi pe colega ce avea să facă toată treaba.

— Viaţa sexuală a victimei, Anna. Începem să ne facem o idee despre asta? începu Bäckström şi dădu din cap către interlocutoarea lui.

Era datul acela din cap apăsat, profesionist la care apela când trebuia să discute despre subiecte incomode. Balcoanele alea nu-s deloc de lepădat, domnişoară, se gândi el.

— Am aflat câteva detalii, îi răspunse pe un ton neutru Anna.

— Ceva de interes? întrebă Bäckström. Din punctul de vedere al investigaţiei, vreau să zic, clarifică el repede.

Zici că-i un dans pe gheaţă, se gândi. Trebuie să fiu atent dacă nu vreau să cad.

•

Până la începutul primăverii acelui an, Linda fusese împreună cu un singur băiat pe care-l cunoscuse cu un an în urmă.

Fostul prieten era cu câţiva ani mai în vârstă decât ea şi studia economia la Universitatea din Lund. După absolvire, chiar în perioada anterioară Crăciunului, cu şapte luni înainte de data crimei, tânărul s-a angajat la o firmă din Stockholm. S-a mutat acolo şi, destul de repede, relaţia dintre el şi Linda s-a răcit.

•

Nu au aflat nimic dubios nici despre el, nici despre relaţia lui cu Linda şi, în plus – şi mai bine că era aşa – spre deosebire de majoritatea cazurilor obişnuite, fostul iubit părea să aibă un alibi solid pentru ziua în care a fost comisă crima. Declară că a fost la o petrecere undeva în arhipelagul Stockholmului, împreună cu noua lui prietenă şi câţiva amici. Sună chiar el la poliţia din Växjö, imediat ce a auzit ce s-a întâmplat cu Linda şi apoi, tot din proprie iniţiativă, luă legătura şi cu poliţia din Stockholm care îl chestionase deja. Tânărul era în stare de şoc, lucru lesne de înţeles, dar, în acelaşi timp, cât se poate de dornic să coopereze, mai mult chiar decât ar fi putut să pretindă de la el. S-a oferit de bunăvoie să le lase chiar şi o probă ADN, ca poliţia să nu trebuiască să-şi mai piardă timpul cu el.

— Un tânăr amabil şi cooperant, constată Bäckström. Dar cum de-a aflat aşa de repede? Că Linda a fost omorâtă, adăugă el.

— Mama lui stă în Växjö şi-i cunoaşte pe părinţii Lindei. Zice că l-a sunat deja ieri după-amiază, imediat ce-a aflat. Băiatul era undeva prin Sandhamn. Departe, prin arhipelagul Stockholmului, nu ştiu. Adică, mă rog, tu ştii unde-i Sandhamn. Mama lui îi cunoştea pe părinţii Lindei, aşa că l-a sunat direct în Sandhamn. În caz că te interesează detaliul ăsta. În orice caz, am vorbit deja cu colegul care l-a interogat. Tipul e ferm convins că fostul prieten al Lindei n-are nimic de-a face cu moartea ei. Oricum, i-au luat o probă ADN şi colegul zicea că o trimite numaidecât la SKL, încheie Anna.

— OK, bine, spuse Bäckström. Nu ne rămâne decât să aşteptăm ce mai apare. Ai mai dat de vreun tip? După relaţia cu economistul?

— Nu, niciunul, spuse Anna şi scutură din cap. Dar am stat de vorbă cu trei prietene bune de-ale ei şi cu câţiva colegi de grupă de la Academia de Poliţie. Pe părinţi o să-i interogăm după ce-şi mai revin. Deocamdată nu sunt în stare de chestii de genul ăsta.

— Nicio escapadă, nimic ieşit din comun? Mă refer la preferinţele ei sexuale, insistă Bäckström.

— Nu, scutură din cap Anna cu fermitate. În orice caz, nimic despre care să fi ştiut cei cu care am stat de vorbă. Din câte am înţeles, Linda a fost o fată cât se poate de obişnuită. Umbla cu tipi obişnuiţi, sex obişnuit. Nimic ciudat, deci.

— O jumătate de an fără prieten şi nici măcar o aventură…

Bäckström scutură neîncrezător din cap. Oare s-o cred? O fată tânără, de douăzeci de ani, care mai arată şi bine. Chiar dacă-i cam slabă pentru gustul meu.

— Nu-i chiar aşa de ciudat cum pare, răspunse Anna, de parcă ar fi vorbit din experienţă. Eu zic că a avut ghinionul să dea peste un nebun şi atât. Nu cred că-i mai complicat de-atât, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Pe bune? spuse Bäckström tărăgănat. Ei, lasă că se rezolvă, adăugă el brusc şi-i zâmbi colegei lui. Se rezolvă sigur.

Toţi avem câteva secrete ascunse în şifonier, se gândi.

Colega lui nu spuse nimic. Dădu doar din cap cu un aer nedumerit.

Hai, că ţi-am dat subiect de gândire, fetico, se gândi Bäckström şi o urmări cu privirea, în timp ce Sandberg se întoarse la locul ei.

•

N-am nicio secundă de linişte sau pauză, îşi spuse în gând Bäckström, apoi se duse să-şi ia o cană de cafea şi îi convocă pe Knutsson şi pe Thorén într-un birou gol, ca să-i descoasă în linişte.

— Ia, spuneți, dragii moșului, zise Bäckström, care se hotărî să adopte o atitudine mai relaxată și, totodată, superioară. Ați mai găsit ceva interesant?

— Te referi la locul crimei? spuse Thorén. Se pare că acolo găsești tot timpul ceva.

— Nu mă refer la locul crimei, zise Bäckström cu un aer la fel de calm și pedagogic. Mă refer la celelalte locuri din apropiere. La drumul parcurs de victimă în noaptea cu pricina. La împrejurimi. La presupusa rută de evadare a făptașului. La Växjö în general. La întregul teritoriu al Suediei… sau la întreaga lume…

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Knutsson. Vrei să zici că…

— Ba nu cred că mă înțelegi deloc, îl întrerupse Bäckström, care începu deja să se enerveze. Mă gândesc la toată povestea asta, la cea mai mică fițuică de pe strada unde a fost comisă crima, la coșurile de gunoi, containere, canale, colțuri și cotloane, casa scărilor, ascunzișuri, apartamente obișnuite, poduri și pivnițe, terenuri necultivate și toate spațiile care mai sunt acolo. Mă gândesc la vecinii ciudați, derbedei, voyeuri, exhibiționiști, obsedați sexual și psihopați. Și mă mai gândesc la toți cetățenii normali cărora li s-a scurtcircuitat temporar creierul de la canicula asta nenorocită care nu se mai termină.

— În cazul ăsta, nu, n-am mai găsit nimic, remarcă Thorén.

— Pe de altă parte, nu ne-am oprit încă din căutat, spuse Knutsson. Adică mesajul tău de la ședință a fost destul de clar. Sunt convins că toți se străduiesc cât pot.

— Dar deocamdată nu ați găsit nimic.

Bäckström îi privi cu o mină întrebătoare.

— Nu, spuse Thorén.

— Nu, îl secondă Knutsson și își scutură capul rotund.

— Dar nu vi se pare ciudat că un nebun care fuge de la locul crimei fără izmene și sare pe geam pentru că aude ziarul aterizând în hol – ca să nu mai zic de toate urmele de spermă și sânge și amprente pe care le-a lăsat – nu vi se pare ciudat că un nebun ca ăsta dispare ca măgaru-n ceață imediat ce ajunge pe stradă? rezumă Bäckström.

— Ba da, e cam dubios, constată Thorén.

— M-am gândit și eu, îl aprobă Knutsson. Probabil că nu era doar în izmene când a atacat-o pe victimă. Staţi că glumesc, nu săriți, adăugă el rapid, văzând expresia de pe fața lui Bäckström.

— Muşcă-ți limba! spuse Bäckström. Muşcă-ți limba. Ai văzut ce-a făcut cu victima vreo două ore înainte s-o omoare. Și după ce-a omorât-o. Pe cât se înțelege s-a băgat apoi la duș ca să mediteze puțin.

— În orice caz, pare nebun, asta-i clar. Aici sunt de acord cu tine, îl aprobă Thorén.

— Dar nu suficient de nebun cât să lase o urmă în afara locului crimei, spuse Bäckström.

— Poate şi-a mai revenit după ce s-a uşurat, spuse Knutsson şi chicoti.

— Nu cred, spuse Bäckström. Dacă mă uit la ceva care arată ca un melc, se mişcă precum un melc şi i se zice melc… ce crezi că văd atunci?

— Un… melc? Thorén îl privi nedumerit pe şeful lui.

— Deştept băiat, spuse Bäckström. Nu ţi-a dat prin cap să te faci poliţist?

•

În seara aceea, înainte să se întoarcă la hotel, Bäckström şi Rogersson trecură pe la locul crimei pentru a arunca o privire prin apartament. Reprezentanţii presei şi ai televiziunii se aflau deja la faţa locului, cum era de aşteptat, în spatele cordoanelor care delimitau un spaţiu mai mare decât era necesar. Judecând după teleobiectivele lor, fotografii păreau pregătiţi pentru orice întâmplare neprevăzută. Bäckström rămase nemişcat în spatele volanului, fără a schiţa vreun gest, deşi un fotograf mai avea puţin şi se aşeza pe capota maşinii, ca să-i facă o poză satisfăcătoare. Cei doi reuşiră să treacă pe lângă cordon cu chiu cu vai şi Bäckström parcă lângă intrarea în bloc pentru a evita fotografii.

— Ai dracu' hoitari, spuse Rogersson când au ajuns la intrare. Bine că n-au cărat după ei şi-un chioşc cu fast-food.

— Probabil că-i prea cald, chicoti Bäckström.

Deşi o îngheţată nu ne-ar fi stricat, îşi spuse în gând.

•

Îi găsiră pe cei doi inspectori judiciari în pauza de cafea, dar fiindcă nici Bäckström, nici Rogersson n-au vrut să li se alăture, cei doi şi-au abandonat repede ceştile şi s-au oferit să le arate apartamentul.

— Ce preferaţi, turul scurt sau turul lung? îi întrebă cel mai tânăr.

— Ne mulţumim şi cu ăla scurt, spuse Bäckström, în timp ce-şi puse mănuşile de cauciuc străduindu-se să-şi menţină echilibrul şi, sprijinit de perete, îşi trase şi apărătoarele de nailon peste pantofi.

•

— Patru camere, bucătărie, baie şi un veceu de serviciu pe holul ăsta, de aici. În total, optzeci şi doi de metri pătraţi de suprafaţă locuibilă.

Cel mai în vârstă le indică fiecare încăpere cu degetul.

— Camera de zi e aici, în faţă. Aproximativ douăzeci şi cinci de metri pătraţi, poziţionată în mijlocul apartamentului. Pe partea cu strada avem bucătăria şi o cameră adiacentă, pe care mama victimei pare c-o foloseşte drept birou. Ah, da, apropo. Sper că aţi primit planul apartamentului?

— Da, spuse Bäckström. L-am văzut, dar nu-i totuna când lipeşti urechea de şine şi asculţi.

— Mie-mi spuneţi, îi zâmbi cel mai în vârstă. Pe partea unde se află curtea interioară avem, o dată, dormitorul unde a fost găsită victima, cu intrarea din camera de zi, şi, doi, perete în perete cu dormitorul e şi o baie mare cu cadă, cabină de duş, toaletă şi bideu. Se intră prin dormitor, uşa e montată pe unul dintre pereţii scurţi. Dincolo de dormitor e o cameră mai mică, pe care mama Lindei o foloseşte drept spaţiu de depozitare pentru tot felul de acareturi. Un soi de debara mai mare. Acolo ţine masa de călcat şi două coşuri pentru rufe şi intrarea se face de pe holul ăsta de aici, spuse colegul lor, întinzând braţul. Şi mai sunt şi câteva dulapuri încorporate pentru haine.

•

Nici prea luxos, nici prea amărât, se gândi Bäckström, în timp ce se perindă prin apartament, alături de colegii lui. Nici prea curat şi ordonat, nici prea haotic, dacă era să ia în considerare şi prezenţa inspectorilor judiciari. Apartamentul arăta exact cum se aştepta să arate locuinţa unei profesoare de vârstă medie, burgheză. O femeie divorţată, cu o fiică de douăzeci de ani, despre care presupuneau că locuia acolo ocazional.

O cameră de zi cu o canapea mare, cu trei perne de şezut detaşabile. Cea din mijloc lipsea. În faţa ei, o măsuţă de cafea şi două fotolii. Un dulăpior montat pe peretele de lângă canapea, dar, fiind vorba de locuinţa unei femei, Bäckström nu se simţi deloc tentat să-i cerceteze conţinutul. Probabil era plin cu pahare şi şerveţele şi alte prostii muiereşti, se gândi el.

De-a lungul pereţilor se aflau câteva rafturi pline cu cărţi, ceea ce era cu totul normal, având în vedere profesia proprietarei, şi, desigur, un televizor mare, poziţionat strategic în faţa canapelei. Din mijlocul tavanului atârna un candelabru mic, iar pe podea se vedeau câteva lampadare şi trei covoare cu un model oriental nemaiîntâlnit de Bäckström. O combină muzicală cu două difuzoare detaşate era amplasată pe raftul din mijloc. Pe pereţi erau câteva tablouri. Peisaje şi portrete.

— Am confiscat o pernă de pe canapea, spuse inspectorul judiciar mai tânăr. Vestitele izmene, despre care pun pariu că veţi citi în detaliu în mult-iubitele noastre ziare de scandal, erau aruncate pe jos, sub canapea. Oricum, ziariştii ăia n-or să le descrie ca pe un articol vestimentar bărbătesc banal.

Că tare frumos mai ştii să le înfloreşti. Oi fi fost şi tu la vreun curs, îşi spuse Bäckström, dar, gândindu-se că există ocazii mai potrivite pentru astfel de observaţii, se mulţumi să mormăie aprobator, în timp ce colegul lui rămase la fel de tăcut ca de obicei.

•

Colegii de la judiciar păreau să se fi desfăşurat în voie în dormitorul profesoarei. Atât salteaua, cât şi lenjeria lipseau de pe patul lat din lemn de brad şi peste tot se vedeau urme de praf revelator şi diferite substanţe lichide. În plus, colegii lor au decupat şi o bucată mare din mochetă.

— Da, se pare că aici s-a întâmplat aproape tot, spuse inspectorul judiciar în vârstă. Miezul evenimentelor, dacă vreţi. Tot ce n-am apucat să le trimitem colegilor de la SKL din Lindköping se află la noi, la sediu. În caz că vreţi să aruncaţi un ochi.

— Da, da, se rezolvă, spuse Bäckström şi-i zâmbi colegial. Mulţumim!

E vremea pentru o bere, două, îşi spuse în gând.

•

Bäckström şi Rogersson comandară cina în camera lui Bäckström. Era de ajuns să arunci o privire rapidă în sala de mese, ca să-ţi dai seama că ar fi fost cel mai prost loc în care ai fi putut să fii în Växjö, în caz că erai un poliţist amărât din Brigada de Criminalistică şi voiai să mănânci ceva în liniște, sau să bei o bere, două şi un păhărel de tărie.

— Hai, noroc, frăţie, spuse Rogersson şi ridică paharul mic înainte ca Bäckström să fi apucat să-i toarne nişte bere.

Văd că şi-a mai revenit în simţiri, bătrânul ştrengar, se gândi Bäckström, care nu era genul să-l ia la trei-păzeşte pe prietenul lui, doar pentru că se servea din băutura lui.

— Noroc, frate-meu, spuse Bäckström.

E sâmbătă, în sfârşit, se gândi şi dădu peste cap primul păhărel. Sunt un om fericit, îşi spuse când simţi căldura şi pacea răspândindu-i-se în stomac şi cap.

11.

Växjö, duminică, 6 iulie

Comisarul Jan Lewin de la Brigada Naţională de Criminalistică nu mai fusese niciodată la Växjö în interes de serviciu. Având în vedere că lucra în departamentul acela de aproape douăzeci de ani şi vizitase deja majoritatea oraşelor din Suedia, mai mari sau mai mici decât Växjö, acest fapt nu era deloc irelevant. În orice caz, acum se afla acolo. În sfârşit, sunt în Växjö, îşi spuse în gând Lewin şi zâmbi amar. Tocmai aici, dintre toate locurile de pe planetă, se gândi el şi scutură din cap.

De îndată ce se termină şedinţa introductivă, Lewin luă un prânz pe fugă, după care se aşeză în spatele mesei de scris, cu gândul să ordoneze teancurile de hârtii din ce în ce mai groase. Stătu acolo aproape douăsprezece ore, toată sâmbăta, şi când, în sfârşit, reuşi să părăsească sediul poliţiei de pe Sandgärdsgatan pentru a parcurge distanţa scurtă până la hotel, ceasul era deja trecut de douăsprezece şi era duminică. Iar teancurile de pe biroul lui erau, probabil, şi mai groase decât atunci când începuse să lucreze la ele, după prânz.

Pe coridorul hotelului unde el şi colegii lui îşi aveau camerele, era linişte şi uşile erau închise. Lewin deschise cu grijă uşa palierului, pentru a nu deranja somnul colegilor lui. Se opri în faţa uşii Evei Svanström şi, preţ de o secundă, se gândi c-ar putea chiar să bată la ea – o bătaie scurtă, uşoară doar – ca să vadă dacă era trează şi dacă ar fi vrut să-i ţină de urât. Nu, nu în noaptea asta, îşi spuse. Poate într-o altă noapte, mai potrivită.

Lewin se furişă în camera lui şi se spălă la chiuvetă cu ajutorul unui prosop umezit. Faţa, la subraţe şi la vintre. Numai unde era necesar, în acea ordine, cu toate că i-ar fi prins bine să se bage sub duş şi să lase apa să curgă. Mâine-dimineaţă, se gândi Lewin. Nu la douăsprezece şi jumătate noaptea, când toţi ceilalţi dorm.

Apoi se culcă şi, ca de obicei la începutul unei investigaţii, adormi cu greu, iar când o făcu, în sfârşit, fu bântuit de tot felul de coşmaruri. Ca de atâtea ori la începutul unei investigaţii sau de fiecare dată când se simţea neliniştit sau deprimat, din motive care nu-i erau aproape niciodată clare. Coşmaruri ce se bazau pe întâmplări adevărate, dar care apăreau tot timpul sub forme şi cu mesaje diferite. Şi, ca de multe ori în nopţi asemănătoare din viaţa lui

Jan Lewin, şi acest coşmar avea legătură cu vara în care Jan Lewin a împlinit şapte ani şi a primit prima sa bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie.

•

Dimineaţa, pe la cinci şi jumătate, se trezi pentru a treia oară şi probabil că atunci s-a şi decis. Îşi puse o pereche de pantaloni scurţi, un tricou albastru cu emblema Brigăzii Naţionale de Criminalistică pe piept, adidaşii, îşi puse cardul de la cameră în buzunar şi părăsi rapid şi discret camera, cu harta oraşului în mână. Mai bine scap de chestia asta, se gândi în timp ce aşteptă liftul. La cum arăta biroul lui, sigur avea să mai dureze până când putea să viziteze locul crimei în timpul programului, lucru pe care, după părerea lui, ar fi trebuit să-l facă de mult.

Afară, soarele strălucea pe cerul azuriu-deschis şi erau aproape douăzeci de grade, cu toate că era doar şase fără un sfert. Stora Torget era pustie. Niciun trecător nicăieri. Nici măcar o cutie de bere părăsită, semn că locul acela fusese cândva populat de oameni. Lewin se opri în faţa uşii clubului de noapte şi, cu ajutorul hărţii, găsi drumul spre apartamentul Lindei. Mai întâi, se uită la ceas ca să vadă cât avea să-i ia pentru a ajunge acolo, apoi începu să meargă cam în acelaşi ritm în care îşi imagină că o luase femeia. Speră că era aceeaşi rută, chiar dacă deocamdată nu era sigur.

O iau spre nord-est. Traversez perpendicular Stora Torget, trec de aripa de est a reşedinţei guvernatorului, intru pe Kronobergsgatan, înspre nord. Până aici, e exact cum zicea agentul de pază.

Şi după aia? se întrebă Lewin. Se opri şi se uită din nou la ceas. Cel mai scurt drum spre casă, se gândi el. Parcă asta i-a spus prietenei sale când a plecat de la hotel, nu zicea că voia să plece acasă să doarmă? Neavând încotro, Lewin o luă pe prima stradă perpendiculară din dreapta lui, şi, după abia o sută de metri, ajunse la Linnégatan. Perfect, îşi spuse Lewin. Porni drept înainte pe Linnégatan, înspre nord, şi, după aproximativ patru sute de metri şi patru minute, ajunse la Pär Lagerkvists väg. Aici se opri ca să se orienteze şi să-şi adune impresiile.

Circa şase sute de metri de Municipal, şase minute de mers pe jos pentru o tânără nebăută, cu o condiţie fizică perfectă, care se deplasa repede într-un cartier pe care îl cunoştea din copilărie. Străzi mari, liniştite şi centrale, lumină afară. Doar un nebun ar fi încercat să atace pe cineva pe porţiunea aceea. Ca să nu mai amintim faptul că era vorba de un oraş mic ca Växjö.

Pe la jumătatea străzii Pär Lagerkvist, şansele să te plimbi liniştit şi nederanjat de nimeni erau şi mai mari. Rămâneau aproximativ şapte sute de metri până la uşa apartamentului, pe o stradă lată şi dreaptă, mărginită de blocuri joase, cu câte două sau trei etaje. Faţade albe, tăbliţe strălucitoare cu

sigla celor de la HSB[14], toate vestind că în blocurile acelea locuiau cetăţeni conştiincioşi, între două vârste şi aparţinând clasei de mijloc, cu vieţi ordonate şi vecini respectuoşi. Nu existau niciun tufiş, niciun pasaj, nici măcar o alee lăturalnică unde o persoană cu intenţii rele s-ar putea ascunde în aşteptarea unei victime nevinovate.

Victima lui Lewin locuia la capătul străzii, într-un bloc la fel de curat şi dichisit ca şi celelalte, doar că fără sigla HSB, fiind deţinut de o asociaţie privată de locatari, ai cărei membri stăteau toţi în blocul acela. Deci aici s-a întâmplat nenorocirea, se gândi Jan Lewin şi se opri înaintea cordonului alb-albastru, întins în continuare în jurul blocului, care părea un loc complet neverosimil pentru o crimă de natură sexuală.

•

Există o singură explicaţie, se gândi Jan Lewin o jumătate de oră mai târziu, întors în camera lui de hotel. S-a întâmplat acolo pentru că era locul în care stătea Linda. De asta s-a dus tipul acolo. Ca să se întâlnească cu ea. E vorba de o persoană cunoscută, de o persoană de încredere, cineva de care-i plăcea. Cineva care semăna cu ea. Lewin se dezbrăcă, se băgă direct sub duş şi lăsă apa să curgă peste el vreo cinci minute. Şi, pentru prima oară după o zi şi jumătate, se simţea complet satisfăcut şi împăcat cu viitoarea lui sarcină.

[14] Firmă care deține mai multe locuințe în toată țara.

12.

Dimineaţă, la şase şi jumătate – în timp ce Jan Lewin se afla sub duşul din camera lui de hotel şi lăsase apa să curgă – cineva sună pe mobilul de serviciu al şefului poliţiei locale. Acesta era încă în pat şi dormea, aşa că îi luă ceva timp să-şi pună ochelarii şi să-şi găsească mobilul. S-a întâmplat sigur ceva, se gândi el, aruncând o privire rapidă spre ceasul deşteptător de pe noptiera lui.

— Nylander la telefon, spuse vocea de la capătul celălalt al firului. Presupun că nu te-am trezit.

— Nu face nimic, spuse şeful poliţiei locale cu o voce slabă. Nu-i nicio problemă.

Probabil că s-a întâmplat ceva îngrozitor, se gândi din nou.

— Te sun ca să verific situaţia, trecu imediat la subiect Nylander. Cum merge treaba?

— Conform planului, răspunse şeful poliţiei locale.

Nu că aş avea de unde să ştiu, se gândi el, doar dormise toată noaptea.

— Te interesează ceva în mod special, Nylander? adăugă el.

•

Pe Nylander nu-l interesa nimic special – „nu sunt genul ăla”. În schimb, în deplinătatea rolului său de şef al Brigăzii Naţionale de Criminalistică, profită de ocazie să-şi împărtăşească unele „consideraţii strategice”, având în vedere sarcina lor comună. Şi avea chiar şi o propunere referitoare la „câteva măsuri operative”.

— La ce te-ai gândit? îl întrebă şeful poliţiei locale.

Consideraţii strategice, măsuri operative? Despre ce naiba vorbeşte omul ăsta, se gândi el.

— Din câte am înţeles, riscaţi ca un nebun cu acte să se plimbe în voie pe străzile voastre, începu Nylander. Şi probabil că individului o să-i mai vină şi alte idei cât de curând.

— Te-ai gândit la ceva anume? repetă cu voce slabă şeful poliţiei locale, căruia Nylander îi prezentă un număr de scenarii posibile, bazându-se pe vasta sa experienţă de şef al poliţiei naţionale.

— Mă gândeam, de pildă, la ucigaşul-samurai din Malmö, care şi-a omorât şi mutilat nişte vecini de cartier. Sau locotenentul din Falun, care a împuşcat mortal vreo zece persoane, din care majoritatea, femei tinere. Aşaaa… şi cine-ar mai fi… spuse ŞBNC tărăgănat, dând impresia că-şi mângâie barba.

Ah, da, omul cu ţepuşa de fier, care a luat-o razna pe un peron de metrou aici în oraş, nu demult. Trei morţi şi şase răniţi, dacă îmi aduc bine aminte. Sau nebunul din Gamla Stan[15], care a măturat vreo sută de pietoni paşnici de pe trotuar cu maşina, ziua în amiaza mare. Asta ca să mă rezum doar la câteva exemple, încheie Nylander.

— Am înţeles, spuse şeful poliţiei locale.

Dumnezeule, se gândi el. Aici? La mine? În Växjö?

— Am stat deja de vorbă cu analiştii noştri, spuse Nylander, şi sunt perfect de acord cu mine. Avem de-a face cu un criminal în serie care, cel mai probabil, e în stare să comită şi o crimă în masă, sau să plece pe un aşa-numit *killing spree*. Adică să lichideze tot ce-i iese în cale pe stradă, diverse locaţii, şi s-o ţină aşa timp de câteva ore. Să se plimbe şi să împrăştie moarte în jur, ca să zic aşa, îi explică Nylander.

— Ai vreo sugestie? întrebă şeful poliţiei locale.

Mama naibii, îşi spuse în gând.

•

Şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică avea trei sugestii operative, mari şi late. Pe primele două le lansase deja şi tocmai se pregătea s-o expedieze şi pe a treia.

— Cred c-o să trimit grupul PC să-l ia sub lupă pe nebun, înainte să se împută treaba de tot. În plus, o să trimit cazul şi celor de la VICLAS. „Preînştiinţat, deci pregătit", tună Nylander.

— Grupul PC, VICLAS, spuse şeful poliţiei locale.

Ce de acronime, se gândi el.

— Grupul pentru stabilirea profilului criminalului, ca să dobândim o imagine mai clară despre cine e individul. Şi VICLAS, da, ca să facem legătura cu alte crime asemănătoare pe care le-a mai comis, rezumă Nylander.

Gândeşte ca un civil, îşi spuse.

— Ziceai ceva şi de o a treia măsură, spuse şeful poliţiei locale pe un ton defensiv.

— Exact, spuse Nylander. Cred că-i mai bine să-l predai grupului nostru de Intervenţii Rapide, se ocupă ei de arestare. Ca să evităm vărsarea inutilă de sânge. Eu i-am avertizat deja. În mod normal, ajungem la tine în trei ore, din clipa în care am emis ordinul de intervenţie. O să încercăm să reducem timpul şi, în caz c-o să avem aceleaşi condiţii de zbor optime ca în vara asta, şeful de grup e de părere că am putea să ajungem acolo chiar şi-n două. Am schimbat deja gradul de alertă din albastru în portocaliu pentru trei grupuri de intervenţie.

[15] Centrul Vechi al Stockholmului.

— Dumnezeule, spuse şeful poliţiei locale.

Dumnezeule, se gândi. Şi despre câte persoane ar fi vorba, dacă ar fi să se ajungă la vărsare de sânge?

•

Un sfert de oră mai târziu, şeful poliţiei locale îl sună pe Olsson, şeful echipei de investigaţii preliminare – în ciuda orei matinale –, şi îl informă că el şi şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică au hotărât împreună şi după dezbateri îndelungate să întărească echipa de investigaţii cu experţii din grupul PC şi cei de la unitatea VICLAS, şi că eventuala arestare avea să fie lăsată în seama celor de la IR, grupul de Intervenţii Rapide. În mod ciudat, Olsson se gândise şi el tocmai la aceleaşi măsuri şi credea că e o idee excelentă.

— Chiar mă gândeam să-l sun pe şefu' şi să-i propun acelaşi lucru. Singurul motiv pentru care am aşteptat e că ştiu că şefu' se bucură încă de un concediu binemeritat.

•

Bäckström era stresat, obosit şi mahmur. În seara precedentă, el şi Rogersson făcură tot posibilul să compenseze pentru abstinenţa îndelungată pe care fuseseră nevoiţi s-o îndure din cauza serviciului. Bäckström se prăbuşi în pat undeva înainte de miezul nopţii, nu auzi ceasul deşteptător şi fu nevoit să înfulece micul dejun fără să aibă timp măcar să răsfoiască ziarele de dimineaţă. În plus, a trebuit să oprească în faţa unei benzinării din drum pentru a cumpăra bomboane mentolate şi câteva sticle de băutură energizantă, să regleze cât de cât nivelul de hidratare şi situaţia cu respiraţia.

Lucrurile se agravară şi mai tare când, alergând pe coridor spre şedinţa de dimineaţă cu echipa de investigaţii, fu atacat de pămpălăul de Olsson, care începu să-i umple capul cu tâmpenii despre diverse scenarii de criză cu care a fost nevoit să dea piept împreună cu şeful poliţiei locale, fără a-l consulta pe Bäckström.

— Tu ce părere ai, Bäckström? întrebă Olsson. Despre alierea asta cu colegii tăi din PC şi VICLAS?

— Pare o idee excelentă, spuse Bäckström, care n-avea de gând să-şi irosească nicio secundă din preţiosu-i timp cu predicile şefului lui, Sten „Bărbiuţă" Nylander.

•

Într-un final, reuşi să se aşeze pe locul lui obişnuit din capătul mesei. Apucase înainte să bea o ditamai cană de cafea cu lapte şi zahăr. Întreaga echipă de investigaţii era prezentă.

— Păi, bine, spuse Bäckström. Atunci să-i dăm drumul.

•

Mai întâi, inspectorul Sandberg îi povesti despre camerele de supraveghere aflate pe porţiunea parcursă de victimă până la blocul ei. Cea montată deasupra bancomatului de unde aceasta retrăsese bani nu era relevantă: probabil că victima se afla prea departe de ea când părăsi Hotelul Municipal.

— Camera acoperă doar o bucată din trotuar şi vreo câţiva metri din strada aflată în faţa bancomatului, explică Sandberg. În schimb, am găsit ceva mult mai interesant, iar pentru asta toate laudele i se cuvin lui şefu', spuse ea dând din cap şi îi zâmbi lui Bäckström.

— Te ascult, spuse Bäckström şi-i zâmbi şi el.

Ai pus deja piciorul pe linia de sosire, băiete, se gândi.

•

Sandberg şi colegii ei găsiseră o altă cameră, mult mai bună, chiar dacă una neautorizată. Aceasta era montată deasupra tejghelei unei alimentare mici, aflată la începutul străzii Păr Lagerkvists, la doar cinci sute de metri de blocul victimei, iar noaptea acoperea chiar şi strada din faţa magazinului. Linda Wallin fusese surprinsă la trei fără patru minute, vineri noaptea, în timp ce se întorcea acasă. Nicio altă persoană nu apărea pe film în următoarea jumătate de oră, lucru care însemna, probabil, că n-o urmărise nimeni.

— Magazinul e deschis până la unsprezece seara. În mod normal, camera acoperă intrarea în magazin şi casele de marcat, dar proprietarul o repoziţionează, de obicei, pe la douăsprezece, înainte să plece acasă, astfel încât să înregistreze şi trecătorii de pe stradă. Asta pentru c-a avut probleme cu diverşi care i-au urinat pe uşă sau i-au mâzgălit geamurile cu tot felul de sloganuri rasiste. Proprietarul fiind din Iran, clarifică Sandberg.

— Şi suntem absolut siguri că e vorba despre Linda, zise Bäckström, fără să ignore acel mic detaliu revigorant.

— Sută la sută siguri, spuse Sandberg. M-am uitat la tot filmul, împreună cu tehnicienii. Suntem mai mulţi care o cunoaştem… am cunoscut-o…

•

Apoi lucrurile s-au derulat în ritmul acela eficient cu care era obişnuit Bäckström de fiecare dată când conducea astfel de şedinţe. Slavă Domnului, se gândi Bäckström, că jumătate din contingent nu trebuie să-şi piardă vremea prezentându-se celeilalte jumătăţi.

— Aşa, şi bătutul la uşi şi scormonitul prin împrejurimi? continuă el. Am mai găsit ceva interesant faţă de ce ştiam ieri?

Nu, din păcate, conform colegului care se ocupa de această parte a investigației. Ultimul lucru pe care-l găsiseră erau sângele și resturile de epidermă de pe pervazul ferestrei din dormitor.

— Atunci n-avem decât să lărgim raza de cercetare, îi spuse Bäckström pe un ton sever. Am în vedere toate incidentele neobișnuite care au avut loc în oraș în ziua respectivă. Tot tacâmul, de la bătăi banale până la spargeri, distrugeri de bunuri, furturi de mașini, parcări în locuri nepermise, vehicule misterioase, întâmplări și persoane dubioase. Vreau o listă cu astea până azi, la prânz.

Puturoși ordinari, chiar trebuie să mă ocup singur de toate? se gândi Bäckström.

— Ne-a mai sunat cineva cu vreo poveste interesantă? continuă el și se uită la Lewin.

Mă rog, numai dacă te-a lăsat inima să te rupi de micuța Svanström, futăciosule, își spuse în gând.

— Am primit peste o sută de indicii, spuse Lewin. Prin telefon, pe mail, până și prin sms pe telefonul cuiva din echipa de investigații, care le-a dat numărul unor informatori externi. Ceea ce nu-i deloc ciudat, având în vedere că aceia care au primit ponturi sunt mai ales colegi care au făcut supravegheri sau au lucrat la Narcotice. Ăștia toți au informatorii lor cu care comunică pe mobil. Dacă ar fi să primim și vreo scrisoare… o să ajungă mâine, cel mai devreme. Că așa e cu poșta, mai nou.

— Și? Cum ți se par ponturile alea? întrebă Bäckström. Vreun fir roșu, ceva?

•

Nu, din păcate, dădu cu părerea Lewin. Doar chestiile obișnuite. Cetățeni revoltați, care se plângeau de declinul societății, per ansamblu, sau de rata infracționalității, în particular. Atotștiutorii previzibili, care voiau să dea sfaturi poliției despre cum să facă sau să nu facă și care probabil că învățaseră toate prostiile alea uitându-se la serialele polițiste de la televizor. Și, bineînțeles, un număr considerabil de clarvăzători, prezicători, vrăjitoare și posedați de diverse, care voiau să-și împărtășească viziunile, premonițiile, prezicerile, senzațiile și vibrațiile percepute.

— Deci zici că nimic deosebit, nimic de care să te agăți, insistă Bäckström.

— Câțiva dintre ei sunt foarte specifici, spuse Lewin. Problema e că par să fi încurcat firele rău de tot.

— Dă-ne câteva exemple, spuse Bäckström.

— OK, sigur.

Lewin aruncă o privire pe hârtiile lui.

— Avem, de pildă, o fostă colegă de liceu de-a Lindei. Fata e sută la sută convinsă că, citez „a vorbit cu Linda la un concert din Borgholm, de pe Öland, în seara aceea". Se pare că unii numiţi Gyllene Tider au concertat acolo, sunt în turneu de vară sau ceva de genul ăsta.

Borgholm, se gândi Bäckström. La vreo sută cincizeci de kilometri de Växjö, parcă.

— Problema e că asta se întâmpla vineri seara şi la ora aia victima noastră se afla deja în laboratorul Institutului de Medicină Legală din Lund, oftă Lewin. Semn că martora nici măcar n-a citit ziarele de scandal. Da… şi mai e unul aici, continuă Lewin, în timp ce răsfoi teancul cu „ponturi" din faţa lui. Unul dintre tinerele talente ale oraşului a contactat un coleg de-al nostru din Växjö ca să-l anunţe că a văzut-o pe Linda la cinci sute de metri de Hotelul Municipal, spre vest, vineri, dimineaţa devreme. Pe Norra Esplanaden, undeva pe lângă sediul consiliului orăşenesc, dacă am înţeles eu bine.

— Şi care-i problema cu el? întrebă Bäckström.

— Problema cu el, rezumă Lewin, pe lângă gradul lui de credibilitate, e că treaba asta se întâmpla la patru dimineaţa, pe o stradă diametral opusă faţă de blocul victimei, şi tipul susţine că fata ar fi fost însoţită, citez, „de un cioroi mare şi urât".

— Ah, cred că ştiu cine-i martorul nostru, izbucni unul dintre poliţiştii locali de la capătul celălalt al mesei. Există o mulţime de persoane de culoare malefice în lumea lui.

— Da, mi-am dat seama când i-am citit dosarul, spuse Lewin zâmbind pe sub mustaţă.

— Aha, spuse Bäckström. Întrebări? Păreri? Sugestii?

Amărâţii, n-au nimic deştept de spus, se gândi urmărind capetele scuturate din jurul mesei.

— Atunci îi dăm drumul, continuă Bäckström şi se ridică brusc. Ce mai aşteptaţi? Nu staţi aici. Daţi-i drumul şi munciţi! Cel târziu până la prânz vreau numele individului. Fac cinste cu tort şi cafea.

Feţele din jurul mesei se înveseliră.

Zici că-s copii, se gândi Bäckström care n-avea de gând să-şi irosească banii chivernisiţi cu greu pe un tort nenorocit.

•

Înarmat cu hârtie şi creion, Bäckström se retrase într-o cameră de audieri goală, ca să poată medita în linişte. Mai întâi, aprinse plăcuţa roşie, apoi închise uşa şi slobozi o băşină uriaşă pe care a păzit-o toată şedinţa. În sfârşit, singur! se gândi Bäckström şi alungă cu mâna damful nopţii precedente.

•

Să zicem că a ajuns acasă după trei, se gândi Bäckström. Să zicem că n-a urmărit-o nimeni şi nici n-a stabilit vreo întâlnire în apartament. Criminalul îşi face intrarea cam tot pe atunci. Lucrurile o iau razna destul de repede şi, având în vedere cum arăta locul faptei şi ce-a reuşit să deducă din celelalte indicii, psihopatul avusese mâinile ocupate cel puţin o oră şi jumătate. Concluzie: fata a murit, cel mai probabil, undeva între patru jumătate şi cinci, se gândi Bäckström.

După ce isprăveşte, tipul se duce la baie să se spele. Ziarul aterizează pe la cinci şi individul se sperie, crezând că cineva vrea să intre. Trage ce apucă pe el şi sare pe geamul din dormitor. Asta trebuie să fi fost pe la cinci şi un pic, calculă Bäckström. Hm. Ce înseamnă asta? Bäckström aruncă o privire pe ceas şi începu să numere orele dintre vineri dimineaţa şi duminică înainte de prânz. Ar fi aproape şaizeci de ore de la ora decesului. Dobitocul ăla poate să fie şi pe Lună la ora asta, se gândi Bäckström nemulţumit, după care îşi adună hârtiile şi decise să se întoarcă să le mai tragă câteva şuturi în fund membrilor echipei lui.

Pe de altă parte, se gândi Bäckström în hol, ar fi destul de aiurea să fac asta pe maţul gol. Şi, având în vedere că restaurantul poliţiei era deschis şi duminică, din cauza celor întâmplate cu două zile înainte, putea la fel de bine să mănânce ceva acolo.

•

O să comand nişte găluşti umplute, din cartofi, specialitate smålandeză, se gândi Bäckström lacom, pe când cerceta meniul. Zis şi făcut. Termină prânzul cu o cană zdravănă de cafea şi o prăjitură cu marţipan, apoi citi în linişte ziarele de scandal şutite de la hotel, pe care nu apucase să le răsfoiască încă. Nimic nou sub soare, se gândi Bäckström, în timp ce sorbi din cafeaua-i fierbinte. Doar speculaţii menite să facă valuri.

Criminalul era, mai mult ca sigur, un infractor cu antecedente grave care „nutrea o ură iraţională faţă de victimă, având în vedere că aceasta era o angajată a poliţiei", constată unul din experţii care alcătuiau panoul de specialişti ai publicaţiei respective. De îndată ce se ivea ocazia, aceştia se grăbeau să adune o selecţie frumoasă cu cele mai mediatizate minţi înceţoşate ale ţării.

Daaa, daaa, sigur, se gândi Bäckström savurându-şi prăjitura cu marţipan. O fi fost vreo profesoară de-a ei de la Academia din Växjö. Poate baba aia nebună care se ocupa de *debriefing*, caz în care urmele de spermă nu însemnau nimic. Cine ştie, putea fi vorba de nişte indicii plasate strategic la faţa locului, menite să-i dezorienteze.

Ba nu, zice concurența și experții de acolo, nu, lucrurile nu s-au întâmplat deloc așa. De fapt, era vorba de un ucigaș în serie cu o ură compulsivă față de femei și o metodă de ucidere aproape ritualică. Zici că-l citează pe colegul nostru, Olsson, se gândi Bäckström. De unde dracului or fi scos toate prostiile astea?

•

Existau și câteva puncte comune în descrierile celor doi concurenți majori din lumea presei de bulevard. O verigă slabă, dar palpabilă. Un expert, adept al teoriei criminalului-polițist de la primul ziar, spunea că nu exclude faptul ca ucigașul să fi aparținut unui gen de criminali în serie speciali, care avea drept țintă numai polițiști, din cauză că îl excitau uniformele. Ăsta era *triggerul* lui special, conform ziarului respectiv.

Ăștia sigur se inspiră de pe vreo platformă cretină comună pe net, se gândi Bäckström și tocmai se pregăti să lase ziarul deoparte când dădu peste un articol care îl șocă.

Expertul intervievat, profesor în ceva ce se numea psihiatrie legală, angajat al Spitalului de Boli Mintale Sankt Sigfrid din Växjö – cu o fotografie imensă în ziar –, avea o teorie și mai specifică, referitoare la urmele de tortură descoperite de polițiști pe cadavrul victimei. Ăsta ori a văzut pozele clasificate, accesibile doar unui cerc restrâns de inspectori judiciari, se gândi Bäckström, ori i le-a descris cineva în detaliu.

•

Profesorul care își dădea cu părerea asupra investigației susținea că exista un „indiciu primar". Având în vedere violența crimei, se putea trage concluzia că ucigașul a mai comis fapte similare, ceea ce însemna că avea s-o mai facă aproape sigur cât de curând.

În același timp, făptașul nu era „un sadic sexual obișnuit cu fantezii sexuale dezvoltate", cum credeau colegii incompetenți ai profesorului. Și în niciun caz unul care se excita când vedea cădeți, în sau fără uniformă. Nu, aici era vorba de un făptaș „cu grave tulburări psihice", cu un comportament aproape „haotic". Și, în plus, de „un tânăr imigrant care în copilărie sau tinerețe fusese expus la experiențe violente traumatizante", de pildă, sau care s-ar putea să fi fost torturat sau abuzat sexual. Ajuns la rândul acela, Bäckström își goli repede cana de cafea, vârî ziarul în buzunar și se duse s-o caute pe purtătoarea de cuvânt a poliției.

•

— Ați văzut asta? o întrebă pe femeie cinci minute mai târziu în biroul ei și îi întinse ziarul deschis la pagina cu articolul.

— Știu la ce vă gândiți, spuse colega lui. L-am citit azi-dimineață și am reacționat la fel. Barca asta ia apă, și încă rău de tot, constată femeia. Dar

dacă e să privim partea bună a lucrurilor, era de aşteptat să-l implice tocmai pe expertul respectiv. Bănuiesc c-aţi auzit de Sankt Sigfrid, continuă ea. E spitalul ăla de boli mintale, cu un număr considerabil de pacienţi care ispăşesc diverse pedepse la secţia de psihiatrie securizată. Prietenul nostru, profesorul adică, ţine deseori prelegeri, atât la Academia de Poliţie, cât şi aici, la noi. Nici nu ştiu de câte ori l-am ascultat.

— Serios? spuse Bäckström. E ceva de capul lui?

— Eu zic că da, spuse femeia. Le nimereşte, de cele mai multe ori.

Poate c-ar trebui să vorbesc cu nebunul, se gândi Bäckström. Chestia aia cu „făptaş tânăr, imigrant" nu sună chiar aşa de deplasat. În plus, probabil că victima avea pe bune o slăbiciune pentru genul ăla. O slăbiciune atât de mare, încât i-a deschis şi l-a lăsat să intre când a sunat la uşa ei.

•

Când Bäckström se întoarse în sala cea mare ocupată de echipa de investigaţii, luă o poziţie demnă de un mareşal şi îşi cercetă pe rând subordonaţii.

— Ei, bine, spuse Bäckström. Ce aşteptaţi? Am terminat prânzul. Ziceam că vreau să aud numele ăla pe care vi l-am cerut.

Ca să accentueze mesajul, Bäckström se bătu peste burta-i rotundă, fără a fi conştient de gestul lui.

— Nume pot să-ţi dau eu destule. Tocmai am terminat prima listă după mersul din uşă-n uşă, spuse Knutsson şi flutură un teanc de hârtii imprimate.

— Ai să-mi dai ceva interesant? îl întrebă şeful, după care luă foile şi se aşeză pe locul lui.

— Nume am o grămadă, în orice caz, constată Knutsson şi se aşeză lângă Bäckström. Şaptezeci şi nouă de persoane, mai exact, şi mă refer doar la vecini şi cunoscuţi, plus câteva talente locale din Växjö.

— Hai, bagă, spuse Bäckström. Dă-mi ceva de ronţăit.

— Calm, spuse Knutsson. Ho! Că ajung şi-acolo.

13.

Knutsson şi colegii lui trecură mai întâi în revistă toate rudele, prietenii şi cunoscuţii victimei, ca să vadă dacă descoperă ceva interesant în vreunul din registrele aflate la dispoziţia poliţiei. Dar n-a fost să fie, lucru care n-a surprins pe nimeni. O treime din cele douăzeci şi ceva de nume adunate le aparţineau colegilor de la Academie ai Lindei. Iar acolo nu erai admis dacă aveai cazier.

— Deci sunt la fel de curaţi ca victima noastră, constată Bäckström mulţumit şi se lăsă pe spate în scaunul lui, cu mâinile împreunate pe burtă.

— Da, cel puţin din punctul de vedere al registrului, spuse Knutsson, pe un ton superior şi oarecum birocratic.

— Având în vedere că urmează să primim o mică probă de ADN de la făptaş, aş vrea să le luaţi probe tuturor. De bunăvoie, de preferinţă, ca să-i putem tăia de pe lista noastră cât mai rapid.

— Nu cred c-o să fie o problemă, spuse Knutsson.

— N-ar trebui, îl aprobă Bäckström.

Un om cinstit n-are de ce să se teamă de propriu-i ADN, se gândi el.

•

Cealaltă categorie era, bineînţeles, exact opusul celei dintâi, şi asta pentru că toate persoanele de aici aveau nişte caziere bogate în registrele poliţiei. Cu ajutorul calculatorului, Knutsson şi colegii săi reuşiseră să scoată la lumină sute de misogini, boxeri de stradă, violatori şi alţi dubioşi cu un repertoriu mai mult sau mai puţin variat, cu legături în Växjö sau în împrejurimi. După aceasta, îi eliminară pe cei deja închişi şi pe cei cu alte alibiuri credibile. Le mai rămâneau şaptezeci de persoane care stăteau la coadă pentru a fi luate la puricat, de data asta, ceva mai pe îndelete. Vreo zece dintre ei prezentau un interes deosebit, având în vedere că erau internaţi la spitalul Sankt Sigfrid sau au fost trataţi acolo cândva pentru infracţiuni deosebit de grave de natură sexuală.

— Să li se ia probe de ADN! Să li se vâre beţişoare de ureche în fiecare orificiu. Că aşa-i frumos, să-l ajuţi pe nenea poliţistu', dădu din cap mulţumit Bäckström.

În sfârşit, începe să semene a anchetă, se gândi el.

— Sigur, sigur, oftă Knutsson care, dintr-odată, nu mai părea la fel de bucuros.

Să sperăm că pe unii din ei îi avem deja în registru, se gândi.

•

Rămăseseră doar vecinii din cartier. Aproximativ o mie de persoane, dintre care doar vreo jumătate luaseră legătura cu poliţia sau fuseseră acasă la ora la care au fost vizitaţi. Având în vedere că era vară, deci perioadă de concedii, şi zona cu pricina era locuită mai ales de persoane de vârstă medie sau bătrâni, majoritatea familii mic-burgheze, absenteismul respectiv n-avea de ce să mire pe nimeni.

— Nu contează dacă au stat şi au clocit ouă în casele lor de vacanţă toată vara şi n-au nimic cu care să contribuie la cazul nostru. Îi vreau audiaţi şi tăiaţi de pe listă, spuse Bäckström.

— Sunt de acord cu tine, spuse Knutsson, dar sper că nu vrei să le vârâm şi ăstora beţişoare în orificii.

— Ei, nu strică să-i întrebi dacă într-adevăr vor, spuse Bäckström. Câţi au căzut în plasa cu dosarul penal?

— Ah, credeam că ţi-am zis, spuse Knutsson şi aruncă o privire pe listă. Şaptezeci şi nouă, minus şaptezeci de infracţiuni minore… ne mai rămân nouă persoane din grupul cu vecinii.

— Şi ăştia ce zici c-au făcut?

— Trei dintre ei au condus în stare de ebrietate. Unul mai are şi patru condamnări, adunate în doar doisprezece ani. Colegul nostru din Växjö l-a descris ca fiind „o figură şi jumătate", şi dacă e să ne gândim că unul are cincizeci de ani, al doilea cincizeci şi şapte şi figură ăsta, şaptezeci, atunci…, oftă din nou Knutsson şi ridică din umeri drept răspuns. Ah, da, şi mai avem unul care a băgat mâna în borcanul cu miere la serviciu. Condamnat pentru furt, eliberat condiţionat. Şi unul care şi-a bătut nevasta vreo nouă ani. Ăsta nu era acasă când i-am sunat la uşă. O fi la casa lui de vacanţă. Şi unul condamnat pentru evaziune fiscală, plus doi puşti de şaisprezece, respectiv optsprezece ani, care au fost prinşi cu cele obişnuite, graffiti, şutit diverse dintr-un magazin, spart vitrine cu pietre de pavaj, scandal cu alţi mucoşi şi aşa mai departe.

Knutsson oftă din nou.

— Zi-mi de ăla care îşi bătea nevasta, îi spuse Bäckström, dintr-odată curios.

— Cred că-i la ţară cu numita nevastă. Un mariaj fericit, conform vecinilor cu care au vorbit colegii când au bătut pe la uşi, spuse Knutsson.

— Atunci n-are nimic împotrivă să ne dea o probă ADN, spuse Bäckström.

Oamenii fericiţi nu obişnuiesc să aibă nimic împotrivă, se gândi el.

— Şi ar mai fi unul care mi-a trezit curiozitatea şi mie, spuse Knutsson. Unul, Marian Gross, din Polonia. Patruzeci şi şase de ani, emigrat cu părinţii când era copil, familie de refugiaţi politici, cetăţenie suedeză din 75.

Reclamat iarna trecută pentru ameninţări, hărţuire sexuală, sau, mă rog, cum se mai numeşte acum, tot felul de chestii drăguţe. Necăsătorit, fără copii, bibliotecar la universitatea de aici, încheie el.

— Stai puţin, Knutsson, spuse Bäckström şi ridică mâinile ca să-l frâneze. Păi, ăsta-i poponar, tu n-auzi? Marian. Cine dracu' se numeşte Marian[16]? Bibliotecar, necăsătorit, fără copii, spuse Bäckström şi ridică degetul mic. E clar. Nu trebuie decât să stăm de vorbă cu cealaltă floricică, ăla care l-a reclamat.

— Nu prea cred, spuse Knutsson. Reclamanta e o colegă de-a lui, de la bibliotecă, cu cincisprezece ani mai tânără decât el.

— Ooof, spuse Bäckström, încă o bibliotecară. Şi ce i-a făcut, mă rog? I-a arătat polonezul la petrecerea de Crăciun?

— I-a trimis diverse mailuri anonime şi alte mesaje, care mie personal mi se par chiar neplăcute. Mizeriile de rigoare, dar cu ceva ameninţător în fiecare.

Knutsson scutură din cap şi se strâmbă dezgustat.

— Mizeriile de rigoare? întrebă Bäckström şi îl privi curios pe Knutsson. N-ai putea să fii un pic mai…

Bäckström îşi flutură cu subînţeles mâna dreaptă.

— Ba da, cum să nu, spuse Knutsson şi oftă adânc, de parcă ar fi vrut să-şi ia avânt. O să-ţi dau câteva exemple. Avem schema clasică, cu vibratorul trimis la locul de muncă. Modelul cel mai mare, negru, însoţit de o scrisoare anonimă, în care expeditorul se laudă că-i copiat după scula lui.

— Parcă ziceai că-i polonez, mârâi Bäckström. Sau o fi daltonist tâmpitul. Sau poate o are cangrenată…

Bäckström râse cu poftă, scuturându-şi toată burta.

— Mailuri şi scrisori obişnuite, în care zice c-a văzut-o în oraş şi la bibliotecă şi-şi exprimă diverse păreri despre opţiunile ei în materie de lenjerie intimă. Mai vrei?

Knutsson îl privi nedumerit pe Bäckström.

— Sună ca o oaie obişnuită din turmă, spuse Bäckström.

Dar ce l-o fi înduioşat aşa pe mutulică ăsta, se gândi el. Să nu-mi zici că s-a furişat la terapeuta aia?

— Mă rog, nu asta m-a deranjat neapărat, spuse Knutsson bosumflat.

— Dar ce? îl întrebă Bäckström. Că-i polonez?

— Că stă în acelaşi bloc cu victima, spuse Knutsson. În apartamentul de deasupra, dacă am înţeles eu bine.

[16] Nume feminin în varianta suedeză.

— Beţişoare de urechi! zbieră Bäckström, apoi se îndreptă de spate şi întinse un deget dolofan spre Knutsson. Nu puteai să-mi zici din prima? Trimite pe cineva să-i recolteze probe şi, dacă nu vrea de bunăvoie, să-l ia pe sus şi să-l aducă la secţie.

În sfârşit, seamănă cu un caz, se gândi el.

•

Raportul preliminar promis de medicul legist sosi abia mai târziu, după-amiază. Acesta fu trimis pe faxul departamentului de inspecţie judiciară, fiind adresat şefului lor, comisarul Enoksson de la Criminalistică, din Växjö. Enoksson îl căută pe Bäckström imediat ce-l citi, ca să discute cu el.

— Medicul legist susţine că fata a murit între trei şi şapte dimineaţa. Asfixiere prin strangulare, spuse inspectorul judiciar.

— Dar de chestia asta îţi dai seama şi fără să ai un halat alb, spuse Bäckström. Eu zic că a murit undeva între patru jumate şi cinci, cel târziu, adăugă el.

Tipic, medic legist, se gândi. Ai dracu' de pămpălăi.

— Sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte timpul decesului, spuse Enoksson. În rest, se pare c-a fost violată cel puţin de două ori. Şi vaginal, şi anal, probabil în ordinea asta. S-ar putea să fi fost de mai multe ori. Criminalul a ejaculat de ambele ori.

— Mai zice ceva de care nu ne-am dat seama şi singuri? întrebă Bäckström. Urmele alea de înjunghiere din… partea dorsală… cu alea cum rămâne?

Nici „fund" nu mai poţi să zici, se gândi Bäckström. Unde dracu' am ajuns?

— Înjunghiat e cam mult spus, îl contrazise Enoksson. Sunt doar nişte tăieturi, dar a şi sângerat o grămadă. Ni le-a măsurat el pentru noi. Noi nu ne ocupăm cu din astea. De numărat, le-am numărat şi noi, şi am ajuns la aceeaşi concluzie. Sunt treisprezece tăieturi în total, împărţite între zona mijlocului şi puţin mai jos, iar ordinea e, mai mult ca sigur, dinspre fesa stângă spre cea dreaptă.

— Te ascult, spuse Bäckström.

— Cuţit fără zimţi, acelaşi, probabil, pe care l-am găsit la faţa locului, adâncimea tăieturilor e între doi şi cinci milimetri, cea mai adâncă fiind de un centimetru. Impresia generală e mai degrabă de gest controlat, mai ales dacă ne gândim că victima trebuie să se fi zbătut destul de mult. Mai adânci pe dreapta decât pe stânga. Chestia cu sfoara şi căluşul şi urmele lăsate pe corp le putem discuta după ce primim rezultatele de la SKL.

— N-am nimic împotrivă, spuse Bäckström. Dar ce ne-a spus nenea doctoru' până acum ştiam deja oricum.

Cel puţin, eu, se gândi.

— Da. În mare. Dar omul e dispus să treacă pe la noi şi să stea de vorbă. Dacă vrem, spuse Enoksson. Mă gândeam c-ar fi bine să ne vedem cu el după ce eu şi colegii mei terminăm partea noastră şi primim rezultatele de la laborator. E posibil să aibă vreo teorie pe care nu vrea s-o împărtăşească nimănui în scris. Putem să discutăm despre toate astea atunci. Ce părere aveţi?

— Sună bine, spuse Bäckström.

Sper să nu ne apuce toamna, atâta tot.

•

După aceea, Bäckström o luă deoparte pe Anna Sandberg, cu gândul s-o descoasă referitor la profilul victimei, şi mai ales ca să-şi odihnească puţin ochii obosiţi.

— Sper că nu mă consideri prea cicălitor, Anna, spuse Bäckström şi-i zâmbi amical colegei lui, dar, după cum sigur ţi-ai dat seama, partea asta cu persoana victimei ar putea fi cea mai importantă din întreaga investigaţie.

Bună dimineaţa, soare, se gândi el. Dar ce nu fac eu pentru ăştia micii.

— Nu eşti deloc cicălitor, răspunse Anna. Dimpotrivă, mă bucur că zici asta. Sunt prea mulţi colegi aici care n-o iau în serios pe victimă, spuse ea şi-l privi încruntată.

Mă bucur să aud că există şi colegi normali, chiar şi aici, în Växjö, se gândi Bäckström. Dar n-avea de gând s-o spună.

— Ai dreptate, zise el. Am înţeles că ai stat de vorbă cu tatăl victimei? Tatăl Lindei.

— „Stat de vorbă" e cam mult spus, zise Sandberg. Am fost şi eu când ne-au trimis să-i dăm vestea. De vorbit, a vorbit mai mult un coleg de-al meu mai în vârstă. Fost preot. Acum lucrează la NäPo[17] de mai mulţi ani. El e foarte bun la chestiile astea. Oribil, dacă te gândeşti mai bine. A fost groaznic de şocat tatăl ei. Am trimis un medic de îndată ce ne-am întors la secţie.

— Groaznic, da, spuse Bäckström.

Iar face faţa aia. Mai bine mă grăbesc înainte să-şi pişe ochii. Muierile astea-s la fel, toate. Muieri, preoţi, poliţişti de cartier, se gândi el. Pişăcioşii naibii!

— Văd că are trecut ca domiciliu stabil reşedinţa tatălui, spuse Bäckström. Bănuiesc că avea camera ei.

— Oh, da, răspunse Anna. E o casă imensă, un adevărat conac. Un loc superb, de altfel.

[17] Unitate din cadrul poliţiei care are drept scop patrularea în cartierele oraşului, informarea şi stabilirea unei legături strânse cu locuitorii oraşului; Poliţia de Proximitate.

— Când aţi percheziţionat camera ei, aţi găsit ceva interesant? Mă refer la jurnale, notiţe personale, agende, chestii de genul ăsta, fotografii vechi, filme de la diferite evenimente în familie. Da, partea aia, ştii tu. Înţelegi tu ce vreau să zic.

— Să ştii că n-am avut timp de chestii din astea, spuse Anna. Am intrat doar în hol, n-am stat mult. Tipul era complet distrus. În schimb, am pus mâna pe agenda ei. Era în geanta pe care o avea la ea când a ieşit în oraş vineri.

— Şi, aţi găsit ceva interesant? întrebă Bäckström.

— Nu, spuse Anna şi scutură din cap. Doar chestii obişnuite. Întâlniri, cursuri la şcoală, prieteni cu care trebuia să se vadă. Din astea. Dacă vrei, poţi să arunci şi tu o privire.

— Mai târziu, spuse Bäckström. Aşa, zi mai departe. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu prea multe, constată Anna. Am abordat deja subiectul ăsta vineri, când m-am întâlnit cu Bengt. Comisarul Olsson, pardon. Tatăl plecase deja de la noi cu nişte prieteni de familie şi un medic, iar Bengt a zis să mai aşteptăm puţin. Să-l lăsăm în pace să-şi revină din şoc. Dar de atunci nu cred că s-a mai întâmplat mare lucru. Deşi ştiu că băieţii de la judiciar i-au mai adus aminte.

— Dar camera n-aţi percheziţionat-o încă?

Unde dracu' am aterizat, frate, se gândi Bäckström.

— Nu, din câte ştiu eu, nu, scutură din cap Anna Sandberg. Inspectorii judiciari au mâinile ocupate cu locul crimei. Dar înţeleg ce vrei să spui.

— Las că discut eu mâine cu Olsson, spuse Bäckström.

Mai are o zi la dispoziţie ca să se facă de cacao, se gândi el.

•

Bäckström îl găsi pe Rogersson în spatele uşii închise, cu căşti pe urechi şi un dictafon în faţă când intră în biroul lui.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule comisar de la Criminalistică? întrebă Rogersson şi îşi scoase căştile, dând din cap fără chef, în timp ce închise dictafonul.

— Să vii cu mine la hotel, să urci în camera mea, să mănânci ceva şi să bei o bere, două, spuse Bäckström.

— Cred că am o eczemă în urechi, după atâtea audieri inutile câte am ascultat până acum. Toată după-masa şi jumătate de seară, spuse Rogersson. Până când a intrat colegul Bäckström şi mi-a susurat cel mai frumos cântec.

— Bine, bine, las-o baltă, spuse Bäckström. Hai, să mergem!

Începe să fie sentimental, nebunul. O fi de la băutură.

•

— Aaah! spuse Rogersson.

Apoi oftă mulţumit şi şterse cu mâna stângă spuma din colţul gurii.

— Ăla care a inventat berea blondă ar trebui să primească toate premiile Nobel de pe pământ. De la Premiul Nobel pentru Pace până la ăla pentru Literatură. Tot.

— Am senzaţia că nu eşti singurul care îşi doreşte asta, spuse Bäckström. Şi singurul lucru mai bun decât o bere rece e o bere rece de-a moaca. De primit, ar trebui să primească măcar premiul pentru economie. La cât ai reuşit să dai pe gât, zgârie-brânză!

Rogersson nu i-o luă însă în nume de rău. Dar schimbă subiectul brusc.

— Polonezul ăla pe care încearcă să ni-l bage pe gât Knutsson. Mai ştii? spuse el şi scutură din cap.

— Ne-am gândit să-l interogăm şi să-i luăm probe mâine-dimineaţă, spuse Bäckström.

Mai bine am discuta despre toate berile gratuite pe care le-ai dat pe gât, se gândi.

— Nu-mi spune nimic, zise Rogersson. Nu pare omul nostru.

— Serios? spuse Bäckström. De ce?

— Am citit şi declaraţia curierului, şi pe cea a polonezului. Ba, mai mult, am vorbit şi cu colegul Salomonson de aici, cel care l-a audiat atunci pentru hărţuirile alea sexuale. Să ştii că pare complet normal, spuse Rogersson. Polonezul nu e omul nostru. Ascultă-mă pe mine, zise şi-şi sublinie vorbele cu un gât zdravăn de bere de-a moaca.

•

Conform părerii lui Rogersson, existau trei dovezi concrete care desfiinţau teoria conform căreia Marian Gross, vecinul de origine poloneză al Lindei, ar fi fost criminalul. Prima era declaraţia curierului care livra ziarul în fiecare dimineaţă celor abonaţi.

— Ar fi trebuit să-şi dea seama şi singur, spuse Rogersson. Că era ziarul strecurat prin fanta cutiei poştale, şi nu cineva care încerca să intre. Doar e abonat la aceleaşi ziare ca şi mama victimei. *Smålandsposten* şi *Svenska Dagbladet*.

— Poate că, de obicei, doarme când soseşte ziarul, îl contrazise Bäckström.

•

Următoarea dovadă era declaraţia lui Gross, luată de poliţistul care bătuse din uşă-n uşă, vineri după-amiază. Acesta afirmase că a vorbit cu mama Lindei la începutul săptămânii şi că femeia i-a spus că urmează să plece la ţară, timp în care fiica ei avea să stea în apartament.

— Dar asta nu prea-l avantajează, spuse Bäckström. Asta înseamnă că ştia că are undă verde.

— Și atunci, de ce crezi că a sărit pe geam? repetă Rogersson. N-ar fi fost mai simplu s-o șteargă pe ușă și să urce pe scări sau cu liftul?

— Tu n-auzi că era cineva în fața ușii? contră Bäckström.

— Da, exact, curierul, spuse Rogersson emfatic. Nu-avea decât să aștepte să plece.

Of! își spuse în gând Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap.

•

Cea de-a treia dovadă avea de-a face cu constituția fizică a lui Gross și felul în care ucigașul părăsise locul faptei. Conform cercetărilor inspectorilor judiciari, pervazul se afla la aproape patru metri de nivelul solului. Gross nu era mai înalt de un metru șaptezeci și cântărea aproximativ nouăzeci de kilograme. Un tip deloc flexibil, deci, și cu o condiție fizică deplorabilă.

— Salomonson zice că-i un grăsan micuț și incredibil de enervant. În plus, colegul nostru spune că n-are nici pic de condiție fizică. Șuieră ca o locomotivă cu aburi după câteva scări, spuse Rogersson. Îți dai seama că ar fi murit imediat dacă ar fi ales ruta aia. Mă rog, în caz că reușea măcar să se urce pe pervaz.

•

Un grăsan micuț, se gândi Bäckström, care nu era cu mult mai înalt sau mai slab decât Gross, dar avea în vedere, totuși, un ucigaș mai atletic. Zice ceva omul ăsta, își spuse în gând.

— Zici tu ceva, îl aprobă Bäckström cu voce tare pe colegul lui. Dar nu strică să-i băgăm bețigașul în…

— Baftă multă, îi spuse Rogersson. Din câte am înțeles, Gross ăsta e al naibii de afurisit.

14.

Växjö, luni, 7 iulie

A patra zi deja și niciun făptaș, se gândi Bäckström când se așeză la masa cea mare din sala de ședințe. În plus, comisarul Olsson se hotărâse să se joace de-a șeful anchetei preliminare și să fluture din steag. Și se chinuiau și acum cu o abordare care nu dăduse niciun rezultat, se gândi Bäckström. Olsson era la cârmă, pupătorii în fund de rigoare îl aprobau orice ar fi făcut și timpul se scurgea repede, se gândi Bäckström și încercă să-i ignore prefăcându-se că-și citește notițele.

•

Mai întâi, au hotărât să termine cu căutatul dovezilor în preajma locului crimei, pe drumul parcurs de victimă până acasă și ruta de evadare a făptașului. Trecuseră deja trei zile și tot nu găsiseră nimic, ceea ce însemna că n-aveau s-o facă nici în viitor.

— Eu zic să ne concentrăm pe altele, spuse Olsson și fu răsplătit cu mai multe aprobări din cap.

Ca, de pildă, pe o percheziție mică acasă la tătuca, se gândi Bäckström, dar nu spuse nimic, pentru că voia să discute despre asta cu el între patru ochi.

— Și aș vrea să le mulțumesc colegilor noștri care s-au ocupat de partea asta, continuă Olsson. Ați făcut o treabă grozavă.

N-ai pentru ce, spuse în gând Bäckström. Eu unul n-am găsit decât o cameră de luat vederi, pe care toți ceilalți deștepți cu ochelari de cal au ignorat-o.

•

Chiar și bătutul la uși fusese oprit. Cei pe care n-au reușit să-i contacteze au primit înștiințări prin poștă și vecinii mai interesanți – cine erau ei, nu se știa – urmau să fie căutați la adresele unde aveau case de vacanță.

— Iar asta înseamnă că or să se mai elibereze câțiva colegi de care o să avem nevoie altundeva, constată mulțumit comisarul Olsson.

Ca, de pildă, la o percheziție mică, acasă la tăticu', se gândi Bäckström, dar se abținu să zică ceva și de data asta.

•

Apoi veni vremea să verifice rezultatele concrete ale investigației, probe și dovezi pe care reușiseră să le adune de la locul crimei și prin Institutul de Medicină Legală din Lund.

— Din punctul nostru de vedere, arată foarte bine, spuse Enoksson. Dar trebuie să aveţi răbdare câteva zile. Aşteptăm rezultate de la diverse analize ADN, printre altele, dar vă promit că o să luăm legătura cu voi imediat ce am aflat ceva. Până una-alta, va trebui să vă mulţumiţi cu ce scriu ziarele de scandal. Deşi eu unul m-aş abţine să mă iau după ei, adăugă el brusc.

Of, of, of, se gândi Bäckström. Măi, să fie! Enoksson al nostru e puţin cam nemulţumit.

•

Olsson nu păru să fi observat comentariul şi, oricum, n-avea de gând să abandoneze „locul crimei".

— Dacă am înţeles corect, spuse Olsson, fata a fost strangulată şi violată de cel puţin două ori şi a murit cândva după ora cinci.

— Da, spuse Enoksson. Undeva între patru şi jumătate şi cinci.

Aşa, băiatu', nu te lăsa, se gândi Bäckström. Ăsta, dacă-i întinzi degetul mic, îţi ia tot braţul.

— Elementele astea mai… ritualice… tortura, dacă e s-o spun pe şleau, faptul c-a legat-o, i-a pus căluş şi a înjunghiat-o de mai multe ori cu un cuţit… Ce-aţi mai aflat despre partea asta?

— Înjunghiat e cam mult spus, interveni Enoksson. A ciopârţit-o sau a tăiat-o, aş zice.

— Dacă am înţeles bine, repetă Olsson, e vorba de treisprezece urme de înjunghiere. Sau tăieturi, dacă preferi aşa.

— Da, treisprezece. Şi nu cred că ne-a scăpat vreuna. Victima a pierdut mult sânge când a tăiat-o, cu toate că tăieturile în sine nu sunt foarte adânci, ceea ce înseamnă că era încă în viaţă şi că s-a împotrivit. Şi bănuiesc că asta era şi ideea, constată Enoksson care, dintr-odată, păru la capătul puterilor.

— Treisprezece urme de cuţit, spuse Olsson, de parcă ar fi auzit adevărul suprem. Nu crezi că-i cam mare coincidenţa? Cu treisprezece…

— Nu înţeleg la ce te referi, răspunse Enoksson şi părea complet nedumerit.

— De ce tocmai treisprezece? se încăpăţână Olsson. Treisprezece, numărul ghinionist. Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că-i întâmplător. Sunt aproape sigur că făptaşul a vrut să ne transmită un mesaj.

— Eu, în schimb, cred că a tăiat-o întâmplător de treisprezece ori şi nu de zece sau douăsprezece sau douăzeci, spuse Enoksson succint.

— Bine. Ne mai gândim, zise Olsson şi părea satisfăcut, ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul.

Gata, băieţi, ajunge, spuse în gând Bäckström. Dădu din cap şi mârâi suficient de zgomotos încât să capteze atenţia tuturor.

— Înclin să-ţi dau dreptate, Bengt, spuse Bäckström şi îi zâmbi aproape drăgăstos lui Olsson. Şi data la care a fost ucisă n-are nici ea cum să fie un accident, dar de asta mi-am dat seama abia când mi-am adus aminte de profilul excelent întocmit de colega noastră Anna, din care aflăm că victima a trăit câţiva ani în SUA când era copil. Patru iulie, adică. N-are cum să fie întâmplător, nu crezi?

— Nu prea înţeleg, spuse Olsson ezitând.

Dar toţi ceilalţi păreau s-o fi făcut, judecând după urechile ciulite şi gâturile întinse, se gândi Bäckström. Am făcut valuri, îşi spuse în gând.

— Păi, e ziua naţională a Statelor Unite, zise Bäckström şi dădu din cap cu înţeles. N-o fi vreun baticos din ăla de la al-Qaeda, voi ce credeţi?

•

Mai mulţi se fâstâciră pe scaune şi doar câţiva rânjiră sau zâmbiră pe sub mustaţă. În orice caz, mesajul a ajuns la receptor, se gândi Bäckström.

— Am prins poanta, deşi a fost destul de subtilă, spuse Olsson, zâmbind forţat. Dar dacă vreţi să mergem mai departe… am înţeles că aţi găsit o persoană extrem de interesantă, continuă el şi se întoarse spre Knutsson.

Şobolanii vor să sară pe corabia care nu ia apă, îşi spuse în sinea lui Bäckström şi se uită la Knutsson, care părea extrem de concentrat pe hârtiile lui.

— Da, spuse Knutsson. Vecinul polonez al victimei, Marian Gross, pe care majoritatea dintre voi îl cunoaşteţi deja, mi se pare.

Exact, şi de ce naiba nu v-aţi ocupat de el chiar vineri şi mi l-aţi pus mie în braţe? se gândi Bäckström. De ce? Păi, pentru că aceia care au colindat din uşă-n uşă în locul vostru nu ştiau cine e şi pentru că anchetatorul care a lălăit-o cu dosarul lui iarna asta nu şi-a adus aminte că stă în blocul victimei, înainte ca mormolocul de Knutsson să i-l fi fluturat sub nas.

•

Urmară discuţii despre vecinul polonez, care „părea un maniac sexual notoriu" şi care era, nu doar probabil, ci mai mult ca sigur, făptaşul lor. Se vehiculară diverse teorii preţ de un sfert de oră, timp în care Bäckström se strădui să se gândească la altceva, până când Olsson îi adresă o întrebare. Bäckström habar nu avea despre ce vorbeau colegii lui, decât că era ceva legat de polonez, mai mult ca sigur.

— Sau nu? Tu ce zici, Bäckström? îl întrebă Olsson.

— Propun să facem în felul următor, spuse Bäckström. Vă repeziţi până la el şi-i luaţi o declaraţie nebunului. Şi aveţi grijă să-i recoltaţi şi probe.

— Mă tem că în privinţa asta s-ar putea să avem o problemă, interveni Salomonson care stătea mai încolo, la celălalt capăt al mesei. Da, eu sunt cel

care am anchetat cazul ăla de hărţuire sexuală, dacă întreabă cineva. Gross e un individ incredibil de dificil.

Atunci, ce-ar fi să-l aducem la noi, se gândi Bäckström. Puneţi-i cătuşe şi plimbaţi-l puţin prin Oxtorget, ca să aibă jurnaliştii timp să-i facă nişte poze nebunului.

— În calitate de ofiţer responsabil cu etapa aceasta a investigaţiei, am hotărât că trebuie adus aici pentru a fi chestionat, spuse Olsson şi se îndreptă de spate. Ridicare de la domiciliu pentru chestionare fără înştiinţare prealabilă, conform Codului Penal, paragraful douăzeci şi trei, aliniatul şapte, adăugă Olsson şi păru extrem de mulţumit.

Chiar te rog, se gândi Bäckström dând din cap aprobator, la fel ca toţi ceilalţi. Cu excepţia lui Rogersson, care nici nu clipi şi a cărui faţă rămase la fel de greu de citit ca înainte.

•

După întâlnire, Bäckström îl prinse din urmă pe Olsson, înainte ca acesta să apuce s-o şteargă pe furiş în biroul lui şi să se încuie acolo.

— Ai un minut liber? îl întrebă Bäckström, zâmbindu-i amical.

— Uşa mea e tot timpul deschisă pentru tine, Bäckström, îl asigură Olsson la fel de amabil ca şi el.

— Vreau o percheziţie la domiciliul tatălui victimei, spuse Bäckström. Doar ştim că acolo a stat cel mai mult. Nu mai e cazul să aşteptăm.

•

Olsson păru mai degrabă stânjenit şi în niciun caz la fel de pus pe fapte măreţe ca la sfârşitul şedinţei. Tatăl fetei se simţea foarte rău. Cu câţiva ani în urmă avusese un infarct şi era cât pe-aci să moară. Singura lui fiică îi fusese răpită în cel mai brutal mod posibil, şi dacă deschidea televizorul şi radioul sau încerca să citească un ziar, toate îi aduceau aminte în cel mai insensibil mod cu putinţă de tragedia care-l lovise. În plus, era aproape de neimaginat că ar fi putut avea ceva de-a face cu moartea ei. Îşi lăsase, de pildă, de bunăvoie, amprentele pentru verificările de rutină când vizitase secţia de poliţie.

— Nici eu nu cred că şi-a omorât fiica, îl aprobă Bäckström privind deja în altă direcţie.

Şi nici polonezul ăla nenorocit n-a făcut-o, se gândi el. Dar nu contează.

— E reconfortant să ştiu că eşti de acord cu mine, constată Olsson. Propun să mai aşteptăm câteva zile, până când tatăl Lindei se mai adună cât de cât. Dacă avem noroc cu polonezul ăsta, poate reuşim să tragem linie după ce ne sosesc rezultatele ADN.

— Tu decizi, spuse Bäckström şi plecă.

•

După prânz, Bäckström primi o listă nouă de la Knutsson care, dintr-un motiv necunoscut, îl întâmpină cu un aer oarecum vinovat.

— Am înţeles de la Rogersson că nu crezi în teoria cu polonezul, spuse Knutsson de parcă şi-ar fi cerut scuze.

— De ce, ce ţi-a zis Rogge? îl întrebă Bäckström.

— Ei, ştii cum vorbeşte când e în toanele alea.

— Ce-a zis? întrebă Bäckström, privindu-l cu destulă curiozitate pe Knutsson. Poţi să-mi citezi.

— Zicea că pot să-l bag în… da… mă rog, în dos, spuse Knutsson rigid.

— N-a fost deloc frumos din partea lui, spuse Bäckström.

Deşi, din partea lui Rogge, suna aproape frumos, la ce enormităţi putea să scoată când era indispus.

— Dacă te interesează, am aici lista cea nouă. Ultima variantă, spuse Knutsson, dornic să schimbe subiectul.

— Uşa mea e mereu deschisă, spuse Bäckström şi se lăsă pe spate.

•

Conform estimării lui Knutsson, lucrurile avansaseră de la ultima lor discuţie, cu o zi în urmă. El şi colegii lui reuşiseră printre altele să arunce o privire pe vreo douăzeci dintre cei şaptezeci de netrebnici, cei mai interesanţi şi mai violenţi infractori din Växjö şi împrejurimi. De la alţi zece aveau şi dosare cu probe ADN recoltate cu prilejul unor infracţiuni mai vechi şi, cum primeau rezultatele de la SKL, puteau să înceapă comparaţiile.

— Sună bine, spuse Bäckström. Ai grijă să li se recolteze probe cât mai repede.

— Ar mai fi o problemă, spuse Knutsson.

— Te ascult, spuse Bäckström.

•

După ce au comentat lista împreună cu Thorén şi cu ceilalţi colegi ai lor cărora li se dăduseră aceeaşi sarcină, cei din echipă au hotărât să lărgească cercul făptaşilor posibili.

— E sezonul spărgătorilor de locuinţe. Acum că oamenii sunt plecaţi în concediu, explică Knutsson. Aşa că i-am inclus pe listă şi pe cei mai harnici, indiferent dacă au comis sau nu vreun act violent.

— Deci, câţi avem în total acum? O mie, două…?

Bäckström părea aproape mulţumit.

— Nici chiar aşa, spuse Knutsson. Momentan, avem optzeci şi două de persoane cu cazier, toţi din zona asta.

— Beţişorul, beţişorul şi iar beţişorul, spuse Bäckström şi flutură mâna spre Knutsson grăbindu-l să plece.

Un idiot şi jumătate, se gândi. Şi nu putea nici să aibă încredere în el, că alerga imediat la Olsson, în loc să vorbească cu cel care era cu adevărat şeful lui.

•

După prânz, Bäckström primi un telefon de la VICLAS, unitatea specială din cadrul Brigăzii Naţionale de Criminalistică, care voiau să-i împărtăşească ce au găsit.

— Am o grămadă de treabă, aşa că mă mulţumesc şi cu varianta scurtă, îl avertiză Bäckström pe interlocutorul său.

Îl cunoştea pe colegul său de la Stockholm şi îl considera gură-spartă. Bărbiuţă trebuie să fi băgat spaima în amărâţi, se gândi Bäckström.

•

Grupul VICLAS verificase mai mulţi criminali în serie, încercând să găsească similitudini între infracţiuni noi şi vechi, de preferinţă comise de făptaşi cunoscuţi. Mai întâi, au introdus în sistem informaţiile codificate referitoare la cazul Linda, după care le-au comparat cu alte dosare vechi şi cu nume aflate deja în registru.

— E unul care se potriveşte cu profilul nostru. Un infractor cunoscut, îl informă colegul lui, mândru ca un cocoş. Cazul tău seamănă mult cu cel pentru care l-au băgat pe ăsta la zdup. Nu-i deloc de ignorat, omul. Mai rău decât ăsta nu găseşti, să ştii.

— Şi cine e? spuse Bäckström.

Zici că vorbeşte despre fiu-su, se gândi Bäckström.

— E polonezul ăla nebun care a omorât-o pe cosmeticiana aia din Högdalen. Cazul Tanja. Aşa o chema. Pe victimă. Îţi aminteşti sigur. Leszek, Leszek Baranski. Leo, cum îi place lui. Ala care a violat o grămadă de muieri înainte s-o omoare pe cosmeticiană. Un tip al dracului de nemilos, clarifică interlocutorul lui. De obicei, bifa tot repertoriul, căluş, legături, tortură, viol, strangulare. Uneori găseam mai multe urme de strangulare la aceeaşi victimă. Le strangula, puţin cât să leşine, şi apoi le trezea, lovindu-le cu un ciocan de spart gheaţa, până când se înviorau şi putea să o ia de la capăt. Simpatic băiatul, spuse colegul lui, aproape frenetic.

— Stai numai puţin, zise Bäckström, care îşi aduse dintr-odată aminte despre cine era vorba. Ăsta n-a primit închisoare pe viaţă?

Ce, a ieşit deja nenorocitul? se gândi el.

— Mai întâi, a primit închisoare pe viaţă la tribunal. A făcut contestaţie la Curtea de Apel şi ăia l-au trimis la psihiatrie, cu eliberare condiţionată în circumstanţe specifice, şi, conform informaţiilor pe care le am eu, omul e la balamuc şi-acum, cu toate că au trecut şase ani de la data sentinţei. Cred că e nou record pentru spitalele de psihiatrie securizate.

— Şi atunci de ce mă mai suni? îi spuse Bäckström.

Ne-am făcut deja norma de polonezi, se gândi el.

— Ah, am uitat să-ţi zic? îl întrebă colegul lui. E la Sankt Sigfrid, în Växjö, sau, mă rog, aşa ar trebui. Hai, băi, Bäckström. Las-o baltă, auzi? Doar nu eşti poliţist de ieri. Ştii bine cum e cu ăia care ajung la balamuc. Medicii s-au gândit că are nevoie să iasă la aer curat şi să-şi bronzeze puţin burtica şi au uitat să ne informeze.

— Vrei să zici că i-au dat permisie? îl întrebă Bäckström.

Nici chiar aşa de cretini nu pot să fie.

— Habar nu am, spuse colegul lui. Sună-i şi întreabă-i. Îţi trimit pe fax datele complete.

— Mersi, spuse Bäckström şi puse receptorul în furcă.

Omul potrivit, la locul potrivit, iar tâmpitul ăla cu care vorbise ar fi lucrat şi gratis dacă ar fi trebuit. Pe cine dracu' recrutează ăştia mai nou? se gândi Bäckström.

Se ridică cu greu de pe scaunul lui şi se duse la fax. Oare să fi fost atât de norocoşi să-l fi găsit pe infractor, ca să poată să le-o tragă şi tuturor psihiatrilor? se întrebă el.

•

Primul polonez care se ivi în ancheta lor, licenţiatul în filosofie şi bibliotecarul Marian Gross, fusese contactat de poliţie încă din dimineaţa aceleiaşi zile. Acesta îi informă pe inspectorul von Essen şi pe colegul său, asistentul Adolfsson de la poliţia din Växjö, prin fanta cutiei poştale montată pe uşa ferecată a apartamentului său, că era teribil de ocupat şi avea să fie aşa toată ziua, dar că urma să se elibereze şi să-i sune în următoarea zi. Având în vedere însă că nici von Essen, şi nici Adolfsson n-aveau chef de glume, mai ales când era vorba de cazul Linda şi de blocul respectiv, Adolfsson a urlat la el să se ferească dacă nu vrea să se trezească în cap cu propria uşă, după care a tras un şut de probă, ca să vadă dacă era cazul să coboare la maşină şi să aducă ranga din portbagaj. Din motive neelucidate – declaraţiile celor implicaţi nu se potriveau deloc, după cum s-a putut citi în reclamaţia care a aterizat după scurt timp pe masa inspectorului însărcinat cu reclamaţiile interne – Gross le-a deschis numaidecât.

— Păi, de ce nu zici că eşti acolo, Gross? spuse Adolfsson şi-i zâmbi larg proprietarului apartamentului. Vii de bunăvoie sau vrei să te târâm?

•

Un sfert de oră mai târziu, von Essen şi Adolfsson, cu Gross între ei, intrară în sala ocupată de echipa de investigaţii. Gross îi urmă de bunăvoie şi nesilit de nimeni, fără cătuşe şi ateriză discret prin garajul poliţiei.

— Una bucată polonez, conform ordin, rezumă Adolfsson, când i-l predă superiorilor lui, Salomonson şi Rogersson, care urmau să-l chestioneze.

— Am auzit ce-ai spus, urlă Gross care fusese stacojiu la faţă pe tot parcursul drumului, dar fără a scoate vreun sunet. Te-ai făcut cu o reclamaţie pentru un comentariu rasist. Fascişti nenorociţi ce sunteţi.

— Dacă domnul doctor Gross are amabilitatea să ne urmeze, pe mine şi pe colegul, aici de faţă, am putea să ne ocupăm imediat de detaliile administrative, spuse Salomonson, indicându-i uşa interogatoriului cu un gest politicos.

•

Audierea vecinului victimei, Marian Gross, începu imediat după ora unsprezece dimineaţa. Conducătorul audierii era inspectorul criminalist Nils Salomonson de la Departamentul de Criminalistică Teritorială din Växjö, în timp ce martor era inspectorul criminalist Jan Rogersson de la Omucideri, din Stockholm. Aceasta avea să dureze aproape douăsprezece ore, cu o pauză de prânz, două pauze de cafea şi câteva pauze pentru dezmorţit picioarele. Se încheie abia la zece seara. Marian Gross refuză oferta de a fi dus acasă cu maşina şi le ceru să-i comande un taxi. La zece şi un sfert, părăsi sediul poliţiei şi, dacă e să ne gândim cât reuşiseră să afle de la el, ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat-o baltă.

Gross voia să vorbească mai mult despre el însuşi şi despre persecutările poliţiei pe care le îndura de aproape o jumătate de an, din cauza unei sesizări primite de la „o colegă nebună ale cărei avansuri sexuale le-a refuzat". Acuzaţiile ei declanşaseră o avalanşă şi, acum, când fiica vecinei lui a fost omorâtă, bineînţeles că era o pradă uşoară şi promiţătoare pentru poliţie.

— Doar nu credeţi că o persoană ca mine ar putea fi capabilă de una ca asta, întrebă Gross şi se uită la Salomonson şi apoi la Rogersson.

Nu primi niciun răspuns, bineînţeles. În schimb, Salomonson schimbă macazul spre un dosar asemănător în care se aflau deja înregistrate amprentele lui Gross, luate în urma reclamaţiei de hărţuire sexuală, iar asta le uşura treaba acum. Din păcate, colegii care s-au ocupat de acel dosar au uitat să-i recolteze şi probe ADN.

— Tu şi mama Lindei, Liselotte Ericson, sunteţi vecini de câţiva ani, constată Salomonson. Cât de bine o cunoşti?

Avuseseră câteva intersectări obişnuite, ca între vecini, nimic mai mult şi nimic mai puţin, deşi pe mama Lindei n-ar fi deranjat-o dacă s-ar fi putut apropia mai mult de Gross. Acesta se grăbi să-i corecteze.

— Cei cunoscuţi îi zic Lotta şi ăsta e numele pe care-l foloseşte şi ea, spuse Gross şi păru destul de mulţumit, nu se ştie de ce. O femeie deloc

urâtă. Spre deosebire de anorexica de fiică-sa. Chiar nu semănau deloc. Lotta arată exact cum ar trebui să arate o femeie, concluzionă el.

Salomonson omise să noteze această descriere a victimei.

— Dar nici Lotta Ericson nu-i genul tău, spuse Salomonson.

— Prea ușor de agățat, spre vulgară, și cu siguranță genul lipicios, pe care nu-l suporta deloc. În plus, mult prea bătrână pentru el, răspunse Gross.

— Văd aici în hârtiile noastre, interveni Rogersson, că e cu un an mai tânără decât tine. Are patruzeci și cinci de ani și tu, patruzeci și șase.

— Prefer femeile mai tinere, spuse Gross. Nu că v-ar privi în vreun fel.

— Ai fost vreodată acasă la Lotta? îl întrebă Rogersson.

•

Gross fusese acasă la Lotta de mai multe ori. De câteva ori, în compania altor vecini, cu ocazia unei ședințe în care discutaseră subiecte legate de asociația de locatari, și singur, doar că mai rar. Ultima oară cu vreo două săptămâni în urmă.

— Tot insista să mă invite la ea, deși m-am străduit să nu emit semnale încurajatoare, zise Gross. Cum spuneam, e destul de lipicioasă.

Și unde anume a fost, mai exact, în apartament? În hol, în camera de zi, în bucătărie, în încăperile obișnuite în care intri de obicei când cineva te invită la o cafea. Poate și la toaletă.

— Cea de lângă dormitor? întrebă Salomonson.

— M-am prins, spuse Gross. Dar ca să evităm vreo neînțelegere: n-am pus piciorul niciodată în dormitorul ei. S-ar putea să fi fost la toaletă, da, cea din hol, și, pentru că avem apartamente identice, n-a trebuit s-o caut prea mult. Așa că, dacă ar fi să-mi găsiți amprentele pe undeva, să știți că există o explicație perfect plauzibilă.

Nu-i chiar un prostovan obișnuit, se gândi Rogersson. Adevărul era că nu găsiseră nicio amprentă de-a lui în apartament și, chiar dacă ar fi găsit, valoarea acestora ar fi fost egală cu zero în lumina celor declarate de el. Prin urmare, cei doi schimbară subiectul și începură să vorbească despre victimă, fiica vecinei lui Gross.

— Abia dacă am schimbat două vorbe, spuse Gross. Cum să-mi formez o părere despre ea? Părea egocentrică, răsfățată și lipsită de maniere, ca majoritatea domnișoarelor de vârsta ei.

— Egocentrică, răsfățată, lipsită de maniere. Adică? Ce vrei să spui? întrebă Salomonson.

Păi, abia deschidea gura să-l salute de cele câteva ori când s-au întâlnit. Îi evita privirea și aproape că făcuse un spectacol din cât de „neinteresată” era singura dată când au schimbat câteva vorbe. Și, oricum, mama ei fusese și ea prezentă.

•

Luară o pauză pentru prânz abia pe la două. Gross a fost cel care a stabilit ora aceea târzie, probabil tocmai ca să-i enerveze. În timp ce Salomonson comandă mâncarea, Rogersson se duse la toaletă ca să se uşureze. Când ieşi, dădu nas în nas cu Bäckström.

— Cum merge cu pacostea noastră poloneză? îl întrebă Bäckström.

— A trebuit să mă duc să mă piş, spuse Rogersson. Mai nou, fac ture din minut în minut. Sunt terminat, nu mai merge cu interogatoriul. Singura dată când nu tre' să alerg la budă e când dau peste cap zece beri. Atunci nu mă gândesc la budă deloc. E ciudat.

— Da, spuse Bäckström rânjind. Eu nu mă duc decât atunci când mă trezesc şi când mă culc. De două ori, indiferent dacă am sau nu nevoie.

— Dar ca să-ţi răspund la întrebare, ce să zic, merge cam cum ne aşteptam, spuse Rogersson, ignorând ultima replică a lui Bäckström.

— V-a lăsat probe? întrebă Bäckström.

— Încă n-am ajuns la stadiul ăla, oftă Rogersson. Am fost ocupaţi să-i ascultăm văicărelile. Că ne-am purtat urât cu el. Dacă te interesează, pot să-ţi zic încă de-acum felul în care o să se termine.

— Da, zi-mi, spuse Bäckström.

— O să stăm şi-o să-i ascultăm lamentaţiile încă vreo trei ore, după care, colegul nostru Olsson o să ne spună că trebuie să-i ascultăm lamentaţiile încă vreo şase ore. După care, o să refuze să ne lase ADN-ul de bunăvoie şi atunci Olsson o să plece capul pentru că n-are coaie şi o să-l declare suspect şi o să-l roage pe procuror să-l bage la pârnaie, ca să putem să luăm ce ne trebuie. După care, Gross, colegul şi cu mine o să plecăm acasă la treburile noastre. Fiecare la aia mă-sii.

— Păi, şi ce, măcar mai bem şi noi o berică, două, îl consolă Bäckström. Ca să nu mai trebuiască să alergi la budă, vreau să zic.

— Clar, spuse Rogersson. Gross nu a omorât-o pe Linda, n-a văzut nimic, n-a auzit nimic şi n-are nicio teorie personală despre ce s-a întâmplat, aşa că ce naiba mai caut eu aici? Ca să-ţi fac un rezumat: am mai pierdut o zi, cât se poate de obişnuită. Da' tu ce faci acum, apropo?

— Mă duc la balamuc, spuse Bäckström.

15.

Lui Bäckström nu-i plăcea să conducă, aşa că făcu rost de un şofer. Norocul pică pe Adolfsson şi cei doi făcură prezentările de rigoare încă dinainte să ajungă la garaj.

— Tu şi colegul tău sunteţi cei care au găsit-o, din câte am înţeles, spuse Bäckström.

— Corect, şefu', spuse Adolfsson.

— Cum ai ajuns în echipa de investigaţii? îl întrebă Bäckström, deşi auzise deja povestea respectivă.

— Cred că nu prea au oameni pe perioada asta de concedii, spuse Adolfsson.

— Am stat de vorbă cu Enoksson, spuse Bäckström. Zici că mai avea puţin şi te înfia.

— Da, s-ar putea să aveţi dreptate. E de treabă Enok. El şi cu taică-miu merg la vânătoare împreună.

— Concedii, lipsă de personal şi Enoksson. Şi gata, asta a fost, indiferent ce părere o fi avut stimatul nostru comisar Olsson, rezumă Bäckström.

— Da, zise Adolfsson. Cred că şefu' le-a acoperit pe toate.

— N-ar fi prima oară, spuse Bäckström şi se înghesui cu o oarecare dificultate pe scaunul din dreapta şoferului.

Simpatic băiat. Îmi aduce aminte de mine când eram de vârsta lui, îşi spuse în gând.

— Pot să vă întreb ceva, şefu'? zise Adolfsson politicos când ieşiră din garaj.

— Bineînţeles, spuse Bäckström.

Mai e şi politicos, şi cumsecade, se gândi el.

— Cărui fapt îi datorează onoarea balamucul din oraşul nostru? întrebă Adolfsson.

— Avem întâlnire cu un criminal nebun, spuse Bäckström. Cu ocazia asta aflăm şi cine are grijă de el. Dacă avem noroc, ne întâlnim cu doi nebuni în acelaşi timp.

— Ucigaşul-Tanja şi profesorul Brundin, spuse Adolfsson. Dacă pot să îndrăznesc să ghicesc.

Perspicace băiat, se gândi Bäckström.

— Exact, spuse Bäckström. Îl cunoşti pe vreunul?

— Pe amândoi, răspunse Adolfsson. Pe Brundin l-am văzut când a ţinut o prelegere la noi. Celălalt a fost înjunghiat de unul dintre pacienţii de la spital acum câţiva ani şi a trebuit dus la urgenţă, aşa că eu şi colegul meu, von Essen, ne-am ocupat de supravegherea transportului.

— Şi cum ţi s-au părut? întrebă Bäckström. Brundin şi ucigaşul-Tanja, adică.

— Păi, eu zic că-s nebuni amândoi, spuse Adolfsson şi dădu din cap cu subînţeles.

— Şi care-i mai nebun?

Bäckström îl privi curios pe noul său prieten tânăr.

— Sunt la fel de nebuni amândoi, medic şi pacient deopotrivă, spuse Adolfsson şi ridică din umeri-i laţi. Fiecare în felul lui. Deşi, sigur…

— *Shoot*[18], spuse Bäckström pe un ton încurajator.

— Dacă ar trebui să-mi împart camera cu vreunul din ei, l-aş prefera pe ucigaşul-Tanja. Mai mult ca sigur, spuse Adolfsson.

•

Spitalul Sankt Sigfrid se afla la doar câţiva kilometri de sediul poliţiei. Era compus din mai multe clădiri vechi şi noi, înconjurate de un parc mare, aflat pe malul unui lac. Parcul era des şi înverzit, cu pomi care ţineau umbră şi cu peluze îngrijite, în ciuda caniculei de afară. Lui Bäckström i se părea că seamănă cu Grand Hotel Saltsjöbaden, de lângă Stockholm, unde Brigada Naţională de Criminalistică îşi ţinea conferinţele şi întâlnirile cu personalul. Biroul profesorului Brundin se afla într-o clădire din secolul al XVIII-lea, renovată cu pioşenie, construită din piatră tencuită în alb. Aici sigur nu duc lipsă de nimic, drăguţii noştri criminali psihopaţi, se gândi Bäckström, după ce el şi Adolfsson coborâră din maşină.

— Mă întreb cât o fi costat toată distracţia, spuse Bäckström în timp ce sună la interfonul de la intrare. Idioţii ăştia au propriile lor terenuri de tenis şi minigolf şi ditamai bazinul de înot. Da care dracu' ar fi fost problema dacă puneau nişte sârmă ghimpată şi-atât?

— Da, psihopaţii n-o duc rău deloc în ţara asta, îl aprobă tânărul Adolfsson.

Puştiul ăsta o să ajungă departe, se gândi Bäckström.

•

Profesorul Robert Brundin semăna destul de mult cu un Oscar Wilde tânăr, deşi, spre deosebire de cel din urmă, avea o dantură perfectă, pe care o afişa cu mare drag când zâmbea. Stătea sprijinit comod de spătarul

[18] Dă-i drumul, spune. (în engl.).

scaunului cel mare, din spatele mesei de scris din biroul spaţios, şi părea a fi într-o armonie completă cu el însuşi şi cu mediul înconjurător.

Mamă, ce seamănă cu floricica aia, scriitorul ăla englez care a fost închis, îşi spuse Bäckström, care uitase titlul filmului şi numele personajului principal. Nu-i de mirare, se gândi el. Un căcat de film, şi nici măcar n-avea vreo scenă tare cu poponari, deşi în programul TV scria că-i cu homo.

— Deci poliţia se teme că l-am lăsat pe micuţul Leo să se plimbe pe străzi, spuse profesorul arătându-şi toţi dinţii.

— S-a mai întâmplat şi la case mai mari, zise Bäckström.

— Nu şi la mine, constată Brundin. Şi dacă domnii doresc, pot să explic şi de ce.

— Vă ascultăm, spuse Bäckström, în timp ce tânărul Adolfsson îşi scoase carneţelul mic şi negru, precum şi un creion.

•

Leo, Leszek Baranski, în vârstă de 39 ani, era o persoană deosebit de periculoasă şi, în plus, bijuteria cea mai valoroasă din colecţia de persoane periculoase a profesorului Brundin. Leo reuşise să inspire singur numeroase articole, pe care profesorul le-a scris pentru presa de specialitate din domeniul psihiatriei penale, şi a constituit subiectul principal ăl mai multor prelegeri ţinute de Brundin.

— Un exemplu absolut remarcabil în ceea ce priveşte sadismul sexual cu fantezii explicite, constată un Brundin zâmbitor. Discut cu el pe tema asta de mai multe ori în fiecare săptămână şi pot să vă spun cu mâna pe inimă că n-am mai întâlnit un caz asemănător. Tipul e extrem de inteligent, are IQ-ul peste 140 şi ar putea candida la NASA în cadrul programului pentru astronauţi. Iar când vine vorba să tortureze femei tinere, ca să-şi satisfacă propriile fantezii sexuale, e de-a dreptul un geniu. Dispune de o creativitate nelimitată şi găseşte tot felul de metode noi pentru a-şi consuma sadismul în materie de sex.

— Să-nţeleg că pe ăsta n-o să-l lăsaţi să plece, spuse Bäckström.

De ce, că pare un tip mişto, spuse Bäckström fără a-i fi clar dacă se referea la Leo sau la medicul lui.

•

Brundin n-avea de gând să-l elibereze pe Leo. Nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva. În schimb, un coleg de-al lui mai în vârstă – bineînţeles – „o persoană cumsecade, dar, din păcate, atinsă de liberalismul generaţiei sale în privinţa îngrijirii pacienţilor, un om cu o atitudine, în linii mari letargică şi care dădea dovadă de o personalitate refractară", propusese măsuri care, conform părerii lui Brundin, ar fi putut să-l ajute pe Leo pe termen lung în adaptarea la o viaţă în afara acvariului unde trăia în prezent.

— Adică? întrebă Bäckström.

De ce nu facem săpun din el? se gândi.

— Castrare de bunăvoie, spuse Brundin şi zâmbi larg. Şeful meu zice că, dacă Baranski ar fi de acord să fie castrat, atunci ar putea fi lăsat afară în permisii mai lungi, supravegheate, desigur.

— Castrare? întrebă Bäckström. Încă vă mai ocupaţi cu din astea?

Ptiu, drace, se gândi el şi-şi încrucişă instinctiv picioarele.

— De bunăvoie, bineînţeles. De bunăvoie, spuse Brundin, apoi se lăsă pe spate şi formă o cupolă cu degetele-i sensibile.

— Şi el ce părere are? întrebă Bäckström.

O limită tot trebuie să existe. N-ajunge dacă facem săpun din el?

— Nu-i prea încântat de idee, spuse Brundin. Asta i-ar stinge de tot pornirile sexuale care înseamnă totul pentru el. De obicei, se masturbează între cinci şi zece ori în fiecare zi. În plus, pacienţii de genul lui iau mult în greutate, mai ales când sunt ţinuţi într-un mediu închis. Bineînţeles că se teme să nu-şi piardă pornirile şi aspectul fizic, de care e extrem de mândru. În ceea ce mă priveşte, m-am opus mult, ca să nu zic categoric, faţă de ideea cu castrarea, spuse Brundin.

— De ce? îl întrebă Bäckström.

Pentru că nenorocitul arată, probabil, ca tine, se gândi el.

— Stingerea pornirilor lui sexuale i-ar sărăci mult fantezia. În cel mai rău caz, ar putea deveni complet irelevant pentru cercetările mele din domeniul psihiatriei legale, spuse Brundin fără vreo urmă de zâmbet.

— Aha, zise Bäckström care, pentru prima oară, nu prea ştia ce părere să-şi facă despre el.

— Bănuiesc că domnii vor să arunce o privire, zise profesorul.

— Da, de ce nu? spuse Bäckström.

Să mai avem şi noi de ce râde în pauzele de cafea, la serviciu.

Adolfsson se mulţumi să dea din cap, cu un licăr tineresc şi plin de speranţă în ochii-i albaştri, afundaţi în orbite.

— E la izolator momentan, de ieri-seară, spuse Brundin. Am fost nevoiţi să-l sedăm şi să-i punem cămaşa de forţă. Din păcate, n-o să puteţi vorbi cu el. Probabil că a auzit vreun infirmier vorbind despre cazul Linda şi asta l-a excitat nespus.

•

Leszek „Leo" Baranski părea în multe feluri, numai excitat nu. Asta în ciuda faptului că arăta ca întruchiparea fanteziilor care îi ocupau întreaga lume interioară – probabil chiar şi acum, când dormea. Zăcea într-o cameră de zece metri pătraţi, pe palierul cu celule de izolare ale unităţii securizate. Mobilierul din încăpere consta dintr-un prici de oţel prins în podea cu

şuruburi. Pe el, Leo dormea pe spate, nemişcat, cu capul într-o parte, sprijinit pe obrazul drept. Era mic şi slab, cu un păr negru şi creţ şi trăsături fine, ca de femeie. Purta doar o pereche de boxeri, ştampilaţi cu sigla spitalului Sankt Sigfrid. Braţele îi erau legate de corp cu nişte curele late din piele. Dormea cu picioarele întinse, despărţite, legate şi ele cu curele în jurul gleznelor prinse de capătul scurt al priciului.

— O să dureze pe puţin şase ore înainte să-şi revină, constată Brundin. De obicei, începem prin a-i elibera braţul drept, ca să mai scape de angoase, continuă Brundin cu zâmbetul pe buze.

— Ce practic, spuse Bäckström.

În timp ce tu şi amicii tăi vă uitaţi la el prin gemuleţ, îşi spuse în gând.

•

La plecare, profesorul Brundin le ură mult noroc şi îşi exprimă speranţa că, în curând, vor avea un motiv să se întâlnească din nou. În ceea ce-l privea, începuse să schiţeze deja un studiu despre acel grup nou şi interesant de tineri infractori imigranţi, care comiteau abuzuri grave pentru că şi ei fuseseră expuşi la rândul lor la abuzuri asemănătoare în copilărie sau în tinereţe. Haotici şi grav deranjaţi mintal, bineînţeles, capabili, în acelaşi timp, de tot felul de infracţiuni, dar nimic nu-i apropia cât de puţin de un infractor de teapa lui Leo.

— Abia aştept să-l cunosc pe ucigaşul-Linda. Mai ales că reprezintă o categorie complet diferită faţă de Leo, spuse Brundin şi le zâmbi amabil.

— Toţi vrem să-l cunoaştem, zise Bäckström cu pasiune şi convingere.

•

— Permiteţi o scurtă reflecţie, şefu'? spuse Adolfsson când ieşiră cu maşina prin poarta spitalului.

— *Shoot again*, îngână Bäckström.

— Brundin ăsta pare de treabă, spuse Adolfsson. Omul potrivit, la locul potrivit, ca să zic aşa.

O să ajungi departe, puştiule, îşi zise în gând Bäckström, dar se mulţumi să mârâie doar aprobator.

16.

Când se întoarse la serviciu, Bäckström îl rugă pe tânărul Adolfsson să întocmească un raport despre vizita lor la spitalul Sankt Sigfrid, în timp ce el se ocupa de teancurile de hârtii care se adunaseră pe biroul lui. Nimic incitant şi nici cei din sală nu păreau să aibă nevoie de un şut în fund ca să se apuce de treabă. E timpul pentru o pauză şi o bere mică la hotel, hotărî Bäckström, după ce aruncă o privire scurtă spre ceas. În clipa următoare însă, îi sună telefonul mobil. Era tipul cu logoree de la VICLAS, care era curios cum a mers cu Leo.

— M-am întâlnit şi cu el, şi cu Brundin, spuse Bäckström.

— E sub supravegherea lui Brundin?

— Da, spuse Bäckström şi aruncă din nou o privire piezişă spre ceas. Apropo, zicea că te salută.

— Ah, atunci e în regulă, îl asigură colegul. Brundin e singurul din branşă care e normal la cap. Şi Leo? El cum se simţea?

— Ca peştele în apă. Te salută şi el, spuse Bäckström şi închise mobilul.

•

Înainte să plece, Bäckström trecu pe la Rogersson să vadă dacă îşi terminase tura, dar lampa cea roşie din faţa camerei de audieri era încă aprinsă. Şase ore plus şase ore, se gândi Bäckström, şi-n cel mai rău caz va trebui să comande un taxi. Cine-i în stare s-o ia pe jos pe năduşeala asta? se gândi Bäckström şi-şi pescui mobilul din buzunar, dar înainte să apuce să-l deschidă din nou, se trezi faţă-n faţă cu propria lor terapeută. Aceasta aproape că se aruncă peste el, deşi era slabă ca o crosă de golf şi cam la fel de înaltă.

— Ce bine că te-am găsit, domnule comisar, spuse ea şi-i zâmbi amabil, înclinându-şi capul într-o parte. Îmi poţi acorda două minute?

— Cu ce te pot ajuta, Lo? întrebă Bäckström şi îi zâmbi la fel de amabil.

Mai bine să scap şi de baba asta, dacă tot mi-am dat drumul, se gândi el.

•

Ajunşi în biroul lui Lo, aceasta avu nevoie de câteva minute bune, înainte de-a trece la subiect. Dar Bäckström ştia cum avea să i-o servească, aşa că a fost o adevărată plăcere s-o vadă potrivindu-şi gâtul slab în laţul pregătit de el. Se lăsă pe spate relaxat, în fotoliul destinat vizitatorilor din biroul ei, îşi împleti degetele pe burta lui rotundă, zâmbi amabil şi dădu din cap încurajator.

— Cred că eşti singurul cu care n-am stat încă de vorbă, constată Lo.

— Din câte ai observat, Lo, am avut ceva treabă, spuse Bäckström cu o privire blândă şi dădu din cap gânditor.

Aşa că n-am avut timp de palavre cu babe vorbăreţe, se gândi el.

— Te înţeleg foarte bine, îl aprobă Lo şi-şi mai înclină capul cu câţiva centimetri, oferindu-i un zâmbet aproape vertical.

— Mă bucur să aud, spuse Bäckström cu o mină amuzată, apelând în acelaşi timp la datul din cap contemplativ, pe care-l păstra pentru astfel de ocazii.

Conform lui Lilian Olsson, Bäckström trebuie să se fi confruntat cu mai multe grozăvii decât oricare alt coleg din cadrul poliţiei, având în vedere îndelungata lui experienţă ca detectiv criminalist al Brigăzii Naţionale de Criminalistică.

— Cum reuşeşti să faci faţă? îl întrebă Lo. Probabil că porţi în suflet nişte experienţe îngrozitoare…

— La ce te referi? o întrebă Bäckström.

Să nu cumva să le dai vreun centimetru, că ăla eşti, îşi spuse în gând.

•

Păi, la toate grozăviile alea legate de serviciu. Mulţi poliţişti, dacă nu chiar toţi, ajungeau să se epuizeze complet din cauza profesiei. Şiruri întregi mărşăluiau spre perete, în timp ce încercau să treacă prin următoarea tură, făcând abuz de alcool şi sex.

— Şi probabil că e cea mai proastă metodă prin care poţi să prelucrezi nişte probleme psihice, spuse Lo.

Dar al dracului de distractive, se gândi Bäckström, dând din cap aprobator.

— Tragic, spuse Bäckström şi se scutură afectat cu tot trunchiul. Tragic, repetă el.

Poate ar trebui să-i vând pontul despre colegul Lewin şi Svanströmiţa, se gândi.

— Am cunoscut şi poliţişti tineri care au dezvoltat tulburări de alimentaţie grave încă din perioada studiilor, continuă Lo.

— Da, e tragic, repetă Bäckström. Şi tineri, pe deasupra. Tragic, spuse el, şi oftă adânc.

Dar la ce mâncare se servea în cantina de aici, era o minune că mâncau ceva, se gândi.

•

Conform opiniei lui Lo, bazată pe toţi anii în care a lucrat ca psiholog în cadrul poliţiei, motivele trebuiau căutate în însăşi cultura poliţienească, acel spirit „machist, negarea problemelor, tăcere şi comportament distructiv,

toate laolaltă" dominaseră prea mult mediul de lucru al poliţiei şi îi paralizaseră pe oamenii care erau nevoiţi să lucreze acolo. Până şi ea avea impresia că percepe vibraţia asta, dinspre podea, pereţi şi tavan, de îndată ce punea piciorul în sediul poliţiei.

— Tu cum faci faţă experienţelor traumatice, Bäckström? repetă ea şi înclină capul încurajator.

— Cu ajutorul Domnului, spuse Bäckström şi-şi ridică privirea blândă spre tavanul fals din biroul lui Lo.

Ca să ai la ce roade, drăguţo.

— Îmi cer scuze, dar mă tem că… nu prea înţeleg, spuse Lo şi îi zâmbi ezitant.

— Domnul nostru, repetă Bäckström, pe un ton care invita la discuţii. Domnul Atotputernic, stăpânul cerului şi-al pământului, dar şi Cel care mă ghidează şi mă alină pe drumul meu pământesc.

Oare aşa arată un om care mai are puţin şi-i pică faţa şi urechile? se gândi el.

— Habar n-aveam că ai renăscut, Bäckström, spuse Lo şi-l privi cu un aer pierdut.

— Cu genul ăsta de lucruri nu te lauzi, zise Bäckström admonestând-o cu privirea, în timp ce scutură din cap. Asta e între mine şi Domnul.

— Înţeleg prea bine, spuse Lo. Dar astea două nu se exclud neapărat, continuă ea. Nu te-ai gândit niciodată să încerci căi alternative… alte căi de-a dobândi pacea mentală, vreau să zic.

— Şi care ar fi astea? o întrebă Bäckström încruntându-se, cu sprâncenele ridicate, oferindu-i o mostră de privire de poliţist.

Gata, e timpul să strângem şurubul, se gândi el.

— Da, la diferite metode de terapie, ca de pildă *debriefingul*, care e o formă de terapie, de fapt, spuse Lo şi-i zâmbi forţat. Uşa mea e mereu deschisă şi să ştii că am mai mulţi credincioşi care…

— Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine! tună Bäckström şi arătă spre ea cu toată palma, apoi se ridică de pe scaun. Aroganţa asta de care dai dovadă cu colegii tăi, *când încercaţi să vă puneţi în locul Domnului*! Eşti conştientă că încalci prima poruncă?

Sau o fi fost a doua? Mă rog, tot dracu' ăla e.

— N-am vrut să te supăr, chiar nu m-am gândit că…

— *Să nu trâmbiţaţi faptele voastre bune înaintea oamenilor*! o întrerupse Bäckström. Ecleziastul, doisprezece, paisprezece, continuă el, holbându-se urât la ea.

Bäckström dădu doar cu presupusul, ceea ce, acolo, în Småland[19], era un act destul de curajos. Colega lui nu părea însă genul bisericos.

— Da, chiar vreau să-mi cer scuze dacă te-am jignit, spuse Lo şi-i zâmbi slab.

— Uşa mea e mereu deschisă, zise Bäckström, în timp ce o deschise pe a ei ca să sublinieze ce-a spus. Ar trebui să te gândeşti la un lucru, Lilian, o avertiză el. Omul… plănuieşte… dar Dumnezeu râde.

E vremea să mă închid în budă şi să râd până când fac pe mine, gândi Bäckström şi închise uşa după el.

•

Bäckström îşi turnă o bere rece de îndată ce ajunse la hotel. Ăia care beau direct din cutie sunt deranjaţi la cap, îşi zise. Parc-ar fi maimuţe. Bäckström luă câteva înghiţituri zdravene şi linse cu lăcomie spuma de pe buza superioară, apoi se aruncă în pat, porni televizorul şi începu să verifice mesajele pe care le luase din compartimentul lui de la recepţie. Primise o grămadă de telefoane, cele mai multe de la micuţa Carin de la postul de radio local. În mesajul pe care i-l transmisese cu doar câteva ore în urmă îl asigura că „nu e nevoie să discute despre chestii legate de serviciu" şi ca să-şi arate bunele intenţii, îi lăsase chiar şi numărul de fix. „Mă laşi să te invit într-un loc discret?" Femeie la ananghie, gândi Bäckström şi se întinse spre telefonul de pe noptieră. Pare complet disperată, îşi spuse în timp ce formă numărul ei.

•

Locul discret era o cârciumă mică, având terasă şi vedere spre unul din zecile de lacuri din Småland. Se afla la câţiva kilometri buni de oraş, dar pentru că angajatorul urma să plătească pentru taxiul lui Bäckström, acesta nu avu nimic de comentat. Niciun jurnalist cât vezi cu ochiul, îşi spuse el, în timp ce trase scaunul pentru însoţitoarea lui.

— În sfârşit, singuri, comisare. Clip, clip, clip! spuse Carin şi zâmbi şi cu gura, şi cu ochii. Ce mănânci? Fac cinste.

— Nici nu discut, zise Bäckström, care hotărâse încă din taxi să-şi treacă nişte ore suplimentare în orar, pe motiv că se întâlnea cu încă un informator secret, iar pentru asta avea nevoie, bineînţeles, de notă.

— Mi-e poftă de ceva bun, continuă el, în vreme ce aruncă o privire piezişă spre tovarăşa lui şi picioarele şi braţele ei bronzate.

[19] Provincie suedeză cunoscută pentru diversele ei grupări religioase numite „frikyrkor" (biserici libere).

Aceasta era îmbrăcată într-o rochie de vară subțire și uitase cu siguranță să se încheie la ultimii trei nasturi de sus. Poate cam prea ușor de prins, gândi Bäckström.

•

A fost foarte drăguț, rezumă ea trei ore mai târziu, când o lăsă în fața casei. Orice încercare de a-l face să vorbească despre cazul Linda fusese deturnată spre un alt subiect. Și ca să întrețină conversația și să-i împărtășească totuși ceva spontan despre el, îi servi poveștile polițiste clasice și, în încheiere, îi flutură sub nas o promisiune bombastică.

— Dar trebuie să înțelegi cum mă simt, oftă Carin și își învârti paharul de vin. Suntem aici, la fața locului, și, cu toate astea, știrile apar în ziarele mari din Stockholm. Doar de acolo putem să aflăm ce se întâmplă. E crima noastră, totuși. E vorba de o fată de aici care a fost omorâtă. Una de-a noastră, vreau să zic.

— Aproape toate chestiile de acolo sunt abureli, dacă asta te consolează în vreun fel, spuse Bäckström.

Ce nu fac eu pentru bietele ființe neajutorate, se gândi el.

— Serios? zise ea cu un licăr de speranță în ochi.

— Uite cum facem, spuse Bäckström și se aplecă înainte, atingându-i ca din greșeală brațul. Când l-am prins pe nenorocit și sunt sigur că-i el, promit că te anunț prima. Numai pe tine. Pe nimeni altcineva.

— Promiți? Sigur, sigur? întrebă ea uitându-se la el.

— Sută la sută, minți Bäckström și-și odihni mâna pe brațul ei.

Tu și numai tu. Hai, măi, că-i prea ușor.

•

Imediat ce ajunse la hotel, porni direct spre bar. Băuse doar trei beri la cină și-i era la fel de sete ca unei cămile ce făcea ruta Mecca-Ierusalim. În plus, în fundul barului îl zări pe Rogersson cu o halbă imensă în față, părând mai indispus ca niciodată, cu toate că era plin de mese libere în jurul lui. Cei aproximativ douăzeci de jurnaliști și civili care se aflau în local se așezaseră cât mai departe de el, nu se știe de ce.

— Am zis c-o să-i rup brațul vulturului ăluia care se așază lângă mine, așa că e în regulă, îi explică Rogersson. Apropo, ce bei? E rândul meu să fac cinste.

— O halbă mare, spuse Bäckström și încercă să-i facă semn unui chelner, care nu prea părea dornic să-i servească.

Ești un exemplu de diplomație, Rogge, se gândi.

— Și ce-ai mai făcut? îl întrebă Rogersson, după ce Bäckström își primi berea și își potoli setea cât de cât.

— Am avut o discuție lungă cu propria și unica noastră terapeută, spuse Bäckström rânjind. După care a trebuit să mă duc la budă. Așa că azi am fost de trei ori.

— Și eu care credeam că ești un om cu scaun la cap. Ce dracu' stai de vorbă cu tuta aia? oftă Rogersson și scutură din cap.

— Stai, dom'le și ascultă-mă, spuse Bäckström și se aplecă peste masă.

Apoi îi redă toată discuția. Rogersson se învioră vizibil și cei doi stătură și mai dădură peste cap câteva beri, pe care Bäckström le adăugă la nota camerei, alături de restul serviciilor pe care urma să le achite angajatorul său.

Când veni vremea să urce și să se culce, localul era aproape gol. Rogersson era mult mai vesel și le ură chiar noapte bună celor câțiva reporteri care rămăseseră la bar, cel mai probabil, cu gândul să-și bea mințile.

— Cărați-vă acasă, tâmpiților, spuse Rogersson.

17.

Växjö, marți, 8 iulie

Se pare că nu toți jurnaliștii i-au urmat sfatul lui Rogersson din seara precedentă, pentru că Bäckström și colegii lui s-au putut bucura de ultimele titluri senzaționale din ziarele de scandal încă de la micul dejun. „A ÎNCERCAT S-O UCIDĂ PE VECINA LINDEI", urla titlul, în timp ce articolul, lăbărțat pe paginile șase, șapte și opt, le oferea toată povestea în detaliu: „Ucigașul de polițiști a încercat să mă omoare și pe mine! declară Margareta, vecina Lindei".

•

— Ce căcat tot îndrugă ăștia aici, îi spuse Bäckström lui Rogersson, care tăcea chitic în spatele volanului mașinii de serviciu, pregătit să parcurgă cei patru sute de metri dintre hotel și sediul poliției.

— „M-am trezit pe la trei dimineața și am auzit cum cineva încerca să pătrundă în apartamentul meu, citi cu voce tare Bäckström. Câinii mei au început să latre furios și individul a fugit. L-am auzit cum cobora scările". Ce dracu-i asta? repetă Bäckström. De ce n-a zis nimic mai devreme? Doar am chestionat-o de câteva ori.

— A fost chestionată de trei ori, spuse Rogersson pe un ton oficial. Am citit fiecare transcript. Mai întâi, a stat de vorbă cu prima patrulă ajunsă la locul crimei. Colegii de la Omucideri din Växjö i-au luat și ei o declarație mai detaliată, ocazie cu care au informat-o despre clauza de confidențialitate. Și a treia oară a fost chestionată când au mers din ușă-n ușă.

— Și n-a scos un cuvânt? Nu v-a zis că cineva a încercat să-i pătrundă în locuință?

— N-a scos un sunet, spuse Rogersson scuturând din cap.

— Du-te până acolo și mai ia-i o declarație, zise Bäckström. Chiar acum. Și ia-l cu tine și pe scumpetea de Salomonson.

— Bine, spuse Rogersson.

Oare o fi chiar așa de simplu? Oare să fie adevărat? se gândi Bäckström. O fi același nebun care a sunat la ușa Lindei mai încolo? Să fi fost atât de proastă să-l fi lăsat să intre?

•

Ședința de dimineață fu destul de deprimantă, cu toate că era prezidată de Bäckström. Majoritatea colegilor păreau să aștepte rezultatele de la

inspectorii judiciari, care urmau să elucideze cele întâmplate la locul crimei. În special, rezultatul promis de către SKL, cel cu ADN-ul făptaşului. Şedinţa se rezumă aproape în întregime la discuţia despre articolul din ziarul de dimineaţă, care îl deranjase atât de tare pe Bäckström, încât se închise cu totul în el. Îl supăra că, dintr-odată, media preluase iniţiativa în privinţa investigaţiei lui.

Opiniile erau împărţite, ca de obicei.

— Cred că, pur şi simplu, n-a îndrăznit să ne zică nimic atunci când am chestionat-o. Era speriată şi-atât, spuse cel care luă primul cuvântul.

— O altă variantă ar fi c-a inventat totul să se dea interesantă. Sau poate că jurnalistul i-a pus vorbele în gură, zise un altul.

— S-ar putea ca adevărul să fie la mijloc, constată al treilea. Poate câinii ăia au început să latre la miezul nopţii, dar nu neapărat din cauză că cineva a încercat să intre în casă. Or fi auzit o maşină sau vreun beţiv de pe stradă.

Continuară astfel un timp, până când Bäckström se îndreptă de spate, ridică mâna şi întrerupse dezbaterea.

— Nu vă impacientaţi. Se rezolvă! zise Bäckström şi se întoarse spre Enoksson care nu vorbise nici el până atunci. Crezi că merită să te deplasezi până acolo cu nişte colegi? Să-i trageţi o pensulă peste uşă?

— Am plecat deja, spuse Enoksson.

În sfârşit, îşi zise în gând Bäckström. Un poliţist adevărat.

•

După şedinţă, Bäckström o luă deoparte pe colega Sandberg, ca să-şi mai odihnească o dată ochii obosiţi şi s-o întrebe cum a mers cu identificarea persoanelor din anturajul victimei.

— Cum merge, Anna? Începem să ne dăm seama cine a fost la cârciuma aia joi seara? o întrebă Bäckström, zâmbindu-i amabil.

•

Conform agentului Sandberg, era vorba de aproximativ două sute de persoane care se aflau în local la unsprezece, ora la care apăruse Linda, ori au ajuns mai târziu, după ea. Poliţia chestionase deja în jur de o sută. Cei mai mulţi luaseră legătura cu ei din proprie iniţiativă, după ce poliţia a făcut apel la ajutorul publicului prin ziarul local. În grupul celor chestionaţi se aflau şi şase colegi de facultate de-ai Lindei, şi prietena ei care lucra la poliţie, plus încă patru poliţişti, unul dintre ei fiind chiar Anna Sandberg.

— Dar nu suspectezi niciun coleg sau viitor coleg, constată Bäckström pe un ton vesel.

— Nu, spuse Anna, care nu părea la fel de amuzată de subiect. Cel puţin, eu, una, n-am găsit nicio persoană suspectă. Răspuns negativ.

— Şi cu ceilalţi care-i şmenul? continuă Bäckström. Au fost şi scandalagii în local? Ciudaţii care nu ne-au contactat. Despre ăia ce ştim?

Oare nicio muiere n-are simţul umorului? se întrebă el.

Nimic special, conform părerii Annei. Au fost câţiva localnici, dar având în vedere timpul şi locul cu pricina, ar fi fost de-a dreptul ciudat să fie altfel. Poliţia apucase să stea de vorbă cu câţiva dintre ei şi toţi păreau revoltaţi de ce i se întâmplase Lindei. Nimic ciudat, deci, spuse Anna Sandberg.

— Să înţeleg că avem cel puţin cincizeci de persoane despre care nu ştim nimic, constată Bäckström.

Detectivul-şef Anna Sventon Blomkvist[20], îşi spuse.

— Da, zise Anna. În cel mai rău caz. Asta dacă vorbim doar despre bărbaţi. Eu zic că sunt mai puţini.

— Şi cum dăm de ei? insistă Bäckström.

•

Conform spuselor lui Sandberg, trebuiau să fie conştienţi că asta avea să dureze destul de mult. Pe de o parte, se aflau în plin sezon de concedii, pe de alta, nu prea se găseau mulţi care să declare de bunăvoie că erau în club, mai ales dacă nu o cunoşteau pe victimă şi nu vorbiseră deloc cu ea. În plus, colega Sandberg avea propria teorie şi se întreba dacă o putea prezenta lui Bäckström.

— M-am gândit mult la asta şi, sinceră să fiu, nu ştiu dacă merită efortul.

— De ce să nu merite? o întrebă Bäckström.

Mai e şi leneşă, se gândi el.

Din mai multe motive, conform spuselor Annei. Ar fi însemnat multe ore de lucru şi, indiferent cât ar fi muncit, n-ar fi avut cum să-i găsească pe toţi cei care fuseseră acolo.

— Altceva? o întrebă Bäckström.

Of, Doamne, îşi spuse în gând.

— Până la urmă, e relevant? se întrebă Anna. Din câte am văzut, nimeni n-a urmărit-o şi nimeni n-a însoţit-o până acasă. Şi nimic nu indică faptul că ar fi stabilit o întâlnire cu cineva de acolo mai târziu. Dacă e aşa cum a declarat ziarelor vecina, înseamnă că a avut ghinionul să dea peste un maniac, nu crezi? Toate indică asta. Părerea mea.

— N-avem de unde să ştim, i-o reteză Bäckström. Nici tu, nici eu, adăugă el.

Mai ales tu, îşi spuse în gând.

— Mergem mai departe, deci, constată Anna.

[20] Personaj al lui Astrid Lindgren.

— Corect, spuse Bäckström. Vreau să identificaţi şi să chestionaţi fiecare client şi dacă e să-l găsim altundeva între timp, anulăm firul ăsta. Nici chiar aşa de prost nu sunt.

— Am înţeles, spuse Anna scurt.

— Ar mai fi ceva, spuse Bäckström. Mi-ai zis că pot să mă uit în agenda ei.

— Sigur că da, spuse Anna. Dar mă tem că nici aici n-o să găseşti ceva demn de interes. Eu, una, n-am găsit nimic.

— Inspectorii judiciari au terminat cu agenda? întrebă Bäckström.

Cum adică „nici aici”? se gândi el.

— Da, spuse Anna. Au găsit doar amprentele Lindei. Nimic altceva.

— Ce bine! spuse Bäckström rânjind.

— De ce?

Anna îl privi circumspectă.

— Pentru că scap de mănuşile alea de latex, zise Bäckström.

— Da, scapi, zise Anna scurt. Mai e ceva?

— Nu, spuse Bäckström şi ridică din umeri.

Greu de crezut că o muiere cu balcoane aşa de mişto poate fi aşa o acritură, îşi zise.

18.

Era o vară ciudată. Cea mai ciudată din istorie, dintre toate verile pe care şi le aminteau oamenii, asta dacă ne gândim la oameni în vârstă. Începuse în mai şi părea că nu mai vrea să se termine. Zi după zi, soarele ardea şi se înregistrau noi recorduri de caniculă, împărţite echitabil pe întregul teritoriu al ţării.

Marţi, opt iulie, autorităţile înregistrară un nou record naţional. Vechiul record suedez fusese înregistrat chiar în Småland, cu aproape şaizeci de ani în urmă. Pe 29 iunie 1947, fuseseră măsurate treizeci şi opt de grade la amiază în Målilla, ceea ce însemna că, dacă era mâna Domnului, cu siguranţă se îngrijea de poporul Lui. Cum altfel să-ţi explici faptul că în ziua de marţi, opt iulie, la trei după-amiază, în Väckelsång, la vreo douăzeci de kilometri de Växjö, meteorologii înregistrară o temperatură de 38,3 grade Celsius? La umbră, bineînţeles.

În Växjö era relativ răcoare. Când Lewin şi Eva Svanström au părăsit sediul poliţiei pentru a lua prânzul în oraş, întregul Oxtorget transpira în spatele valului de căldură, deşi afară nu erau mai mult de treizeci şi două de grade.

Fără a şti de ce, Lewin se simţea din nou neliniştit. Îşi petrecuse aproape tot timpul în biroul lui dotat cu aer condiţionat din sediul poliţiei, prin urmare, nu prea era deloc pregătit pentru căldura de afară.

— Poate ar fi mai bine să rămânem înăuntru, sugeră el şi-i zâmbi încurcat Evei Svanström.

Ce se întâmplă? se gândi el. În Suedia, în mijlocul verii?

— Mie mi se pare superb, răspunse Eva, zâmbind fericită şi ridicându-şi mâinile euforic, într-un mod deloc tipic unei suedeze. Hai, să mergem, Janne! Promit că te las să stai la umbră.

•

Ştirile de seară şi din dimineaţa următoare vorbeau aproape numai despre asta, iar presa locală avea chiar şi o anumită doză de patriotism local. Cele mai ridicate temperaturi de pe teritoriul suedez se înregistrau tot în Småland, ţinutul binecuvântat de Domnul. *Barometer* se grăbise să declare Småland „noua rivieră a Europei de Nord", în timp ce *Smålandsposten* fusese mai reţinută, ca de obicei, ştiind că fiecare localnic era conştient de pedeapsa pentru fudulie.

Exact ca în cotidienele naţionale, şi ziarele locale luaseră declaraţii de la diverşi experţi care, pe de o parte, avertizau de urmările nefaste ale efectului de seră, ca să fie apoi contrazişi de alţii, care făceau referire la variaţiile de temperatură istorice şi la faptul că strămoşii lor au cultivat viţă-de-vie în Norrland în timpul epocii bronzului. În rest, ziarul oferea diverse sfaturi medicale pentru cititorii săi.

Important era să rămână la umbră şi să nu facă mişcare, să evite orice efort fizic, să bea multe lichide şi să-şi protejeze capul cu şepci sau pălării. Mai ales bătrânii şi copiii, precum şi cei care sufereau de hipertensiune sau de probleme cardiace. Şi, sigur, nici vorbă să lase câini sau copii mici în maşini încuiate sau parcate, nici măcar pentru un timp scurt.

•

Ziarele de scandal au urmat reţeta obişnuită. După ce şi-au făcut datoria şi au bifat în treacăt informaţiile meteorologice, şi-au îndreptat atenţia către alte lucruri mai importante, precum legătura dintre canicula insuportabilă şi creşterea ratei de criminalitate din vara aceea. Nu au uitat nici de cazul Linda.

Unul dintre experţii intervievaţi în cel mai mare ziar de scandal a declarat că exista o legătură clară între frecvenţa crimelor în serie şi temperatura de afară. Conform propriei sale cercetări, probabilitatea fenomenului cu pricina creştea concomitent cu temperatura. Primăvara şi vara constituiau o perioadă mai critică decât toamna şi iarna, indiferent că erai eschimos sau hotentot. Faptul că toţi criminalii în serie notorii din SUA, de pildă, au preferat să acţioneze în statele sudice precum California şi Florida, şi nu în vestul, centrul şi nordul ţării, nu era deloc întâmplător. Canicula declanşa un comportament violent, mai ales în cazul bolnavilor psihici şi în cel al infractorilor labili, constată la sfârşit expertul.

19.

Viaţa merge mai departe. N-ajunge că trebuie să stau de vorbă toată dimineaţa cu o acriturǎ, că acum sunt nevoit să mai şi stau la masă cu doi idioţi pentru că Rogersson e ocupat cu o altă acriturǎ, se gândi Bäckström. Şi ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, oamenii ăştia mă servesc cu paste făcute terci şi cu o porcărie de sos de peşte. Da de o tocană de vită amărâtă cu sfeclă roşie n-au auzit? Doar stau perete în perete cu ăia din Skåne, ţăranii dracu'.

•

Knutsson şi Thorén erau mult mai bine dispuşi decât el, mai ales Knutsson, care lansase deja teoria cu spărgătorii de locuinţe, înainte ca vecina să fi ieşit la rampă şi să fi dat declaraţii unor cotidiene naţionale.

— Eşti prevăzător, Erik, îl lăudă Thorén. Când am citit ce-a zis, chiar mi s-a părut credibil. Cred că ai avut dreptate.

— Ia, zi! spuse Bäckström.

Ăştia-s bătuţi în cap, gândi el.

Conform părerii lui Thorén, totul era cât se poate de simplu.

— Comportament tipic pentru un spărgător. Mai întâi, urcă la ultimul etaj din clădire, unde şansele să fie văzut de un locatar în trecere, aflat la un etaj inferior, sunt mai mici.

Ai dreptate, că la trei dimineaţa, în toiul sezonului de concedii, riscul e enorm! îşi spuse în gând Bäckström şi dădu încurajator din cap spre el.

— Aşa, şi probabil că după aia a sunat la uşă ca să vadă dacă-i cineva acasă şi câinii au început să latre, continuă Thorén.

— Sau când s-a uitat prin fanta cutiei poştale, îl secondă Knutsson.

— Şi în clipa aia s-a cărat. Hoţii urăsc câinii, le explică Thorén.

Se vede că n-ai lucrat niciodată la Narcotice, se gândi Bäckström şi dădu din cap.

— Şi etajul doi ce-are? Că acolo nu stă nimeni, zise.

— E mult prea aproape. Gândeşte-te că tocmai a trezit-o pe vecina de la trei, spuse Knutsson cu convingere.

— Şi etajul următor? întrebă Bäckström.

— Polonezul era acasă la ora aia, zise Thorén. Deşi s-ar putea să-şi fi încercat norocul şi la uşa lui, bineînţeles.

— Înclin să cred, totuşi, că a coborât la parter, zise Knutsson. Ca să fie mai sigur, mă gândesc eu.

— Şi în clipa aia sună la uşa Lindei? întrebă Bäckström.

Chestia asta devine din ce în ce mai amuzantă, se gândi el.

— Da, spuse Knutsson. Şi se uită pe furiş prin fanta cutiei poştale, şi-aşa, chestiile pe care le face un spărgător. Aşa operează ei, de obicei. E obişnuitul lor modus operandi, cu alte cuvinte.

— Şi Linda vine şi-i deschide, spuse Bäckström.

— Da, spuse Knutsson. Chiar dacă sună aiurea. Sigur, nu-i exclus să fi uitat să încuie, dar dacă e să ne luăm după ce ne zic inspectorii judiciari, nu-i o variantă credibilă.

— S-a întâmplat cum zic, sută la mie, pentru că nu avem urme de forţare sau spargere, spuse Thorén. Ori a uitat să încuie, ori i-a deschis de bunăvoie.

— Staţi aşa, zise Bäckström şi ridică mâinile în semn de refuz. Vreau să mă asigur că am înţeles raţionamentul domnilor. La trei dimineaţa, apare un spărgător, un drogat amărât cu urme proaspete de seringă pe braţe şi spume la gură, şi sună la uşa Lindei ca să vadă dacă Ericson – numele de pe uşă – e acasă sau, un caz ideal pentru el, în vacanţă. Asta în timp ce potăile de la vecina de la trei măcăne ca nebunele. În clipa aia, hoţul nostru sună la uşă, ţâââr, ţâââr, ţâââr. Şi ca să fie şi mai sigur, se chiorăşte şi prin fanta cutiei. Linda, care între timp a plecat de la cârciumă cu gândul să se ducă acasă să se culce, şi care, din câte ştiu, mai vrea să se şi facă poliţistă, se duce la uşă, se uită prin vizor şi…? Ce-i văd ochii? Un spărgător. Ce drăăăguuuţ! Pe ăsta trebuie să-l las să intre. Zis şi făcut! Doar are ce să fure de la noi. Dar nu-l las decât dacă îmi promite că se descalţă frumos şi-şi lasă pantofii pe raftul din hol şi că nu face mizerie. Aşa s-a întâmplat, vrei să zici?

Thorén şi Knutsson nu spuseră nimic. Bäckström se ridică, puse tava pe căruciorul cu vase murdare şi se duse să-şi ia o cafea cu mult lapte şi zahăr, pe care o luă cu el în cameră, înjurând în gând tot drumul.

•

Când Rogersson şi colegul Salomonson sunară la uşa vecinei Margareta Eriksson, aceasta era deja ocupată. Femeia invitase la ea câţiva reporteri şi fotografi de la cel de-al doilea ziar de scandal, care ratase ştirea, dar spera să publice totuşi ceva dintr-o perspectivă nouă. Gazda şi musafirii ei stăteau în bucătărie şi beau cafea.

— Cel mai bine ar fi dacă v-aţi întoarce mai târziu, le explică ea poliţiştilor.

— Doamna Eriksson preferă poate să stea de vorbă cu noi la secţie? o întrebă Rogersson inexpresiv şi cu privirea absentă. Putem să vă trimitem o maşină de patrulă. Numai să ne ziceţi la cât.

•

Dacă era să se gândească mai bine, n-o deranjau nici acum şi, după câteva minute, doamna Eriksson se aşează cu Rogersson şi Salomonson la aceeaşi masă de bucătărie de unde îi alungase pe jurnalişti.

— Domnii servesc o cafeluţă? îi întrebă gazda lor, care părea hotărâtă să tragă linie şi să se adapteze situaţiei.

— Da, cu mare drag, se linguşi Salomonson, înainte ca Rogersson să apuce să refuze oferta.

— Am înţeles că vreţi să ştiţi de unde a apărut articolul ăla, spuse doamna Eriksson care, judecând după expresia feţei, nu părea deloc în apele ei. De ce n-am spus nimic când am stat de vorbă cu colegii dumneavoastră.

Rogersson se mulţumi s-o aprobe din cap, în timp ce Salomonson se concentră pe amestecatul în cafea.

— Sigur, nu trebuie să credem tot ce scrie-n ziare, spuse doamna Eriksson şi zâmbi forţat. Chiar n-am zis tot ce scrie acolo. Le-am zis doar că m-au trezit noaptea câinii. Dar povestea aia, cum că cineva ar fi încercat să spargă uşa şi l-am auzit alergând pe scări… aşa ceva n-am zis. Dacă s-ar fi întâmplat asta, vă daţi seama că aş fi sunat imediat la poliţie.

— Câinii dumneavoastră latră des, dacă aud pe cineva trecând prin faţa uşii? o întrebă Salomonson.

Sigur că se întâmpla des, conform spuselor stăpânei lor. Lătrau când se întorcea acasă vreun vecin de-al ei, mai ales dacă era târziu, sau dacă se auzea vreun zgomot de pe stradă. „Polonezul ăla oribil", vecinul ei, chiar s-a plâns asociaţiei locatarilor din cauza lor. Dar degeaba, zise stăpâna câinilor şi preşedinta asociaţiei. Dar, da, într-adevăr, Peppe putea să fie destul de precaut uneori.

— Are un lătrat foarte strident, spuse doamna Eriksson cu mândrie şi-l mângâie pe labradorul cel mare, care îşi lăsase capul în poala ei. Şi pipernicitul de Pigge îl secondează şi el pe fratele lui.

— Ce-a făcut doamna Eriksson atunci când câinii au început să latre? întrebă Rogersson.

Având în vedere că dormea, mai întâi s-a trezit, din cauză că lătrau, şi apoi a stat cu urechile ciulite, după care le-a spus să termine, şi fiindcă dragii de ei s-au conformat, a înţeles că nu era în pericol.

— Dacă ar fi fost cineva în casa scărilor, ar fi continuat să latre, chiar dacă hoţul păşea pe vârfuri ca un şoricel, le explică doamna Eriksson.

— Câinii au încetat să latre, deci, constată Rogersson. Şi ce-a făcut doamna Eriksson?

•

Mai întâi s-a furişat pe hol şi s-a uitat prin vizor, dar nu a văzut şi n-a auzit nimic. După care s-a întors în pat şi, încet, încet, a reuşit să adoarmă la

loc. Asta a fost tot şi-i părea foarte rău că nu şi-a dat seama că ar fi trebuit să le povestească şi lor mai devreme. De ce or fi scris jurnaliştii ăia prostiile alea „chiar că nu înţelegea".

Pentru că le-ai zis ce le-ai zis şi pentru că ai încercat să te dai interesantă, de aia, se gândi Rogersson, dar nu spuse nimic. Cei doi puseră punct audierii, îi mulţumiră femeii pentru cafea şi plecară. Rogersson nu-i mai flutură sub nas nici măcar clauza de confidenţialitate. Un poliţist adevărat ştia că acea clauză era doar o glumă proastă.

•

În casa scărilor, cei doi se întâlniră cu doi inspectori judiciari, care tocmai urcau pentru a lua amprente de pe uşa doamnei Eriksson şi de pe alte suprafeţe de interes.

— Dacă vă grăbiţi să sunaţi acum, vă serveşte cu cafea, spuse Salomonson, în timp ce Rogersson se mulţumi să dea din cap şi să mârâie.

Şi dacă tot aveau drum pe acolo, cei doi sunară şi la uşa lui Gross, ca să-l întrebe dacă a auzit ceva joi noaptea. Gross însă refuză să le deschidă. Le spuse prin fanta cutiei poştale că ar fi bine să înceteze să-l hărţuiască.

— Am jurnalişti la mine. Am martori. Vă avertizez, domnilor, spuse Gross. Dispăreţi.

•

— Da, cam asta e, spuse Rogersson ridicând privirea spre Bäckström şi oftă.

— Dar tu ce crezi? îl întrebă Bäckström.

— Că baba s-a trezit în creierii nopţii din cauza lătrăturilor, spuse Rogersson. Exact la ce oră, nu ştie. Probabil că potăile alea latră non-stop. Lătrau ca dracu' atunci când am sunat la uşă.

— Şi de ce s-a dus să se uite prin vizor? îl întrebă Bäckström cu viclenie. Aşa face de fiecare dată când latră potăile?

— Ea zice că nu, spuse Rogersson. Dar vrei să ştii ce cred eu?

Rogersson oftă obosit şi Bäckström dădu din cap.

— E miezul nopţii, e vară, bătrâna a citit în toate ziarele că-s spărgători şi hoţi care îşi fac de cap şi aproape toţi vecinii sunt plecaţi în concediu. Cred că asta explică perfect de ce s-a uitat afară tocmai atunci.

— Dar potăile de ce lătrau? insistă Bäckström.

— Pe mine să nu mă întrebi nimic despre câini. Discută cu vreun coleg care antrenează câini. Sigur o să se bucure. Ăştia n-au altceva în creierele alea mici.

— Pe mine mă interesează de ce lătrau potăile, repetă Bäckström.

— Singura explicație e că au început să latre pentru că au auzit-o pe Linda care se întorcea acasă. Cică aud al naibii de bine, dacă e s-o credem pe stăpâna lor. În fine. Ne vedem la hotel, spuse Rogersson.

— Nu uita să treci pe la Systembolaget, îi aminti Bäckström. Mie nu trebuie să-mi iei nimic. Ajunge dacă îmi dai înapoi berile alea pe care le-ai băut cu mine.

Înainte să plece, Bäckström îl sună pe Enoksson să-l întrebe cum a mers cu amprentele de pe ușa doamnei Eriksson.

— Am folosit lichid revelator și am dat și cu praf, îi spuse Enoksson. Pe ușă, pe clanță, pe clapa cutiei poștale, pe cadrul ușii, pe suprafețele din jurul ușii, pe balustrada care duce spre etajul ei. Liftul l-am verificat deja, dacă-ți mai amintești.

— Și? întrebă Bäckström.

— Nimic, spuse Enoksson. Am găsit doar amprentele ei. Probabil că baba se simte singură și vrea să discute cu cineva. Și poate c-a vrut să se dea și interesantă puțin?

•

Ajuns la hotel, Bäckström își primi toate rufele. Mormanele frumos împăturite acopereau aproape toate suprafețele libere din camera lui. Dar și mai bine era că pe chitanță trecuseră „îngrijire echipamente", cum le-a cerut, și toată nota fusese în contul camerei. Colegul lui, Rogersson, se înfățișă la el cu un bax întreg de bere, ceea ce reprezenta exact cât îi datora. Parcă ar fi Ajunul Crăciunului, își spuse Bäckström, care avea de gând s-o sune și să ciripească puțin cu micuța Carin, dar se răzgândi imediat.

— Am unele mai reci în minibar, spuse Bäckström. Propun să le facem de petrecanie înainte să halim.

20.

Växjö, miercuri, 9 iulie

Ziua începuse neașteptat de promițător. Cel de-al doilea ziar de scandal ca importanță refuza să se dea bătut. Voia neapărat să se revanșeze și reușise să stoarcă mai mult din relatarea lui Marian Gross decât i-ar fi putut pretinde până și propriul redactor-șef. Era un articol de două pagini, cu o fotografie mare, înfățișându-l pe eroul poveștii, bibliotecarul Marian Gross, care mergea perfect cu titlul scris cu litere mari: „EL L-A PUS PE FUGĂ PE UCIGAȘUL ÎN SERIE". Ce dracu' a făcut fotograful ăla, se gândi Bäckström. Grăsanul ăsta mic arăta aproape înfricoșător. Cu siguranță că l-a pozat de undeva de jos.

— Fiți atenți aici, spuse Bäckström și începu să citească articolul cu voce tare.

— Stai așa, îl întrerupse Thorén, care avea de făcut o observație pedantă. N-avea patruzeci și șase de ani? Aici scrie treizeci și nouă.

— Lasă asta acum, spuse Bäckström. Ascultă aici. „Marian s-a trezit la miezul nopții auzind că cineva încerca să-i pătrundă în locuință. În clipa următoare, Marian s-a repezit spre hol, spre vizor. Zări un tânăr în jur de douăzeci de ani, care încerca să-i spargă yala".

— Care dintre ele? zise Rogersson îmbufnat. Că ieri, când am fost acolo, avea trei.

— Nu te bloca la astfel de bagatele, spuse Bäckström și citi mai departe. „L-am întrebat ce face, declară Marian, dar n-am apucat să deschid și să-l prind, că a și coborât în fugă și a dispărut".

— Ne poate da semnalmentele lui? întrebă Knutsson.

— Cu exactitate, să știi, spuse Bäckström. Cu toate că fața infractorului era acoperită de cozorocul unei șepci de baseball, prietenul nostru polonez a văzut că era tuns scurt, aproape ras în cap, și că arăta ca un suedez tipic. Genul „suporterul huligan", fascistul. Înalt și bine făcut, în jur de un metru optzeci. Douăzeci și ceva de ani. Îmbrăcat cu o geacă de camuflaj de culoare kaki, pantaloni negri dintr-un material lucios, băgați în bocancii înalți.

— Interesant, spuse Lewin și sorbi din cafea, mângâind pe sub masă, cu degetul mare al piciorului drept, glezna și gamba stângă bronzată a Evei Sandström. Cum era îmbrăcat, vreau să zic. Având în vedere că erau douăzeci de grade afară.

— Mie nu-mi miroase bine deloc, spuse Knutsson nesigur şi scutură din cap.

— Împărtăşeşte-ne şi nouă, zise Bäckström nerăbdător, lăsând ziarul din mână şi aplecându-se înainte, ca să nu scape niciun cuvânt.

— Care vasăzică, făptaşul a coborât un etaj şi a sunat la Linda, zise Thorén şi scutură din cap.

— Probabil că terminase deja cu ea, sugeră binevoitor Bäckström. Se pregătea să ia la rând etajele de mai sus.

— Şi de ce n-a sunat la poliţie? interveni Knutsson. La Gross mă refer.

— Păi, să ştii că l-au întrebat, spuse Bäckström rânjind. Dar, ca majoritatea cetăţenilor din ţara noastră, nici Gross nu are încredere în poliţie.

— Da, bine, zise Thorén. La istoricul lui…

— Nu cred o iotă din povestea asta, spuse Knutsson şi scutură din cap hotărât. Eu zic c-a inventat totul. OK, nu exclud faptul că cineva chiar i-a sunat la uşă. La uşa lui şi la uşa vecinei, adică.

— Nu cred că ajungem prea departe pe linia asta, oftă Rogersson şi se ridică de la masă. Vrei să-l mai chestionez o dată? îl întrebă el pe Bäckström.

— Poartă Papa turban? Lucrează cumva comisarul Bäckström la poliţia de proximitate? Dolly Parton doarme pe burtă? spuse Bäckström şi se ridică şi el.

21.

În dimineaţa aceea, echipa de investigaţii primi mult aşteptatul ADN şi toţi poliţiştii se înfiinţară la sala de şedinţe. Atmosfera era încărcată şi ADN-ul prezentat de şeful inspectorilor judiciari era de înaltă clasă. Dacă-l găseau pe cel care îl lăsase la locul crimei, cazul Linda ar fi fost rezolvat fără nici cea mai mică urmă de îndoială. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile erau clare, astfel încât nu mai conta deloc ce avea de declarat făptaşul după arest.

•

ADN-ul criminalului fusese prelevat din opt locuri diferite. Sub formă de spermă, de pe canapeaua din camera de zi. Sub formă de secreţii corporale, de pe boxerii bleumarin şi mototoliţi, mărimea S, aruncaţi sub canapeaua sus-numită. Sub formă de spermă, din vaginul şi anusul victimei. Sub formă de sânge, de pe pervaz. Sub formă de particule de epidermă, de pe marginea pervazului. Şi mai găsiseră un loc, despre care nu le-au spus nimic până atunci. În hol se afla şi o pereche de pantofi sport albi, măsura 42, marca Reebok. ADN-ul recoltat de SKL indica faptul că aceştia îi aparţineau tot ucigaşului.

— La început eram cam nesiguri, le explică Enoksson. De asta n-am zis nimic până acum. Când mama Lindei ne-a spus că nu i-a mai văzut până atunci, i-am trimis la SKL şi ei ne-au confirmat bănuielile.

•

O pereche de boxeri şi o pereche de pantofi sport marca Reebok. Purtaţi de sute de mii de bărbaţi, vânduţi în milioane de exemplare. Nici măcar nu merita să se obosească să-l caute pe cumpărător. Erau nevoiţi să se bazeze pe restul indiciilor şi, conform spuselor lui Enoksson şi ale colegilor lui, probabil că, în felul ăsta, probele recoltate deja puteau să le ofere o imagine clară despre ce s-a întâmplat.

•

Făptaşul intră pe uşa apartamentului. Linda e cea care îl lasă să intre, cel mai probabil. Făptaşul se descalţă şi îşi pune pantofii pe suportul din hol.

Apoi aterizează pe canapeaua din camera de zi, împreună cu victima, îşi scoate pantalonii şi boxerii şi ejaculează pe canapea.

Acţiunea se mută apoi în dormitor. Făptaşul leagă mâinile Lindei, îi pune căluşul în gură şi-i leagă picioarele de capătul patului, probabil în această ordine. O violează de două ori, mai întâi vaginal şi apoi anal, şi ejaculează de

ambele ori. Probabil că în timpul celui de-al doilea viol o înjunghie în partea dorsală. În timpul violului, sau după, o strangulează.

Apoi se duce la duș, se spală, se masturbează și ejaculează din nou.

— În sfârșit, sare pe geamul dormitorului, spuse Enoksson. Iese cu spatele și se sprijină de pervaz cu pieptul și abdomenul, ca să reducă din șocul aterizării, continuă Enoksson. După care se cațără pe perete și-i dă drumul pervazului. Atunci se zgârie de marginea ascuțită și ruginită.

•

Hainele purtate de Linda în noaptea în care a fost omorâtă îi ajutară și ele pe inspectorii judiciari în schițarea unui scenariu.

— Conform martorilor de la clubul de noapte, Linda purta, după cum urmează: o pereche de sandale din piele cu toc semiînalt și cureluțe care se prind deasupra gleznelor. O pereche de pantaloni cu talia joasă, evazați, din în de culoare bleumarin. O cămașă de in purtată peste pantaloni, de aceeași culoare, fără guler, cu cinci nasturi. Deasupra cămășii, o vestă neagră din catifea, brodată cu ață neagră, perle și strasuri albastre. În spate avea un rucsăcel din catifea albastră, cu întăriturii și curele din piele întoarsă de culoare albastră, care poate fi purtat și ca geantă obișnuită, dacă muți curelele, explică Enoksson.

— Da, spuse Enoksson și se scărpină pe frunte. Unde eram… Ah, da. Pe sub haine, purta o pereche de chiloți negri și un sutien negru. O pereche de încălțări, un rucsac și cinci articole de îmbrăcăminte. Și concluzia e că… Linda părea să-și fi scos sandalele și rucsacul de îndată ce-a intrat pe ușă. Sandalele erau aruncate lângă prețul din fața ușii, iar rucsacul era sprijinit de perete, la o jumătate de metru de încălțări. Vesta de catifea, pantalonii de in și cămașa se aflau în camera de zi. Împăturite frumos toate, așezate pe brațul unui fotoliu. Vesta dedesubt, apoi pantalonii și, peste ele, cămașa.

În schimb, chiloții și sutienul zăceau pe jos, în dormitor. Chiloții intacți, întorși doar parțial pe dinafară, fuseseră aruncați pe podea, lângă capătul patului mai apropiat de camera de zi. Sutienul era aruncat lângă celălalt capăt al patului. Descheiat, cu ambele bretele sfâșiate.

— Cea mai plauzibilă explicație e că făptașul l-a scos după ce i-a legat mâinile la spate, spuse Enoksson.

•

Următorul punct din prelegerea lui Enoksson erau ceasul și bijuteriile Lindei. Conform martorilor cu care vorbiseră, în afară de ceasul purtat la încheietura stângă, Linda avea și o brățară subțire din aur, pe aceeași încheietură, și trei inele cu model diferit, pe mâna stângă, și încă unul pe degetul mic de pe mâna dreaptă.

— Ceasul, plus cinci bijuterii, înseamnă în total şase, spuse Enoksson. Toate cele şase obiecte se aflau în bolul de ceramică aflat pe măsuţa de cafea din camera de zi, continuă el, în timp ce le arătă o fotografie pe pânza de proiecţie, reprezentând măsuţa de cafea şi bolul de ceramică. Credem că şi le-a scos singură, şi ceasul, şi bijuteriile. La fel şi vesta, pantalonii şi cămaşa.

— Dacă vă uitaţi mai bine la bolul de ceramică de pe masă, spuse Enoksson şi mări imaginea, o să vedeţi şi telefonul ei mobil. Ceea ce ne îndreaptă atenţia spre următoarea atracţie a programului, şi anume conţinutul rucsacului ei.

În rucsacul Lindei fuseseră găsite lucrurile previzibile. În total, o sută şapte obiecte. Printre ele, agenda ei, un portofel din piele, în care se aflau legitimaţia ei de student la Academia de Poliţie, permisul de conducere, patru fotografii mai mici, reprezentându-i pe părinţii ei şi două prietene, cartea ei de vizită, alte patru, cu nume diferite, un card bancar şi alte câteva carduri, de membru, unul de fidelitate, un card VIP emis de Grace, clubul de noapte al Hotelului Municipal din Växjö, precum şi un card de fidelitate valabil la Café Opera din Stockholm.

În portofelul ei se afla şi o anumită sumă de bani: şase sute de coroane suedeze în bancnote, treizeci şi două de coroane şi cincizeci de bre, precum şi şaizeci şi cinci de euro, ceea ce, în total, însemna în jur de o mie două sute de coroane. S-au mai găsit şi un etui, cu un ruj, un fard de pleoape şi alte articole de machiaj, o pungă cu bomboane mentolate pentru gât, un balsam de buze, o cutiuţă de plastic cu aţă dentară, o scobitoare într-un suport de plastic, o cutie mică de chibrituri cu douăsprezece beţe, diverse bonuri şi extrase de cont, cu note de plată de la diferite localuri, magazine de haine şi altele de acest gen. Şi, desigur, scamele şi firimiturile obişnuite care nimereau în genţi şi care nu-i scăpau niciodată unui inspector judiciar meticulos, indiferent cât de pedant ar fi fost proprietarul genţii.

— În ceea ce priveşte machiajul, spuse Enoksson, am constatat că nu s-a demachiat, ceea ce poate fi de interes pentru stabilirea unui scenariu exact. A fost găsită machiată în dimineaţa de după. Dată cu ruj, fard pe pleoape şi încă ceva, am uitat numele. Par să fie ale ei. Chestia aia care nu ştiu cum se cheamă e trecută în procesul-verbal. Oricum, nimic ieşit din comun.

Mai exista şi o legătură de chei de la uşa casei tatălui ei şi de la alte uşi din diverse clădiri adiacente de pe proprietatea acestuia. Cheia de contact a unui Volvo S40, vechi de doi ani, pe care Linda îl primise de la tatăl ei drept cadou pentru că absolvise liceul. Maşina fusese parcată frumos pe locul închiriat de mama ei, aflat în faţa casei. În prezent, vehiculul era în curtea poliţiei şi expertiza tehnică nu-i ajutase cu nimic.

— Așa, spuse Enoksson. Și poate sunteți curioși unde am găsit cheia de la apartament? Era tot în bolul de pe măsuța de cafea.

•

Enoksson le mai arătă o imagine de aproape cu bolul din ceramică, deasupra căruia desenase o săgeată roșie, ce indica o cheie obișnuită, trasă pe un inel din inox. Singura explicație era că pe asta o ținea separat, în buzunar, pe când legătura mai mare și zornăitoare de la casa tatălui o păstra în geantă.

— Ca să termin povestea cu geanta, spuse Enoksson, nu pare să lipsească nimic. Cu alte cuvinte, nu cred să-i fi cotrobăit nimeni prin lucruri. N-avem niciun motiv care să ne indice un jaf. Banii erau în portofel, bijuteriile în bolul de ceramică. Numai un Rolex din ăla din aur și oțel – tot cadou de la tatăl ei, l-a primit când a împlinit optsprezece ani – numai ăla costă vreo șaizeci de mii.

•

După ce le făcu inventarul genții, Enoksson continuă prin a le prezenta toate obiectele folosite de ucigaș pentru violarea, torturarea și uciderea victimei. Mai concret, un cuțit de tăiat tapetul și cinci cravate bărbătești de diferite modele. Fiecare obiect fusese proiectat pe ecran și Enoksson menționa în treacăt că făptașul a avut o treabă ușoară, pentru că le-a găsit în casă.

Cuțitul fusese aruncat pe podeaua dormitorului, dar înainte de asta se aflase într-o găleată roșie din plastic, plină cu niște instrumente de zugrăvit, așezată pe suportul de vase al chiuvetei. Era un cuțit obișnuit, folosit la decuparea tapetului, textilelor groase sau al mochetei. Un cuțit cu un singur tăiș, cu lamă reglabilă, care putea tăia la o adâncime de aproximativ un centimetru, cu vârful ascuțit.

— Cu cuțitul ăsta a tăiat-o, spuse Enoksson. Sângele ei a fost găsit pe lamă și pe mâner, dar amprente n-a lăsat. Se pare că le-a șters cu cearșaful cu care a acoperit-o.

Cele cinci cravate fuseseră scoase dintr-o cutie de carton din hol. Mama Lindei pusese acolo niște lenjerie de pat veche, prosoape și haine care trebuiau aruncate.

Printre altele, și cinci cravate bărbătești, toate înguste, niște modele cam demodate, cumpărate de tatăl victimei. Acestea ajunseseră dintr-un motiv neclar la mama Lindei după divorț și urmau să fie aruncate. Criminalul le folosise ca s-o imobilizeze și s-o sugrume pe fiica lor.

Trei dintre ele fură găsite pe cadavrul Lindei. Prima, înfășurată strâns în jurul gâtului, cu nodul la ceafă, ca să ușureze treaba făptașului. Acesta părea să fi stat călare peste pulpele ei în timp ce o strangula. Cu următoarea îi

legase mâinile la spate. Ce-a de-a treia era prinsă de glezna ei dreaptă. Cea de-a patra era făcută ghem şi zăcea pe podea. Pe aceasta din urmă fuseseră găsite şi urme de salivă şi de muşcături aparţinând Lindei. Fusese folosită drept căluş şi probabil scoasă după ce a strangulat-o. Cea de-a cincea era legată de o scândură de la capătul patului şi după urmele de pe ea, la un moment dat, fusese legată de glezna stângă a Lindei.

— O poveste extrem de tristă, rezumă Enoksson şi închise proiectorul.

— Alte indicii? întrebă Bäckström. Fire de păr, amprente, alte urme, fibre textile şi alte nimicuri pe care le găsiţi voi de obicei?

•

Existau destule, conform spuselor lui Enoksson. Găsiseră vreo zece fire de păr de provenienţă diferită, pe care le trimiseseră la SKL. Păr de pe cap, de pe corp şi păr pubian.

— Suntem convinşi că o parte provin de la făptaşul nostru, spuse Enoksson. Dar analizele nu sunt gata încă. Am început şi noi cu ce era mai uşor.

•

Acelaşi lucru şi cu amprentele, celelalte urme şi fibre. Dacă găseau persoana în cauză, era sută la sută sigur că puteau să depisteze provenienţa acestora şi să facă o legătură între ele şi făptaş.

— Având în vedere câte am găsit deja, aş zice că avem dovezi chiar prea multe, oftă Enoksson. Dar mai bine prea multe, decât prea puţine. Deşi uneori tind să cred că e o adevărată isterie în ţara asta, în ceea ce priveşte chestia asta cu dovezile şi indiciile. Lumea a văzut prea multe filme poliţiste.

Ai grăit ca un filosof, dragă Enok, se gândi Bäckström.

— Mai ai să ne dai ceva? întrebă el.

Enoksson părea că stă în cumpănă. Apoi scutură din cap.

— Hai, nu le ţine doar pentru tine, spuse Bäckström. Uşurează-ţi inima, ajută-i pe bieţii tăi colegi care fac treburile mărunte.

— Păi, spuse Enoksson. În privinţa asta, cred că eu şi colegii noştri ne-am făcut datoria, aşa că… Oricum, când am discutat cu cei de la SKL despre ADN-ul nostru – dar asta nu-i decât o teorie neclară în faza asta a cercetării, ceva care se află într-un stadiu… la început, adică… şi riscul să nu fie adevărat e destul de… mă rog…

— Enoksson, spuse Bäckström pe un ton sever. Ce-a zis ăla de la SKL?

— Era o „aia", spuse Enoksson. Conform spuselor tipei, există motive să credem că ADN-ul nostru nu-i tipic nordic. Că s-ar putea să provină de la un infractor străin sau, cum să zic…

Surprinse, surprinse, se gândi Bäckström, dar se mulţumi să dea din cap.

•

După pauza de cafea şi de dezmorţit picioarele – prezentarea lui Enoksson dură aproape două ore – preluă cuvântul medicul legist. Nimic din ce avea să le spună nu demonta teoria pe care o formulaseră şi singuri. Cu toate astea, era vorba doar de o concluzie preliminară, iar pe cea definitivă avea să le-o transmită abia peste câteva săptămâni, când ieşeau analizele şi după ce termina de reflectat.

— Ce vă pot spune în stadiul actual, zise medicul legist pe un ton pedant, foşnind din hârtii, e că victima a fost asfixiată prin strangulare. Observaţiile făcute în timpul autopsiei indică faptul că a fost strangulată cu cravata prezentată aici şi că moartea a survenit undeva între orele trei şi şapte, vineri, în zori.

Of, îşi spuse Bäckström în gând.

— Şi urmele de cuţit de pe fesa dreaptă şi cea stângă au fost provocate de acelaşi cuţit prezentat…

Of, of, măi, măi, îşi spuse Bäckström.

— Că urme asemănătoare au fost găsite în ultimul an şi pe alte cadavre ale unor victime ucise în circumstanţe similare. Expresia populară „urme de tortură" se potriveşte, cu toate că persoanele din domeniul nostru de activitate ar trebui să evite să se pronunţe referitor la eventualul motiv al făptaşului. Există câteva cazuri cunoscute în care făptaşul a folosit un cuţit sau un alt obiect contondent, până şi o ţigară aprinsă. Mai există şi două cazuri din ţară, unde s-a folosit un pistol electric…

Lasă asta acum, spuse în gând Bäckström.

— Sângerarea relativ abundentă care a avut loc totuşi – în ciuda aspectului rănilor – ne demonstrează că victima era în viaţă şi că a încercat să se opună cât a putut. Corpul pompează adrenalină, tensiunea creşte simţitor.

Mda, mare lucru, se gândi Bäckström. Făptaşul nostru nu-i chiar atât de nebun încât să ciopârţească un cadavru.

— De asemenea, rezultatele cercetărilor noastre arată că rănile din jurul încheieturilor şi gleznelor victimei au fost provocate de legăturile cu care a fost imobilizată…

Hai, nu mai spune, zise în gând Bäckström şi aruncă pe furiş o privire spre ceasul lui.

•

— Păi, bine, zise Bäckström un sfert de oră mai târziu, în timp ce îşi plimbă privirea de mareşal asupra trupelor. Ce mai staţi aici? Afară! Şi găsiţi-l pe nenorocit.

22.

Seara, după cina luată la hotel, Bäckström îşi convocă trupa de şoc, să poată discuta cu ei liniştit despre sarcinile lor, fără ca o grămadă de ţărănoi de la secţia locală să-şi impună părerile tâmpite la tot pasul.

— O luăm frumuşel, în ordine, iar, tu, Eva, poţi să iei notiţe, spuse Bäckström şi se întoarse spre singura femeie din grup.

Ce dracu' să faci cu slăbănoagele astea? se gândi el.

— Sigur că da, şefu', ciripi Svanström şi ridică un carneţel şi un stilou.

— O luăm încet, una după alta, spuse Bäckström. Ce ştim? Cum a intrat individul?

Mai e şi pupincuristă, se gândi.

— Ea i-a dat drumul, oftă Rogersson, care părea că se gândeşte la cu totul altceva. La scurt timp după ce ajunge acasă, tipul îi sună la uşă şi ea îi deschide. E o persoană pe care nu doar că o cunoaşte, dar o şi place.

— Sau are încredere în el, oricum, spuse Thorén. Nu se teme să-l lase în casă.

— Dar s-ar putea s-o fi păcălit, îi asistă Knutsson.

— Eşti prost la cap, Erik, zise Rogersson şi se holbă la Knutsson. E valabil şi pentru tine, Thorén, spuse şi se holbă şi la el. Fata se ducea acasă ca să se culce. E trei dimineaţa. Primul lucru pe care-l face tipul e să-şi scoată încălţările şi să le pună pe raft. Puţin probabil ca nebunul de Gross să fi dat o fugă până la ea să împrumute două linguriţe de nes.

— Într-o altă ordine de idei, spuse Bäckström, căruia îi trecuse prin cap acelaşi gând care îl chinuia şi pe bunul de Rogersson. Ce ziceţi de o berică, înainte de culcare?

În cel mai rău caz, plăteşte angajatorul, îşi spuse.

•

De data asta, toţi păreau să fie de acord. Şi miracolele nu s-au terminat aici, pentru că Thorén şi Knutsson se oferiră să contribuie şi ei cu nişte beri pe care le aveau în cameră.

— Am cumpărat un bax întreg vineri, dar nici n-am avut timp să le gustăm, explică Thorén.

Ăştia-s nebuni amândoi, îşi spuse în gând Bäckström.

•

— OK, zise Bäckström cinci minute mai târziu, în timp ce linse spuma de pe buza superioară.

— Tu ce crezi, Lewin?

Bäckström dădu din cap spre Lewin, care şi el părea că se gândeşte la altceva. Adună-te, băi, futăciosule, îşi spuse în gând Bäckström.

— Sunt de acord cu Rogersson, zise Lewin. Îl cunoştea şi îl plăcea pe tip. Şi nu cred că au stabilit o întâlnire în prealabil. Tipul a apărut, pur şi simplu, neanunţat.

— Sunt de acord cu Janne, spuse Svanström. Dintr-odată, se trezeşte la uşă cu cineva de care-i place.

Mă rog, nu că te-ar fi întrebat cineva, se gândi Bäckström.

— Şi de unde ştia că o găseşte acasă? interveni Thorén.

— Maşina ei era parcată pe stradă, poate a văzut lumină în apartament sau poate că şi-a încercat norocul.

Lewin ridică din umeri.

— OK, spuse Thorén, care părea dispus să negocieze. Dar eu tot cred că a păcălit-o.

— Având în vedere cum se termină povestea, vrei să zici, spuse Rogersson, care de data asta părea mai degrabă ironic, decât iritat. Sunt de acord cu tine. Nu cred că Linda se aştepta să se termine în halul ăla când l-a lăsat să intre.

•

— Şi ce se întâmplă în camera de zi? continuă Bäckström.

Parcă sunt copii, se gândi el. Vorbe, vorbe şi iar vorbe.

— Ea se dezbracă, el se dezbracă. Apoi începe show-ul, spuse Rogersson. Cu acordul ambelor părţi, dacă mă întrebi pe mine. Ea începe să-l masturbeze, nimic ieşit din comun. Am văzut c-a ejaculat pe canapea şi urme de salivă de la ea n-au fost.

— Stai aşa, spuse Thorén şi-l opri ridicând palmele. Asta n-ai de unde s-o ştii. Poate că ea a vrut doar să stea de vorbă.

— Exact, spuse Knutsson. Tipul se duce în bucătărie, zice că vrea să bea un pahar cu apă, dar vede cuţitul. Se întoarce şi-i spune că discuţia s-a terminat.

— Aoleu, ce complicat, oftă Rogersson. Da nişte sex de bunăvoie ce-are?

— Înclin din nou să-i dau dreptate lui Rogersson, spuse Lewin. Hainele împăturite frumos, faptul că a scos cheia de la apartament din buzunarul vestei sau al pantalonilor, înainte de a pune hainele pe fotoliu. Un criminal nu face aşa ceva şi nici victima, dacă are cuţitul la gât.

— Sunt de acord cu tine, Janne, îl aprobă din nou Svanström.

— În orice caz, el pare să se fi grăbit mai mult decât ea, spuse Knutsson. Aici suntem de acord cu toţii, presupun. Îşi smulge pantalonii, îi aruncă pe jos chiloţii. În timp ce tipa, Linda, pardon, o ia mai uşurel.

— Poate vrea să-l țină pe jar, spuse Rogersson și ridică din umeri. Dacă e să ne gândim la ce se întâmplă când ajung în dormitorul maică-sii, aș zice că i-a reușit peste așteptări.

Niciunul din ei nu spuse nimic. Knutsson și Thorén se mulțumiră să se arate neîncrezători. Lewin părea mai interesat de tavanul camerei lui Bäckström, în timp ce Svanström lua notițe de zor.

— Vrei să zici că a fost de acord și cu restul? întrebă Bäckström. Crezi că-i vorba de vreun joc sexual care a degenerat mai târziu?

Cu toate că pare atât de cuminte, spuse în gând Bäckström.

— Primul lucru petrecut în dormitor pare un act obișnuit, de ce nu, spuse Rogersson. Nenea doctor ne-a zis că fata nu are leziuni în zona vaginală. Nu i se pare probabil s-o fi păcălit, punându-i cravata fără ca ea să se fi împotrivit. În clipa aia, sau mai târziu.

— Bine, mai departe, spuse Bäckström.

Lui Rogge ăsta îi merge mintea, se gândi el. Cu toate că bea de zici că lucrează la colegii din Tallinn.

— Mai departe, eu cred că lucrurile o iau razna urât de tot, spuse Rogersson. Când vrea s-o ia pe la spate. Numai că pentru ea e deja prea târziu. E legată fedeleș, i-a pus călușul în gură ca să nu poată țipa și scoate la interval cuțitul pentru a o forța să facă tot ce-i spune. În clipa aia îi provoacă rănile pe care nenea doctorul ni le-a descris așa de frumos. Leziuni anale, în jurul gâtului, pe brațe, încheieturile mâinilor și gleznelor. Începe să tragă de ea, iar aceasta se luptă să se elibereze.

— E clar că siguranța principală e bulită în capul ucigașului nostru, clarifică Bäckström.

— I-a explodat tot panoul, spuse Rogersson cu pasiune. Mai aveți vreo bere, apropo?

•

— Păi, și cine e individul? întrebă Bäckström cercetându-i pe cei din fața lui. Pe cine căutăm?

— Făptașul e, mai mult ca sigur, un bărbat, spuse Thorén pe un ton solemn. Glumesc, bineînțeles. Mi-am adus aminte de colegii de la grupul PC. Nu ei obișnuiesc să treacă chestii din astea în profil? „Infractorul e, mai mult ca sigur, un bărbat. Mai mult ca sigur, o cunoaște pe victimă de mai demult, dar nu poate fi exclus nici faptul că e un necunoscut și că o întâlnește pe victimă cu puțin înainte sau în clipa săvârșirii crimei", continuă el pe un ton sumbru.

— Nu te-ai gândit să-ți schimbi profesia? întrebă Bäckström. Un tânăr care o cunoaște pe Linda de mai demult, zise el și le aruncă o privire încurajatoare.

— Tânăr? Peter n-a zis nimic c-ar fi tânăr, spuse Knutsson.

— Bine, şi-atunci câţi ani are? întrebă Bäckström.

Zici că-s copii de grupa mică, ăia care te contrazic tot timpul.

— Mda, de fapt, zise Knutsson. Are între douăzeci şi douăzeci şi cinci, cam aşa. E cu câţiva ani mai mare decât Linda.

— Păi, şi? spuse Bäckström. Eu ce-am zis?

Idioţii, înjură el în gând.

— Şi cât de bine se cunosc?

— Eu zic aşa, spuse Lewin şi părea că rumegase mult ce urma să spună. Tocmai am discutat despre asta cu Eva la cină.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Deci mai şi vorbiţi din când în când, se gândi.

— E vorba despre un tânăr în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Tipul o cunoaşte bine pe Linda, fără să se fi întâlnit cu ea prea des. Ei îi place încă de el, cu toate că nu s-au mai văzut de mult. E un tip cu care a făcut sex cel puţin o dată în trecut. Sex obişnuit, probabil, pentru că am impresia că asta prefera ea. Şi nu cred că Linda are cine ştie ce experienţă. De fapt, chiar l-am întrebat pe medicul legist după şedinţă şi mi-a zis că nu pare să fi făcut sex anal înainte, sau mai ştiu eu ce alte variante sado-masochiste violente. Nu s-a găsit nicio leziune vindecată sau vreo cicatrice veche. În plus, mai cred că avea încredere în el. Şi că nu s-au văzut de ceva timp. Dar dintr-odată s-a trezit cu el la uşa ei. În creierii nopţii.

— E încă destul de îndrăgostită de el ca să-l lase să intre, spuse Svanström. Şi nu cred nici că tipul e prea tânăr. Eu zic că-i chiar puţin mai în vârstă.

N-aş fi crezut aşa ceva despre Lewin, se gândi Bäckström. Că încă e în stare să ţină steagul sus.

— Da, dar tipul reuşeşte să ejaculeze de patru ori în decurs de o oră, le aminti Bäckström.

— O fi trecut ceva timp de când, mă rog, spuse Rogersson şi părea că gândeşte cu voce tare.

— Eu cred că se droghează, zise Lewin. Că ia amfetamină sau ceva de genul ăsta.

— Da, sau poate e un bătrân care a dat iama în cutia cu Viagra, chicoti Thorén.

— Un dependent de droguri, spuse Rogersson pe un ton ezitant. Nu prea se potriveşte cu profilul victimei. Mai ales dacă e să constat că ea are încredere în el. N-are niciun fel de dubiu faţă de omul ăsta. Chiar ai impresia că ar fi avut încredere într-un drogat?

— Nu, nu, tipul nu-i dependent, spuse Lewin scuturând din cap. Că atunci nu i-ar fi mers. E vorba de cineva care mai gustă câte ceva din când în când. Cineva care foloseşte pastile înainte să facă sex.

— Unul pe care Linda l-a cunoscut şi a avut încredere în el, spuse Bäckström şi dădu din cap suspicios. Şi unde stă omul ăsta?

Mai bine să schimb macazul, se gândi.

— Aici, în oraş, spuse Knutsson. În Växjö.

— Sau în împrejurimi, îl completă Thorén.

— E un tip în jur de douăzeci şi cinci de ani, poate mai mult, pe care-l cunoaşte de mai demult şi de care-i place şi în care are încredere. Un tip care e de aici sau de undeva din zonă. Şi care nu e dependent de droguri, dar mai ia din când în când amfetamine pentru că ştie cum funcţionează şi ca să scape de inhibiţii şi să-şi facă măciuca tel electric, rezumă Bäckström. Nu credeţi că-i în halul ăla de nasol? Să fie vorba de un coleg? Unul care a reuşit să se deghizeze în oaie până acum?

— Teoria asta o am în cap de când am venit aici, spuse Rogersson. La câţi colegi nebuni am întâlnit… Şi la câte poveşti am auzit. Din păcate, nu toate-s doar fantezii.

Lewin scutură din cap neîncrezător.

— E drept că s-au întâmplat unele şi mai gogonate la noi, spuse el încet. M-am gândit şi eu la asta. Dar nu cred, spuse.

— De ce nu? îl întrebă Bäckström.

Pentru că el nu-i ca tine, se gândi.

— Tipul pare prea dezinhibat pentru gustul meu, spuse Lewin. Gândeşte-te doar câte indicii a lăsat în urma lui. Nu crezi c-ar fi făcut curat după el dacă era un poliţist?

— Cuţitul l-a şters, pare-se, spuse Bäckström. Poate n-a avut timp să facă şi curat. Poate a crezut că cineva vrea să intre.

— Eu tot am impresia că nu-i în ordine ceva.

Lewin îşi frecă degetul mare de arătătorul drept.

— Dar, bineînţeles, spuse el ridicând din umeri. Am mai greşit înainte.

— Altceva, spuse Bäckström şi privi în jurul lui.

Sau poate avem noroc să ne băgăm la nani şi să prindem un pui de somn, se gândi el.

— Eu cred că arată bine, spuse dintr-odată Svanström. Criminalul, vreau să zic. Linda arăta foarte bine. În plus, pare să fi fost preocupată de aspectul şi hainele ei. Aveţi idee cât costă hainele alea? Pe care le purta? Eu cred că şi el e la fel. „La aşa sac, aşa petic". Nu asta este expresia?

Ba da, se gândi Bäckström. Şi tu, şi Lewin sunteţi slabi ca un ţâr.

•

Înainte să adoarmă, Bäckström o sună pe reporteriţa lui de la postul local de radio. Dacă nu pentru altceva, cel puţin ca să menţină temperatura ridicată.

— Am înţeles că aţi primit rezultatele testelor ADN, spuse Carin. Nu vrei să-mi zici nimic?

— Habar nu am la ce te referi, spuse Bäckström pe un ton serios. Ai ajuns cu bine acasă alaltăieri?

•

Se pare că da, dar nu voia să intre în detalii. Dar îi propuse să se întâlnească din nou. Şi-i spuse încă o dată că nu trebuiau să discute despre chestii legate de serviciu.

— Sigur, spuse Bäckström. Sună bine. Dar deocamdată sunt cam ocupat, aşa că poate peste vreo câteva zile, adăugă el.

E mult prea simplu, îşi spuse în gând.

— Să înţeleg că se strânge laţul? întrebă Carin şi dintr-odată păru dornică să audă mai multe.

— *You will be the first to know*[21], spuse Bäckström pe o engleză americană de televizor.

[21] Tu vei afla prima (engl.).

23.

Växjö, joi, 10 iulie

Joi, Lewin hotărî să nu mai citească ziarele de scandal. Decizia lui era definitivă, irevocabilă şi includea ziarele *Aftonbladet*, *Expressen* şi celelalte două surori mai mici şi mai răutăcioase de-ale lor, *Göteborgs-Tidningen* şi *Kvällsposten*.

Articolul întins pe două pagini, care îl dezgustă cel mai mult, apăruse în *Kvällsposten* în ziua respectivă şi părea aproape inofensiv faţă de celelalte prostii pe care le citise despre cazul Linda în restul ziarelor de circulaţie naţională. Robinson-Micke ieşise la rampă şi declarase că: „M-am întâlnit cu Linda în noaptea în care a fost omorâtă".

În calitatea sa de vedetă TV originară din Växjö, Robinson-Micke lucrase ca *entertainer* la Hotelul Municipal în seara de joi, 3 iulie. În aceeaşi seară în care Linda fusese în clubul de noapte al hotelului, în orele dinainte să fie omorâtă. Micke fusese însoţit de doi colegi din aceeaşi branşă – Frasse din „Ferma"[22] şi Nina din „Big Brother" – iar sarcina lor se rezuma să ajute la bar, să socializeze cu clienţii şi, în general, să contribuie la îmbunătăţirea atmosferei din club.

Pe la zece seara, cam cu o oră înainte ca Linda să ajungă în clubul de noapte, Micke dansase, beat pulbere, desculţ şi la bustul gol, pe tejgheaua de la bar, dar aterizase în cap şi spărsese şi o grămadă de pahare, după care se tăvălise prin cioburi. La zece şi un sfert fusese dus cu ambulanţa la spitalul din Växjö pentru cusături. Amicul lui, Frasse, se duse cu el şi sună apoi din ambulanţă un ziarist, un cunoscut de-al lui. Interviul cu Micke şi Frasse se desfăşură în sala de aşteptări de la Urgenţe, şi în dimineaţa următoare, aceeaşi dimineaţă în care Linda fusese găsită moartă şi înainte ca ştirea să fi ajuns la urechea ziariştilor, *Kvällsposten* era prima la vânzări, datorită unui reportaj lung despre Robinson-Micke – cunoscut şi din reality-show-urile „Barul", „Robinson", sezonul normal, şi „Robinson: ediţia vedetelor", unde participase de două ori – care în seara precedentă fusese, după câte se pare, atacat şi bătut la Hotelul Municipal din Växjö. Asta cu toate că era născut şi crescut acolo şi, mai nou, considerat a fi unul dintre cei mai cunoscuţi cetăţeni ai oraşului.

[22] Reality-show transmis pentru prima oară în Suedia, formatul fiind vândut mai târziu şi altor ţări.

Ce s-a întâmplat după aceea în seara respectivă şi în noaptea de joi spre vineri a fost cercetat în amănunt de către poliţia din Växjö, din pricina noului caz de omor al Lindei Wallin.

După interviu şi o oră de aşteptat după medicii care trebuiau să se ocupe de amicul lui, Frasse din „Ferma" s-a plictisit şi s-a întors la Hotelul Municipal. Aici, agentul de pază n-a vrut să-l lase să intre, drept care Frasse a făcut scandal. A fost chemată poliţia şi Frasse din „Ferma" a aterizat într-una dintre celulele secţiei de poliţie de pe Sandgärdsgatan din Växjö.

Câteva ore mai târziu, i s-a alăturat şi Robinson-Micke, care îşi cam ieşise din fire la Urgenţe, drept care a fost săltat de poliţie şi băgat într-o altă celulă, tot de acolo. Pe la şase dimineaţa, cei doi au fost lăsaţi să plece şi Micke, sprijinit de amicul lui, Frasse, traversă şchiopătând Oxtorget şi ieşise din vizorul poliţiei. Nimeni nu ştia unde dispăruse.

•

Având în vedere aceste detalii, declaraţia lui din ziar, luată la o săptămână de la uciderea Lindei – „m-am întâlnit cu Linda în noaptea în care a fost omorâtă" – era o minciună, de la cap la coadă. Robinson-Micke n-avea cum să stea de vorbă cu Linda în seara dinaintea uciderii ei şi nici ea nu „îi povestise pe un ton confidenţial că se simţea deseori ameninţată în ultimul timp, din cauza slujbei de la secţia de poliţie din Växjö".

Şi, având în vedere că Frasse din „Ferma" se afla în aceeaşi stare ca şi Robinson-Micke şi, pe deasupra, pe acelaşi coridor cu celule destinate beţivanilor, nici el n-avea cum s-o fi întâlnit pe Linda în noaptea uciderii ei. Mai rămânea cel de-al treilea membru al găştii, Nina din „Big Brother", care rămăsese în club cel puţin până pe la patru dimineaţa, ora închiderii.

Nina a fost chestionată de poliţie încă de vineri după-amiază, în ziua în care o găsiseră pe Linda, şi i-a luat mult timp să se prindă că agenţii de poliţie nu voiau să stea de vorbă cu ea despre „atacul" îndreptat asupra prietenului ei, Micke. Despre uciderea Lindei nu ştia nimic. Nu o cunoscuse pe fată. Nu o văzuse niciodată şi nu vorbise cu ea, nici înainte şi nici în noaptea crimei.

Reporterul care scrisese cele două articole părea extrem de ignorant, dar ce îl călcă cel mai tare pe nervi pe paşnicul Lewin era că acesta avusese neobrăzarea să-l implice în scornelile lui şi pe el. Cu o zi înainte de apariţia celui de-al doilea articol, acesta îl sunase pe Lewin ca să-i dea ocazia să-i răspundă criticii vehemente a lui Robinson-Micke, îndreptată împotriva poliţiei. Ce măsuri luase poliţia ca să investigheze ameninţările despre care-i povestise Linda lui Robinson-Micke şi pe care acesta susţinea că le transmisese imediat mai departe poliţiei din Växjö?

Lewin se abţinu să comenteze şi îl trimise pe reporter la purtătoarea de cuvânt a poliţiei din Växjö. Nu se ştia dacă acesta chiar îi urmărise sau nu recomandările. Din articolul lui reieşea doar că ziarul a luat legătura cu comisarul însărcinat cu investigarea cazului, Jan Lewin de la Brigada Naţională de Criminalistică, dar că acesta „a refuzat să răspundă criticii îndreptate împotriva activităţii lui şi a colegilor lui".

Fu ultima picătură din pahar. Jan Lewin se hotărâse. N-avea să mai citească niciun ziar de scandal suedez tot restul vieţii.

24.

La şedinţa din dimineaţa următoare, Enoksson reuşi să le dea raportul despre primele rezultate concrete ale anchetei.

•

Datorită ADN-ului infractorului, colegii lui tăiaseră de pe lista suspecţilor câteva zeci de persoane. Primul ieşit din joc era fostul prieten al Lindei, urmat de câţiva colegi de facultate de-ai Lindei cu care se întâlnise în noaptea crimei, precum şi vreo şase infractori, cu violuri grave la activ, ale căror profiluri ADN se aflau deja în registrul poliţiei. Leo Baranski era unul dintre ei.

— E ca şi când ai ieşi pe câmp cu o coasă ascuţită, spuse Enoksson încântat. O legeni de câteva ori şi, gata, ai scăpat de buruieni.

— OK, spuse Bäckström. Aţi auzit ce zice Enok. Dăm cu coasa. Vreau probe, probe şi iar probe. Cei care au conştiinţa curată n-au de ce să se teamă. Toţi oamenii cinstiţi vor să ajute poliţia, aşa că asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Şi dacă dăm peste vreunul care nu vrea? îl întrebă unul dintre tinerele talente locale, din capătul celălalt al mesei.

— Atunci o să fie de-a dreptul interesant, spuse Bäckström şi zâmbi la fel de duios precum lupul cel mare şi rău din povestea cu cei trei purceluşi.

De unde dracu' i-a adunat pe ăştia? se gândi el.

•

Înainte de masă, tot în aceeaşi zi, şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică, Sven Nylander, şbnc, ateriză la Växjö. Nylander călătorise cu elicopterul, împreună cu şeful staffului şi adjunctul său. Ceilalţi membri, cu grade inferioare, care urmau să răspundă de partea practică, plecaseră înaintea lor, cu două jeepuri militare americane mari, marca Hummer, puse la dispoziţia forţelor de ordine.

Când Nylander ateriză pe Smalands Airport, aflat la vreo zece kilometri de Växjö, comitetul de întâmpinare era deja la faţa locului şi trupele de Intervenţie Rapidă se asigurară că nicio persoană neautorizată nu se afla în zonă. Şeful poliţiei teritoriale venise şi el de la casa lui de vacanţă şi se schimbase din pantalonii scurţi şi cămaşa înflorată în stil Hawaiian într-un costum gri cu cravată, cu toate că afară se înregistrau aproape treizeci de grade la umbră. În dreapta lui, se afla comisarul Bengt Olsson, într-o uniformă impecabilă. Amândoi asudau deja la greu.

Nylander, în schimb, era îmbrăcat iresponsabil şi nu prezenta nici cea mai mică urmă de secreţii corporale. În ciuda caniculei, purta aceeaşi uniformă în care-l primise pe Bäckström cu o săptămână în urmă, iar pe cap avea o şapcă întărită, pe care o scosese la interval din clipa în care a ieşit din elicopter. Ansamblul era întregit de o pereche de ochelari de soare fără ramă, cu lentile reflectorizante, şi un bici pentru călărie. Acesta din urmă îi surprinse oarecum pe localnici, deoarece niciunul dintre ei nu-l văzuse pe acolo pe Brandklipparen.

Echipa se concentră încă din jeep pe „recunoaşterea terenului pe care urma să opereze", adică Växjö şi împrejurimile sale, înainte de arestarea propriu-zisă a infractorului. Pe de o parte, pentru a „lua amprenta" zonei, şi pe de alta, pentru a găsi locuri adecvate pentru „lansarea" forţelor şi pentru stabilirea „punctului optim" în care aveau să îl reţină pe făptaş.

— Dar chiar credeţi că puteţi afla asta dinainte? interveni şeful poliţiei teritoriale, care stătea înfipt pe bancheta din spate a jeepului între şase siluete mute, în uniforme de teren. Vreau să spun că… noi nici măcar nu ştim cine e. Deocamdată, adăugă el, de parcă ar fi vrut să se scuze.

— Afirmativ, zise Nylander de pe locul din dreapta şoferului, fără a întoarce măcar capul. E o chestiune de planificare, atâta tot.

•

Peste câteva ore, terminară. Nylander refuză să participe la şedinţa din biroul şefului poliţiei teritoriale, la prânzul planificat şi la restul formalităţilor de rigoare. Trebuia să îşi continue zborul spre Göteborg, unde dădea piept cu o sarcină asemănătoare, timp în care colegii lui puteau discuta despre detaliile practice cu Olsson.

— În schimb, aş vrea să-i salut pe ai mei, spuse ŞBNC, şi, un sfert de oră mai târziu, ateriză la sediul echipei de investigaţii.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström când auzi larma de pe coridor şi zări prima siluetă în uniformă de camuflaj. E război mondial, sau ce?

Nylander se postă în cadrul uşii şi dădu din cap către fiecare în parte, ca o platformă petrolieră care plutea între două valuri. Apoi îl luă deoparte pe Bäckström şi îl bătu pe umăr.

— Am încredere în tine, Åström[23], spuse ŞBNC. Ai grijă să fie prins, cât de curând.

— Bineînţeles, şefu', răspunse Bäckström şi dădu din cap spre propria imagine oglindită în ochelarii superiorului său.

Mulţumiri şi plecăciuni, Mutră, spuse el în gând.

•

[23] Confuzie amuzantă, *å* în suedeză însemnând „râu mai mic", în timp ce *bäck* înseamnă „pârâu".

— Poţi să-l arestezi încă în weekend, zise Nylander după ce se întoarse la aeroport cu şeful poliţiei teritoriale. Băieţii care or să facă treaba asta sunt deja în cazărmi, explică el.

— Mă tem că ar putea dura mai mult de-atât, ţipă şeful poliţiei teritoriale, deoarece elicopterul îşi pornise deja motoarele şi acesta abia se mai auzea pe sine.

Dar de ce o fi locuind în cazărmi? se gândi el. Ce, n-au casele lor?

— De ce, că aveţi un ADN, spuse Nylander. Ce mai aşteptaţi?

Şeful poliţiei teritoriale se mulţumi să dea din cap, pentru că oricum nu l-ar fi auzit nimeni şi nici nu i-ar fi păsat nimănui de replica lui. Ce se întâmplă? se gândi. Aici în Växjö? În ograda mea?

•

După prânz, Bäckström o luă spre biroul lui Olsson, întrucât era timpul să-i bage minţile în cap cineva fătălăului ăstuia mic. Lampa cea roşie era aprinsă, dar Bäckström n-avea chef de lălăit, aşa că bătu doar la uşă şi intră.

•

Olsson stătea la masă cu trei colegi de la trupa de Intervenţii Rapide, dar nu părea deloc relaxat în prezenţa lor. Aceştia erau îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj şi semănau ca trei picături de apă, cu toate că doi dintre ei erau chei, în timp ce al treilea se mulţumise să se tundă periuţă. Niciunul dintre ei nu mişcă vreun deget când Bäckström intră în trombă.

— Ah, aici erai, Bäckström, spuse Olsson şi se ridică repede. Ne scuzaţi puţin, spuse el şi-l scoase pe Bäckström pe coridor.

— Ce ne-au trimis ăştia pe cap, spuse Olsson şi scutură agitat din cap, de îndată ce închise uşa după el. Ce se întâmplă cu poliţia suedeză?

— Percheziţia, spuse Bäckström pe un ton scăzut. E timpul să facem o percheziţie la tăticul ei.

— Bineînţeles, spuse Olsson cu un zâmbet palid. N-am apucat încă să mă ocup, după cum vezi, dar dacă ai putea să-l rogi pe Enoksson să dea o fugă până la mine cât mai repede, mă ocup eu şi de partea asta.

— Şi după aia vreau să-i chestionăm şi pe părinţii ei, spuse Bäckström, care n-avea de gând să piardă ocazia asta.

— Desigur, spuse Olsson. Bănuiesc că au trecut peste şocul iniţial. Da, ca să aibă vreun sens chestionarea aia, vreau să zic, clarifică el. Să înţeleg că ai abandonat de tot varianta cu un străin nebun?

— A fost ucisă de cineva cunoscut, spuse Bäckström laconic. Oricât de nebun ar fi.

Olsson dădu doar din cap.

— Roagă-l pe Enoksson să vină la mine cât mai repede, repetă el pe un ton aproape implorator.

•

Enoksson era îmbrăcat în halat alb şi purta mănuşi de cauciuc când Bäckström intră în laboratorul inspectorilor judiciari. Şi le scoase, însă, imediat ce îl zări pe Bäckström şi le aşeză pe masa cea mare a laboratorului, împingând un scaun către vizitatorul lui.

— Bine ai venit în umilul meu lăcaş, spuse Enoksson şi zâmbi amabil. Vrei o cafea?

— Tocmai am băut una, spuse Bäckström. Mulţumesc, oricum.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Enoksson.

— Droguri, spuse Bäckström.

Iar Olsson n-are decât să stea afară şi să transpire, îşi spuse în gând.

•

Apoi îi explică lui Enoksson despre ce discutase în seara precedentă cu colegii lui.

— Colegul Lewin zicea că tipul s-ar putea să se fi drogat, spuse Bäckström. Cum putem afla dacă are dreptate?

Conform lui Enoksson, existau destule şanse. Sângele recoltat de pe pervaz era probabil îndeajuns ca să poată verifica dacă aşa stăteau lucrurile. De sperma infractorului nu era prea sigur, dar putea să verifice. Şi nici firele de păr găsite nu trebuiau ignorate.

— Dacă provin de pe capul infractorului, SKL ne-ar putea spune dacă a consumat sau nu canabis, de pildă. Şi dacă o făcea regulat.

— Şi dacă presupunem c-a luat ceva doar cu puţin timp înainte s-o ucidă pe Linda? întrebă Bäckström.

— E mai greu, spuse Enoksson şi scutură din cap. La ce fel de drog te-ai gândit?

— Amfetamină sau ceva asemănător, răspunse Bäckström.

— Aha, da, spuse Enoksson. Suntem mai mulţi care ne-am lovit de acest chiţibuş, zise el fără a da explicaţii mai detaliate. Promit că o să verific. În ceea ce-o priveşte pe Linda, chiar azi-dimineaţă am primit rezultatele de la laborator, continuă el şi răsfoi un teanc de hârtii aflat în faţa lui pe masa de laborator. Uite-le aici, spuse el, şi ridică o foaie.

— Te ascult, zise Bäckström.

— Zero virgulă zece la o mie în sângele din pulpă şi zero virgulă douăzeci în urină, cu alte cuvinte, fata era cel mult abţiguită când a plecat de la club şi complet dezmeticită înainte să moară.

— Nimic altceva? spuse Bäckström.

Dacă am noroc, poate au luat ceva împreună, se gândi el.

— Nimic, spuse Enoksson şi scutură din cap. Aşa-numitul *screening* pentru medicamente prescrise s-a întors negativ. La fel şi eventualele urme

de canabis, amfetamină, opiate sau metaboliţi din cocaină. În urină n-am găsit nimic, citi Enoksson cu ochelarii atârnându-i pe vârful nasului. Linda pare să fi fost sută la sută „curată", dacă e să mă exprim precum colegii noştri de la Narcotice, constată Enoksson.

Ei, asta e, se gândi Bäckström. N-ai cum să ai totul.

— Ar mai fi o chestie, spuse Bäckström. Dacă ai timp.

— Sigur, spuse Enoksson.

— Cine-i tipul? spuse Bäckström.

Nu te grăbi, se gândi el. Olsson stă bine unde stă.

— Credeam că asta e treaba ta, Bäckström, spuse Enoksson evaziv. Te gândeşti la suportul pentru pantofi şi aşa… Zici că n-are cum să fie un necunoscut?

— Da, răspunse Bäckström.

— Am înţeles ce vrei să spui, zise Enoksson. Dar tipul pare dus rău de tot. Crezi că Linda putea să aibă vreo treabă cu un om ca ăsta?

— Mă rog, mai gândeşte-te puţin, spuse Bäckström generos.

Ăştia nu se învaţă niciodată, se gândi el.

— Da, spuse Enoksson şi dintr-odată păru extrem de îngrijorat. Chiar că e o poveste cumplită. M-a atins foarte tare, deşi am crezut că le-am văzut pe toate.

— Mda, zise Bäckström încântat. Prietena noastră Lo trebuie să fi fost tare ocupată.

— Da, e de rău, constată Enoksson. Probabil că am început să îmbătrânesc. Dar dacă nu fac faţă nici măcar pozelor de la locul în care s-a comis crima, probabil că n-ar trebui să lucrez la judiciar. Că atunci nu reuşesc să fac nici poze bune. Şi ştii că lumea se aşteaptă să le facem tot noi, adăugă Enoksson.

— Te înţeleg, spuse Bäckström.

Cine dracu' ar vrea să lucreze ca inspector judiciar, îşi spuse în gând.

— Ca să nu mai zic că doar câţiva dintre noi au fost binecuvântaţi să-şi poată găsi liniştea şi consolarea în Domnul, spuse Enoksson cu un zâmbet cald.

— Deci ai auzit şi tu, spuse Bäckström rânjind. Mulţumesc pentru pont.

— Da, e de rău, oftă Enoksson. Ce s-a întâmplat cu confidenţialitatea mărturisirii păcatelor? Apropo, aia cu „Omul plănuieşte, dar Dumnezeu râde" nu e un citat din Biblie, ci se referă la capitolul treisprezece din Prima Epistolă a lui Paul către Corintieni, fapt cunoscut, sunt sigur, de orice localnic de aici. Dar chiar e nevoie ca noi, poliţiştii, să le facem publice? Hai cu mine ca să vezi la ce mă refer.

Enoksson se ridică, se duse la calculatorul său şi începu să clămpăne la el, de parcă ar fi fost un tocilar obsedat de calculatoare, cu cel puţin vreo patruzeci de ani mai tânăr.

— E unul dintre cele mai cunoscute ziare locale de pe net, spuse Enoksson şi arătă spre monitor. Aici poţi să citeşti toate enormităţile pe care nu îndrăznesc să le publice nici măcar ziarele noastre de scandal. Şi practic au acelaşi proprietar. „Strangulată cu cravata tatălui ei", citi Enoksson. Uite titlul. Aici poţi să citeşti tot ce am discutat ieri la şedinţă. Inclusiv detalii exacte despre pantofi. Dar de suportul de pantofi au uitat, pare-se. Probabil că nu li s-a părut suficient de pitoresc, oftă Enoksson şi închise calculatorul.

Eşti un adevărat filosof, Enok, îşi spuse în gând Bäckström.

— Ah, era să uit! zise Bäckström. Olsson vrea să stea de vorbă cu tine. Ceva legat de o percheziţie la tatăl victimei.

•

Treaba asta merge ca pe roate, se gândi Bäckström şi coborî direct la amicul lui, Rogge, căruia îi spuse că era timpul să-i chestioneze pe părinţii Lindei şi că era de preferat să aplice metoda obişnuită, exhaustivă.

— Atunci prefer să mă duc eu singur, spuse Rogersson.

— Ar fi bine dacă i-am verifica şi pe cei din anturajul ei. Găseşte-i pe toţi cu care a schimbat cel puţin două vorbe şi bagă-le în cloanţă un beţişor de urechi. Ca să nu trebuiască să luăm probe de la tot oraşul, îi explică Bäckström. Mama, tatăl, prietenii, colegii de la şcoală, prieteni şi cunoscuţi de-ai familiei, vecinii, profesorii ei de la şcoală, cei care lucrează la secţie, toată specia umană care purta pantaloni în vinerea aia în club. Chiar şi pe ăia care preferă rochiile, deşi li se bălăngăne ceva între picioare. Înţelegi tu, spuse Bäckström şi-şi trase sufletul.

— Am înţeles, răspunse Rogersson. Deşi nu cred că avem vreun motiv s-o încurcăm şi pe mama ei. Să-i luăm probe, vreau să zic. În rest, eu zic că ar trebui să-i trimiţi întăriri colegei Sandberg.

— Propuneri, ceva, spuse Bäckström cu un aer de şef.

— Pe Knutsson sau Thorén, sau pe amândoi. Nu-s material de premiul Nobel, dar par al dracului de meticuloşi amândoi.

Să ne mulţumim cu ce avem, se gândi Bäckström. Nu asta a zis Iisus când le-a împărţit peşte şi pâine amicilor lui?

•

— Ai un minut? îl întrebă un sfert de oră mai târziu Anna Sandberg şi îl privi pe Bäckström, care trona în spatele unui teanc de hârtii de pe biroul lui provizoriu.

— Bineînţeles, răspunse acesta generos şi arătă spre singurul scaun liber din încăpere.

Cine ar putea să refuze nişte balcoane atât de mişto? îşi spuse în gând.

— Am înţeles c-o să primesc întăriri, zise Anna şi părea la fel de mohorâtă ca şi colegul şi şeful ei, comisarul Olsson.

— Exact, dădu din cap Bäckström.

Aşa că, zâmbiţi, vă rog, gândi el.

— Dar vrei să mă ocup în continuare de profilul Lindei şi al anturajului său? continuă Anna. Sper că nu vrei să mă înlocuieşti? întrebă ea şi dădu din cap încurajator către Bäckström.

— Bineînţeles că nu, zise Bäckström. Poţi să-i împrumuţi pe Thorén şi pe Knutsson. Băieţi cumsecade, o să vezi. Ţine-i din scurt şi, dacă se dau rotunzi, spune-mi şi-i iau imediat de urechi.

Acum o să avem şi-o dezbatere despre egalitate, te pomeneşti.

— Atunci sunt mulţumită, zise Anna şi se ridică. Ai abandonat ideea cu ucigaşul necunoscut de pe stradă, spuse ea brusc.

— Vorba vine, spuse Bäckström cu un aer vag şi ridică din umeri. Ah, şi încă ceva. Agenda aia pe care mi-ai promis-o. N-ai uitat de ea, sper?

— Ţi-o dau imediat, spuse Anna, după care se ridică şi ieşi.

Acum ce dracu' nu-i convine? îşi zise în gând Bäckström.

•

Era o agendă obişnuită, neagră, cu o copertă protectoare mai puţin obişnuită, din piele roşie, cu numele proprietarei, Linda Wallin, tipărit cu litere aurii în colţul din dreapta jos. Cadou de la tata, se gândi Bäckström şi începu s-o răsfoiască, atent la numele bărbăteşti.

Într-o jumătate de oră termină. Agenda conţinea exact informaţiile aşteptate. Adnotări scurte referitoare la întâlniri, teme pentru acasă, cursuri şi exerciţii de la şcoală. Orele la care îşi începea schimbul la secţia de poliţie, o angajare temporară pe perioada verii, începută în weekendul de după Midsummer[24]. Mai multe vizite la mama, în oraş. Adnotări scurte despre o călătorie de-o săptămână la Roma cu o prietenă şi colegă de facultate, „Kajsa", la începutul lui iunie. Nimic privat şi în niciun caz ceva revelator, iar bărbatul menţionat mai des decât toţi ceilalţi laolaltă era tatăl ei, „tăticuţul" sau doar „tati". După vacanţa la Roma, numit şi „Tata", dar după doar paisprezece zile, rebotezat „tati". În rest, numele amicilor şi ale prietenelor ei cele mai apropiate, „Jenny", „Kajsa", „Ankan" şi „Lotta".

Penultima însemnare fusese făcută în ziua de joi, 3 iulie. Era veche de o săptămână, deci, şi Linda îşi notase că urma să lucreze între 09:00 şi 17:00 şi că ea şi „Jenny" aveau planuri pentru seara aceea. „Bairam?" Ultimele

[24] Sărbătoarea solstiţiului de vară, eveniment foarte important în cultura scandinavă, reprezentând şi începutul perioadei concediilor. (*N. red.*).

însemnări care, judecând după scris şi culoarea stiloului, fuseseră făcute tot atunci, se refereau la programul ei de muncă de vineri, „13:00 – 22:00”. O linie continuă trasă peste sâmbătă şi duminică marca faptul că avea weekendul liber.

Dacă nu intervenea nimic, se gândi Bäckström care, dintr-odată, se simţi deprimat dintr-un motiv inexplicabil. Adună-te, băiete, se gândi şi se îndreptă de spate în scaunul lui.

În ianuarie existau patru însemnări despre un oarecare „Noppe”, dar fiindcă Bäckström ştia deja că asta era porecla fostului ei iubit, tăiat oricum de pe lista suspecţilor datorită probei ADN, nu îşi bătu prea mult capul cu faptul că acelaşi Noppe o supărase pe Linda într-atât, încât a atras singura judecată negativă din toată agenda. „Noppe e un căcănar mic de când îl ştiu”, constata fosta lui prietenă pe 13 ianuarie, de ziua lui Knut.

Aha, se gândi Bäckström. Un singur lucru îi trezise curiozitatea. Nimic ieşit din comun, dar era mai bine să întrebe înainte să se însereze şi să se întoarcă la hotel. Mai bine să vină ea la mine. Doar sunt şeful ei, se gândi Bäckström şi se întinse după telefon.

•

— Mulţumesc pentru împrumut, spuse Bäckström pe un ton amiabil şi întinse agenda colegei Sandberg.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă ea. Ceva ce mi-a scăpat, vreau să zic.

Ce dracu’ are? Tot cu mutra asta acră, se gândi Bäckström

— Mă gândeam la o singură chestie, spuse el.

— La ce anume? îl întrebă Anna.

— Sâmbătă, 17 mai. Ziua naţională a norvegienilor, zise Bäckström şi dădu din cap spre agendă.

— Aşa, spuse Anna ezitând şi căută pagina respectivă. „Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, nume magic”, citi Anna.

— Ronaldo, semnul exclamării, Ronaldo, semnul exclamării, Ronaldo, semnul exclamării. Nume magic, semnul întrebării, o corectă Bäckström. Cine e Ronaldo? o întrebă pe colega lui.

— Aaa, acum am înţeles, spuse Anna dintr-odată cu zâmbetul pe buze. Sigur e fotbalistul ăla. Brazilianul ăla renumit. Parcă avea un meci decisiv în Liga Europeană în ziua aceea. Sunt sigură că băieţii de la judiciar au verificat detaliul ăsta. Mi se pare că a dat trei goluri, dacă nu mă înşel. Cred că am şi zis în treacăt la prima şedinţă că Linda era printre cele mai bune jucătoare de fotbal de la Academie. Meciul a fost transmis şi la televizor. Probabil că l-a văzut. Mai complicat de atât nu cred să fie.

— Hmm, mormăi Bäckström.

Mamă, ce vorbăreaţă te-ai făcut brusc, se gândi, dar, din păcate, următorul gând îi ieşi pe gură înainte să se fi putut controla.

— Nu crezi că era lesbiuţă, şi-atât, spuse Bäckström.

Căcat! se gândi el, dar era deja prea târziu.

— Poftim? spuse Anna şi-l privi cu ochi mari. Ce ziceai că era? Cum i-ai zis?

— Fată frumoasă, tipi, canci, extrem de interesată de fotbal, are o grămadă de prietene. Nu crezi că era lesbi, sau lesbiană, mă rog, clarifică Bäckström.

Sau cum dracu' s-or fi zicând, se gândi el.

— Hai, fii serios, Bäckström! spuse Anna înfocată, uitând, se pare, de grade. Şi eu am jucat fotbal. Şi am şi bărbat, şi doi copii. Ce are de-a face una cu alta, spuse ea, şi îl privi furioasă.

— În cazuri de genul ăsta, viaţa intimă a victimei e întotdeauna relevantă, spuse Bäckström, dar, văzând că femeia n-avea de gând să renunţe aşa de uşor, ridică mâna defensiv. Hai s-o lăsăm baltă, Anna. Uită ce-am spus.

— Sper să pot, zise Anna supărată, apoi îşi luă agenda şi plecă.

Ceva nu-i în regulă, se gândi Bäckström şi scoase o foaie şi un creion. „Ronaldo! Ronaldo! Ronaldo!" şi, dedesubt, „Nume magic?"

Dracu' ştie, se gândi Bäckström holbându-se la rândurile din faţa lui. În plus, e vremea să mă retrag la hotel, să îmi dezmorţesc ciolanele înainte de masă şi să bag vreo două beri.

•

— Am găsit asta în agenda ei, spuse Bäckström şi aruncă foaia spre Rogersson câteva ore şi beri mai târziu. E de pe 17 mai, anul ăsta.

— Ronaldo, Ronaldo, Ronaldo, nume magic, citi Rogersson. Nu-i fotbalistul ăla? O fi văzut vreun meci la televizor. Doar era pasionată de fotbal. De ce te interesează?

— Nu contează, uită, spuse Bäckström şi scutură din cap.

Nu contează, se gândi.

25.

Växjö, vineri, 11 iulie – duminică, 13 iulie

Şedinţa de dimineaţă se învârti mai mult în jurul unei teorii poliţieneşti vechi care, de obicei, se dovedea a fi adevărată mai des decât o teză şi mai veche, conform căreia criminalii apăreau mereu la înmormântarea victimelor lor. La cât de plin de fantezie fusese criminalul lor când a omorât-o pe Linda, nu era exclus să fi comis şi alte infracţiuni circumstanţiale. Infracţiuni relevante, săvârşite aproape, în spaţiu şi timp, de uciderea Lindei şi care, dacă aveau noroc, ar fi putut fi comise în drum spre apartamentul Lindei sau în timpul evadării.

•

Inspectorii Knutsson şi Thorén scoaseră din bazele de date ale poliţiei toate sesizările legate de infracţiuni, rapoarte de intervenţie şi chiar şi amenzi de circulaţie pentru parcări ilegale, care ajunseseră acolo, începând de miercuri, 2 iulie, şi încheind cu marţi, 8 iulie. Rezultatele se dovediră a fi destul de modeste, chiar şi în privinţa amenzilor de parcare. Majoritatea proprietarilor de automobile erau în concediu şi-şi luaseră maşinile cu ei. La fel ca agenţii de pază şi ordine[25]. Nimic ciudat până aici, iar în cartierul în care locuia mama Lindei nu fusese emisă nicio amendă de parcare toată săptămâna aceea. Asta în cazul că cineva ar fi avut vreo treabă acolo, altfel, majoritatea locatarilor aveau locuri de parcare private.

În ceea ce privea infracţiunile comise, poliţia din Växjö primise 102 sesizări în săptămâna cu pricina. 13 furturi de bicicletă, 25 furturi din magazine şi complexuri comerciale, 10 spargeri de locuinţe, case, birouri şi spaţii comerciale, 10 spargeri de maşini, 5 distrugeri de maşini, 2 furturi de maşini, 4 cazuri de fraudă, 1 caz de delapidare, 2 cazuri de abuz în serviciu, reclamate de aceeaşi persoană, 3 cazuri de evaziune fiscală, 10 abateri grave în trafic, din care 5 cazuri de conducere în stare de ebrietate şi 17 cazuri de infracţiuni diverse, în care se făcuse uz de violenţă.

Dintre cele din urmă, opt erau cazuri de vătămare corporală, şapte, ameninţări la adresa siguranţei reclamanţilor, şi un caz se referea la un act de violenţă împotriva unui funcţionar public. Jumătate dintre ele erau certuri şi schimburi de pumni şi de picioare în familie, o pătrime, între

[25] În Suedia, persoane care emit doar amenzi de parcare, fără alte atribuţii, angajaţi direct de municipalitate.

cunoscuți, și restul, bătăi în baruri sau cluburi. Și un caz de omucidere, desigur, uciderea viitoarei agente de poliție, Linda Wallin, vineri dimineața, în zori, pe 4 iulie.

Zici că suntem în Chicago, se gândi Bäckström și oftă.

•

— Și? Vreunul care vi se pare interesant? întrebă Bäckström și încercă să nu pară chiar atât de dezinteresat cum era.

— Cel mai aproape de locul crimei, geografic vorbind, ar fi un caz de furt de mașină. Un Saab rablagit, furat dintr-o parcare de pe Högstorpsvägen din Högstorp, la sud de zona împădurită, aflată la est de locul crimei. Deci furtul a fost comis la aproximativ doi kilometri sud-est de punctul unde a fost înfăptuit omorul, îi explică Knutsson.

— Cele mai des furate mașini din Suedia, interveni Thorén. Saaburile vechi, vreau să zic.

Problema cu mașina aceasta era că nu fusese raportată ca fiind furată decât luni, la trei zile după crimă.

— Tâmpitul o fi mers cu cortul în pădure. A profitat de ocazie să stea cu burta la soare și să facă și-o baie pe drum, propuse Bäckström și fu răsplătit cu măcar câteva rânjete vesele de-ale colegilor săi.

— Bineînțeles că am verificat dacă data reclamației corespunde cu data crimei, adăugă Thorén. Erik l-a sunat pe proprietar și a stat de vorbă cu el, spuse Thorén și dădu din cap spre Knutsson.

— Proprietarul zice că mașina a stat acolo tot weekendul. A vorbit cu un vecin care a văzut-o, zise Knutsson. Un fost pilot de avioane pensionat, proprietarul, adică. Nu vecinul. La data furtului era la țară și asta era mașina lui veche. O ținea mai mult în parcare. De condus, conducea un Mercedes nou. Dar ce legătură are asta cu cazul nostru? Mă rog, nu se știe, spuse Knutsson și dădu din cap aprobator spre Bäckström.

Exact, zise în gând Bäckström. Ce dracu' are asta de-a face cu cazul nostru?

— Atât? întrebă Bäckström.

Of, Doamne.

— Da, spuse Thorén.

— Dacă vrei, putem să săpăm mai adânc, propuse Knutsson, săritor din fire.

— Las-o baltă, zise Bäckström.

Avem altele mai importante, se gândi el.

— Ce mai stați aici? spuse apoi uitându-se la echipa lui de investigații. Gata, s-a terminat ședința. Nu v-am mai zis? Fiți utili și dacă nu găsiți nimic

de făcut, luaţi-i la rând pe băieţii noştri de pe lista cu ADN-urile, spuse Bäckström şi se ridică.

O adunătură de incompetenţi, se gândi. Şi mai era şi cald. Insuportabil de cald şi mai avea cel puţin opt ore până la prima bere rece a zilei.

•

Tot în dimineaţa aceea, Enoksson şi colegii lui percheziţionară camera Lindei din casa tatălui ei, aflată în afara oraşului. Participă şi comisarul Olsson, şeful lui, cu toate că Enoksson încercase să scape de el cât mai discret.

— Lumea are nevoie de tine aici mai mult, spuse Enoksson. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, Bengt. Ne ocupăm noi cu colegii.

— Cred că-i mai bine totuşi să vin şi eu, hotărî Olsson. Îl cunosc mai de demult şi cu ocazia asta mai stau şi eu de vorbă cu el, ca să văd cum se simte.

•

Da, se poate locui şi într-o casă ca asta, se gândi Enoksson când intrară în holul cel mare al conacului în care locuia Linda cu tatăl ei. Sau locuise, mai bine zis. Când nu era în oraş la mama ei, peste noapte, în caz că avea cursuri până târziu, sau lucra, sau voia, pur şi simplu, să iasă în centru.

— Henning Wallin, se prezentă tatăl Lindei când le ieşi în întâmpinare.

Dădu doar scurt din cap spre ei şi păru să nu fi observat mâna întinsă a lui Olsson.

— Eu sunt tatăl Lindei, spuse bărbatul. Deşi cred că ştiţi.

Cu taică-su semăna, se gândi Enoksson. Înalt, slab, blond şi, în ciuda expresiei mohorâte de pe faţă, aparent mult mai tânăr de şaizeci şi cinci, cât avea.

— Mulţumesc că ne-ai primit, zise Olsson.

— Sincer să fiu, habar nu am ce căutaţi aici, spuse Henning Wallin.

— Proceduri de rutină, atâta tot, îi explică Olsson.

— Desigur, spuse Henning Wallin. Mi-am dat seama şi dacă vreau să aflu mai multe, n-am decât să citesc ziarele de scandal. Ziceaţi că vreţi să vă uitaţi prin camera Lindei? Uitaţi cheia aici, spuse şi îi întinse cheia lui Enoksson. Ultima uşă de pe partea cu lacul, pe coridorul ăsta, zise şi întoarse capul în direcţia respectivă. Încuiaţi când plecaţi şi cheia o vreau înapoi.

— Nu ai…, începu să zică Olsson.

— Dacă aveţi treabă cu mine, mă găsiţi în birou, spuse laconic Henning Wallin.

— Exact asta voiam să te întreb, spuse Olsson. N-ai două minute?

— Două minute, spuse Wallin şi, dintr-un motiv anume, aruncă o privire spre ceas, urcă treptele spre etaj, fără să se întoarcă şi cu Olsson la doi paşi în urma lui.

Uşa de la camera Lindei era închisă şi încuiată. Probabil de tatăl ei, care le dăduse cheia. Perdelele erau trase la cele două geamuri care dădeau spre lac şi în cameră era semiîntuneric.

— Ce zici, am putea să tragem perdelele astea? sugeră colegul lui Enoksson.

— Da, mai bine, ca să nu ne batem capul cu becurile, hotărî Enoksson.

Pentru că oamenii ăştia au făcut deja curat pe aici, îşi spuse în gând.

— Camera Lindei e mai mare decât camerele copiilor mei la un loc, constată colegul, după ce trase perdelele şi în cameră se făcu lumină. Şi pare să fi fost şi ordonată, adăugă el. La fiică-mea cea mare nu arată deloc aşa.

— Da, spuse Enoksson. Tatăl ei are o menajeră bătrână, din câte am înţeles. Cu ea ar trebui să vorbim.

N-au făcut doar curat, se gândi el. Patul cel lat părea să aibă aşternuturi noi, iar ordinea de pe masa de scris a Lindei era aproape minuţioasă. Pernele de pe canapea erau aranjate exact ca într-o revistă de amenajări interioare. Asta nu mai e camera Lindei, se gândi Enoksson. E un mausoleu amenajat în amintirea ei.

•

— Ei, bine, aţi găsit ceva interesant? îi întrebă Olsson peste două ore, când urcară în maşina lui de serviciu pentru a se întoarce la sediul poliţiei.

— La ce te referi? îl întrebă Enoksson.

— Da, păi, la chestii personale, spuse vag Olsson. Că jurnal nu pare să fi avut, conform tatălui ei. Adică, din câte ştia el.

— Din câte ştia el, îl îngână Enoksson. Atâta am înţeles şi eu.

— Şi mi-e greu să cred că ar fi putut minţi. Când e vorba de o chestie ca asta, spuse Olsson. Probabil că fata chiar nu ţinea jurnal. Şi eu am doi copii şi niciunul dintre ei n-are jurnal. Calculatorul ei l-aţi verificat?

De ce se mai oboseşte? se gândi Enoksson.

— Da, spuse colegul lui, pentru că Enoksson nu părea să fi auzit întrebarea. I-am verificat calculatorul. Am căutat şi amprente, şi am aruncat un ochi şi pe hard, aşa că e în regulă.

— Şi aţi găsit ceva interesant? se încăpăţână Olsson.

— Pe calculator, şefu'? întrebă colegul lui Enoksson şi zâmbi pe sub mustaţă, pentru că stătea pe bancheta din spate.

— Da, pe calculatorul ei, repetă Olsson.

— Nu, spuse Enoksson. Nimic interesant. Mă scuzi puţin, Bengt, spuse şi scoase mobilul ca s-o sune pe soţia lui şi, mai ales, ca să-i închidă gura şefului său.

•

— Ei, bine, Enok? spuse Bäckström şi dădu din cap încurajator spre Enoksson. Ai găsit vreun jurnal?

— Nu, răspunse Enoksson şi zâmbi discret.

— Şi tatăl ei neagă c-ar fi avut aşa ceva, spuse Bäckström.

— Exact astea au fost vorbele lui, îl aprobă Enoksson. A propus s-o întrebăm pe mama Lindei. El unul n-avea de gând s-o facă. Abia dacă a văzut-o de la divorţul lor de acum zece ani şi înainte de asta s-au certat mai mult.

— Da, spuse Bäckström cu pasiune. Muierile astea pot fi o pacoste.

— Nu şi nevastă-mea, zise Enoksson şi zâmbi. Aşa că, vorbeşte în numele tău, Bäckström.

Păi, cine altcineva să vorbească în numele meu? se întrebă în gând Bäckström.

În după-amiaza aceea, Bäckström primi un telefon de la cei de la resurse umane din Stockholm. Având în vedere că erau deja în weekend, voiau să-i atragă atenţia că atât el, cât şi Rogersson se apropiau de limita de ore suplimentare aprobate.

— E doar un pont mic, înainte de weekend, îi explică şefa personalului. Ca să nu riscaţi să munciţi gratis când o să fie balamuc, clarifică ea.

— Noi arestăm oameni aici indiferent că e weekend sau zi de lucru, îi spuse Bäckström.

Spre deosebire de voi, birocraţi puturoşi, se gândi el.

— Dar în weekend n-are cum să se întâmple prea multe, insistă şefa personalului. Mai bine ia-ţi liber, Bäckström. Du-te la mare şi fă o baie.

— Mersi pentru sugestie, spuse Bäckström şi închise telefonul.

Să fac o baie, auzi! Al dracului să fiu dacă-mi mai amintesc cum tre' să mişc mâinile şi picioarele când înot.

•

În schimb, Rogersson nu avu nimic de comentat.

— Oricum voiam să-mi iau liber, îi explică. Mă gândeam să iau maşina de serviciu şi să fug până la Stockholm. Hai cu mine să dăm o raită prin oraş. Până şi berea are gust mai bun acasă decât în satul ăsta plin de ţărănoi.

Asta pentru că nu-ţi mai dau să bei gratis, se gândi Bäckström.

— Eu cred c-o să rămân, spuse el. În schimb, ai putea să-mi faci o favoare.

— Ce favoare? îl întrebă Rogersson şi-l privi bănuitor.

— Uite aici, cheile de la apartamentul meu, spuse Bäckström şi i le întinse înainte ca Rogersson să înceapă să se codească. Mă gândeam că ai putea să dai o fugă să vezi ce face Egon, îi explică Bäckström. Şi dă-i şi ceva haleală. Indicaţiile-s pe cutie, dar vezi că e important să respecţi dozajul.

— Atât? îl întrebă Rogersson. Nu vrei să-l salut din partea lui tati, să stau de vorbă cu el, să-l scot în oraş?

— Ajunge dacă-i dai să mănânce, îi spuse Bäckström.

•

După ce se întoarse la hotel şi se hidrată corespunzător, Bäckström o sună pe Carin. În mod ciudat, femeia nu răspunse la telefon, cu toate că îl sunase de câteva ori, mai devreme în ziua aceea, iar el nu era genul care să lase mesaje în căsuţe vocale. În schimb, mai bău câteva beri, asezonate cu câte o tărie mică, asta ca să se poată gândi mai bine la situaţie. În lipsă de idei, până la urmă coborî în restaurant. Nici colegii lui nu erau acolo. Lolek şi Bolek stăteau, probabil, în camerele lor şi discutau despre sarcinile lor, în timp ce Svanströmiţa era cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului colegului Lewin şi se gândea la cu totul altceva. Ce de chestii au ăştia în creierăşele alea ale lor, spuse în gând Bäckström şi comandă un coniac mare la cafea, ca să poată gândi mai limpede.

•

Cam în acelaşi timp în care Bäckström încerca să-şi stimuleze gândirea cu ajutorul strugurilor fermentaţi şi distilaţi, localnicii organizară un marş de comemorare în amintirea Lindei Wallin. La o săptămână după uciderea ei, în ziua în care ar fi împlinit douăzeci şi unu de ani, dacă ar fi fost în viaţă. Câţiva localnici au parcurs distanţa dintre Hotelul Municipal şi blocul în care a fost omorâtă, ultimul ei drum lumesc. Nu era vreme de făclii, aşa că oamenii au creat un cerc luminos în faţa uşii blocului ei, alcătuit din candele aprinse şi flori, şi plasară acolo şi un portret mare de-al victimei. Guvernatorul local ţinu un scurt discurs. Părinţii ei erau prea afectaţi ca să aibă puterea să participe, dar câţiva poliţişti din echipa de investigaţii au participat la marş şi alţi câţiva au avut grijă ca persoanele îndoliate să nu fie deranjate în manifestarea lor. Bäckström şi colegii lui refuzaseră să participe, o decizie pur principială care fusese luată cu mulţi ani în urmă. Angajaţii din Brigada Naţională de Criminalistică nu trebuiau să se implice decât în activităţi legate de profesia şi sarcinile lor. Şi cam în acelaşi timp când scurta ceremonie se termină, Bäckström părăsi barul.

•

Având în vedere că părea să fi ajuns într-un punct mort, Bäckström se întoarse în camera lui, o mai sună o dată pe micuţa Carin – îi răspunse din nou mesageria vocală – dar în clipa în care se pregătea să aşeze receptorul în furcă, îi veni prima idee constructivă. Asta e, va trebui să mă mulţumesc cu un film porno, se gândi Bäckström, dar cum naiba să aranjez încât să n-ajungă pe nota camerei?

Patru secunde fură de ajuns ca să găsească soluţia. Sigur e din cauza coniacului, se gândi Bäckström şi coborî la recepţie, împrumută cheia de la camera lui Rogersson, se aruncă pe patul lui proaspăt aranjat şi formă codul pentru unul dintre cele două canale pentru adulţi, cel care, conform teletextului, părea cel mai promiţător. Bău apoi toată berea pe care o adusese din camera lui, ultimele picături din sticla de votcă baltică, pe care o cumpărase demult, plus două jumătăţi de sticlă de vin roşu care, din motive neclare, stăteau şi stricau peisajul în minibarul din camera lui Rogersson. Ce trai, nenică, ce fericire! chiui în gând Bäckström care, între timp, se abţiguise într-atât, încât fu nevoit să-şi acopere când un ochi, când celălalt ca să se poată concentra asupra fundului actriţei principale, care se legăna frenetic pe ecranul televizorului. Şi cam în clipa aceea adormi, probabil, pentru că, dimineaţa când se trezi, soarele îl bătea nemilos pe burtă, perdelele uitase să le tragă, ceasul arăta aproape zece şi la televizor se zărea acelaşi fund pe care-l văzuse balansându-se înainte să adoarmă în seara precedentă.

•

După un duş rapid şi nişte haine curate, Bäckström coborî la restaurant ca să ia micul dejun. Localul era aproape gol. Singurii care stăteau în colţul obişnuit din capătul sălii erau colegul Lewin şi micuţa Svanström. Unde dracu' or fi toţi ulii ăia, se gândi Bäckström în timp ce-şi încărcă farfuria cu o porţie zdravănă de omletă şi crenvurşti, pe care, din cauza exceselor din ziua precedentă, o completă doar cu câteva bucăţi de şprot şi un pumn de Magnecyl[26], amplasat de către hotelierul prevăzător lângă peştele sărat.

— E liber? întrebă Bäckström şi se aşeză. E chiar cum sper eu, sau cineva a pus otravă de şoareci în mâncare? spuse el şi arătă spre toate mesele goale.

— Dacă la jurnalişti te referi, înseamnă că n-ai citit ştirile de pe teletext, zise Lewin.

— Hai, povesteşte-mi, spuse Bäckström, în timp ce înfipse furculiţa în două bucăţi de şprot şi le îndesă în gură, însoţindu-le cu două pastile Magnecyl. Bău câteva înghiţituri mari de suc de portocale şi scoase un oftat zgomotos.

— Aseară a fost petrecere mare în Dalby, lângă Lund, ceva nuntă, şi, chiar la ţanc, la valsul mirilor, a apărut fostul iubit al miresei cu un AK4 şi s-a gândit c-ar fi bine să golească tot încărcătorul, îi explică Lewin.

— Cum s-a terminat? întrebă Bäckström.

Ăştia de aici au nişte crenvurşti fenomenali, se gândi. În clipa în care îşi înfigea cuţitul în ei, perlele de grăsime îi săreau în gură aproape instantaneu.

[26] Medicament împotriva durerii capului.

— Ce era de aşteptat, spuse Lewin. I-am sunat pe colegii de la Malmö şi ziceau că mireasa, mirele şi mama miresei sunt morţi, în timp ce vreo alţi douăzeci au aterizat la spital, la peticit. Gloanţe deviate, fragmente de gloanţe, gloanţe ricoşate şi diverse articole de amenajat zburătoare.

— Ţigani, spuse Bäckström, constatând, mai degrabă decât întrebând.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Lewin care, pe neaşteptate, păru destul de dezumflat. Se pare că aproape toate persoanele implicate sunt de prin zonă. Inclusiv trăgătorul, şef de pluton în armata teritorială, care umblă pe picior liber, apropo.

Nu poţi să ai totul. Ce dracu' s-a întâmplat cu simţul umorului la suedezi? se gândi Bäckström.

— Te mai interesează vreun detaliu? adăugă Lewin.

— Lolek şi Bolek unde-s? întrebă Bäckström.

— Probabil că la secţie, spuse Lewin, ridicându-se şi punând şervetul pe masă. Fiind liberi şi eu, şi Eva, am zis să dăm o fugă până la mare, să ne răcorim.

— Baftă amândurora, spuse Bäckström.

Şi nu uitaţi să salutaţi nevasta, respectiv soţul şi copiii.

•

În lipsă de idei, Bäckström se duse după prânz la serviciu. Atmosfera era moartă – dar la ce se aştepta în lipsa lui? – însă atât Knutsson, cât şi Thorén erau la datorie, în spatele calculatoarelor. Bocănesc ca două ciocănitori supraexcitate, se gândi Bäckström.

— Cum merge treaba, băieţi? întrebă Bäckström.

Că, deh, până una alta, tot eu sunt şeful, se gândi el.

— Merge, merge, mulţumim de întrebare, zise Knutsson.

•

Conform spuselor lui Knutsson, investigaţiile stagnau puţin la sfârşit de săptămână, dar recoltările de probe ADN continuau conform planului. În total, reuşiseră să ia probe de la aproximativ cincizeci de persoane. Toţi au fost de acord, nimeni n-a făcut scandal şi jumătate erau deja tăiaţi de pe listă. La SKL, colegii lor lucrau la foc continuu şi cazul Linda era în vârful dosarelor care aveau prioritate.

— Rezultatele pentru ceilalţi ne vin săptămâna viitoare, spuse Thorén. Şi primim şi altele noi tot timpul. O să-l prindem pe tipul ăsta, mai ales dacă-i aşa cum zici tu, Bäckström.

Adică? Bineînţeles că e cum zic eu, se gândi Bäckström. Cum adică?

— Ce planuri aveţi pentru diseară? îi întrebă el.

De parcă aş avea de ales, se gândi.

— Am vrea să mâncăm ceva, zise Thorén.

— Undeva într-un loc liniştit, zise Knutsson.

— Şi după aia ne gândeam să mergem să vedem un film, spuse Thorén.

— E un film bun la cinematograf, unul clasic, îi explică Knutsson.

— Bertolucci, „O mie nouă sute", zise Thorén.

— Partea întâi, spuse Knutsson. Care-i cea mai bună, clar. Partea a doua mi se pare cam lungă uneori. Tu ce zici, Peter?

Ăştia clar sunt pe invers, se gândi Bäckström. Indiferent câte femei zic c-au avut, ei, sau toţi colegii noştri. E sută la sută. Cine dracului se duce la film în Växjö?

•

Când se întoarse la hotel, după o oprire scurtă la o terasă de pe Storgatan şi două halbe mari, Bäckström îl sună pe Rogersson pe mobil.

— Care-i situaţia? întrebă Bäckström.

— E de nota zece, dacă mă întrebi pe mine, zise Rogersson. Deşi micuţul Egon nu mi s-a părut prea zglobiu, adăugă el. Pe care o vrei? Varianta scurtă sau aia lungă?

— Aia scurtă, zise Bäckström.

Ce dracului tot mormăie acolo, se întrebă el.

— În cazul ăsta, află c-a dat ortu' popii, sau a muşcat ţărâna, dacă vrei, constată Rogersson.

— Ce dracului tot mormăi acolo? spuse Bäckström furios.

Egon al meu? se gândi el.

— Plutea cu burta în sus şi când l-am atins, n-a dat din niciuna dintre aripioare, zise Rogersson.

— Ce dracu' tot zici acolo? ţipă Bäckström. Păi, şi ce-ai făcut?

— L-am aruncat la budă şi am tras apa, spuse Rogersson. Tu ce-ai fi făcut? L-ai fi trimis la medicul legist, sau ce?

— Dar de ce dracului o fi murit? zise Bäckström.

Că mâncare avea cât pentru un an, se gândi el.

— O fi fost deprimat, chicoti Rogersson.

•

Sâmbătă seara, Bäckström ţinu priveghi în amintirea lui Egon, drept care, duminică pierdu micul dejun, aşa că îşi concentră restul puterilor pe un prânz târziu. Tristeţea de la început pierise oarecum şi, după-masă, Bäckström încercă să dea din nou de Carin. Nu-i răspunse decât vocea veselă de pe robotul ei.

Ce dracu' se întâmplă? îşi spuse în gând Bäckström şi mai deschise o cutie de bere din rezerva de acasă. E ca şi când oamenilor nu le-ar mai păsa deloc de semenii lor. Şi cu atât mai puţin de un poliţist simplu, se gândi el. Unde mai pui că era ultima lui cutie.

26.

Luni dimineaţa, 14 iulie, ziua naţională a Franţei, şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică îl sună pe şeful poliţiei teritoriale din Växjö şi-l puse la punct.

•

Şeful poliţiei teritoriale se trezise devreme şi el. Luase micul dejun şi apoi se retrase în umbra plăcută din spatele frumoasei sale case de vacanţă. Desfăcu un şezlong confortabil şi-l aşeză lângă fundaţia de piatră, apoi îşi citi liniştit ziarul de dimineaţă, sorbind dintr-un pahar cu suc de zmeură făcut în casă, cu multă gheaţă. Soţia lui era întinsă pe ponton şi se bronza pe spate, ca o şopârlă la soare. Ele nu sunt ca noi, se gândi cu afecţiune şeful poliţiei teritoriale şi în clipa următoare îi sună telefonul mobil.

— Nylander, spuse Nylander din scurt. L-aţi găsit?

— Investigaţiile sunt în toi, răspunse şeful poliţiei teritoriale. Dar ultima oară când am discutat cu colegii mei, încă nu l-au găsit, nu.

— Un nebun cu o armă automată se plimbă în voie prin Skåne, spuse şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Am trimis acolo toată echipa ca să-l prindă. Ne-am trezit cu cod roşu, fără niciun avertisment în prealabil şi fiindcă tu şi aşa-zişii tăi colegi n-aţi reuşit să vă mişcaţi cururile, trebuie să-mi trimit trupele din nou la Växjö, dacă o să fie nevoie.

— Da, te înţeleg, spuse şeful poliţiei teritoriale, dar de data asta chiar că…

— Măcar v-aţi gândit să verificaţi dacă e vorba despre acelaşi om? îl întrerupse ŞBNC.

— De data asta chiar nu înţeleg ce vrei să zici, spuse şeful poliţiei teritoriale.

— O fi aşa de greu de înţeles? mârâi Nylander. Lund nu-i aşa de departe de Växjö şi în lumea în care trăiesc eu mi se pare o coincidenţă cam prea săritoare în ochi.

— Sunt convins că cineva a verificat deja. Dacă e vreo legătură, adică, răspunse şeful poliţiei teritoriale. Şi dacă vrei…

— Åström e acolo? întrebă dintr-odată ŞBNC.

— Aici, la mine? întrebă şeful poliţiei teritoriale.

Sigur se referă la Bäckström, se gândi. Ce să caute în casa mea de la ţară? îşi spuse.

— Nu, Bäckström nu-i aici. Sunt la ţară. Am doar mobilul la mine, explică el.

— La țară, spuse ȘBNC. Ești la țară?

— Da, răspunse șeful poliției locale, dar Nylander îi închise telefonul în nas, înainte să fi apucat să-i mai zică ceva.

•

Knutsson și Thorén nu și-au petrecut tot weekendul la cinematograf, se pare. După ședința de dimineață, cei doi intrară în camera lui Bäckström ca să-i arate ce au mai descoperit.

— Ne-am gândit la ce ziceai tu, Bäckström. Că nu putem exclude varianta cu un coleg, spuse Knutsson.

— Sau un viitor coleg, zise Thorén.

— Ce vreți să spuneți? zise Bäckström.

Ăștia-s bătuți în cap, își spuse.

•

Conform părerii lui Knutsson și Thorén, teoria aceea nu era chiar nefondată. Printre criminalii în serie americani, existau mai multe exemple în care ucigașii își păcăliseră victimele deghizându-se în polițiști. Cel mai cunoscut caz din istoria modernă a criminalisticii, conform aceloraşi Knutsson și Thorén, era cel al lui Ted Bundy.

— Cred că e o rețetă imbatabilă dacă vrei să câștigi încrederea unei tipe, spuse Knutsson.

— Să te dai drept polițist, explică Thorén.

— Da, spuse Bäckström. Dar ce-ar fi să începem cu niște polițiști adevărați. Ca să nu trebuiască să ne gândim că poate cineva deghizat într-un ofițer a dat nas în nas cu o viitoare colegă în creierii nopții, adăugă el îmbufnat.

Cretini cu acte, se gândi Bäckström.

•

Chiar și între polițiștii adevărați se aflau câteva exemplare interesante. Dacă era să se întoarcă în timp, ar fi găsit exemple destule, precum cel al cunoscutului criminal Hurva, fostul lor coleg Tore Hedin, care omorâse unsprezece persoane, iar toată nebunia a început când a fost dat afară din poliție, pentru că o imobilizase pe prietena lui punându-i cătușe.

— De cazul acesta trebuie să-ți amintești, Bäckström. E din 1952, după ce te-ai angajat, spuse Knutsson cu un aer nevinovat.

— Poate ar fi mai bine să începem cu Växjö, cel din zilele noastre, răspunse Bäckström iritat.

— În cazul ăsta avem zece nume, colegi și viitori colegi, spuse Thorén și-i înmână o listă.

— Șase din ei au fost la clubul hotelului în noaptea în care a fost omorâtă Linda, îl asistă Knutsson. Trei colegi și trei aspiranți, dintre care doi au luat legătura cu noi și s-au oferit să ne dea probe ADN. Sunt tăiați deja de pe listă.

— Sunt numele alea tăiate cu o linie și bifate la sfârșit, explică Thorén.

— Dar le-am inclus pe listă oricum, ca să fie o imagine completă, zise Knutsson.

— Bine, bine, las-o baltă, spuse Bäckström. Și ceilalți? De la ăia de ce nu aveți probe?

•

Nu se știe de ce, spuseră Knutsson și Thorén. Explicația cea mai plauzibilă, conform scurtelor audieri care țineau de atribuțiile colegei Sandberg, era că toți se aflau încă la club după ora trei, când făptașul și-a făcut apariția acasă la Linda. Aspirantul din grup părăsise clubul cu câteva minute înainte de patru. Era singur și s-a dus direct acasă. Deloc băut, bineînțeles. Ceilalți trei cadeți au rămas însă în local până la ora închiderii. Și-au luat rămas-bun în ușă și fiecare s-a dus la casa lui. N-au spus dacă erau sau nu beți, ori altceva, dar ceasul era mai aproape de cinci decât de patru.

— Să mă pupe în fund, spuse Bäckström cu sentiment. Ce, sunt pe invers, sau ce?

— Ce vrei să spui, Bäckström? îl întrebă Thorén.

— Conform audierii, da, zise Knutsson. Adică, așa zic ei.

— Patru colegi care se duc singuri acasă de la cârciumă? Sunteți proști la cap sau ce?

— Unul dintre ei e doar cadet, el e cel care a plecat primul, clarifică Thorén. Dar înțeleg ce vrei să zici.

— Da, nu mi s-a întâmplat niciodată, sublinie Knutsson. Dar suntem în Växjö, bineînțeles.

— Așa se pare, zise Bäckström. Ah, încă ceva. Bănuiesc că nu i-ați arătat încă lista lui Sandberg?

Judecând după scuturatul lor din cap concomitent, nu o făcuseră, iar motivul principal îl constituiau cele patru nume rămase pe listă.

— Oare ce-or fi făcut băieții ăștia? se întrebă Bäckström și aruncă o privire piezișă pe listă.

Nu-l cunosc pe niciunul, se gândi.

•

Era un amalgam, conform părerii lui Knutsson. Primul lucra ca agent de poliție în comuna învecinată, dar avea și niște ore la Academia de Poliție din Växjö, ca instructor de tras cu arma. Cu câțiva ani în urmă, o studentă de-a lui îl reclamase pentru hărțuire sexuală, scrisori și telefoane cu ofertele obișnuite. Reclamația fusese retrasă după o lună, studenta renunțase la

studii. Când cei care investigau cazul la nivel intern au luat legătura cu ea, fata a refuzat să coopereze şi cazul a fost abandonat. Instructorul însă era încă angajat la Academia de Poliţie şi lucrase pe pista de tir cu Linda şi colegii ei de grupă în luna mai.

— E foarte apreciat, cică, atât ca instructor, cât şi ca poliţist, spuse Knutsson. Mă rog, cine ştie, ridică el din umeri.

•

Reclamaţia împotriva colegului numărul doi era şi mai veche. Fosta lui soţie îl acuzase cu cinci ani în urmă c-o maltratase în repetate rânduri înainte de divorţ. Şi reclamaţia aceasta fusese retrasă şi ancheta abandonată, cu timpul.

— Deşi pe ăsta l-au suspendat câteva luni, zise Thorén. Pe timpul anchetei. Până la urmă angajatorul i-a plătit daune morale. Dar, apropo, sunt divorţaţi şi acum. El şi fosta nevastă, completă Thorén.

— Şi cu ce se ocupă în prezent? întrebă Bäckström.

Toate muierile-s la fel, se gândi el.

— E tot poliţist, bineînţeles, spuse Knutsson şi păru chiar surprins.

— Următorul, zise Bäckström.

Mă bucur să aud, îşi spuse în gând.

•

Cel de-al treilea coleg lucrase în timpul liber ca antrenor de fotbal, hochei, handbal şi innebandy[27] cu copiii. În tinereţe, fusese un sportiv de elită, a jucat fotbal în naţionala Suediei şi hochei pe gheaţă în liga a doua. Printre altele, antrena şi o echipă de fotbal fete, cu vârste cuprinse între 13 şi 15 ani. Părinţii uneia dintre ele îl reclamaseră la poliţie, acuzându-l că şi-a arătat organele genitale de mai multe ori în faţa fiicei lor. Uneori la vestiare, alteori la antrenamente, sau când el, fetele şi câţiva părinţi au fost într-un cantonament de o săptămână.

Povestea a explodat şi a aterizat chiar pe afişele[28] ziarelor de scandal. Dovezile fiind însă insuficiente şi neconcludente, şi această reclamaţie a fost retrasă. Fata care l-a acuzat a renunţat la fotbal şi s-a mutat într-o altă localitate împreună cu familia ei. Poliţistul acuzat a renunţat la munca de antrenor, în ciuda suportului imens din partea celorlalţi tineri şi a părinţilor lor. A stat în concediu medical peste o jumătate de an, înainte să se întoarcă la serviciu. Mai nou, lucra la sediul poliţiei din Växjö cu sarcini exclusiv administrative.

[27] Hochei de sală. (*N. red.*).

[28] Afişe expuse în faţa magazinelor alimentare, pe stradă etc.

— Pare o poveste tristă rău, zise Thorén. I-au luat arma din dotare, de frică să nu se împuște atunci când nevastă-sa a luat copiii și s-a cărat.

— Și ultimul? zise Bäckström.

Deci așa fac. Iau plozii și pleacă, se gândi el.

•

— Pare a fi un coleg mai… simpluț, ca să zic așa, spuse Knutsson și păru extrem de încântat. Pe scurt, cu doi ani în urmă, individul a fost reclamat de logodnica lui de atunci, care lucra la o frizerie din Alvesta, la vreo douăzeci de kilometri de aici, și se pare că nu e singura. Colegii îi ziceau Karlsson Futăciosul, sau Kalle Futăciosul.

— Îl cheamă Karl[29] Karlsson pe colegul, îi explică Thorén.

— Și cu ce a supărat-o? întrebă Bäckström.

Pare un tip haios, se gândi.

— Conform reclamantei, colegul Karlsson îi punea cătușe când și-o trăgeau și se pare că a folosit chiar cătușele din dotare, zise Knutsson.

— Ei, nu se poate, zise Bäckström rânjind. Ce, n-avea acasă o pereche?

•

Conform spuselor lui Knutsson și Thorén, acest detaliu nu era trecut în dosar, închis, și acesta, au aflat doar că era vorba despre cătușele din dotare. Frizerița se mutase la Göteborg și, potrivit unor informații noi, avea salonul ei și un nou logodnic. Mai ciudat la toată povestea e că agentul Karlsson o urmase după șase luni și, mai nou, lucra la sediul poliției din Mölndal, Göteborg.

— Am stat de vorbă cu un coleg de la Göteborg, cunoștință de-a mea, și zicea că-l știe foarte bine. Cică patrulează cu mașina și i se zice tot Karlsson Futăciosul sau Kalle Futăciosul. Nu s-a calmat deloc, dacă mă-nțelegeți, spuse Thorén.

— Și vara asta ce-a mai făcut? În afară de tras la buci, îi întrebă Bäckström.

— E în concediu de la Midsummer, spuse Thorén.

— Să i se ia probe, zise Bäckström. Nu pare genul Lindei, dar mai bine unul în plus decât în minus. Și ălora patru de la cârciumă, adăugă el. Și instructorului de tir, bătăușului cu nevasta și ăluia care și-a fluturat puța. Să li se ia probe la toți. De părerea lui Sandberg nu-mi pasă câtuși de puțin. Încă ceva, spuse Bäckström, înainte să apuce s-o șteargă din camera lui. Vedeți să-i luați probe și umflatului ăluia de polonez.

— Colegul Lewin se ocupă de asta, spuse Thorén. Zicea că se duce la procuroare.

---

[29] Kalle – varianta de alint al numelui Karl.

Lewin, îşi spuse în gând Bäckström. Svanströmiţa l-a aţâţat, sigur.

•

După convorbirea neplăcută cu şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică, şeful poliţiei teritoriale stătu adâncit în gândurile lui mult timp. Dragul de Nylander pare complet sărit de pe fix, îşi spuse el. În timp ce medită la acest subiect, coborî la ponton să vadă ce-i face nevasta.

— Sper că n-o să adormi la soare, iubito, spuse el afectuos. Ţi-ai dat cu factor din ăla de protecţie?

Nevasta lui flutură din mână şi scutură din cap.

Pare complet epuizată, săraca, se gândi şeful poliţiei teritoriale.

•

Apoi îl sună pe colegul său, Olsson, ca să-l întrebe dacă au verificat eventuala legătură dintre tragedia din Skåne şi propriile oribilităţi din Växjö. Ce coincidenţă amuzantă, îi spuse Olsson, care tocmai se pregătea să-i telefoneze şi să-i spună că îi sunase pe colegii din Skåne la prima oră pentru a discuta cu ei despre acelaşi lucru. Urma să primească un răspuns clar mai târziu.

— Mă bucur să aud, zise şeful poliţiei teritoriale.

Olsson ăsta e o adevărată stâncă. Pe el te poţi baza oricând, se gândi şeful poliţiei teritoriale când închise telefonul. Ca un *rauk*[30] de pe Gotland, chiar dacă provine din Småland. Nu-l clinteşti, indiferent de vreme sau de cât bate vântul, îşi spuse acesta, convins că găsise o formulare aproape poetică.

•

Bäckström o convocă la el pe Sandberg, cu toate că, între timp, începuse să se cam sature de ea.

— Stai jos, te rog, spuse Bäckström şi arătă spre scaunul liber. Vreau să le luaţi probe tuturor colegilor care au fost la cârciumă şi aspirantului ăluia.

•

Sandberg obiectă, desigur. Toate muierile-s la fel, se gândi Bäckström şi la o verificare mai atentă, şi exemplarul acesta începu să i se pară cam ofilit. Mă rog, pe ici-colo, îşi spuse el în gând.

— Niciunul din ei n-a părăsit localul înainte de trei şi jumătate, zise Sandberg. Dacă citeşti hârtiile de la audieri. În plus, am fost acolo şi am stat de vorbă cu fiecare în seara aia. De mai multe ori chiar, şi, când am plecat pe la patru, toţi trei erau încă acolo şi aspirantul nostru a plecat după câteva minute. Şi, apropo, a venit la noi şi şi-a luat rămas-bun înainte să plece.

— Da, da, sigur, spuse Bäckström şi dădu din cap apăsat. Ce nu înţeleg eu e: ce legătură are asta cu cazul nostru?

[30] Stâncă îngustă şi înaltă, specifică insulelor Gotland şi Fårö.

— Din câte am auzit la şedinţele de dimineaţă, şi tu, şi Enoksson mergeţi pe linia asta, că infractorul a apărut la Linda pe la ora trei, constată Sandberg.

— Da, dar nu ştim sigur, zise Bäckström. Tot ce ne-a spus nenea doctorul e că a murit între trei şi şapte dimineaţa.

— Dar dacă a şters-o la cinci când au adus ziarul, se încăpăţână Sandberg. Având în vedere ce-a făcut… Cum să fi avut timp?

— Nici asta n-o ştim, zise Bäckström. E doar o supoziţie. Vezi să li se ia probe tuturor. De bunăvoie, desigur. Şi cât mai repede.

— Te-am auzit, Bäckström, spuse Sandberg şi îl privi supărată.

— Ce bine, zise acesta. Şi ar mai fi trei de la care ne-ar trebui probe.

De nebunul ăla cu mâncărici din Göteborg pot să se ocupe colegii de acolo, se gândi el.

— Cine? îl întrebă Sandberg şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— Andersson, Hellström şi Claesson, spuse Bäckström. Îl cunoşti pe vreunul din ei?

— Mă tem că o să avem probleme, zise Sandberg. Eşti conştient, sper, că în cazul lui Claesson există un risc mare de sinucidere dacă-l supui la chestia asta.

— Tocmai de aia mă gândeam să-i dau o şansă să-şi spele numele cât de curând, spuse Bäckström. Măcar n-o să mai audă tot felul de căcaturi pe la spate, pe coridor.

•

După un prânz uşor, compus din salată verde, peşte, roşii deshidratate şi o sticlă de apă minerală, şeful poliţiei teritoriale termină de meditat şi îşi sună o cunoştinţă veche, care lucra la comisia de control al activităţilor de ordin subversiv din cadrul Säpo[31].

— Nu-i o problemă uşor de abordat, începu el.

Şi în zece minute îi povesti totul.

— Chiar pare sărit de pe fix, concluzionă şeful poliţiei teritoriale.

•

Cunoştinţa sa îl lăudă că-l sunase. Fără a sufla o vorbă de ce, îi spuse că era o problemă relevantă din punct de vedere profesional, interesantă în sine, şi de maximă importanţă din perspectiva comisiei de control al activităţilor de ordin subversiv.

— Cel mai bine ar fi dacă ne-ai putea scrie câteva rânduri despre ce mi-ai povestit, spuse amicul şefului poliţiei teritoriale. Desigur c-o să tratăm totul cu cea mai mare discreţie, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

[31] Säkerhetspolisen – Serviciile Secrete.

— Aş prefera să nu scriu nimic, spuse şeful poliţiei teritoriale, la fel de ezitant cum se simţea. Speram să fie de ajuns că v-am sunat şi, având în vedere că ne cunoaştem, am zis să te sun pe tine direct.

— Te înţeleg, spuse cunoştinţa lui pe un ton aproape jovial. Uită ce-am spus. Ajunge şi o discuţie informală.

— Da, spuse şeful poliţiei teritoriale. Şi dacă se complică situaţia, îmi asum vorbele, desigur.

— Sigur, sigur, nici nu mă aşteptam la altceva, zise cunoştinţa şi păru şi mai jovial – dacă aşa ceva era posibil.

•

După ce-şi luă rămas-bun, şeful poliţiei teritoriale mai coborî o dată la ponton, ca să se asigure că nevasta lui nu adormise la soare. Nu, n-o făcuse. În schimb, se întorsese pe partea cealaltă. Cunoştinţa lui de la Säpo închise aparatul de înregistrat cuplat la telefonul lui, scoase discheta cu conversaţia înregistrată, i-o înmână secretarei lui şi o rugă să facă rost imediat de o variantă autorizată transcrisă.

27.

În ziua următoare, poliția reuși în sfârșit să obțină o probă ADN de la bibliotecarul Marian Gross, vecinul Lindei. De fapt, echipa de investigații nici măcar nu-l considera cu adevărat suspect, însă era vorba de o chestiune de principii. Nimeni, și cu atât mai puțin unul ca Gross, n-avea cum să se sustragă doar pentru că făcea scandal. Comisarul Jan Lewin discută cu procuroarea care se ocupase de sesizarea cea veche legată de Gross. Îi atrase atenția asupra zonelor gri din procedurile juridice și nu-i trebui mult s-o convingă. Dimpotrivă, aceasta se arătă extrem de surprinsă că nu bifaseră încă partea cu ADN-ul. În orice caz, nu trebuia decât să se deplaseze până la el și să-l aducă la secție, iar dacă nu voia să le dea de bunăvoie o mostră, aveau să-l oblige.

Von Essen și Adolfsson fură încredințați cu această sarcină și Gross le deschise după obișnuitul picior de probă în ușă. Apoi se încălță și îi urmă la secție. Nu scoase niciun cuvânt, la fel ca data precedentă.

— Așadar, Gross, spuse Lewin și-l privi binevoitor. Procurorul a hotărât că ne trebuie o probă ADN. Din câte am înțeles, există două căi. Ori bagi bețișorul ăsta în gură și-l rotești puțin, cu grijă, pe dinăuntru, pe lângă obraz, ori sunăm un medic care se deplasează până aici și te înțeapă în braț, în timp ce colegii, aici de față, supraveghează întreaga procedură.

Gross nu spuse nimic, doar se holbă la ei îmbufnat.

— Interpretez tăcerea ta drept un refuz. Păi, atunci o să sun după un medic, spuse Lewin la fel de amabil ca mai înainte. Băieți, puteți să-l duceți pe domnul Gross în celulă cât îl așteptăm pe medic.

— Pretind să fiu lăsat s-o fac singur! țipă Gross și se întinse după eprubeta cu bețișorul de urechi de pe biroul lui Lewin. Când termină, refuză oferta lui Lewin de-a fi dus cu mașina acasă și părăsi repede secția de poliție.

•

Câteva minute mai târziu, Gross trimise un curier cu o reclamație la recepția sediului poliției, în care îi acuza de abuz în serviciu pe procuroare, comisarul Olsson, comisarul Lewin, inspectorul von Essen și agentul Adolfsson. Recepționerul o transmise mai departe spre colegul care se ocupa de investigațiile interne și totul se întoarse la făgașul normal de dinaintea vizitei lui Gross.

•

În general, colectarea probelor ADN mergea peste aşteptări. Un tânăr membru al echipei de investigaţii interesat de statistici lipise un tabel mare pe avizierul lor, cu ajutorul căruia puteau urmări mai bine rezultatele. Numărul persoanelor domiciliate în Växjö sau în împrejurimi de la care colectaseră probe ADN depăşise de mult suta. Jumătate fuseseră verificaţi de SKL şi toţi au putut fi tăiaţi de pe listă. În afară de Gross, nu protestase nimeni. Câţiva derbedei locali îi sunară chiar şi le oferiră probe ADN de bunăvoie.

Singura zonă gri de pe cerul nepătat al investigaţiei tehnice era cea formată de colegii lor.

La început, cei trei poliţişti care se aflaseră la club refuzaseră să lase probe. După discuţii cu fiecare, doi dintre ei se lăsară convinşi, în timp ce al treilea luă legătura cu reprezentanţii sindicatului şi refuză să se conformeze. În plus, spunea că se gândeşte să-i reclame pe Bäckström şi pe ceilalţi aşa-zişi colegi de la Brigada Naţională la ombudsmanul juridic. Dacă nu de alta, măcar ca să-i înveţe nişte legi de bază. Cu cadetul le-a fost mult mai simplu. În ciuda mai multor apeluri, atât pe mobil, cât şi pe numărul lui de fix, acesta nu era de găsit. Îi lăsaseră mai multe mesaje, dar nu-i sunase înapoi.

•

Olsson îşi făcea griji. Cel mai mult, din cauza celor trei colegi de la care Bäckström voia să ia probe pe baza meritelor lor vechi. Olsson n-avea nicio problemă cu colegul care-şi bătuse nevasta şi nici cu instructorul de tir care îşi hărţuise eleva cu propunerile lui murdare. Asta, dacă e să fie sincer, îi spuse lui Bäckström.

— Între noi fie vorba, aş fi preferat să-i dea afară, explică Olsson.

Şi ce treabă avem noi doi cu asta, se gândi Bäckström, dar se mulţumi să dea din cap.

•

Dar cu fostul profesor de fotbal era o cu totul altă poveste. În primul rând, Olsson îl cunoştea personal şi putea să garanteze pentru el. Era nevinovat şi i se făcuse o mare nedreptate. Şi, doi, nu putea să rişte nici măcar să-i ceară o probă ADN de bunăvoie.

— Nu vreau să am moartea lui pe conştiinţă, explică Olsson. E deprimat şi acum, mă înţelegi.

— Sigur, toţi suntem, spuse Bäckström. Dar credeam că ăştia micii nu mint niciodată când e vorba despre agresiuni sexuale.

Olsson era primul care să aprobe această teorie. Aşa era, dar în cazul ăsta, părinţii fetei erau cei care inventaseră toată povestea. Iar colegul şi prietenul lui nevinovat – dacă aceea care minţea era, totuşi, fetiţa – era mai degrabă o excepţie de la regulă.

— Sper să fii înţelegător cu el, Bäckström, spuse Olsson.

— Bineînţeles, zise Bäckström. Doar toţi nădăjduim să prindem un făptaş care să ne placă tuturor. Mai voiai să-mi zici ceva?

Mă întreb dacă n-ar trebui să-ţi iau probe şi ţie, se gândi Bäckström.

•

Olsson mai avea ceva pe suflet. Nebunul din Dalby era în continuare liber, cu toate că trupele de intervenţie rapidă înconjuraseră zona şi cercetaseră sistematic fiecare metru pătrat.

— Nu crezi c-ar putea fi omul nostru? îl întrebă Olsson şi-l privi plin de speranţă pe Bäckström.

— Am văzut că ziarele de scandal erau de aceeaşi părere, spuse Bäckström. Citau o sursă importantă de la noi, dar dacă voiai să mă întrebi, să ştii că nu cu mine au stat de vorbă.

— Bineînţeles că nu, Bäckström, îl asigură Olsson. Dar ce crezi despre ipoteza asta?

— Cred că sursa importantă de la noi e la fel de tâmpită la cap ca amicii lui care scriu în ziare, spuse Bäckström.

•

Seara îl sună Carin, care se întreba de ce nu mai dăduse niciun semn. Cât despre ea, fusese plecată tot weekendul la bătrâna ei mamă, ceea ce n-ar fi fost o problemă, dacă Bäckström ar fi sunat-o şi ar fi lăsat un mesaj pe robotul ei.

— S-au întâmplat cam multe în ultimul timp, zise Bäckström evaziv.

Cum adică, şi-a vizitat bătrâna mamă? Mda, vezi să nu, îşi spuse el în gând.

— Vrei să-mi povesteşti ceva? îl chestionă Carin pe acelaşi ton ca de fiecare dată când îi punea acea întrebare.

— Mmm, păi, spuse Bäckström. Poate o problemă mai privată. Ştii, mi-a murit animalul de companie. Am rugat un prieten să-i dea să mănânce în timp ce eu lucram la crima asta, dar se pare că planul a eşuat destul de urât.

— Aoleu, ce păcat, spuse Carin aparent afectată. Ce-a fost, câine sau pisică?

Cine dracu' mă crede? se gândi Bäckström. Numai muierile şi poponarii au pisici.

— Un căţel, minţi Bäckström. Un năzdrăvan mic. Dar energic. Îl chema Egon.

— Doamne, ce rău îmi pare, spuse Carin care, judecând după tonul ei, era atât o iubitoare de animale, cât şi un om extrem de empatic. Un căţeluş şi ce nume drăguţ! Te înţeleg că eşti supărat. Ai chef să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

— S-a înecat, spuse Bäckström. Şi acum, dacă mă ierţi…

— Te înţeleg, nu poţi să vorbeşti despre asta, spuse femeia.

— Ne auzim mâine, propuse Bäckström. Sună-mă dacă vrei să ieşi să mănânci ceva.

Muieri nebune, îşi spuse în gând.

•

Bäckström îl evita pe Rogersson. Existau mai multe dovezi care indicau că el îl omorâse pe micuţul Egon. În schimb, Rogersson nu păru să fi observat că Bäckström îl evita. El se purta exact ca înainte. Da, pentru că aşa fac toţi psihopaţii, îşi zise Bäckström. Se gândesc numai la ei. În acelaşi timp, Rogersson se comporta ca un ucigaş mai imprevizibil, pentru că tocmai bătu la uşa lui Bäckström. O bătaie foarte gingaşă pentru Rogersson, ceea ce se explica prin conştiinţa lui încărcată, desigur, se gândi Bäckström. Colegul lui venise cu un dar de reconciliere, o plasă plină cu beri reci şi o sticlă de whisky aproape neîncepută.

— Bine că stai aici cu nasul atârnând, constată Rogersson şi, fiindcă Bäckström nu era genul care să ţină la supărare, cei doi reuşiseră să-şi regleze conturile din nou şi să refacă amiciţia care a existat mereu între ei.

— Sănătate, să bem pentru Egon, spuse Rogersson.

— Sănătate, frate, zise Bäckström. Pentru Egon, spuse pe un ton solemn, apoi se ridică şi-şi înălţă paharul.

•

În dimineaţa următoare, el şi Rogersson au ţinut un nou priveghi în memoria lui Egon, timp în care, în sfârşit, Bäckström găsi un suspect care merita luat în considerare. Aproape că devii religios, se gândi Bäckström, simţind vibraţiile bine-cunoscute.

28.

Thorén şi-a sunat cunoştinţa de la poliţia din Göteborg, imediat după şedinţa de dimineaţă, şi l-a rugat să-l ajute cu o probă ADN de la colegul Karlsson Futăciosul. Cunoştinţa lui i-a promis c-o să încerce şi i-a spus că-l sună de îndată ce are rezultatele.

Apoi l-a sunat pe Karlsson Futăciosul pe mobil. Acesta i-a răspuns numaidecât. În ciuda orei matinale, Karlsson Futăciosul era deja la o terasă din Marstrand şi se uita după fete. Cum ţi s-a părut vara asta până acum, întrebă cunoştinţa lui Thorén, care prefera să înceapă conversaţiile cu tact, indiferent despre ce subiect urma să fie vorba. Absolut fenomenală, îi zise Karlsson Futăciosul. Făcuse turul coastei de vest tot concediul. Începuse în Strömstad, în nord, şi avansase apoi spre Lysekil, Smögen şi alte câteva localităţi mai mici ale căror nume reuşise să le şteargă deja din memorie. Acum stătea pe chei, în Marstrand, la vreo douăzeci de kilometri nord de Göteborg.

— E incredibil, spuse Karlsson Futăciosul fericit. Locul ăsta colcăie de tipe. Nu se mai termină. Şi ce vreme! Îţi dai seama cât timp economisesc!

•

Karlsson Futăciosul n-avea nimic împotrivă să le dea de bunăvoie o probă ADN. O făcuse de mai multe ori deja, cu ocazia unor dispute legate de un număr însemnat de teste de paternitate din Suedia şi restul lumii, iar până acum nu păţise nimic.

— E fantastic, spuse Karlsson Futăciosul şi păru şi mai fericit. N-am înghiţit cârligul nici măcar o dată. Se pare că sunt imun.

Ca să mai câştige timp, cei doi au convenit că proba ADN putea fi lăsată şi la secţia de poliţie din Marstrand – asta în cazul în care Karlsson Futăciosul găsea o fereastră în programul lui încărcat.

Mă rog, la ce le-o fi folosind, nu ştiu, se gândi cunoştinţa lui Thorén după ce închise telefonul.

•

Adolfsson şi von Essen nu participară la şedinţa de dimineaţă pentru că fuseseră numiţi „patrulă specială de colectat probe ADN". Însă şi ei şi-au început ziua cu succes. Mai întâi l-au bifat pe inspectorul de tir, care era o veche cunoştinţă de-a lui Adolfsson şi făcea parte din aceeaşi echipă de vânători ca şi el. Încurajaţi de acest succes, cei doi l-au vizitat pe colegul care refuzase mai demult să coopereze cu ei. Acesta era acasă şi lucra de zor la

îmbunătățirea reclamației către ombudsmanul juridic, dar Adolfsson și von Essen reușiră să-l lămurească, așa că omul își reveni și luă o hotărâre înțeleaptă.

— Și acum ce facem? întrebă Adolfsson.

Totuși, Gustaf e șeful, se gândi.

— Acum ne ducem să-l căutăm pe cadetul ăla care nu vrea să răspundă la telefon, spuse von Essen. Ca să terminăm cu ăștia care au fost la club cu Linda, îi explică.

•

La ședință se discutase mai întâi despre raportul legat de starea curentă a faptelor și, mai ales, despre probele ADN. În mod excepțional, toți cei prezenți în sală păreau să fie de acord. Dacă nu reușeau să-l prindă altfel, mai devreme sau mai târziu, criminalul avea să se împotmolească în plasa lor ADN. Singurul care își exprimă îndoiala fu Lewin.

— Există un risc mare, spuse Lewin gânditor și dădu din cap spre tabelul cu cei de la care se recoltaseră probe.

— Ce vrei să zici? îl întrebă Olsson.

— Există riscul să pierdem controlul asupra anchetei propriu-zise, spuse Lewin. S-a mai întâmplat și o să se mai întâmple că, deși aveam ADN-ul ucigașului, tot n-am reușit să-l prindem. Pot să vă dau vreo șase exemple dintr-un foc.

Vorbește în numele tău, tâmpitule, cu teoriile tale conspiraționiste, gândi Bäckström. El unul era gata să ia probe de la toată omenirea dacă era nevoie.

— Tu ce părere ai, Bäckström?

Olsson se întoarse spre Bäckström.

— Am mai auzit despre asta, zise acesta laconic. De la aceeași persoană, în mod ciudat, adăugă el și reuși să încaseze câteva zâmbete. Ce trebuie să facem acum e să tăiem de pe listă tot ce n-are de-a face cu cazul, continuă Bäckström. Cât mai repede posibil. Metodă mai bună ca asta de-a menține controlul nu există. Părerea mea.

Și dacă tu îți vezi de treabă, mă ocup eu de restul, se gândi Bäckström și îl privi iritat pe Lewin.

•

Toți cei adunați în jurul mesei fură de acord și Lewin se mulțumi să ridice din umeri. Apoi abandonară subiectul și începură să discute despre recompensa pe care voia s-o ofere tatăl Lindei.

— Ne-a sunat și pe mine, și șefu', spuse Olsson și se întinse, nu se știa de ce. În ceea ce mă privește, mă tem să nu trimită semnale greșite… dacă începem cu din astea așa de devreme… că nici n-au trecut două săptămâni de când… și acum, cu recompensa asta…

Bla, bla, bla, îşi spuse în gând Bäckström şi ştia că, dacă nu voia să stea acolo toată ziua, trebuia să zică ceva cât mai repede.

— Lucrurile stau în felul următor, spuse Bäckström. Dacă e vorba de un cunoscut, e clar c-o să-l găsim oricum, indiferent dacă îi povesteşte sau nu cuiva care o să decidă să ne vândă pontul pentru nişte bănuţi. Iar dacă e un nebun, cum unii din voi par să creadă, înseamnă că n-are cui să-i povestească nimic şi atunci recompensa aia nu ne ajută deloc. Şi dacă e un drogat obişnuit, probabil că prietenii lui ştiu totul de-acum şi asta o să grăbească puţin lucrurile. Oricum, mai devreme sau mai târziu, o să aflăm noi ce şi cum.

— Deci nu crezi c-o să ne încurce ancheta, spuse Olsson precaut.

— Despre ce sumă vorbim? întrebă Bäckström.

Poţi să înţelegi ce vrei, pămpălăule, se gândi el.

— Tatăl ei vrea să ofere recompensă un milion. Pentru început, spuse Olsson şi dintr-odată se făcu linişte.

— Ce prostie mai e şi asta? spuse Bäckström.

Taică-su a luat-o razna de tot. Mai bine mi-ar da mie banii ăia, se gândi.

— Cât mai costă o doză în oraşul ăsta? întrebă pe neaşteptate Rogersson şi dădu din cap spre un coleg din Växjö, împrumutat de la Narcotice.

— Depinde ce vrei să cumperi, spuse colegul de la Narcotice. Cam tot atât ca şi-n capitală, mă gândesc. Începând de la cinci sute, dacă vrei heroină. Amfetamină găseşti şi cu câteva sute. Iarba e aproape gratuită, dacă dai o tură până la Copenhaga[32].

— Da, şi ce dracu' să facă alde ăştia cu un milion? spuse Bäckström. O să fim călcaţi în picioare de drogaţi nebuni care or să vrea să ne vândă tot felul de poveşti cretine. Nu, fără recompense, spuse Bäckström şi se ridică. Şi dacă nu mai este nimic de discutat, propun să mai şi muncim puţin.

•

După prânz, Bäckström se încuie în biroul lui şi aprinse lampa cea roşie ca să nu fie deranjat din gândit. De fapt, ar trebui să-mi aducă şi un pat, îşi zise. Cu întinsul pe masa de scris o terminase de mult şi, oricum, n-avea nicio pernă comodă la birou. Poate ar fi mai bine să găsesc ceva mai aproape, în centru, îşi spuse el, dar în clipa următoare, acest gând dătător de speranţă fu alungat de nişte bătăi discrete în uşă.

— Intră! urlă Bäckström.

Că te fac bucăţele, daltonistule! îşi spuse în gând.

•

[32] Referinţă la zona liberă numită Christiania din Copenhaga, unde este tolerată vânzarea drogurilor uşoare.

— Să ştiţi că nu sunt daltonist, spuse Adolfsson, cerându-şi parcă scuze. Şi nici colegul, spuse şi dădu din cap către von Essen care stătea în spatele lui. Am dori să stăm de vorbă despre ceva cu şeful. E ceva interesant, să ştiţi.

Puştiul ăsta o să ajungă departe, se gândi Bäckström şi arătă amabil spre singurul scaun pentru vizitatori.

— Stai jos, băiete, spuse Bäckström. Adu-ţi un scaun de pe coridor, zise dând din cap spre von Essen.

Dacă nu vrei să stai pe jos, înfumuratule, se gândi el.

— Dă-i drumul, îi spuse pe un ton încurajator Bäckström lui Adolfsson…

•

— Ne-am blocat la o chestie, spuse Adolfsson. Ce i-a zis doamna aia de la SKL lui Enoksson. Ne-a povestit el la şedinţă. Chestia aia că ucigaşul nostru are un ADN diferit faţă de cel nordic. Mai pe şleau: că ar trebui să căutăm unul mai tuciuriu.

— Adolf are şi el un fix, spuse von Essen în treacăt, examinându-şi unghiile.

— Te ascult, spuse Bäckström şi se uită urât la von Essen.

Tu să-ţi ţii pliscul, zise în gând.

— E vorba despre colegul ei de grupă de la Academie. Erik Roland Löfgren îl cheamă, apropo. El e ăla care era în club în seara când Linda a fost omorâtă şi cu care nu reuşim să vorbim nicidecum la telefon.

— Erik Roland Löfgren? dădu din cap nedumerit Bäckström. Sună al naibii de exotic.

— Mă rog, dumnealui stă mai mult în oraş. L-am căutat chiar şi la domiciliu ca să-i oferim un beţişor de urechi, dar n-am reuşit să-l localizăm, constată von Essen, care păru să nu fi observat privirea urâtă.

— Gata, ţine-ţi gura, Essen, spuse Bäckström cât putu el de politicos. Mai departe, spuse el, şi dădu din cap spre Adolfsson.

— E mai bine decât pare, să ştiţi, spuse Adolfsson şi-i întinse lui Bäckström o fotografie. Asta e poza lui din legitimaţia de student. Nu-i negativul, adăugă el încântat.

E negru ca noaptea, se gândi Bäckström privind fotografia. Şi în clipa următoare simţi din nou bine-cunoscutele vibraţii.

— Ce ştim despre el? întrebă Bäckström, lăsându-se pe spate în scaunul lui.

•

Coleg de grupă cu Linda la Academia de Poliţie, 25 de ani, adoptat din Africa de Vest, o fostă colonie franceză, la vârsta de şase ani, aterizat la părinţi suedezi de treabă şi fraţi mai mari, cea mai tare afacere.

— Tatăl adoptiv e şef de secţie la spitalul din Kalmar, maică-sa, directoare la un liceu. Tot în Kalmar. Oameni de vază, ca să zic aşa. Nu ca unii, copii de la ţară, spuse Adolfsson care era fiul unui fermier din Småland şi crescuse la ferma familiei din Älmhult.

— Şi altceva ce mai ştim? întrebă Bäckström.

Deci, are şase ani când ajunge aici din Africa întunecată şi ce a învăţat acolo numai ăştia de teapa lui Brundin ştiu. Hai că-i din ce în ce mai interesant, se gândi.

— Note decente, n-a fost elev de zece, dar suficient de bun ca să intre la Academia de Poliţie, zise Adolfsson. Dacă şefu' înţelege ce vreau să zic, adăugă el, nu se ştie de ce.

— Interese, hobby-uri? întrebă Bäckström şi îl avertiză din priviri pe von Essen care dădu ochii peste cap.

— Are o slăbiciune pentru doamne şi se pare că-i tare de tot la fotbal, zise Adolfsson.

— Joacă în echipa Academiei, clarifică von Essen. Am auzit că e cel mai bun dintre toţi. Ziceam că-l cheamă Erik Roland Löfgren. El foloseşte numele Roland, dar toată lumea îi zice Ronaldo. E porecla lui. Probabil după brazilianul ăla, fotbalistul, mă gândesc, constată von Essen şi părea că, în ceea ce-l privea, prefera activităţi mai culte în timpul liber.

— Toată lumea îi zice Ronaldo, spuse Bäckström tărăgănat şi, fiindcă îi picase deja fisa cu agenda, toată camera i se părea că vibra, de acolo de unde stătea.

— Uitaţi cum facem, băieţi, zise Bäckström şi, ca să sublinieze ce avea de spus, se aplecă înainte peste masa de scris şi îi privi în ochi pe rând.

— În primul şi-n primul rând, spuse Bäckström ridicând un deget arătător grăsuţ. Nicio vorbuliţă nimănui, în afară de mine. Clădirea asta ia apă mai ceva ca o strecurătoare găurită. Şi, doi, aş vrea să aflaţi tot ce puteţi despre relaţia lui cu Linda. Acelaşi lucru-i valabil şi în privinţa asta. Niciun cuvânt, la nimeni.

Bäckström sublinie spusele lui ridicând şi degetul mijlociu drept.

— În al treilea rând. Nu-l agitaţi cu nimic. Lăsaţi-l în pace. Nu încercaţi să-l filaţi, pentru că oricum o să-l găsim.

Când o să-i vină vremea, îşi spuse el.

— 'nţeles, şefu'! spuse Adolfsson.

— Clarissimo, zise von Essen.

•

Imediat după plecarea lui Adolfsson şi von Essen, Bäckström îi convocă la el pe Knutsson şi Thorén. Le explică despre ce era vorba şi le spuse cum trebuiau să procedeze.

— Nicio problemă, în ceea ce mă priveşte, zise Knutsson.

— Mai bine, să nu trebuiască să citim în ziare despre fiecare mişcare pe care o facem, zise Thorén.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Bäckström.

În sfârşit se întâmplă ceva, se gândi.

— N-are cum s-o fi şters deja, spuse Knutsson. Mă rog, dacă e el, vreau să zic.

— Probabil că nu-i acasă şi nu răspunde la telefon, explică Thorén. N-avem cum să-l scoatem de tot din calcul.

— Tocmai de aia mă gândeam c-am putea începe prin a-i verifica telefonul mobil, spuse superiorul său.

Idioţii naibii, se gândi Bäckström.

•

Un şef bun trebuie să se priceapă la împărţirea sarcinilor, se gândi Bäckström şi puse picioarele pe birou de îndată ce rămase singur. Şi trebuie să ia şi decizii. Ca de pildă, să seteze telefonul pe un mesaj automat, s-o şteargă pe furiş la hotel, să bea o bere rece şi să petreacă vreo două ore în compania lui Moş Ene[33]. În cel mai rău caz, dacă ardea sau ceva, colegii lui puteau să-l sune pe telefon. Că până una-alta, el era şeful.

[33] John Blund în orig.

29.

După şedinţa de joi dimineaţă, Bäckström se întoarse mulţumit în cameră ca să se gândească liniştit la sarcinile lui.

Totul părea cât se poate de promiţător. Recoltarea probelor ADN din Växjö şi împrejurimi se derula mai bine decât s-ar fi aşteptat. Se apropiau cu paşi repezi de trei sute de voluntari care lăsaseră deja probe şi poliţia reuşise să taie de pe listă o jumătate dintre ei. Până şi cercetările legate de colegul de facultate al Lindei, Erik „Ronaldo" Löfgren, au început să prindă viteză. Adolfsson îl sunase deja pe Bäckström şi îl informase că el şi colegul von Essen au aflat o grămadă de lucruri interesante, pe care aveau să i le prezinte înainte de sfârşitul programului. Până şi Lolek şi Bolek păreau să fi rezolvat câte ceva.

— Meciul ăla de fotbal l-am dibuit, cred, spuse Knutsson.

— Sper că nu cu cineva de aici din secţie, spuse Bäckström.

— În niciun caz, zise Thorén şi păru aproape şocat.

— Asta ar mai lipsi. Am stat de vorbă cu un expert de-al nostru de la Informaţii, explică Knutsson. Un coleg pe care-l cunoaştem şi în care avem încredere amândoi.

•

Conform colegului de la Departamentul de Informaţii al Brigăzii Naţionale de Criminalistică, Ronaldo, legenda vie în vârstă de doar 25 de ani, se achitase cu cinste de datorie, ca de obicei, în ziua aceea de sâmbătă, 17 mai, când el şi colegii lui de la Real Madrid au jucat în La Liga împotriva duşmanilor vechi, FC Barcelona. În schimb, n-a dat trei goluri, asta în niciun caz. A dat unul singur şi o pasă de gol, iar după meci, telespectatorii de pretutindeni l-au proclamat cel mai bun jucător al partidei, ca de multe ori înainte.

— Dar nu asta era ideea, spuse Knutsson.

— Că ăştia de aici au crezut c-a dat trei goluri, în mod greşit, explică Thorén.

— Dar care-i ideea? întrebă Bäckström.

•

Conform analistului de la Informaţii, care verificase mesajul din agendă, interpretarea cea mai probabilă a cuvintelor „Nume magic?" era că persoana care le-a scris – una la mână – pusese o întrebare – numai că, întrebarea respectivă – doi – trebuia înţeleasă retoric.

— Şi ce dracu' înseamnă asta în limba omenească? se întrebă Bäckström.

— Păi, chestia aia clasică, de pildă. Ştii, Bäckström. Aia cu papa. Are papa o pălărie amuzantă?

— Înţeleg, spuse Bäckström.

Sunt Lolek şi Bolek idioţi? se gândi.

•

Întrebarea retorică nu se referea doar la Ronaldo, cel cunoscut de întreaga lume, sau, în orice caz, de cea interesată de fotbal, ci la toate persoanele cu acelaşi prenume.

— Ce dracu' vrea să spună cu asta? întrebă Bäckström ridicând neputincios braţele. Academicienii ăştia or să bage în mormânt toată poliţia, se gândi el.

— Există cel puţin doi cu numele de Ronaldo, îi explică Knutsson. Fotbalistul Ronaldo, eroul meciului, şi un alt Ronaldo, care a prestat într-un alt domeniu la acelaşi nivel şi care are ceva legătură cu meciul respectiv.

— Aaa, am înţeles, spuse Bäckström. De ce dracu' nu mi-aţi zis aşa din prima? Linda s-a uitat la meciul cu Ronaldo la televizor, în timp ce propriul ei Ronaldo a stat în poalele ei pe canapeaua pe care şedeau împreună. Oare exagerez dacă zic că i-a tras-o de trei ori?

— Da, ne putem exprima şi aşa, spuse Thorén pe un ton placid.

— Conform analistului cu care am vorbit, asta ar fi interpretarea cea mai credibilă. Răspuns afirmativ, deci, zise Knutsson. Chiar dacă poate n-a spus-o chiar cu cuvintele astea.

— Trimiteţi-l la un curs pe dobitoc să înveţe să vorbească cu oamenii normali, zise Bäckström. Şi care dracu' mai e treaba cu mobilul ăla?

— Progresăm, spuse Thorén. Merge înainte.

— Deşi chestiile astea iau timp, desigur, clarifică Knutsson.

— Când? întrebă Bäckström.

— În weekend, răspunse Thorén.

— În cel mai bun caz, mâine, în cel mai rău caz, abia duminică, îl informă Knutsson.

— Ne auzim, spuse Bäckström şi le arătă uşa.

•

Când Bäckström se aşeză în cantina personalului ca să ia prânzul, colega Sandberg se apropie de el şi îl întrebă dacă ar putea să ia loc.

— Sigur, spuse Bäckström şi arătă spre un scaun liber.

În curând o să arate la fel de uzată ca restul hoaştelor de aici, se gândi el.

— Putem să vorbim pe şleau? îl întrebă Sandberg.

— Eu vorbesc numai pe şleau, spuse Bäckström ridicând din umeri.

— OK, atunci, spuse Sandberg şi părea că se pregăteşte să-şi ia avânt.

— Am urechea ciulită, spuse Bäckström. Dar nu aud nimic.

— Eu nu cred în chestia asta cu luatul probelor de la colegi, spuse Sandberg.

— Eu zic că merge trăsnet. Colegii ăia doi pe care i-am împrumutat de la Pază şi Ordine par foarte eficienţi, spuse Bäckström.

— N-am crezut că există oameni ca ei înainte să mă fac poliţist. Am sperat, în orice caz. Acum ştiu că m-am înşelat, din păcate.

Sandberg îi aruncă lui Bäckström o privire serioasă.

— Pentru mine…

— Poliţist nu te faci, o întrerupse Bäckström. Poliţist e ceva ce eşti. Adolfsson şi Essen, ăia sunt poliţişti. Nu-i mai complicat de atât. E vreun coleg pe care-l ai la suflet în mod special? o întrebă el.

Începe să fie amuzant, se gândi.

— Până acum am reuşit să tăiem de pe listă fiecare coleg, spuse Sandberg.

— Da, probabil că se bucură băieţii, spuse Bäckström rânjind.

— Eu, una, n-am obraz să mă duc la colegul Claesson şi să-l rog să ne dea un ADN de bunăvoie. Nu, după cât a avut de îndurat şi având în vedere cum se simte.

Sandberg scutură din cap şi îl privi cu o mină serioasă pe Bäckström.

— Altceva? spuse Bäckström şi aruncă o privire demonstrativă pe ceas.

— Da… păi, tu ce părere ai?

— Că o să se rezolve. O să-l rog pe Adolfsson sau pe careva, spuse Bäckström şi se ridică de la masă.

Ca să ai tu ceva de rumegat, vaco, se gândi el în timp ce-şi lăsă tava pe căruciorul cu vase murdare.

•

— Cum naiba l-ai convins pe moşu' să se lase chestionat? îl întrebă Bäckström pe Rogersson două ore mai târziu în maşină, în drum spre tatăl Lindei.

— L-am sunat şi l-am întrebat dacă putem să dăm o tură până acolo să stăm de vorbă cu el, spuse Rogersson.

— Şi n-a fost nicio problemă?

— Nu, deloc, spuse Rogersson.

•

Audierea tatălui Lindei dură aproximativ două ore. Cei trei au stat în biroul lui aflat la etaj. Bäckström nu scoase aproape nicio vorbă şi îl lăsă pe Rogersson să se ocupe. Se mulţumi să pună câte o întrebare din când în când. Discutară despre interesele Lindei, despre anturajul ei, despre cercul ei de prieteni şi Rogersson l-a întrebat pe tatăl ei dacă exista vreo persoană pe care credea c-ar merita s-o cunoască. Au fost două subiecte pe care le-au

evitat cu grijă. Primul era legat de existența unui jurnal și a unor notițe intime, iar al doilea, de starea sufletească a tatălui.

•

După aproximativ o oră, acesta îi întrebase dacă ar putea să îi servească cu ceva. Cu cafea sau altceva?

— Dacă n-aș fi de serviciu, v-aș fi rugat să-mi aduceți o bere rece, spuse Bäckström și zâmbi vag. Rogersson se mulțumește cu un suc rece pentru că-i șofer.

— Cred că putem rezolva, constată tatăl Lindei, apoi se ridică de pe canapea și deschise un cabinet vechi aflat într-un colț al camerei. Aparențele înșală, adăugă el văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Bäckström.

•

În cabinet se vedeau mai multe sticle și pahare de diferite modele. Și un frigider mic, cu gheață, apă minerală, sucuri și bere.

— Chiar voiam să beau o bere, spuse Henning Wallin. Propun să-mi țineți de urât, domnilor. În cel mai rău caz, va trebui să vă întoarceți pe jos la Växjö. Sau pot să-l rog pe băiat să vă ducă cu mașina.

— Sună bine, spuse Bäckström.

O să treci tu și peste povestea asta, se gândi. Chiar dacă arăți ca un cotor de măr scos pe cur. Chiar dacă ți-ai jumulit jumătate din față când ai încercat să te razi azi-dimineață.

•

— Vi se pare cunoscut individul? întrebă Bäckström și întinse fotografia cu Erik Roland Löfgren spre tatăl Lindei.

E vremea să trecem la subiect, se gândi el.

Tatăl Lindei cercetă fotografia cu atenție. Apoi făcu semn că da.

— E colegul ăla al ei de la școală. Parcă i se zicea Ronaldo.

— O cunoștea bine pe Linda? întrebă Rogersson.

— Nu, nu cred. Mi-ar fi spus dacă era așa. Eu nu l-am întâlnit decât o dată.

Rogersson dădu din cap spre el, semnalându-i să continue.

— A fost pe-aici cândva, în primăvară, pare-mi-se, spuse Henning Wallin. Îmi amintesc că l-am salutat. Dar aveam treabă în oraș, primisem o invitație la cină. Cred că voiau să se uite la un meci de fotbal. Linda are… avea… o grămadă de canale pe televizorul ei.

— Dar vi-l amintiți? întrebă Rogersson.

— Da, spuse Henning Wallin. E genul pe care nu-l uiți prea repede. Cel puțin dacă ești un tată ca mine, adăugă el dintr-un motiv anume. Dar pentru că-mi dau seama unde bateți, vă zic încă de-acum: sunt sigur că Linda n-a avut nicio relație cu el. Restul nu mă interesează.

— Nu vi s-a părut genul iritant sau amenințător sau...? îl întrebă Rogersson.

— Mai degrabă cam linguşitor, constată Henning Wallin. În niciun caz genul pe care voiam să-l am ca ginere, adăugă el, apoi scutură brusc din cap şi-şi apăsă pleoapele cu degetul mare şi cel arătător.

— Nu am de gând să vă întreb cum vă simţiţi, spuse Bäckström. Am avut şi eu un... o persoană foarte apropiată... care a păţit acelaşi lucru ca şi Linda. Aşa că ştiu ce simţiţi.

— Serios?

Tatăl Lindei îl privi surprins pe Bäckström.

— Da, spuse acesta pe un ton sobru. Aşa că nu vă bat capul cu întrebări de genul ăsta. E în regulă, putem să continuăm?

— Da, spuse Henning Wallin. E în regulă. Ah, înainte să uit. M-am oferit să-l răsplătesc pe cel care îl găseşte pe criminal. Credeţi că v-ar ajuta cu ceva?

— Nu, spuse Bäckström.

— De ce? întrebă tatăl Lindei.

— Pentru că ştiu c-o să-l prindem oricum, spuse Bäckström privindu-l cu expresia lui de poliţist capabil.

— Bine, spuse Henning Wallin. Dar dacă o să vi se pară c-aţi avea totuşi nevoie de o recompensă, nu trebuie decât să-mi daţi un telefon.

— Am aici o listă scurtă cu câteva nume, persoane pe care Linda le cunoştea sau cu care s-a întâlnit, spuse Rogersson. E vreunul care vi se pare cunoscut?

Henning Wallin aruncă o privire rapidă peste lista cu persoanele din anturajul Lindei. Nu avu nimic de adăugat faţă de ce ştiau deja şi singurul despre care a făcut comentarii a fost unul dintre vecini, Marian Gross.

— E vecinul ăla, nu-i aşa? spuse Henning Wallin. Îmi amintesc că mi-a povestit ceva Linda despre el. Mi l-a descris ca fiind un moş extrem de libidinos. Cred că s-a mutat acolo după vremea mea.

— Aţi stat acolo? În apartamentul în care a avut loc crima, adică? spuse Rogersson.

— A fost apartamentul meu, spuse Henning Wallin. I l-am cedat mamei Lindei după divorţ. Şi ea l-a transformat în asociaţie de locatari. Pentru ea, banii au fost tot timpul pe primul plan.

— Dar n-aţi locuit niciodată acolo, repetă Rogersson.

— Nu. Una dintre firmele mele suedeze a avut nişte birouri în acea clădire un timp, dar eu abia dacă am pus piciorul în clădire după ce am cumpărat-o. Doar nu credeţi că e el? Gross ăla?

Rogersson ridică din umeri.

— Îi verificăm pe toţi cei despre care credem că trebuie cercetaţi, zise.

— Nu tăiem pe nimeni de pe listă înainte să fim sută la sută siguri, accentuă Bäckström. Iar pe ăla care rămâne pe listă îl băgăm la mititica. Pe viaţă.

— Şi când o să se întâmple asta? întrebă Henning Wallin.

— În curând, spuse Bäckström. Aş putea să mă duc la bu… la toaletă înainte să plecăm? Se pare că treaba aia cu o bere după-masă i-a pus capac poliţistului bătrân, minţi el.

— Puteţi folosi baia mea, spuse Henning Wallin. Prima uşă de pe stânga.

— Cred că am terminat, spuse Rogersson, după ce Bäckström dispăru ca să se uşureze. Nu v-aţi mai adus aminte de nimic nou? Aţi vrea să mai adăugaţi ceva?

— Prindeţi-l pe descreieratul care a făcut asta. De restul mă ocup eu.

— Ne străduim, spuse Rogersson.

•

— Nu eşti prea beat ca să conduci? îl întrebă Bäckström pe Rogersson un sfert de oră mai târziu, în drum spre Växjö.

— Nu, spuse Rogersson. De obicei nu mă îmbăt de la o bere. Dar ca să schimb subiectul: nu ştiam c-ai avut o fată care a murit strangulată.

— N-am spus asta, replică Bäckström. Am zis „o persoană foarte apropiată".

— Dacă te referi la Egon, să ştii că nu eu l-am strangulat. Părea că s-a înecat. În plus, credeam că era un peştişor de aur.

— Mă referem la Gunilla, spuse Bäckström.

Eu îmi mănânc şosetele dacă nu ăsta l-a omorât pe Egon, se gândi. Atunci, de ce tot vorbeşte despre el?

— Cine dracu' e Gunilla? spuse Rogersson iritat.

— Ei, ştii, Gunilla. Din cazul Gunilla, îi explică Bäckström. A murit strangulată, din câte ştiu.

— Dar de ce dracu'… aia era o curvă, spuse Rogersson.

— Da', dar o tipă tare veselă şi cumsecade, spuse Bäckström. M-am întâlnit cu ea de câteva ori când făcea trotuarul, cât mai era sănătoasă, biata femeie. Oricum, tatăl Lindei a pus botul. N-ai văzut cum s-a luminat la faţă când a auzit că mai are un frate de suferinţă? Auzi, mai avem pe aici vreo pungă din aia pentru probe?

— În maşina asta găseşti de toate, spuse Rogersson. Vezi în torpedo, adăugă el.

— Buuun, constată Bäckström, care apucase deja să scoată de acolo o pungă de nailon, după care pescui anevoios din buzunar o batistă de hârtie pătată cu sânge.

— Deci de asta te-ai dus tu la budă, constată Rogersson.

— Da, n-aveam nevoie să mă ușurez, spuse Bäckström plin de el. Tăticul a aruncat-o în coșul de gunoi din baie.

— Știi ceva, Bäckström? Tu nu ești normal. O să vezi tu că într-o zi o să vină dracul după tine. Și o să te ia personal cu coasa.

Rogersson dădu din cap emfatic.

30.

Adolfsson şi von Essen erau deja în biroul lui Bäckström şi îl aşteptau când acesta se întoarse la sediul poliţiei. Adolfsson se ridică în trombă de pe scaun, imediat ce Bäckström intră pe uşă. Amicul lui se rezumă la o întoarcere politicoasă a trunchiului şi a capului ca să marcheze o atitudine în general prietenoasă.

— Sperăm că ne scuzaţi c-am intrat şi ne-am aşezat, şefu', zise Adolfsson. Nu voiam să stăm pe coridor să atragem priviri.

— Stai jos, Adolf, stai jos, spuse Bäckström bine dispus şi se aşeză şi el, răsuflând zgomotos, şi puse picioarele pe masă.

Puştiul ăsta o să ajungă departe, se gândi.

Erik Roland Löfgren fusese audiat încă de vineri seara, ziua în care Linda a fost omorâtă. Audierea a avut loc prin telefon şi cea care îl sunase pe mobilul lui fu inspectorul Anna Sandberg. Conform raportului, audierea a durat în jur de douăzeci de minute. Aceasta s-a rezumat la trei întrebări legate între ele şi, având în vedere că reprezenta doar un rezumat al discuţiei, raportul se întindea doar pe două pagini.

•

„Löfgren susţine că el şi Linda sunt colegi de grupă la Academia de Poliţie din Växjö, dar că nu îşi petrec şi timpul liber împreună. De cele câteva ori când s-au întâlnit în afara şcolii, aceştia au participat la diverse activităţi sociale iniţiate de şcoală, ori s-au întâlnit întâmplător la restaurante şi alte localuri din Växjö…"

•

„Mai departe, Löfgren afirmă că, deşi nu a cunoscut-o îndeaproape pe Linda, aceasta i s-a părut o fată veselă şi de treabă, pasionată de sport şi o colegă apreciată de toţi cei din grupa lor. Din câte ştie, victima n-a fost împreună cu niciun coleg de facultate sau cu vreun alt cunoscut de-al lui. Conform spuselor lui Löfgren, aceasta îşi petrecea timpul liber mai mult cu prietenele ei…"

•

„În ceea ce priveşte seara cu pricina de la Hotelul Municipal, Löfgren afirmă, printre altele, că a ajuns la local pe la ora 22:00, joi seara, împreună cu doi amici de la Academia de Poliţie, şi a părăsit localul pe la 03:45, vineri dimineaţa. După aceea, s-a dus acasă pe jos şi s-a culcat, deoarece le-a promis părinţilor lui că o să-i viziteze la casa lor de vacanţă de pe Öland, la

sfârşitul săptămânii în curs, şi voia să se odihnească pentru a se putea deplasa până acolo cu maşina. Cât timp a fost la Hotelul Municipal, Löfgren a văzut-o de mai multe ori pe Linda, dar cei doi doar s-au salutat, având în vedere că Löfgren stătea cu prietenii lui. Erau mulţi clienţi în local, dar Löfgren susţine că nu a observat nimic ieşit din comun în seara aceea. În rest, voia doar să spună că e şocat de ceea ce i s-a întâmplat colegei sale de facultate".

•

— Da, cam asta ar fi pe scurt declaraţia lui, spuse von Essen şi dădu din cap spre Bäckström.

— Şi mai există şi o anexă, spuse Adolfsson.

— Ajung şi acolo imediat, spuse von Essen şi dădu din cap liniştit. Colega Sandberg care l-a chestionat a adăugat şi un apendice la raport. Scrie aşa… citez… „subsemnata s-a aflat în acelaşi club de noapte al Hotelului Municipal în seara cu pricina… lucru semnalat oral conducătorului investigaţiei preliminare, dl comisar criminalist Bengt Olsson, la ora 13:15 azi… confirm că Löfgren a intrat în vorbă cu mine şi cu prietenii mei în seara aceea, că şi-a luat rămas-bun cu câteva minute înainte de ora 04:00 dimineaţa şi mi-a spus că se duce acasă pentru a dormi, deoarece urma să se trezească devreme în ziua următoare. Conform spuselor lui, intenţiona să-şi viziteze părinţii în weekend, la casa lor de vacanţă. L-am mai întâlnit pe Löfgren cu ocazia unei prelegeri despre violenţa în familie pe care am ţinut-o la Academia de Poliţie… Certific… Ofiţer de serviciu… Inspector Anna Sandberg".

•

— Şi ce părere avem despre treaba asta? îi întrebă Bäckström aruncându-le o privire vicleană.

— Păi, aia că n-o cunoştea bine pe Linda e o minciună, din păcate, constată Adolfsson.

— Dragă frate, spuse von Essen şi-l bătu uşor pe braţ. Nu poţi să le ai pe toate şi, dacă pierzi una, mai stau o mie la coadă, adăugă el pe un ton consolator. Adolf aici de faţă era puţin cam leşinat după victima noastră, explică von Essen. A flirtat cu ea de câteva ori cât timp a lucrat la recepţie.

— Ahaaa, chicoti Bäckström. Poate ar trebui să luăm o probă şi de la tine, Adolf?

— De detaliul ăsta m-am ocupat deja cu Enoksson, spuse Adolfsson, de data asta, destul de abrupt.

— De ce? îl întrebă curios Bäckström.

Chiar, de ce? se gândi.

— Păi, pentru că eu am găsit-o. Am fost la locul crimei şi m-am plimbat pe acolo. Mă rog, n-am stat să salivez peste ea, dar am atins-o ca să văd dacă e

moartă, spuse Adolfsson. În plus, eu i-am sugerat lui Enok să-mi bage beţişorul în gură. Voluntar.

— Şi el s-a conformat, zâmbi Bäckström.

— Da, spuse Adolfsson.

— Deştept băiat, constată Bäckström. Dar hai să ne întoarcem la oile noastre. Cât de bine o cunoştea, de fapt, micul Ronaldo pe victima noastră?

— Din câte le-a povestit amicilor lui, se pare că s-a culcat cu ea, spuse Adolfsson. Din păcate, e adevărat. Şefu' vrea şi detalii?

— Am înţeles, spuse Bäckström. Ei, lasă detaliile. Muierile astea nu-s normale, nu vezi? O altă chestie, apropo de muieri. Colega noastră, Sandberg. Ce părere aveţi despre ea?

— Nu-i printre preferatele mele, spuse Adolfsson. Şi nu e nici colega mea, dacă e să fiu mai exact. E căsătorită cu un poliţist – aş prefera să nu zic ce cred despre el. Lucrează la NäPo, în Kalmar, aşa că ne putem aştepta la ce-i mai rău.

— Suntem mai rezervaţi faţă de colega Sandberg, pentru că odată ne-a reclamat pentru abuz în serviciu, pe amândoi, constată von Essen. Cică am maltratat-o pe una dintre protejatele ei cu ocazia unei arestări. Primăvara, cândva.

— Păi, de ce, ce-a făcut? întrebă Bäckström.

— A încercat să-l muşte de gât pe baron când am vrut s-o băgăm în maşină, şi, având în vedere că are SIDA, m-am gândit c-ar fi mai bine să-i pun coş la gură, spuse Adolfsson.

— Nu ştiam că aveţi coşuri de gură în maşini, spuse Bäckström. Sună practic.

— Mi-am scos geaca şi i-am înfăşurat-o pe cap, spuse Adolfsson. Nici măcar trădătorii de la Reclamaţii Interne n-au avut de comentat.

— Uitaţi cum facem, şi să nu aflu că vorbiţi cu careva din afară, spuse Bäckström.

Apoi îşi dădu jos picioarele de pe birou şi se aplecă înainte ca să sublinieze ce avea de zis.

31.

Skåne, sâmbătă, 19 iulie – duminică, 20 iulie

Șeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică zburase la Skåne încă de la începutul săptămânii ca să conducă personal vânătoarea după cel mai periculos criminal al ţării. Maniacul de la Dalby, ucigaş în masă şi, în lumea în care erau obligaţi să trăiască cei de seama lui Nylander, probabil şi ucigaş în serie. Ca să fie cât mai aproape de locul în care se efectuau căutările, adică Dalby şi împrejurimile sale, unde îşi trimisese trupele de intervenţie rapidă, Nylander se cază la Grand Hotel din Lund.

Aici, personalul avu proasta inspiraţie să încerce să-i pună în cârcă apartamentul „Fritiof Nilsson Piraten”[34], dar după ce le explică motivul vizitei sale, aceştia îl schimbară cu o cameră dublă obişnuită, cu baie proprie. Civili imbecili care nu deosebesc o situaţie de urgenţă de una normală, se gândi Nylander.

Din păcate, însă, în seara de sâmbătă, în camera lui avu loc un mic incident.

Nylander era obosit după cele peste cincisprezece ore pe teren, canicula fusese greu de suportat şi nici cu aprovizionarea nu prea se descurcaseră. Înainte de culcare, când şi-a descărcat, sau, cel mai probabil, încărcat, arma din dotare (detaliile exacte au rămas un mister), Nylander a tras din greşeală un foc şi a nimerit oglinda din baie. Dar fiindcă nu părea să fi produs nicio pagubă serioasă, Nylander s-a spălat pe dinţi, a luat pistolul şi l-a pus sub pernă, unde îl păstra de obicei când nu dormea acasă, fiind plecat cu treburi poliţieneşti. Apoi s-a cuibărit sub pătură şi era cât pe-aci să adoarmă, când l-au trezit nişte bubuituri puternice în uşă.

În mod nefericit, glonţul rătăcit nimerise televizorul din camera de alături. Vecinul lui cu o predispoziţie isterică se duse la recepţie, ţipând ca un apucat, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri cu răţoiul Donald. Personalul hotelului sună imediat la poliţie şi spuse că „se aud împuşcături violente din camera şefului Brigăzii Naţionale de Criminalistică”. Prima maşină de patrulă a poliţiei din Lund sosi în nici două minute şi, de dragul siguranţei, plecase într-acolo şi un echipaj din Malmö.

[34] Scriitor din Skåne, provincie care a jucat un rol important în romanele şi povestirile lui.

După asta, situaţia scăpă de tot de sub control. Deşi Nylander le explică liniştit şi sistematic ce s-a întâmplat de fapt şi chiar le recomandă să se întoarcă la treburile lor, nimeni nu-l băgă în seamă. Colegii locali, nişte neprofesionişti, nu fură capabili să rezolve situaţia. În schimb, îi confiscară arma din dotare şi îl târâră până la sediul poliţiei din Lund, ca să-l audieze, cu toate că era miezul nopţii. În sfârşit, după audiere, l-au dus înapoi la hotel.

— Din păcate, va trebui să vă reclam pentru asta, spuse Nylander holbându-se la şeful pichetului, după ce îl lăsară în faţa hotelului.

— N-aveţi decât, îl aprobă şeful pichetului cu un accent de Skåne strident. Atâta timp cât îmi promiteţi să vă ţineţi mâinile pe pătură.

•

Maniacul pe care îl căutară fu găsit în dimineaţa următoare. Zăcea într-un adăpost obişnuit pentru pescari în apropierea localităţii Åhus şi fusese descoperit de proprietarul adăpostului, şi nu de echipa de intervenţii rapide, probabil pentru că făptaşul se afla într-o cu totul altă zonă decât cea în care se efectuau căutările. Judecând după miros şi după cantitatea larvelor din jurul lui, părea să fi zăcut acolo mai multe zile.

— Se pare că dobitocul şi-a băgat ţeava în gură şi a apăsat pe trăgaci, îi rezumă şeful unităţii lui Nylander.

— Vezi să i se ia probe şi să-i anunţaţi şi pe colegii din Växjö, spuse Nylander.

Nişte ţărănoi, se gândi el. Aici trebuie să faci singur totul.

32.

Växjö, duminică, 20 iulie

Duminică seara târziu, Knutsson şi Thorén bătură la uşa lui Bäckström la hotel. Colegii din Stockholm terminaseră cu verificarea telefonului mobil al lui Erik Roland Löfgren.

— Să nu-mi zici c-au lucrat în weekend, spuse Bäckström surprins.

— Probabil că vor să adune nişte ore suplimentare şi ei, ca noi toţi, răspunse Knutsson.

— S-a cărat sau mai e acolo? întrebă Bäckström.

Sper că s-a cărat dobitocul, se gândi el şi simţi brusc vibraţiile bine-cunoscute.

— Judecând după telefoane, se pare că-i tot pe Öland de pe la mijlocul săptămânii, spuse Thorén. Înainte de asta, se pare c-a fost aici, în Växjö.

— Ultimele semnale au fost percepute de antena din Mörbylånga, explică Knutsson. Părinţii lui au o casă de vacanţă prin zonă şi probabil că e acolo şi acum, stă cu burta la soare.

— Aşa, şi? Aţi aflat ceva interesant? întrebă Bäckström.

Idioţii, se gândi. Ce nevoie să aibă unul ca Löfgren să stea la soare?

— Cred că da, spuse Thorén extrem de încântat.

— Aşa se pare, zise Knutsson zâmbind pe sub mustaţă.

— Da? Ce? întrebă Bäckström. Sau e secret?

— Colega Sandberg pare să-l fi sunat de vreo mie de ori, constată Thorén. Prima oară în ziua uciderii Lindei.

— Da, spuse Bäckström oftând. Ceea ce nu-i deloc ciudat, având în vedere că ea l-a chestionat la telefon.

Cretini cu acte, îşi spuse el.

— Aşa ne-am gândit şi noi iniţial, zise Thorén.

— Doar că apoi am început să cugetăm mai bine, explică Knutsson.

— Serios? spuse Bäckström iritat.

Ăştia cine se cred?

Conform raportului întocmit şi semnat de colega Sandberg, aceasta l-a chestionat la telefon pe aspirantul Roland Löfgren vineri, 4 iulie, între orele 19:15 şi 19:35.

— Îl sună pe mobil. Cel mai probabil, de la biroul ei din secţie, pentru că legătura se face prin centrală, spuse Thorén.

— Bine, am înţeles, că nu-s retardat, spuse Bäckström. Şi care-i problema?

— Una la mână, convorbirea durează cam puţin, spuse Knutsson şi îi aruncă o privire şireată lui Bäckström. Doar patru minute. Se termină la 19:19.

— Şi ce dacă? spuse Bäckström. Probabil că a rugat-o să-l sune pe telefonul fix. O fi avut acoperire proastă, i s-a terminat bateria, ce ştiu eu?

Cât de cretin tre' să fii, se gândi el.

— I-aţi verificat şi fixul? îi întrebă.

— Urmează, spuse Thorén. E un abonament obişnuit făcut la Telia, telefonul e în camera lui de cămin. Dintr-o vilă mare de pe Doktorsgatan din centrul oraşului. Proprietarul e un medic cu cabinet particular de aici, din Växjö. Probabil vreun vechi coleg de-al lui taică-su, dar abonamentul e trecut pe numele tatălui, nu pe al lui, aşa că-i puţin mai complicat cu autorizaţia.

— Păi, n-au decât s-o rezolve, zise Bäckström. Şi cealaltă problemă care e?

— Pe scurt, ca să rezum, spuse Knutsson…

Pe scurt, problema era următoarea. Cineva îl sunase din nou pe Löfgren pe mobil la 19:20 prin centrala secţiei, fără ca acesta să răspundă. Au mai fost înregistrate cinci apeluri de la acelaşi număr, dar de fiecare dată a răspuns căsuţa vocală, judecând după durata apelurilor. Ultimul apel a fost înregistrat la scurt timp după miezul nopţii. După următoarele cincisprezece zile, numărul de mobil al lui Löfgren a mai fost apelat de zece ori de la centrala sediului poliţiei. Löfgren nu răspunsese la niciunul.

Şi de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, colega Sandberg l-a mai sunat de cinci ori de pe mobilul ei de serviciu, însă nici de data aceea n-a reuşit să dea de el. Apoi l-a mai sunat o singură dată de pe mobilul ei privat.

— Asta se întâmpla joi după-amiază, imediat după prânz, spuse Knutsson. De data asta se pare c-au reuşit să vorbească. Convorbirea a durat nouă minute.

— Cam dubios, constată Bäckström.

Ce dracului o fi învârtind? Nu la ora aia m-a atacat la cantină? se gândi.

— Da, chiar că-i ciudat, îl aprobă Thorén.

— Aproape misterios, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse Knutsson.

— Noaptea e un sfetnic bun, spuse Bäckström.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi el.

— Încă o chestie, zise Bäckström înainte ca aceştia să apuce să dispară pe uşă. Nu suflaţi nicio vorbă nimănui.

— Bineînţeles, spuse Knutsson.

— *Very hush hush*, îi cântă în strună Thorén şi făcu semn cu ochiul drept, ducând un deget la gură.

— Ce? spuse Bäckström.

Te pomeneşti că-s şi francmasoni, se gândi.

— *Very hush hush*, şşşşt, adică, tălmăci Knutsson. Ca în filmul ăla despre colegii din Los Angeles din anii cincizeci. *L.A. Confidenţial*.

— E unul care zice *very hush hush* tot timpul, explică Thorén. Tare filmu'. Bazat pe un roman de James Ellroy. Ar trebui să te duci să-l vezi şi tu, Bäckström. Pe bune.

•

Nu exista nicio altă explicaţie. Sunt poponari, sută la mie, se gândi Bäckström înainte să adoarmă. Numai poponarii se mai duceau la cinematograf după ce s-au inventat televizorul şi video playerul. Poponarii şi muierile, bineînţeles. Nici măcar copiii nu se mai duc la cinematograf, se gândi Bäckström, dar, în clipa aceea, fu învins de Moş Ene pentru că, atunci când se trezi, era deja lumină şi acelaşi soare nemilos începu să pătrundă prin crăpătura dintre perdele.

Azi fierb săpun din nenorocit, se gândi Bäckström în timp ce stătea sub duş şi lăsă apa rece să-i trezească simţurile, înaintea unei noi zile din viaţa lui de criminalist.

33.

Växjö, luni, 21 iulie – duminică, 27 iulie

Mai nou, comisarul Jan Lewin începuse să citească *Smålandsposten*. Un ziar tot trebuia să citească dacă voia să fie la curent cu punctul de vedere al jurnaliştilor asupra lumii, în general, şi al cazului Linda Wallin, în particular.

Subiectul cel din urmă domina ştirile chiar şi în cel mai important ziar local, dar jurnaliştii de aici se abţineau de la speculaţii şi articolele lor păreau mult mai echilibrate şi erau scrise cu mai mult tact. Cu toate că, datorită legăturii lor cu Växjö şi cu locuitorii lui, ar fi trebuit să fie mai afectaţi de tragedia pe care o trăia familia Lindei decât reporterii de la ziarele mari din capitală.

Dar ziarele locale mai aveau spaţiu şi pentru altceva. Pentru puţină consolare în toată răutatea aceea omenească, exemplul cel mai bun în dimineaţa aceea de luni fiind un articol despre cea mai mare căpşună a lumii, care împărţea aceeaşi primă pagină cu ultimele noutăţi despre cazul Linda.

Ziarul publicase şi o fotografie cu căpşuna. Cutia de chibrituri clasică era şi ea prezentă ca referinţă, drept care cititorul putea trage concluzia că fructul în sine era mare cât o conopidă nedezvoltată sau un pumn de bărbat. Ziarul publica un interviu mai lung cu omul responsabil de această minune a grădinăritului, Svante Forslund, în vârstă de 72 de ani, şi unul mai scurt cu soţia lui, Vera, de 71 de ani.

Svante Forslund fusese profesor de biologie şi chimie la un liceu din Växjö, dar se pensionase de aproape zece ani. Locuia împreună cu soţia lui în ceea ce fusese cândva casa lor de vacanţă, aflată în apropierea localităţii Alvesta. Pasiunea principală a soţilor Forslund era grădinăritul. Deţineau un lot de aproape un hectar, cultivat cu plante menite să servească oamenilor drept hrană sau doar ca decor. Aveau acolo flori, ierburi pe care le foloseau drept condiment, plante medicinale, fructe şi tot felul de legume, cartofi, tot soiul de rădăcinoase şi alte legume sănătoase. Şi, desigur, şi câţiva stupi cu albine pentru a garanta polenizarea paradisului lor privat. Şi nu în ultimul rând, soţii Forslund aveau şi câteva variante de Fragária ananássa, căpşunele constituind cea mai mare pasiune a vieţii lui Svante Forslund.

Căpşuna cu pricina era un hibrid american obţinut recent, Fragária monstrum americanum, căpşuna-monstru americană. Forslund observase

exemplarul respectiv încă din săptămâna de după Midsummer, căpşuna cu pricina fiind atunci deja mult mai mare decât celelalte din strat.

Forslund a decis să înceapă imediat un program special de îngrijire. Îndepărtă toate celelalte căpşune de pe plantă, pentru eliminarea concurenţei pentru nutrienţi, apoi luă măsuri speciale de udare şi de fertilizare, iar planta fu protejată de insecte, larve, păsări, iepuri de câmp şi căprioare. Paisprezece zile mai târziu, când Forslund a crezut că fructul a atins greutatea optimă, acesta a fost cules şi fotografiat şi publicat în ziar.

Pe lângă importanţa sa horticolă, Svante Forslund vedea şi un potenţial economic imens în căpşuna lui uriaşă. Cultivarea căpşunelor în Suedia se efectua în prezent pe 2 350 de hectare şi, conform părerii lui Forslund, în doar câţiva ani, recolta ar fi putut fi îmbunătăţită cu aproape patru sute la sută printr-o investiţie sistematică în căpşunele lui uriaşe din SUA. Pe aceeaşi suprafaţă şi cu costuri nesemnificativ ridicate pentru irigare şi fertilizare faţă de cele actuale.

•

Soţia lui, Vera, îşi exprimase şi ea punctul de vedere, însă nu părea deloc la fel de entuziasmată. Pe scurt, credea că fructul uriaş al bărbatului ei era apos şi lipsit de gust, şi, apelând la o formulare mai simplă, declară că nici prin gând nu i-ar trece s-o folosească în vreo reţetă. În lumea Verei Forslund, o căpşună adevărată trebuia să aibă gustul din copilărie. Preferata ei era o variantă locală, care dădea fructe destul de mici, de un roşu-închis, cu pulpa tare, foarte dulci şi cu un gust plăcut de fragi de pădure. Plantele le moştenise de la părinţii ei şi, deşi soţul ei era un Carl von Linné al zilelor noastre, nici măcar el nu reuşise să stabilească originea lor. În orice caz, acestea constituiau ingredientul principal din renumitul ei tort cu căpşune cu care îi servea pe copiii, nepoţii şi prietenii ei în fiecare vară.

•

Un tort de vară simplu pe care cititorii ziarului puteau să-l prepare singuri dacă urmăreau reţeta: două-trei blaturi de pandişpan tăiate subţire, câteva picături din lichiorul ei de căpşune făcut în casă, mult gem făcut din aceleaşi căpşune, un strat gros de frişcă şi, de jur-împrejur, un rând de căpşune feliate subţire, iar în mijloc, un exemplar frumos şi întreg din aceeaşi specie care să încoroneze creaţia.

•

Sună simplu şi delicios. Cam la fel ca torturile cu care îl răsfăţa mama lui când era copil, se gândi Lewin, care se hotărî să decupeze articolul şi să-l lipească în carneţelul lui cu însemnări despre vizita de la Växjö.

34.

Colectarea probelor ADN oferite voluntar în Växjö şi împrejurimi părea să se fi transformat într-un adevărat succes. Poliţia se apropia cu paşi repezi de cifra de patru sute. SKL apelase la resurse speciale pentru cazul Linda şi aproape jumătate dintre probele analizate puteau fi tăiate deja de pe listă.

— Şi cu colegii şi viitorii colegi cum mai merge? întrebă Olsson, fără vreun motiv evident.

— Bine, spuse Knutsson şi se uită peste hârtiile lui. Am primit opt probe. Toate oferite voluntar. Pe primii patru i-am şi şters deja de pe listă. Ne-au mai rămas doi.

— Da, de unul am promis că mă ocup eu, aşa că mai durează puţin, interveni Olsson. Nu vă faceţi griji. Mă ocup eu, adăugă el din nou.

— Aşa, şi mai avem un cadet, constată Knutsson. Ia să vedem, spuse şi se prefăcu că se uită peste hârtiile lui. Coleg de grupă cu Linda, a fost în acelaşi club ca şi ea în noaptea respectivă. Erik Roland Löfgren pe numele lui, conform registrului Academiei.

— Pe el îl tot vânez la telefon. L-am sunat de o sută de ori, spuse Sandberg.

— Şi cum merge? întrebă Bäckström.

Şi spune-ne şi ce dracu' învârţi, îşi spuse în gând.

— E vară şi vacanţă, nu cred că-i mai complicat de atât. Oricum, am reuşit să dau de el săptămâna trecută, zise Sandberg. Era la părinţii lui, în casa lor de vacanţă de pe Öland, dar mi-a promis că ne sună de îndată ce se întoarce în Växjö.

— Câtă generozitate, mârâi Bäckström. Şi când am putea să ne întâlnim cu dumnealui? Când începe şcoala, la toamnă, sau cum? Cel mai uşor ar fi să-i rog pe colegii din Kalmar să dea o tură până acolo şi să-i ia nişte probe.

— Promit că-l mai sun, spuse Sandberg. Serios. Să nu uităm că vrem să se ofere, totuşi, voluntar. Nu e ca şi când l-am suspecta pe bune, adică.

— Vezi să rezolvi treaba asta, spuse Bäckström. Explică-i regulile studentului nostru. Altfel mă duc chiar eu după el. Doar că n-o să mai fie vorba de beţişoare de urechi, ci mai degrabă de probe de sânge.

— Se rezolvă sigur, spuse Olsson. O să se rezolve. Hai să nu ne agităm pentru un detaliu nesemnificativ.

— Dar nu mă agit deloc, spuse Bäckström. Lămuriţi-l pe dobitoc că nu-i cazul să se comporte ca un derbedeu de pe stradă suspect. Mă rog, dacă el

chiar vrea să se facă polițist. E doar o sugestie prietenească și, dacă nu mai aveți nimic de discutat, roiu', că am treabă. O grămadă chiar, spuse Bäckström și se ridică de la masă.

•

După-amiază, Olsson îl rugă pe Bäckström să-i acorde câteva minute.

— Aș putea să schimb două vorbe cu tine, Bäckström? întrebă Olsson. Aș avea nevoie de un sfat bun de la un coleg cu experiență.

Flutură-Puță, se gândi Bäckström. L-ai rugat să-și bage bețișorul în gură, dar amărâtul s-a spânzurat în pod și acum vrei să plângi pe umărul lu' nentu' Bäckström.

•

Problema se dovedi a fi cu totul alta. În Växjö domnea o neliniște generală după uciderea Lindei, mai ales în rândul femeilor tinere și, privit dintr-o perspectivă socială, cazul Linda scăzuse simțitor calitatea vieții pentru o categorie însemnată.

— Să mai îndrăznească să iasă și să se distreze, fără să se teamă tot timpul de un eventual atac? trase concluzia Olsson.

— Interesantă întrebare, spuse Bäckström.

Chestia asta e mai haioasă decât m-aș fi așteptat, își zise în gând.

— Sunt câțiva ani de când puteam garanta așa ceva, spuse Olsson. Resursele noastre nu mai ajung nici măcar pentru minimul necesar.

La ce v-or trebui resursele alea în gaura asta uitată de Dumnezeu, nu știu, se gândi Bäckström. Pentru mașini parcate ilegal și câini pierduți?

— Da, e de rău, aprobă Bäckström oftând.

— Suntem câțiva care ne-am gândit la niște soluții alternative și să știi că Lo a fost cea care a venit cu ideea, spuse Olsson.

— Te ascult cu maximă atenție, spuse Bäckström și dădu din cap cu o mină serioasă, aplecându-se înainte.

Cloșca noastră dragă, abia aștept, se gândi el.

— Bărbații din Växjö împotriva Violenței Domestice, spuse Olsson. Bărbați normali, cu bun-simț, „concetățeni", concetățeni și frați, adică bărbați și concetățeni, ca să zic așa, cineva din proiect s-a gândit la formularea asta… concetățeni și frați… bărbați care să se plimbe prin oraș seara și noaptea și să crească siguranța în oraș prin simpla lor prezență. Pot să se ofere să escorteze femei singure, de pildă, în drum spre casă de la vreun local, explică Olsson.

Ce tehnică genială de agățat, se gândi Bäckström. Până și Lo ar fi în stare să păcălească vreun concetățean miop și să-i ofere un număr slăbuț.

— Tu ce părere ai, Bäckström? repetă Olsson.

— Pare o idee grozavă, spuse Bäckström.

Cât de cretin poți să fii? se gândi.

— Nu crezi că există riscul să fim percepuți ca un fel de gardă civilă? întrebă Olsson dintr-odată neliniștit. Sau, și mai rău, că niște elemente neserioase ar putea să profite de activitatea noastră pentru a-și satisface interesele personale?

— Nu cred să existe un risc prea mare, spuse Bäckström. Cu condiția să-i verificăm îndeaproape pe voluntari.

Și dacă-i ținem departe pe ăia de teapa stimabililor Karlsson Futăciosul și Flutură-Puță, își spuse în gând.

— Serios? întrebă Olsson și păru ușurat și fericit în același timp. N-ai vrea să-ți dezvolți puțin punctul de vedere la ședința următoare cu micul nostru grup implicat în proiect?

— Bineînțeles, poți conta pe mine. Asta ar mai lipsi, să nu merg, spuse Bäckström. Asta, dacă într-adevăr credeți că pot să contribui cu ceva, adăugă el timid.

Abia aștept, se gândi.

•

Adolfsson și von Essen continuară cercetările legate de aspirantul Löfgren și în weekend, fără să se abată de la curs. În jurul lui Löfgren începuseră să se adune mai multe detalii supărătoare. Conform celor spuse chiar de el câtorva colegi de grupă, acesta întreținuse relații sexuale cu Linda din primăvară și până la sfârșitul semestrului din mijlocul lui iunie.

Dar, fiind un tânăr care punea mare preț pe propria libertate, Löfgren hotărâse să pună punct relației secrete. Conform spuselor sale, Linda devenise prea atașată de el și se aștepta la prea multe, ceea ce nu mai era deloc pe gustul lui. Nimic dramatic, sub nicio formă, declarase el. Îi explicase doar că, pe viitor, trebuia să se mulțumească cu un loc în șirul lung de femei care îi stăteau la dispoziție. Cum reacționase Linda la asta nu se știa. Părea să nu le fi povestit nimic prietenelor ei și nu-și făcuse nici vreun prieten sau vreun amant nou.

— Deci declarația aia din raportul lui Sandberg e o minciună, să înțeleg, spuse Bäckström.

— Așa este, spuse Adolfsson și scutură din cap. Și e clar că nu-s nici laudele obișnuite. Băiatul a trecut ca buldozerul prin femeile din orașul ăsta. Am stat de vorbă cu câteva. Pare că a luat la rând jumătate din Småland, constată Adolfsson și oftă adânc după ultima replică.

— Ultima lui parteneră de sex, spuse von Essen. Nu e ăsta, de obicei, un indiciu clar, apropo de identitatea făptașului?

— Foarte bine! izbucni Bäckström. E mai bine decât bine, e tare ca piatra, îi asigură el.

Nu-i chiar prost poponarul ăsta aristocrat, se gândi Bäckström.

— Bună treabă, băieți, zise Bäckström. Poate nu-i mai complicat de atât. Dacă avem și baftă. Și ce-au zis muierile alea? Le ia la palme de obicei?

— Mirosul bine cunoscut de piele, latex și ham, spuse von Essen, deși și el era născut și crescut în peisajul rural din Småland. Nu. Oamenii din orașul ăsta au alte interese. Se pare că de regulă apare la locul faptei cu echipamentul necesar, ca să zic așa.

•

Löfgren era tânăr, bine făcut, antrenat, șarmant și arăta foarte bine. Și, în ciuda celor douăzeci și cinci de ani ai săi, părea să aibă o experiență considerabilă și un talent remarcabil în domeniul sexului. Conform sursei feminine cu care au stat de vorbă, acesta era la fel de dotat cum o cerea mitul despre bărbatul de culoare. Ceea ce-l făcea personajul principal al coșmarurilor bărbaților albi.

— Ronaldo e un adevărat Sex Machine, spuse ea, și zâmbi încântată. Dacă vrei să te faci praștie, n-ai să găsești unul mai bun. E mare. Și e supergros.

Exact la fel ca și cu o pușcă de vânătoare ca lumea, se gândise Adolfsson după ce terminase de vorbit cu ea. E nevoie de exercițiu, talent și muniție.

— Cam ca tine, Patrik, adăugă brusc sursa feminină a lui Adolfsson. Dar problema cu tine e că tipele încep să te și placă. Mai știi când voiai să-mi arăți turnul ăla de vânătoare din care ai împușcat primul elan?

— Mai bine nu ne abatem de la subiect, spuse Adolfsson.

Ca să pot să trec pe hârtie ce-am discutat, se gândi el.

•

Sex ciudat? Sex anormal? Kinky? Bondage? Sadism?

— Nu și cu mine, constată sursa lor și ridică din umeri. Normal că eram curioasă când toate prietenele mele vorbeau despre el. Și n-aveam de gând să mă mărit cu el neapărat. Doar sex. La asta se pricepea de minune.

— Dar, na, adăugă ea. Dacă i-aș fi cerut așa ceva, sunt sigură că nu m-ar fi refuzat. În niciun caz. De fapt, nici nu cred c-ar fi trebuit să-l rog. Și-ar fi dat seama el și singur. Doar e vorba de teritoriul lui.

Dar mai mult de atât n-au aflat.

•

— Pun pariu că e un sadic nenorocit, spuse Bäckström înfocat.

Da' las' că aflăm noi în curând, după ce-i cotrobăim puțin prin șifonier, se gândi el. Vibrațiile familiare deveniseră și mai puternice.

•

Bäckström începuse să se acomodeze cu traiul la Hotelul Municipal din Växjö. Durerea cea mare provocată de pierderea lui Egon se domolise neașteptat de repede și în ultimele zile nici nu se mai gândise la el. Camera

lui era curată şi patul făcut când se întorcea de la secţia de poliţie, după o zi de muncă istovitoare. Singurul lucru la care trebuia să se gândească în fiecare dimineaţă era să arunce prosoapele din ziua precedentă pe jos, ca nu cumva să le dea idei ecologiştilor extremişti din personal şi să-i oblige astfel să-i aducă altele curate. Şi-apoi, era timpul să mai lase un morman de haine murdare la spălat şi călcat. De data asta, fără să comită vreo ilegalitate, doar transpirase în ele pe timp de serviciu.

•

Bifă imediat punctele din programul său obişnuit: mai întâi, o bere rece de îndată ce intră în cameră. Apoi, un pui de somn, încă o bere în cameră şi ceva de mâncare. Înainte de culcare şi de întâlnirea cu Moş Ene, o conversaţie educativă cu Rogersson, încă vreo două beri şi eventual o tărie, două, discret. Şi, cireaşa de pe tort, mai nou: obişnuita convorbire telefonică cu reporteriţa lui de la postul de radio local. Ca să-i dea ocazia să se plângă că nu-i acordă niciodată două minute din timpul lui liber, deşi ea i-a promis că n-o să discute cu el probleme de serviciu.

Ca în seara aceasta, de pildă.

— Am cam multe pe cap, spuse Bäckström.

— Tu numai îmi promiţi, oftă Carin.

Sigur a auzit de supersalam, din moment ce insistă atâta, se gândi Bäckström şi în clipa următoare auzi nişte bătăi cunoscute în uşă.

— Trebuie să închid, spuse Bäckström. Am ceva de rezolvat. Ne auzim.

•

Rogersson sosi cu un bax cu şase beri reci şi părea într-o dispoziţie extraordinară.

— Tocmai am vorbit cu colegii de la Stockholm, spuse Rogersson şi rânji cu toată faţa lui suptă şi plină de cicatrice. Mi-au povestit ceva incredibil despre Bărbiuţă. Comisarului Åström cred c-o să-i placă în mod deosebit.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Ai grijă cum vorbeşti, beţivanule, zise în gând.

•

Povestea lui Rogersson conţinea toate adăugirile şi îmbunătăţirile obişnuite pe care le capătă toate istorisirile de îndată ce trec dintr-o gură în alta. Aceasta trecuse prin nenumărate guri în drumul ei dintre oglinda băii Hotelului Grand şi urechile curioase ale lui Rogersson.

— Zici c-a fost masacrul de pe Stureplan, a distrus jumătate din hotel, încheie Rogersson rânjind mulţumit cinci minute mai târziu.

— Şi-o fi prins bărbia în trăgaci când a vrut să-şi cureţe arma, îşi dădu cu părerea Bäckström. Dacă erai tu sau eu, am fi ajuns direct la mititica la colegii de la Malmö.

— Păi, e just? spuse Rogersson, scutură din cap și sorbi și ultimele picături din pahar.

— Doarme cumva Dolly Parton pe burtă? îl aprobă Bäckström.

— Ciudat că n-am văzut nimic în ziar, spuse Rogersson.

— Sunt sigur că se poate aranja, spuse Bäckström și zâmbi și el. O să vorbesc eu cu colegul Åström, poate reușește să abordeze problema cu vreun mâncător de cur de-al nostru mai perspicace.

35.

În dimineaţa următoare, *Smålandsposten* publică un articol mai lung despre o dispută culturală izbucnită în oraş. Jan Lewin se hotărî să-l decupeze imediat şi să-l adauge notiţelor sale de călătorie.

Procurorul-şef şi, mai nou, reprezentantul Creştin-Democraţilor în parlament, Ulf G. Grimtorp, declarase război perspectivei populiste şi imorale care domina, după părerea lui, activitatea culturală promovată de consiliul oraşului Växjö.

Un proiect îl deranjase în mod special. Acesta era dedicat tinerelor imigrante din oraş. Fusese numit „Proiectul bicicleta şi înotul" şi avea ca scop instruirea imigrantelor tinere. Acestea urmau să participe la un curs de trei săptămâni în iunie, scopul fiind să înveţe să meargă cu bicicleta şi să înoate, iar responsabilii proiectului găsiseră chiar şi o şcoală de vară, cu internat undeva la ţară, într-un mediu relaxant, lângă un lac la care aveau acces exclusiv, plus instructori, biciclete şi colaci. Toate cele paisprezece participante au învăţat să meargă cu bicicleta şi să înoate şi au absolvit proba finală cu brio.

Ziarul le intervievase pe trei dintre ele. Acestea declarară în unanimitate că realizările dobândite pe plan fizic le-au ajutat să evolueze şi pe plan intelectual, să se elibereze de cătuşele patriarhale care le limitau libertatea de acţiune şi să dobândească putere, independenţă şi respect de sine, obţinând astfel condiţiile de bază pentru a se putea dedica unor interese şi valori culturale mai tradiţionale.

Funcţionarul din cadrul departamentului cultural al consiliului, Bengt A. Månsson, responsabil pentru proiect şi alte planuri „speciale", îl numise „un succes aproape fără precedent".

— Cei care sunt de părere că astfel de iniţiative nu sunt culturale deloc n-au înţeles ce e cultura, de fapt, constată responsabilul proiectului.

În rest, plănuiau deja un proiect asemănător pentru sezonul de iarnă, în cadrul căruia participantele puteau să înveţe să schieze şi să patineze, proiectul „schiul şi patina".

•

Conform parlamentarului Grimtorp, proiectul cu pricina era o prostie şi nimic mai mult. O scuză proastă, cusută cu aţă albă din partea unor snobi de stânga implicaţi în viaţa culturală, pentru a sta cu burta la soare în compania unor femei tinere pe spezele muncitorilor, plătitori de impozite.

— Două sute de mii de coroane, tună Grimtorp. Ce treabă are asta cu cultura?

Bani care, conform părerii categorice a lui Grimtorp, ar fi trebuit rezervaţi activităţii teatrului de stat din Växjö, orchestrei de cameră locale, bibliotecii şi acţiunilor ei. Ca să nu mai vorbim despre faptul că astfel de proiecte puneau în pericol bursele acordate numeroşilor suflători de sticlă, pictori şi sculptori tineri şi promiţători din Växjö şi împrejurimi.

•

Grimtorp ăsta pare nasol de tot, se gândi Jan Lewin şi, dintr-un motiv anume, îşi aduse aminte de vara aceea cu aproape cincizeci de ani în urmă când şi-a primit prima bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie. Cu siguranţă acelaşi Valiant precum cel din benzile desenate cu Prinţul Valiant. Îl întrebase pe tatăl lui şi acesta îi povestise despre nobilul prinţ şi cavaler Valiant.

Prinţul Valiant trăise cu mulţi ani în urmă. Pe vremea aceea nu existau biciclete. În schimb, Valiant avea un cal. Un armăsar roşu puternic, care părea să fi fost la fel de îndărătnic şi greu de stăpânit ca prima bicicletă a lui Jan Lewin. Calul se numea Arvak, povestise tatăl lui Jan Lewin, fiind botezat după un alt cal pe nume Arvakr din mitologia islandeză, care trăgea soarele pe cer şi avusese cu siguranţă destule de tras în vara aceea în care Jan Lewin a învăţat să meargă cu bicicleta.

Despre asta şi multe altele puteai să citeşti în benzile desenate despre Prinţul Valiant din *Allers Veckotidning*[35]. Jan Lewin şi tatăl lui cotrobăiseră o seară întreagă într-o grămadă de cutii şi cutiuţe din podul şopronului vechi, din casa lor de vacanţă. Găsiră cu siguranţă vreo sută de reviste cu poveşti despre nobilul cavaler Valiant, iar tatăl lui Jan Lewin îi citea din ele înainte de culcare, câte una sau chiar două despre viaţa aventuroasă a prinţului.

Ceva nu era, totuşi, în regulă, se gândi Jan. El avea o bicicletă care se numea Crescent Valiant, botezată după Prinţul Valiant, lucru care fusese confirmat şi de tatăl lui. În schimb, Prinţul Valiant avea un armăsar roşu pe nume Arvak, pentru că pe vremea aceea nu existau biciclete. Şi atunci de ce bicicleta lui roşie nu se numea Arvak Valiant, ci Crescent Valiant? Şi cine era Crescent ăsta?

Poate Crescent era prenumele lui, s-a gândit Jan Lewin. Prinţul Crescent Valiant. În orice caz, avea să-l întrebe pe tatăl lui dimineaţă, pentru că el ştia totul despre toate. Dar apoi adormi şi, din câte îşi amintea acum, după aproape cincizeci de ani, n-a mai avut ocazia să-i pună niciodată întrebarea.

[35] Săptămânalul Tuturor.

În schimb, s-a gândit mult la asta pentru că nu-i era deloc clar, chiar dacă știa o grămadă despre mitologie, în ciuda vârstei lui fragede.

36.

În aceeaşi dimineaţă în care izbucnise dezbaterea culturală din *Smålandsposten*, grupul PC şi-a trimis analiza privitoare la cazul Linda Wallin prin mail, împreună cu profilul făptaşului. În plus, şeful grupului, Per Jönsson, îi anunţă că urma să sosească în Växjö imediat după prânz cu colegii, ca să discute despre concluziile lor cu membrii echipei de investigaţii.

•

Bäckström îşi petrecu dimineaţa citind raportul de douăzeci de pagini, ba oftând, ba gemând. Dar, în ceea ce priveşte crima în sine, cei din grupul PC păreau să-şi fi dat seama de tot ce-ar fi putut să ghicească şi orice poliţist cu creier, şi anume:

Că făptaşul nu pătrunsese în apartament prin efracţie, că o cunoştea pe victimă de mai demult, că actul sexual părea să fi fost iniţiat într-un mod paşnic, cel puţin dacă era să se gândească la ce s-a întâmplat mai târziu. Că totul a început printr-un act sexual consumat pe canapeaua din camera de zi, petrecut cu acordul ambelor părţi. Că aceştia doi s-au mutat apoi în dormitor, unde lucrurile au scăpat de sub control în ceea ce priveşte nivelul violenţei, că făptaşul a sugrumat-o pe victimă după sau în timpul penetrării anale, că s-a dus la duş, s-a masturbat şi s-a spălat, şi că a părăsit apartamentul prin fereastra dormitorului.

Urmau observaţiile de rigoare, cărora niciun detectiv criminalist demn de profesia sa nu le vedea sensul, observaţii care constituiau, de obicei, sursă pentru coşmaruri. Conform acestora, nu era exclus ca Linda să fi uitat să încuie uşa, făptaşul să se fi strecurat în apartament pe furiş sau s-o fi păcălit să-l lase să intre. Sau să-i fi pus cuţitul la gât din prima clipă – cuţitul găsit la faţa locului, de pildă – şi să-i fi scos bijuteriile, ceasul şi hainele şi s-o fi obligat să întreţină raporturi sexuale cu el pe canapeaua din camera de zi şi pe patul din dormitor unde a strangulat-o. În cel mai rău caz, făptaşul putea fi o persoană pe care victima n-o mai întâlnise până atunci.

•

Având în vedere profilul ataşat şi identitatea victimei, această ultimă variantă părea şi cea mai plauzibilă. Conform profilului întocmit, criminalul era un bărbat între douăzeci şi treizeci de ani şi locuia sau locuise în apropierea locului faptei, sau avea vreo legătură cu acesta. Cel mai probabil, locuia singur şi fostele lui relaţii fuseseră complicate, era considerat un

„ciudat” de către cei din jurul lui, îi era greu să întreţină relaţii sociale mai lungi sau să socializeze măcar, era şomer sau muncea ocazional, executând lucrări mai simple.

În plus, era un individ cu grave tulburări psihice. În personalitatea lui se regăseau elemente haotice şi iraţionale. Avea probleme mari legate de relaţiile lui cu femeile. Din cauza unor traume din copilărie, ura femeile fără să fi fost conştient de acest lucru nici el, nici anturajul lui. Şi în niciun caz nu era un sadic obişnuit cu fantezii sexuale complexe.

•

Avea un temperament exploziv. Dacă i se punea cea mai mică piedică, putea să-şi piardă complet controlul şi apela la violenţă extrem de repede. Nişte trăsături care s-au manifestat cu siguranţă şi în trecut, motiv pentru care se afla cu certitudine în registrul poliţiei, fiind încadrat la infractori violenţi sau care avuseseră probleme cu drogurile. Şi, nu în ultimul rând, era o persoană puternică din punct de vedere fizic. Destul de puternică pentru a doborî şi a strangula o femeie de douăzeci de ani care, totuşi, era o poliţistă în devenire, mai bine antrenată decât bărbaţii sau femeile de vârsta ei, şi reuşea să ridice cu douăzeci de kilograme peste propria greutate când se antrena la haltere. În plus, era destul de flexibil ca să poată sări pe un geam aflat la patru metri deasupra pământului.

Exact, şi îşi lasă pantofii pe suportul din hol. Frumos şi ordonat, unul lângă celălalt, şi nu-l vede nimeni când se furişează pe geam, chiar dacă poartă patruzeci şi cinci la pantofi, se gândi Bäckström şi oftă zgomotos.

•

Cu toate acestea, comisarul Per Jönsson părea să-i fi impresionat pe cei mai mulţi din publicul său calificat, după ce-şi încheie prezentarea ce dură aproape o oră şi-i invită să-i pună întrebări.

— Presupun că persoanele din sală au o mulţime de întrebări, spuse Jönsson şi zâmbi adunării. Aşa că, vă rog, nu vă jenaţi. Puteţi să mă întrebaţi orice.

Ce bine, se gândi Bäckström. Atunci ai putea să începi prin a ne explica de ce te-au botezat Pelle Jöns[36] toţi poliţiştii cu creier de la Brigada Naţională.

— Poate aş putea să încep eu dacă n-are nimeni nimic pe suflet, spuse Olsson după o privire rapidă şi autoritară în jurul mesei.

Foarte bine, Olsson, se gândi Bäckström. Întreabă-l pe tâmpit de ce colegii de la Brigada Naţională au botezat grupul PC „Dosarele X”.

[36] Numele unui personaj dintr-un cântec pentru copii care începe astfel: „A fost odată o râmă pe nume Pelle Jöns, se temea de coţofene, se temea de găini”.

— Vreau mai întâi să-ţi mulţumesc pentru timpul acordat, începu Olsson. Şi, mai ales, pentru prezentarea asta extrem de interesantă. Şi eu, şi colegii mei de aici, de la masă, suntem convinşi că analiza voastră o să joace un rol decisiv în munca noastră.

Dar nu şi în munca poliţiştilor adevăraţi, se gândi Bäckström. Că doar n-oi fi ajuns aşa de rău să mă iau după Pelle Jöns şi ideile lui hazardate.

•

— E un detaliu anume care mi-a atras atenţia atunci când am citit raportul vostru, continuă Olsson. Descrierea făptaşului. Nu pot să mă abţin să nu trag concluzia că avem de-a face din nou cu unul dintre tinerii ăia cu înclinări criminale şi un dosar penal încărcat.

— Da, există mai multe dovezi care indică exact asta, îl aprobă Jönsson. Deşi, pe de altă parte, nu e chiar sigur, adăugă el repede.

— Te referi la faptul că Linda i-a dat drumul în casă, spuse Enoksson.

— Da, deşi se mai întâmplă ca oamenii să uite să încuie uşa când ajung acasă, spuse Jönsson. Sau ca victima să fie un om de bună-credinţă şi să-i deschidă cuiva căruia n-ar fi trebuit să-i deschidă.

— Şi, oare, cum am putea să ne dăm seama care-i varianta corectă? spuse Enoksson care părea că gândeşte cu voce tare.

— Am şi eu o întrebare, dacă se poate, zise dintr-odată Adolfsson, deşi stătea cât se putea de departe, în fundul sălii.

— Te rog, spuse Jönsson afişând un zâmbet cât se poate de democratic.

— Mă gândeam la ce-au zis ăia de la SKL. Că ADN-ul criminalului ne-ar sugera că ar fi vorba de unul de-afară, spuse Adolfsson.

— De-afară? spuse Jönsson şi-l privi nedumerit pe interlocutorul său.

— Nu din Småland, adică, explică Adolfsson. O persoană străină, ca să zic aşa.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Jönsson şi păru, brusc, extrem de rezervat. Cred c-ar trebui să fim foarte precauţi cu astfel de ipoteze. Aici este vorba de nişte cercetări care se află într-un… stadiu primar… sau cum să zic, spuse Jönsson, care îşi aduse aminte în ultima secundă de ce-i stătea pe limbă.

— Da, dar profilul se potriveşte perfect cu majoritatea străinilor de aici din oraş, se încăpăţână tânărul Adolfsson. Chiar foarte bine. Întrebaţi-mă pe mine că ştiu, doar lucrez la poliţia de proximitate.

— Nu cred că ne ajută să insistăm pe teoria asta, zise Jönsson. Cum spuneam, eu unul m-aş abţine de la astfel de concluzii. Mai sunt întrebări?

•

Chiar mai multe, pare-se. Întrevederea dură în total trei ore. Trei ore irosite degeaba, se gândi Bäckström când terminară, în sfârşit.

— Zbor plăcut, Pelle, spuse Bäckström, afișându-și cel mai jovial zâmbet când Jönsson își luă rămas-bun de la ei. Și nu uita să-i saluți pe colegii tăi de la Dosare.

— Mersi, Bäckström, dădu scurt din cap Jönsson, fără a părea la fel de amuzat ca și Bäckström.

•

După cină, Bäckström își adună din nou confidenții în camera lui de hotel. Pe Rogersson îl informă deja în prealabil, așa că acesta simțise și el vibrațiile plăcute după ce Bäckström îi împărtăși noutățile. Adolfsson și von Essen fură invitați și ei, având în vedere că munciseră mult și era mai bine să povestească ce-au aflat cu gurile lor. De fapt, ar fi vrut să-i infiltreze și pe Lewin, și pe micuța Svanström, deși știa dinainte ce părere avea să aibă colegul lui.

•

Am avut dreptate sau am avut dreptate? se gândi Bäckström când Lewin îi bătu la ușă cu zece minute mai devreme de ora stabilită, ca să apuce să discute cu el între patru ochi.

— Cu ce te pot ajuta, Lewin? întrebă Bäckström și îi zâmbi amabil musafirului său.

— Nu cred că mă poți ajuta cu ceva, Bäckström, zise Lewin. Am mai spus-o și o spun și-acum. Nu se poate să faci propriile tale investigații în cadrul unei investigații și să le ascunzi totul colegilor tăi.

— De ce, că am văzut că preferi să citești despre chestiile astea în ziare, zise Bäckström.

— De ce vorbești prostii? spuse Lewin. Știi bine că nu-i așa. Le evit la fel de mult ca și tine sau oricine altcineva. Dar dacă e să mă întrebi pe mine și având în vedere ce de oferte avem la dispoziție, să știi că prefer să înghit prostiile alea și să nu mă comport ca tine.

— Știi ceva? spuse Bäckström, zâmbindu-i vesel interlocutorului său. Propun să-i asculți pe Adolfsson și pe amicul lui și ce-au de zis și colegii Knutsson și Thorén înainte să te decizi.

— Mă rog, nu că mi-ar schimba părerea cu ceva, spuse Lewin ridicând din umeri.

— După aia te las pe tine să hotărăști cum să continuăm, zise Bäckström.

— Serios? îl întrebă uimit Lewin.

— Da, cum să nu, zise Bäckström.

Ca să ai de ce să te minunezi, își spuse în gând.

•

Mai întâi, von Essen și Adolfsson le prezentară concluziile cercetărilor lor.

— Tipul e ultimul partener sexual cunoscut al Lindei, dar minte în declarație, constată von Essen. Dacă e să ne luăm după ce zic, și el, și cunoscuții lui, se pare că a părăsit hotelul undeva între trei și jumătate și patru, singur. Dacă a mers repede, înseamnă că a ajuns acasă la ea în cinci minute și n-are niciun alibi pentru noaptea respectivă.

— Pantofii, izmenele? îl întrebă Lewin. Ce-au zis cunoștințele ei de sex feminin?

— Având în vedere că șefii investigației n-au făcut publice astfel de detalii, am zis că-i mai bine să nu întrebăm nimic, spuse Adolfsson. Și oricum, fiecare bărbat suedez poartă lenjerie de genul ăla în perioada asta a anului.

Lewin se mulțumi să dea din cap.

•

Apoi Knutsson și Thorén le-au dat raportul despre descoperirile lor și până și Lewin se arătă extrem de îngrijorat când le-au povestit despre prima convorbire telefonică dintre colega Sandberg și aspirantul Löfgren.

— Mi-e greu să cred c-a avut timp să-i pună toate întrebările alea în doar patru minute, dacă e să ne gândim la concluziile din raportul ei, constată Knutsson.

— O femeie extrem de eficientă, spuse Thorén încântat.

— Nu-i exclus să-l fi sunat și pe numărul lui de acasă, spuse Lewin.

— Nu, zise Thorén.

— Încă nu știm, interveni Knutsson. Ăia de la Telia ne pun bețe-n roate pentru că fixul e pe numele lui taică-su. Iar persoana noastră de legătură s-a cam intimidat, se pare.

•

— Deci, ce zici? spuse Bäckström și-l privi cu viclenie pe Lewin. Ce-ar fi de făcut?

— Da, ai dreptate, e cam încâlcită treaba. Ceva nu-mi sună bine nici mie, îl aprobă Lewin. Mă gândeam să-ți propun să mă lași să stau de vorbă mâine cu procuroarea. Pare competentă și o femeie de încredere. Sunt convins că o să ne lase să-l săltăm pe tip fără vreo înștiințare prealabilă și, dacă o să continue să ne obstrucționeze, n-are decât să-l declare suspect și atunci o să-i putem lua și probe, indiferent dacă-i place sau nu individului.

— Mi se pare o propunere grozavă, spuse Bäckström și zâmbi. Atunci te ocupi tu de procuroare. Între timp, eu și băieții facem rost de ceva rezerve, ca să sărbătorim ca lumea când îl băgăm la mititica pe nenorocit.

37.

De îndată ce Rogersson îi povesti despre masacrul de la Grand Hotel din Lund, comisarul „Åström" transmise povestea mai departe, şoptind discret în urechile a trei jurnalişti de la trei ziare diferite. Cu toate astea, în ziare nu apăru niciun rând despre revoltătoarele evenimente. Vulturii ăştia nenorociţi nu mai sunt în stare nici măcar de curăţenie, se gândi iritat comisarul Bäckström.

În rest, ziarele de scandal şi cotidienele obişnuite erau pline de subiectele vechi. După ce bifară interviurile lacrimogene cu rudele victimelor masacrului, criminalul în masă de la Dalby fu expediat în lumea ştirilor pe scurt. Cazul Linda îşi reluă locul pe prima pagină a ziarelor şi aglomeraţia din jurul bufetului suedez de la Municipalul din Växjö crescu din nou considerabil.

•

La şedinţa de dimineaţă se vehicula cifra de patru sute de probe ADN sau mai mult, ceea ce însemna că se apropiau cu paşi repezi de un nou record naţional în recoltarea de probe voluntare. Cincizeci dintre ei fuseseră deja şterşi de pe listă pentru că ADN-ul lor nu se potrivea cu cel al criminalului. Unul dintre ei era vecinul Lindei, Marian Gross, a cărui dispariţie de pe listă nu prea a întristat pe nimeni, nici pe Bäckström, care avea deja un suspect nou în mânecă. În plus, comisarului Olsson îi venise o idee promiţătoare în ceea ce privea investigaţiile lor viitoare.

Pornind de la profilul întocmit de grupul PC, Olsson a făcut câteva calcule demografice şi a ajuns la concluzia că nu trebuiau să mai recolteze probe decât de la vreo cinci sute de localnici ca să acopere tot spectrul din profil. După ce a stat de vorbă şi cu un funcţionar de la Evidenţa Populaţiei, şi-a dat seama că era chiar mai puţin de atât.

— Mi-a vorbit despre aşa-numita „speranţă matematică", le explică Olsson. E o vrăjitorie din asta matematică, şi dacă am înţeles eu corect, nu trebuie să recoltăm probe decât de la vreo jumătate. În situaţia în care alegem subiecţii la nimereală.

Ce dracu' a tot îndrugat acolo, se gândi Bäckström după şedinţă. Dacă era să se ia după propriile reguli, era de ajuns să-i ia probe unei singure persoane.

— Dacă vrei un sfat onest de la un poliţist bătrân, eu zic să te limitezi la străini, zise Bäckström.

— Nu-ţi face griji, dragă Bäckström, spuse Olsson care părea într-o dispoziţie surprinzător de bună. Nici eu nu sunt născut ieri şi am ajuns să cunosc corpii Pappenheimer. *Ich kenne auch meine Pappenheimer*[37], adăugă el cu mândrie în cea mai corectă germană de elev premiant, pe care o dobândise la cursurile serale ale Kvällsuniversitet, la care a participat împreună cu nevasta după o excursie vinicolă pe Valea Rinului, în vara precedentă. Şi nu uita c-ai promis că o să vii la întâlnirea noastră, îi reaminti.

— Da, sigur, spuse Bäckström.

Ce dracu' are de-a face Pappenheimer cu cazul nostru? se întrebă apoi în gând.

•

După şedinţa de dimineaţă, comisarul criminalist Jan Lewin discută cu procuroarea şi cu şeful investigaţiilor preliminare, comisarul Olsson. În schimb, Bäckström s-a remarcat prin absenţă, lucru grozav, după părerea lui Lewin.

— În concluzie, ceva nu-i în regulă cu tânărul nostru, spuse Lewin după ce-şi prezentă teoria.

— Ajunge dacă-l aducem aici fără o înştiinţare prealabilă? îl întrebă procuroarea.

— Da, spuse Lewin. Dar dacă o să refuze şi-acum, eu zic să-i luăm probe cu forţa. Măcar să-l putem tăia de pe listă, dacă nu de alta.

— Dacă nu termină cu minciunile şi o ţine tot aşa cu comportamentul ăsta de mucos, o să-l reţin la secţie şi, cât timp meditează la zdup, o să-i iau şi probe de sânge, şi amprente, spuse procuroarea. Totuşi, e vorba de un caz de omor. Să ştii că nu mă amuză deloc prostiile lui.

— Dar chiar e nevoie de aşa ceva? interveni Olsson şi se foi agitat pe scaun. Vreau să spun că-i vorba despre un cadet de-al nostru şi nu seamănă deloc cu făptaşul din profilul grupului PC. Eu n-aş…

— În cazul ăsta, mai bine că eu sunt cea care decide, îl întrerupse procuroarea. Grupul PC! pufni ea pe nas. Ăştia nu fac altceva decât să inventeze prostii. Din câte ştiu, n-au rezolvat niciun caz până acum. Niciun caz de-al meu, oricum.

•

După-amiază, Bäckström se ţinu de promisiune şi participă la întâlnirea cu conducerea noii asociaţii, Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice. Fu servit cu cafea, tort de morcovi şi fursecuri, iar preşedintele

[37] Citatul corect este *Ich kenne meine Pappenheimer* şi provine din opera lui Friedrich Schiller „Moartea lui Wallenstein" şi a ajuns să însemne „şi eu îmi cunosc aliaţii", „ştiu adevărul". Corpii Pappenheimer (med.) – sunt granulaţii bazofile, dense din sânge. Apar în anemiile sideroblastice, intoxicaţia cu plumb, supraîncărcarea cu fier.

asociației, psihologul și psihoterapeutul Lilian Olsson, deschise ședința urându-i bun venit.

— Pe mine și pe colegul nostru, Bengt Olsson, ne cunoști deja, spuse Lo. Bengt ne-a promis că o să ne ajute mica asociație în calitate de vicepreședinte, dar voi, ceilalți, nu vă cunoașteți încă și mă gândeam că tu, fiind musafirul nostru, să începi mai bine prin a te prezenta celorlalți membri ai asociației, Moa, celălalt Bengt al nostru, spuse ea și-i zâmbi unui bărbat blond, înalt și subțire, care îi zâmbi înapoi la fel de fericit, și cel de-al treilea Bengt, Bengt Axel, continuă ea dând din cap prietenos spre un bărbat scund, slab și negricios de la capătul scurt al mesei.

— Mulțumesc că m-ați primit, Lo, spuse Bäckström, împreunându-și mâinile pe burta-i rotundă, și le zâmbi cât putu de evlavios celor trei.

Trei fetițe în pantaloni și una într-un soi de cămașă de noapte roz. Foarte practic, având în vedere că pe toți trei poponarii, îi cheamă Bengt, își zise în gând Bäckström.

— Daaa, spuse Bäckström alungind vocala „a" pentru că învățase deja să îi cânte în strună unei astfel de adunături. Mă numesc Evert Bäckström… dar toți prietenii mei îmi spun Eve, minți Bäckström, care nu avusese în viața lui vreun prieten apropiat și toți i se adresau cu numele de familie încă din clasele primare. Ce să vă mai zic…, spuse Bäckström. Daaa… păi, sunt comisar al Brigăzii Naționale de Criminalistică… și, ca de atâtea ori înainte, pot spune că am ajuns aici din cauza unor circumstanțe extrem de tragice.

Bäckström dădu din cap cu un aer sumbru și oftă.

Nișteă drăgălășenii, ca să aibă la ce roade poponarii, își spuse în gând.

— Mulțumesc, Eve, spuse Lo, plină de afecțiune. Daaa… poate am putea să continuăm cu frații noștri concetățeni. Te rog, Bengt, spuse Lo și dădu din cap spre figura negricioasă aplecată peste ceașca sa de cafea și felia de tort de morcovi din capătul mesei.

— Mulțumesc, Lo, spuse Bengt și își drese vocea tulburat. Daaa… așadar, cum spuneai și tu, numele meu e Bengt Månsson și lucrez la diverse proiecte culturale în cadrul consiliului orășenesc, sunt responsabil pentru așa-numitele proiecte speciale pe care asociația noastră nou-înființată urmează să le sprijine…

Un scumpic, ce să mai, și mai seamănă și cu tipul ăla de la Guvern, de la „șanse egale pentru toți". Ăla care are un tată cal, se gândi Bäckström, care nu-și încărca de obicei memoria cu alte nume în afară de derbedei, bandiți și colegi de la poliție.

— Bănuiesc că nu-i o muncă ușoară, spuse Bäckström. Cu toate proiectele astea, vreau să zic.

— Nu, spuse Bengt Månsson şi păru dintr-odată mai însufleţit. Am mult de lucru şi încerc să ţin în frâu cheltuielile ca să nu pară că…

— Poate aş putea să-i dau cuvântul celui de-al doilea Bengt al nostru, îl întrerupse Lo care, din motive necunoscute, nu dorea să intre în detalii în ceea ce priveşte subiectul cu pricina, ci dădu doar din cap către amicul blond cu ochi albaştri al primului Bengt, întrerupt cu atâta grosolănie. Acesta părea de două ori mai înalt decât primul şi dădea impresia că a reuşit performanţa de-a atârna atât peste masă, cât şi peste scaunul lui. Omul radia de căldură şi de empatie.

— Numele meu e Bengt Karlsson şi mă ocup de linia fierbinte pentru ajutorarea bărbaţilor cu probleme din oraşul nostru, spuse Bengt cel înalt. Oferim sfaturi şi sprijin, chiar şi terapie comportamentală pentru bărbaţii care au comis diverse abuzuri aici, în Växjö. Şi n-aş zice că n-avem de lucru.

Îmi dau seama, la câte babe nebune există pe pământ, se gândi Bäckström. Dar văd c-ai fost cam derbedeu, îşi spuse el. Atunci când era vorba de astfel de diagnostice, era la fel de perspicace precum un medic de ţară, care putea să distingă un pacient cu oreion de unul cu amigdalită.

•

— Înseamnă că n-a mai rămas decât mititica de mine, ciripi femeia îmbrăcată în cămaşă de noapte roz.

Hai, lasă că nu eşti tu aşa de mititică, se gândi Bäckström. Eşti de trei ori cât Lo, dacă asta te consolează cu ceva.

— Mă numesc Moa, Moa Hjärtén. Şi cu ce se ocupă una ca mine, te întrebi cu siguranţă, Eve, continuă ea.

Păi, cu ce, eşti preşedinta liniei de urgenţă pentru femei cu probleme, preşedinta asociaţiei pentru victimele abuzurilor şi a tuturor celelalte linii fierbinţi pentru inimi albastre care există pe lume, se gândi Bäckström şi dădu din cap încurajator către ea, semnalându-i să continue.

— Da, păi, am înfiinţat o linie de urgenţă pentru femeile din oraş, sunt preşedinta asociaţiei pentru victimele abuzurilor… şi… ce mai fac…

Am avut dreptate sau am avut dreptate, se gândi Bäckström.

— Da, continuă Mea. Şi am deschis şi un adăpost pentru victimele violului şi abuzului fizic. Le oferim femeilor un domiciliu anonim. De mai multe nu prea am timp.

Felicitări, spuse în gând Bäckström. Dacă o faci în regim privat, înseamnă că nu eşti chiar bătută în cap.

•

După aceea, grupul nou-format a avut ocazia să se minuneze de expertiza comisarului Bäckström, unul dintre cei mai renumiţi experţi suedezi în crime deosebit de grave. Cum i-a mai spus şi colegul Olsson, grupul se temea

în principal de două lucruri. Să nu fie percepuți drept organizație paramilitară și să nu atragă bărbați neserioși cu intenții dubioase sau chiar criminale.

Bäckström făcu tot posibilul să-i liniștească.

— Deci, ca să recapitulez ce-am spus, nu cred că trebuie să ne facem griji pentru așa ceva, încheie Bäckström care, deși era un om spiritual, începu să folosească niște termeni cam pompoși.

— Și în ceea ce privește cealaltă problemă, eu zic că sunteți suficient de buni cunoscători ai firii umane ca să puteți să alegeți bobul de pleavă, adăugă el.

Iar pe tine, scumpete, o să te țin sub observație chiar eu, se gândi el și-i zâmbi extrem de prietenos colegului său din asociație, Bengt Karlsson.

•

După reuniune, asociația se întâlni cu reprezentanții media, însă Bäckström refuză să participe, invocând politica Brigăzii Naționale de Criminalistică în privința unor astfel de probleme.

— Oricât aș vrea, nu pot, spuse Bäckström oferindu-le același zâmbet pios de acum două ore.

•

Lo și amicii ei l-au înțeles perfect, așa că Bäckström se întoarse în biroul echipei de investigații ca să contribuie și el cu ceva la munca lor.

— Mi-l cauți, te rog, pe nenorocitul ăsta? întrebă Bäckström și-i întinse o foaie cu numele și semnalmentele lui Bengt Karlsson colegului său.

— Da, sigur, spuse Thorén mirat. Mă scuzi că te întreb, dar ce vrei cu el? Nu-i tipul ăla de la…

— *Very* șșșt, șșșt, rânji Bäckström și lipi un deget de buze.

•

De îndată ce primi undă verde de la procuroare, Lewin îi trimise pe von Essen și pe Adolfsson pe insula Öland după Löfgren. Conform ultimelor convorbiri de pe mobil, acesta se afla în casa de vacanță a părinților de lângă Mörbylånga. Și fiindcă Adolfsson era cel care urma să se ducă după el, Bäckström îi împrumută mașina lui de serviciu. În plus, îi dădu și câteva sfaturi pentru drum.

— Dacă introduci adresa în calculator, mașina asta nenorocită o găsește singură, spuse Bäckström. Și dacă trebuie să-i dați vreuna după ceafă, stați în afara mașinii, ca să nu murdăriți scaunele fără rost.

•

— Nou record, constată Adolfsson, cu o oră și jumătate și o sută șaptesprezece kilometri mai târziu, după ce parcă mașina în fața casei de vacanță a familiei Löfgren.

Era o casă mare, galbenă, din lemn, tipică pentru foştii comercianţi, cu poteci aşternute cu pietriş ce scârţâia sub tălpi, copaci cu umbră deasă şi o vedere superbă spre strâmtoarea Kalmar. Pe pajiştea din faţa casei se afla însăşi persoana pe care o căutau. Încălţat cu o pereche de pantofi de alergat şi purtând nişte pantaloni scurţi şi un maiou, aflat în toiul unei şedinţe de stretching.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? îi întrebă amabil cadetul Löfgren.

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, spuse la fel de prietenos Adolfsson.

— În cazul ăsta, va trebui s-o lăsăm pe mâine, pentru că tocmai mă pregăteam să dau o tură, spuse Löfgren, făcându-le cu mâna şi zbughind-o în direcţia opusă faţă de Växjö.

Von Essen se năpusti după el din reflex şi, spre cinstea lui, trebuie spus că avusese contact vizual cu el cu câteva sute de metri înainte să dispară printre tufişuri, lăsându-l în spate pe urmăritorul lui, care se opri pufnind ca o locomotivă.

— Tu vrei să prinzi un tip de culoare la douăzeci şi cinci de grade la umbră, spuse Adolfsson, care se făcuse între timp comod pe unul dintre scaunele din grădină, în aşteptarea colegului lui.

— Ai stat de vorbă cu părinţii lui? îl întrebă von Essen şi dădu din cap către casă.

— Nu-i nimeni acasă, se pare, zise Adolfsson.

— Îl sun pe Lewin, hotărî von Essen.

•

— Cum adică, a scăpat? îl întrebă Lewin cinci minute mai târziu.

•

— Cum adică, a scăpat? repetă Olsson peste zece minute.

•

— A scăpat. A fugit, pur şi simplu? întrebă procuroarea pe mobil un sfert de oră mai târziu.

— Le-a scăpat, pur şi simplu, îi explică Lewin. Şi-acum ce facem?

•

— Ce facem? repetă Olsson când Lewin îl sună a doua oară, după o jumătate de oră.

— Procuroarea zicea că noaptea-i un sfetnic bun, şi dacă nu dăm de el nici mâine, o să emită mandat de arestare în absenţa lui, zise Lewin.

•

— De ce dracu' n-aţi alergat după el şi nu l-aţi omorât în bătaie? urlă Bäckström, care era la fel de stacojiu la faţă ca von Essen cu câteva ore în urmă, cu toate că nu se ridicase toată după-amiaza de pe scaunul lui de birou.

— Şefu', nu ne-a permis situaţia, dacă ne-nţelegeţi, spuse Adolfsson.

— Am fi periclitat interogatoriul dacă l-am fi împuşcat ca pe un iepure, îl susţinu von Essen pe tonul lui reconciliant de nobil.

Ai grijă cum vorbeşti, poponar nenorocit, se gândi Bäckström şi se holbă cu viclenie la colegul său cu sânge albastru. El, unul, nu s-ar fi abţinut să adune câţiva câini şi elicoptere şi să blocheze tot podul[38].

[38] Podul Öland care face legătura între oraşul Kalmar şi insula Öland.

38.

La micul dejun din dimineaţa următoare, Bäckström citi *Smålandsposten* pentru prima oară în viaţa lui. Cotidianul local dedicase câteva pagini asociaţiei recent formate, Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice, dar ceea ce captă atenţia lui Bäckström în mod special fu o fotografie cu membrii asociaţiei care ocupa jumătate din prima pagină. În centru se vedea Lo Olsson, încadrată între Moa Hjärtén şi comisarul Bengt Olsson, flancaţi la rândul lor de micuţul Bengt Månsson şi uriaşul Bengt Karlsson, de două ori mai înalt decât el. Toţi se uitau la cameră cu feţe serioase şi se ţineau de mână.

Ce caraghioşi, se gândi Bäckström încântat.

•

Dar cei de la ziar nu păreau să împărtăşească părerea lui. Asociaţia primise numai laude şi redactorul-şef o aminti chiar şi în editorialul lui, plin de câteva formulări neobişnuit de poetice, comparând poliţia cu „un gard de lemn cu prea puţine scânduri care avea de înfruntat o lume din ce în ce mai haină". Conform aceluiaşi autor, nu doar că aveau nevoie de astfel de iniţiative private, ci sosise timpul ca acestea să fie luate şi în serios. „Până şi noi, cei care locuim în oraşul acesta, în mod normal atât de paşnic, suntem nevoiţi să recunoaştem că lupta împotriva criminalităţii crescânde e un lucru care ţine, de fapt, de Responsabilitatea Noastră, a Tuturor", îşi încheie el articolul.

De unde dracului scot toate tâmpeniile astea? se gândi Bäckström şi vârî ziarul în buzunar, ca să poată să râdă în voie după ce se încuia în birou.

•

Lewin îşi petrecu noaptea în patul Evei Svanström, ca de atâtea ori în trecut, dar mai stătu treaz vreo oră după ce ea adormi, chibzuind de zor la tânărul Löfgren şi planurile lui. De îndată ce ajunse la serviciu, scoase din sertar mai multe dosare, le citi cu atenţie şi, după încă alte câteva minute de chibzuială, trase concluzia că şi-a dat seama cam cum stăteau lucrurile. Dar ştiind că a mai greşit şi în trecut, hotărî să-i convoace totuşi pe von Essen şi Adolfsson şi să-i roage să verifice nişte informaţii.

— Am un indiciu vechi pe care vreau să-l verificaţi. Am menţionat ceva legat de asta la şedinţa noastră de duminică, de pe şase iulie. Nu cred că-i cine ştie ce palpitant, dar aş vrea să staţi totuşi de vorbă cu sursa

informaţiei. Göran Bengtsson îl cheamă pe individ. Aveţi datele lui aici, spuse Lewin şi le înmânã bileţelul.

— Gurra Galben-Albastru, da, îl ştim pe tip, constată von Essen.

— Poftim? spuse Lewin. Cum i-ai zis?

— Gurra Galben-Albastru, sau doar Galben-Albastru, aşa i se zice aici în oraş, clarifică Adolfsson.

— Asta fiindcă individul are… anumite înclinări politice, ca să mă exprim frumos, continuă Adolfsson, şi doi…

— … datorită nuanţelor de maro de pe paleta lui politică, mă rog, metaforic vorbind, interveni von Essen.

— … şi doi, pentru că s-a ales cu nişte vânătăi de nota zece când a vrut să sărbătorească ziua steagului suedez în Växjö cu prietenii lui, acum vreo doi ani, continuă Adolfsson. Băieţii au venit cu o grămadă de autocare, zic de ăştia de la Liga Antifascistă şi alte asociaţii asemănătoare, şi i-au bătut bine pe Gurra şi pe amicii lui. Era plin de vânătăi, exact în culorile steagului mult iubit. N-am apucat să intervenim, încheie el, şi rânji dintr-un motiv necunoscut.

— Omul zice că a văzut-o pe Linda cu un cioro… cu un bărbat de culoare înalt, se corectă Lewin. Pe la patru dimineaţa, în ziua crimei.

— Da, dar din partea lui nu trebuie să ne mire o astfel de observaţie, ca să nu mai zic că aspirantul Löfgren nu-i chiar singurul bărbat de culoare din Oraşul Muşeţel, spuse von Essen. În orice caz, dacă e să ne referim la ultimii ani.

— Aş vrea totuşi să daţi o fugă până la el şi să-i luaţi o declaraţie. Şi să-l puneţi să-l identifice pe om după fotografie. Puteţi să începeţi cu Löfgren, spuse Lewin şi le întinse o ţiplă cu fotografiile a noua bărbaţi de culoare, dintre care una îl reprezenta pe Löfgren.

— Şi apoi să ne-o identifice pe Linda. Şi să respectaţi ordinea asta neapărat, sublinie Lewin şi le mai dădu nouă fotografii, reprezentând tot atâtea tinere blonde, una dintre ele fiind Linda Wallin, victima din dosarul lor.

•

În acelaşi timp în care von Essen şi Adolfsson sunară la uşa garsonierei modeste a lui Galben-Albastru din Araby, din centrul oraşului Växjö, aspirantul Erik Roland Löfgren îşi făcu apariţia în faţa recepţiei secţiei de poliţie în compania unui avocat din Kalmar, vechi prieten de familie. Picase exact la ţanc, pentru că procuroarea tocmai se hotărâse să emită un mandat de arestare pe numele lui.

•

Gurra Galben-Albastru stătea în faţa calculatorului, complet adâncit într-un joc descărcat de pe pagina de web a organizaţiei americane White Aryan Resistances. Unul dintre tocilarii de la WAR concepuse o variantă adaptată etnic a clasicelor Desert Storm I-III, şi Galben-Albastru era în elementul lui când îi primi pe von Essen şi pe Adolfsson.

— Nou record, spuse Galben-Albastru cu obrajii îmbujoraţi de fericire. Într-o juma de oră am killărit trei sute optzeci şi nouă de nasuri strâmbe.

— Ai timp să stăm de vorbă puţin? îl întrebă Adolfsson.

— Normal, pentru gabori, oricând, zise Galben-Albastru. Doar e datoria fiecărui suedez. Suntem în stare de asediu. Trebuie să strângem rândurile dacă nu vrem să ne invadeze cioroii, le explică el.

•

Löfgren nu era la fel de entuziast când îl poftiră în sala de audieri unde era aşteptat de conducătorul interogatoriului, Rogersson. Lewin era prezent pe post de martor. Cadetul adoptă un ton la fel de formal ca şi reprezentantul lui legal, de două ori mai bătrân decât el.

— De ce crezi că vrem să stăm de vorbă cu tine, Löfgren? începu audierea Rogersson, după ce înregistră formalităţile de rigoare pe dictafon.

— Speram să mă lămuriţi voi, zise Löfgren dând din cap politicos.

— Deci nu ţi-ai dat seama singur? îl întrebă Rogersson.

— Nu, zise Löfgren scuturând din cap.

— Atunci o să-ţi explic eu, spuse Rogersson. Că-mi dau seama că eşti curios.

Löfgren se mulţumi să dea din nou din cap, dar părea mai degrabă vigilent decât curios.

•

— Să dea dreeeacu' dacă n-am sunat de vreo sută de ori să-ntreb ce dreeeacu' s-o-ntâmplă cu pontu'. Niggăru' a motroşit-o, sută la sută, spuse Galben-Albastru. Un tovarăş de-al vostru-i ţine spatele, sunt sigur. N-aţi văzut că, mai nou, colcăie de cioroi în poliţie? Căutaţi-i numa' la boaşe şi-l găsiţi pe ucigaş una-două.

— Ce-ai făcut când i-ai văzut? îl întrebă von Essen.

— Am salutat-o pe Linda. Că o cunoşteam de la secţie.

— Ce i-ai zis, mai exact? insistă von Essen.

— Am întrebat-o dacă n-are altceva mai bun de făcut decât să sugă la băţul ăla de lemn-dulce[39], spuse Gurra şi le zâmbi încântat. Şi încă ceva

[39] Referire la cele mai populare dulciuri din Suedia, Danemarca şi Finlanda, cu gust de lemn-dulce şi înveliş de culoare neagră.

despre SIDA, pare-mi-se. Păi, la dracu', băieții ăștia din lemn-dulce îs niște bombe biologice ambulante, dacă te gândești câte căcaturi au în ei.

— Și după asta, ce s-a întâmplat? interveni Adolfsson.

— La niggăr i-a sărit mușțaru' și s-a repezit la mine și să mă ia dreacu' dacă nu era albastru la față, de mă gândeam ca să nu cumva să-l ating că dreacu' știe, mor de herpes sau ceva. În cel mai bun caz, vreau să zic. Așa că m-am tirat.

— Și asta se întâmpla pe la patru dimineața pe Norra Esplanaden, la aproximativ cinci sute de metri de Hotelul Municipal, zise von Essen.

— Răspuns afirmativ, îl aprobă Galben-Albastru. Pe la patru, chiar în fața sensului giratoriu, lângă circă.

— Avem niște poze la care am vrea să te uiți, zise von Essen. Îl recunoști pe careva? întrebă și scoase fotografiile cu Löfgren și ceilalți opt.

•

— Conform raportului unei colege de-ale noastre, susții că n-ai întreținut relații sexuale cu Linda, zise Rogersson. Afirmi că o considerai doar o colegă de grupă de la școală.

— Da, eram în aceeași grupă. Dar asta o știți deja.

— Așa este, spuse Rogersson. O știm. Și știm și c-ai întreținut relații sexuale cu Linda. De ce nu ne-ai spus?

— Nu știu despre ce vorbiți, răspunse Löfgren încăpățânat. N-am avut nicio relație cu Linda.

— O întrebare simplă, oftă Rogersson. Te-ai culcat cu Linda? Da sau nu.

— Nu înțeleg ce are de-a face una cu alta, spuse Löfgren. Și oricum, nu sunt genul care să discute despre așa ceva.

— Ba ești exact genul ăla, din câte am înțeles de la amicii tăi. Am stat de vorbă cu mai mulți și, din câte zic ei, te-ai lăudat luni întregi cu partidele tale cu Linda.

— Prostii, zise Löfgren. Eu nu discut despre așa ceva, sunt minciuni.

— Minciuni, zici, spuse Rogersson. Dar dacă nu te-ai culcat cu ea, de ce nu răspunzi cu „nu"?

— Dar nici măcar nu înțelegi ce zic, spuse Löfgren.

— Înțeleg exact ce zici, spuse Rogersson. Și știu că ai mințit în cadrul unei audieri și te aud și acum că eviți să răspunzi la o întrebare simplă și directă.

— Care n-are nimic de-a face cu cazul vostru. N-am omorât-o pe Linda. Sunteți duși cu capul dacă voi credeți că am omorât-o.

— Dacă ești nevinovat, sunt sigur că n-o să ai nimic împotrivă să ne dai o probă de ADN, ca să te ștergem de pe lista suspecților, spuse Rogersson și-i indică pedagogic o eprubetă subțire cu un bețișor de urechi, aflată lângă dictafon.

— Exclus, spuse Löfgren. Pentru că sunt nevinovat şi n-aveţi nicio dovadă incriminatoare. Ştiu despre ce este vorba, de fapt, sunt sigur că asta e. Vreţi să scăpaţi de un viitor coleg de culoare, zise Löfgren şi arăta la fel de revoltat cum vorbea. Despre asta e vorba. Restul e *bullshit*.

— Eu zic, totuşi, că minţi şi faptul că minţi un poliţist care anchetează o crimă – o crimă în care, colac peste pupăză, victima e o colegă de-a ta de facultate – mă face să te suspectez, spuse Rogersson. Pentru noi nu-i vorba despre nimic altceva.

— Şi pentru voi, asta e de ajuns, se răţoi la el Löfgren. Nici măcar nu vreţi să ascultaţi ce…

— Nu numai pentru noi, îl întrerupse Rogersson. Procuroarea e la fel de curioasă ca şi noi.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, zise avocatul, dar ar fi interesant să auzim şi punctul de vedere al procuroarei.

— E foarte simplu, spuse Rogersson. Dacă Löfgren continuă să mintă şi refuză să ne spună ce-a făcut în noaptea crimei, doamna procuror îl consideră suspect în mod oficial şi va emite mandat de arestare pe numele lui.

Rogersson făcu schimb de priviri cu Lewin care dădu din cap.

— Atunci vreau să notaţi în procesul-verbal că eu unul nu împărtăşesc părerea dumneaei, spuse avocatul.

— Am notat, spuse Rogersson. Şi presupun că ştiţi că nu cu poliţia trebuie să vorbiţi dacă vreţi să faceţi reclamaţie. O ultimă întrebare, Roland, înainte să te reţinem…

— Am alibi, îl întrerupse Löfgren. Dacă aţi apucat să învăţaţi ce înseamnă alibi, ăştia din generaţia dumitale.

•

— El era, spuse Galben-Albastru şi zâmbi triumfător ridicând fotografia lui Roland Löfgren.

— Hai să nu ne grăbim, Gurra, spuse von Essen. Ia-o încet.

— Pentru mine toţi arată la fel, interveni Adolfsson. Cum poţi fi aşa de sigur?

— Pentru că-s expert în chestii din astea, spuse Galben-Albastru mulţumit. Mă pricep la fel de bine la cioroi ca eschimoşii la zăpadă sau laponii la reni. Hai să-l luăm pe ăsta, de pildă, zise Galben-Albastru şi flutură poza cu Löfgren.

— Un negru albastru tipic. Din Africa, dacă mă întrebaţi pe mine. Dar nu de oriunde din Africa, că nu-i din Eritreea sau Sudan, sau Namibia, sau Zimbabwe şi-n niciun caz nu-i bushman sau masai. Şi nici kikuyo sau uhuru, sau watutsi, sau wambesi, sau zulu, sau…

— Stai așa, stai așa, îl întrerupse Adolfsson și ridică mâinile. Din ce regiune a Africii e? Nu-mi mai zice ce nu-i.

— Dacă mă întrebi pe mine, e de undeva din Africa de Vest, Coasta de Fildeș, vechea colonie franceză vest-africană, nigării franțuzilor, gen, spuse Galben-Albastru și dădu din cap de parcă ar fi știut despre ce vorbește.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise von Essen. Mai am o singură întrebare. Dacă ai putea să arunci o privire și peste pozele fetelor…

— Hai, măi, Conte, lasă-mă, spuse Galben-Albastru. Încearcă să mă asculți. Doar am vorbit cu fata când am fost la secție, ți-am zis. Ea era. Sută la mie.

— Păi, arată-mi care dintre ele este, zise Adolfsson și dădu din cap spre fotografiile cu Linda și alte opt tinere.

•

— Hai, povestește-mi, spuse Rogersson. Zi-mi de alibiul ăla.

— Eram însoțit de încă o persoană când am plecat acasă la mine, zise Löfgren. Când am plecat de la hotel. Am fost împreună cu persoana respectivă până pe la zece dimineața.

— Ai declarat că ai plecat acasă singur, constată Rogersson. Să înțeleg că ai mințit și în declarație? Păi, dă-mi un nume atunci. Cine e persoana care te-a însoțit?

— V-am explicat deja. Nu vă dau niciun nume, spuse Löfgren.

— Păi, ăsta nu-i cine știe ce alibi, oftă Rogersson. După cum știu eu, vreau să zic. Din câte îmi amintesc din puținul pe care l-am învățat, profesorii ăia ne tot băteau la cap că e important să știi exact cine e persoana responsabilă pentru alibiul ăla.

— Nu dau nume, repetă Löfgren. E chiar așa de greu de înțeles?

•

— Și-acum ce ziceți, băieți? spuse Galben-Albastru și ridică fotografia din mână.

— Ești absolut sigur că e ea, zise von Essen și îi aruncă o privire lui Adolfsson.

— Cum adică, sigur? Sunt sută la mie, nu v-am zis? Doar am stat de vorbă cu ea de câteva ori când v-am vizitat la secție. O nesimțită, dacă vreți să știți.

•

— E o chestie amuzantă în ce zici, spuse Rogersson și-l privi pe Löfgren răbdător.

— Ce chestie amuzantă? îl întrebă Löfgren. Eu nu văd nimic amuzant.

— Amicii tăi spun că te-ai lăudat de nenumărate ori că i-ai tras-o Lindei. Sunt cuvintele tale, te citez. Că i-ai tras-o și alte expresii și mai colorate, de care o să vă scutesc și pe tine, și pe avocatul tău.

— Asta e treaba lor. Eu n-am zis așa ceva, spuse Löfgren.

— În ceea ce priveşte plecarea ta acasă de la hotel, în schimb, le-ai spus, citez, că te-ai dus acasă singur. Cineva te-a şi văzut, cică. Ai spus că te duci acasă să te culci.

— Da, şi ce-i cu asta? Doar n-o să mă trageţi la răspundere şi pentru declaraţiile altora. Şi oricum, cineva stă la uşă şi vrea să discute cu voi, zise Löfgren şi dădu din cap spre uşa crăpată de cineva, după câteva bătăi discrete.

•

— Ai două minute, Lewin? întrebă von Essen din cadrul uşii.

— Trucul ăsta îl ştiu, îi spuse Löfgren avocatului său. Unul dintre profesorii noştri de la şcoală ne-a povestit…

— Două minute, spuse Lewin, se ridică, ieşi din sală şi avu grijă să închidă uşa după el.

•

— Cred că avem o mică problemă, îi spuse von Essen lui Lewin.

— Exact ce-am bănuit şi eu de azi-dimineaţă, oftă Lewin.

•

— Ce ţi-am zis? spuse Löfgren pe un ton triumfător şi-l bătu pe braţ pe avocatul său. Cinci minute, nu două. Ţi-am zis eu.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă întrerup, domnilor, spuse Lewin şi dintr-un motiv anume se uită spre Rogersson.

— Dacă am înţeles eu bine, refuzi să ne dai numele persoanei care ar putea să-ţi întărească alibiul, spuse Lewin.

— Mă bucur c-ai înţeles, în sfârşit, spuse Löfgren. Aşa este. Să ştii că e treaba voastră să aflaţi, nu a mea, să vă spun.

— Chiar mă simt mai bine că am ajuns la un numitor comun, măcar în privinţa asta, zise Lewin. Atunci vreau să te înştiinţez că azi, optsprezece iulie, la ora paisprezece şi cinci, procuroarea a hotărât să emită mandat de arestare pe numele tău. Audierea se suspendă şi urmează să fie reluată mai târziu. De asemenea, am primit verde să-ţi luăm şi amprentele, şi o probă ADN.

— Ia, staţi aşa, se repezi avocatul. N-ar fi mai bine să mă lăsaţi puţin să stau de vorbă cu clientul meu şi poate găsim o soluţie practică pentru problema asta?

— Vă propun să vă adresaţi direct doamnei procuroare, spuse Lewin.

•

— Ce dracu' te-ai grăbit aşa, băi, Lewin? spuse Rogersson iritat, cinci minute mai târziu, după ce au rămas singuri.

— Şi tu te-ai fi grăbit în locul meu, spuse Lewin.

— De ce să mă fi grăbit? îl întrebă Rogersson. Dacă m-ai fi lăsat încă vreo oră, aş fi stors numele ăla din el, asta dacă într-adevăr avea alibi. Şi aş fi avut grijă să-şi bage singur în gură beţigaşul.

— De asta mă temeam eu, spuse Lewin. Că ne umpli de o grămadă de hârţoage.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Rogersson.

— Tocmai mă pregăteam să-ţi explic, spuse Lewin.

— Te ascult cu maxim interes, spuse Rogersson, zâmbind încurcat şi lăsându-se comod pe spate în scaun.

— Frăţioare, rânji Rogersson cinci minute mai târziu. Şi când ai de gând să-i povesteşti şi lui Bäckström?

— Acum, spuse Lewin. De îndată ce dau de el.

— Asta tre' s-o văd şi eu, hotărî Rogersson. Te ajut să-l ţii pe grăsan când se repede la mobilier.

•

O să am o zi tare de tot, se gândi Bäckström care, cu zece minute în urmă, îi văzuse pe von Essen şi pe Adolfsson trecând pe coridor cu un Löfgren destul de posomorât. Cei trei se îndreptau spre zdup, Bäckström era aproape sigur de asta. Colac peste pupăză, mai apăru şi Thorén ca să-i dea raportul cu privire la informaţiile despre unul dintre membrii grupului Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice, Bengt Karlsson.

— Karlsson ăsta pare să fi fost un nenorocit şi jumătate. Nu este genul care te ia cu zăhărelul, spuse Thorén.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Bäckström.

Şi ce să mai fac cu el acum când tuciuriul e-n colivie? se întrebă în sinea lui.

— Păi, stai să vezi. În total, a comis nici mai mult, nici mai puţin de unsprezece infracţiuni, conform cazierului, îi făcu rezumatul Thorén. Se pare că s-a specializat pe molestarea partenerelor lui de viaţă de până acum.

— Omul potrivit la locul potrivit, constată Bäckström mulţumit.

Omul perfect pentru fâsâita aia de Lo şi pămpălăul de Olsson, îşi spuse.

— Singura problemă e că ultima reclamaţie e de acum nouă ani, zise Thorén.

— S-o fi învăţat minte de-atunci, spuse Bäckström. Acum nu dă în ele decât cu pumnul înfăşurat într-un prosop flauşat. Sapă cât poţi de adânc, încheie el, pentru că îi zări pe Lewin şi pe Rogersson care stăteau în uşă ca două găini ce nu sunt în stare să se ouă.

— Intraţi, băieţi, intraţi. Tânărul Thorén tocmai se pregătea se plece, spuse Bäckström.

•

— Haideţi, ziceţi odată, spuse Bäckström cum scăpă de Thorén. L-aţi încolţit pe niggăr? L-am văzut cu Adolfsson şi cu handicapatul ăla cu aere de nobil pe care-l cară după el peste tot. Îl duceau la mititica pe prost.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Bäckström, zise Lewin. Dar şi eu, şi Rogersson suntem convinşi că nu Löfgren e omul nostru.

— Hai, că asta mi-a plăcut, zise Bäckström şi râse încântat. Atunci ce căcat caută la zdup?

— Ajung imediat şi acolo, spuse Lewin, dar până atunci zic să te obişnuieşti cu ideea că-i nevinovat.

— De ce? întrebă Bäckström şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Pentru că are alibi, spuse Rogersson.

— Alibi, auzi, pufni Bäckström. De la cine mama naibii? De la Martin Luther King sau cine…?

— Nu vrea să ne spună, zise Lewin. Aşa că am profitat de ocazie să-l băgăm repede la zdup înainte să se răzgândească.

— Dar Lewin al nostru şi-a dat oricum seama care-i faza, zise Rogersson fericit.

— Despre cine e vorba? întrebă Bäckström, aplecându-se înainte şi holbându-se la ei cu ochii mijiţi.

— Noi credem că-i în felul următor, spuse Lewin. Tânărul Löfgren părăseşte Hotelul Municipal pe la patru fără un sfert. Face mare tam-tam pe chestia asta, povesteşte la tot poporul că se duce acasă singur să se culce. Se opreşte cu câteva străzi mai încolo şi o aşteaptă pe femeia cu care – credem noi – s-a înţeles să se întâlnească încă din club. Femeia apare pe la patru şi cei doi se duc împreună acasă la Löfgren, unde se angajează în diverse activităţi previzibile în astfel de împrejurări, încheie Lewin oftând.

— Şi cine-i tipa? întrebă Bäckström, cu toate că bănuia deja răspunsul.

— Colega noastră, Anna Sandgren, conform unui martor cu care am stat de vorbă de curând, spuse Lewin.

— O omor, scroafa naibii! scoase un răget Bäckström şi sări de pe scaun. Să fiu al dracu' dacă n-o…

— Ba n-o să faci nimic, spuse Rogersson. O să te aşezi frumos şi o să te calmezi înainte să faci vreo comoţie cerebrală sau ceva şi mai rău.

Ce-o fi mai rău nu ştiu, se gândi Bäckström şi se prăbuşi pe scaun. O omor, îşi spuse din nou.

•

Cadetul Löfgren fu lăsat să părăsească celula de detenţie a poliţiei din Växjö înainte ca uşa celulei să apuce să se închidă în spatele lui. Cu aproximativ o oră mai târziu, Löfgren se afla deja în maşină cu avocatul său şi se îndrepta spre casa de vacanţă a părinţilor săi de pe Öland. Îi promisese

însă sus şi tare procuroarei că avea să le stea la dispoziţie în viitorul apropiat şi că de data asta avea să şi răspundă la telefon dacă poliţia din Växjö ar mai fi avut nevoie să dea de el. Procuroarea îi dădu şi câteva sfaturi de drum. Fără a intra în detalii, femeia îl îndemnă să se gândească bine la ce profesie îşi dorea pentru viitor. Löfgren lăsă în urmă atât amprente, cât şi un beţişor de urechi cu ADN-ul său şi, în plus, ca bonus, câteva probe de păr, fără ca toate acestea să-i fi folosit echipei de investigaţii.

•

În timp ce colegul responsabil pentru recoltarea probelor se ocupa de detaliile practice, Lewin făcea curăţenie după el şi amicii săi. Mai întâi, îi obligă pe toţi cei implicaţi îndeaproape în operaţiunile secrete ale lui Bäckström să depună un jurământ de confidenţialitate, după care se aşeză cu inspectorul Sandberg să stea de vorbă mai serios.

•

Bäckström se calmă şi el încet-încet. Furia i se mai domoli, cu toate că abia reuşise să iasă de sub dărâmăturile promiţătorului caz, pe care-l nimiciseră colegii săi incompetenţi şi de-a dreptul criminali. De data asta, Bäckström se simţi complet dărâmat şi nedreptăţit. Înconjurat de o gaşcă de idioţi. E timpul să găsesc ceva mai bun de făcut, îşi spuse cinci minute mai târziu, când păşi afară în fierbinţeala tremurândă din faţa sediului poliţiei, cu gândul să ajungă în patul moale din camera lui de hotel cu aer condiţionat şi să intre în cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice de pe drum.

•

Bäckström începu seara prin a da pe gât două beri reci din minibar, mai mult ca să le facă loc celor pe care le cumpărase pe drum. Cu toate acestea, nu simţi calmul acela plăcut care-i înceţoşa de obicei mintea. În cel mai rău caz, scroafa aia de Sandberg nu i-a sabotat doar ancheta, ci şi viaţa sufletească, îşi spuse în gând Bäckström. În lipsă de altceva, porni televizorul şi se uită din pat la un program cultural în care, conform ghidului TV, urma să se discute despre uciderea Lindei Wallin. În realitate însă, nu era decât o lălăială între poponarii culturali obişnuiţi, care se pupau în cur pe rând.

•

Robinson-Micke, cunoscut atât din „Robinson", cât şi din „Robinson – Ediţia Vedetelor", student în anul doi la Institutul de Dramaturgie din Malmö, aplicase pentru o bursă în scopul realizării unui film documentar despre uciderea Lindei. Departamentul de cultură al consiliului din Växjö îl refuzase în faţă, dar Micke găsi un investitor privat care i-a promis că o să-l ajute. Manuscrisul era deja terminat şi rolul Lindei urma să fie jucat de o tânără numită Carina Lundberg, cunoscută publicului suedez sub numele de

Nina din „Big Brother”. Aceasta participase şi la Big Brother, şi la Antreprenori Tineri de pe Ekonomikanalen, un post de televiziune nou, studiase un timp la Academia de Teatru şi Film şi, mai nou, apărea sporadic şi în programele culturale de pe postul naţional. Ea şi Micke se cunoşteau de mai demult, iar Nina avea încredere în regizorul în devenire, cu toate că rolul victimei unui omor nu era deloc uşor. Cel mai mult se temea de scenele cu lesbiene în care ea şi partenerele ei ar fi urmat să poarte uniforme de poliţist.

Ce dracu’ tot zice acolo? se întrebă Bäckström, dând mai tare şi ridicându-se în pat.

— Da, există foarte multe poliţiste lesbiene, explică Nina telespectatorilor. De fapt, aproape toate sunt lesbi. Am o prietenă poliţistă, ea mi-a zis.

— Povestea am gândit-o ca pe un triunghi clasic, spuse Micke. Îi avem pe Linda, e femeia pe care o iubeşte Paula, poliţistă, şi bărbatul din triunghi, criminalul, orbit de ură şi gelozie, simţindu-se exclus. Anxietatea castrării, după cum ştiţi. Adică Strindberg, Norén, tot ce vreţi… o dramă masculină clasică, pur şi simplu.

— Da, sună credibil, îl aprobă moderatoarea cu entuziasm. Probabil că despre asta e vorba. Despre încă un bărbat castrat.

Neeeh, nu-i de ajuns să faci săpun din imbecili. Ar fi un tratament prea blând, se gândi Bäckström în timp ce închidea televizorul, chiar în secunda în care îi sună telefonul, cu toate că le ceruse în mod expres celor de la recepţie să nu fie deranjat.

— Mda, mârâi Bäckström.

Măi, să fie, se gândi el după ce puse receptorul în furcă.

•

Membrul asociaţiei Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice, Bengt Karlsson, îi trezi atât de mult interesul inspectorului Peter Thorén, încât îşi încălcă promisiunea pe care i-o făcuse lui Bäckström şi se văzu nevoit să-l implice în cercetările sale şi pe Knutsson. Chestia aia cu confidenţialitatea n-are cum să mai fie valabilă dacă ne gândim la ce circ a făcut Bäckis cu bietul cadet, se gândi Thorén.

Bengt Karlsson avea 42 de ani. De la vârsta de 20 de ani şi până la 33, Karlsson reuşise să adune în total unsprezece sentinţe penale pentru abuz şi comportament violent împotriva a şapte femei, prietene sau iubite de-ale lui, cu vârste cuprinse între 13 şi 47 de ani la data comiterii infracţiunilor. Judecătorii îl condamnaseră pentru cauzare de leziuni corporale grave, abuz, ameninţare, privare de libertate, abuz de natură sexuală, exploatare sexuală şi hărţuire sexuală, sentinţe din cauza cărora primise şapte condamnări

separate la pedeapsa cu închisoarea. Patru ani şi şase luni în total, din care efectuase aproximativ jumătate.

— Interesant personaj, spuse Knutsson, după ce citi repede datele adunate de Thorén din registrele electronice ale calculatoarelor lor şi ale tuturor bazelor de date care le stăteau la dispoziţie anchetatorilor.

— Dar de ce-o fi renunţat? întrebă Thorén. Ultima condamnare datează de acum nouă ani. Şi de atunci văd că nu mai are nici cea mai mică abatere.

— O fi trecut la un alt modus operandi, propuse Knutsson. Îţi mai aminteşti de hoţul ăla care a început să arunce în aer bancomate? Cred că a apucat să distrugă vreo douăzeci înainte să-l prindem. Timp în care individul se perinda pe la şcoli şi ţinea prelegeri despre cum a reuşit să scape de trecutul său delincvent.

— Crezi că s-a reprofilat de la femeile pe care le cunoştea bine, prietene sau iubite, la necunoscute? întrebă Thorén şi părea că gândeşte cu voce tare.

— Foarte probabil, spuse Knutsson. Şi credibil. Deşi mi-a mai sărit în ochi un detaliu. Îţi mai aminteşti de prelegerea aia ţinută de colegul de la FBI la Academia de Poliţie?

— Îmi amintesc, spuse Thorén. Era despre delincvenţi sexuali. Specialitatea colegului, din câte am înţeles. Altceva nu mai avea în cap. În afară de degeneraţi.

— Atunci îţi aminteşti, poate, ce zicea despre genul ăla de criminali în serie care se joacă de-a şoarecele şi pisica cu anchetatorul lor? Pe care-i motivează dacă se ţin cât mai aproape de cei care-i vânează.

— Îmi amintesc perfect, spuse Thorén.

O fi aşa de simplu? se gândi şi în clipa următoare simţi aceleaşi vibraţii ca şi colegul lui mai în vârstă, comisarul Bäckström, faţă de aspirantul Löfgren.

— Să i se ia probe, spuse Knutsson. Neapărat. Dar cum s-o facem să-i păcălim pe ăştia din conducere, inclusiv pe colegul Olsson?

— M-am ocupat eu de asta, spuse Thorén cu o oarecare mândrie. Colegii de la Malmö aveau deja în baza de date o probă veche de-a lui Karlsson. O recoltare de rutină, făcută acum cinci, şase ani, când investigau cazul Jeanette. Care n-a fost rezolvat nici acum, apropo, aşa că presupun că tipul e nevinovat.

— Dar atunci de ce nu i-au şters ADN-ul din baza de date? întrebă Knutsson.

— Nu cred că pot să-l arunce la gunoi oricum, zise Thorén indignat. SKL e obligat să le şteargă, e drept, dar colegii din Malmö au păstrat o copie la dosar. Am şi primit-o deja şi am trimis-o prin fax la SKL.

•

Bäckström nu se dăduse jos din pat şi se mulţumi să-şi sprijine spatele de un morman de perne. Arăta exact ca un pacient obez, bolnav de inimă. Aşa-i trebuie, scroafa, se gândi el gesticulând cu o mână grasă şi slăbită în direcţia minibarului.

— Dacă vrei o bere rece, e în minibar, îi spuse Bäckström colegei sale.

Sta-ţi-ar în gât, scroafă delincventă ce eşti, îşi spuse în gând.

— N-ai nimic mai tare? îl întrebă Anna Sandberg. Ziceam să-mi închei tura şi să dorm în oraş în seara asta. Aş avea nevoie de o tărie.

— Whisky, votcă, vezi pe raftul ăla, zise Bäckström şi arătă în direcţia respectivă.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi el.

— Mersi, spuse Anna Sandberg şi-şi turnă o porţie aproape ca a lui Rogersson. Tu nu vrei? întrebă ea şi legănă sticla de whisky a lui Bäckström.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström. Mai întâi îmi sabotează ancheta, după care dă buzna peste mine şi îmi face cinste cu propriul meu whisky?

— Bine, unul mic de tot, spuse Bäckström.

•

Inspectorul Anna Sandberg venise ca să-i ceară scuze lui Bäckström. Se făcuse de râs ca naiba, îi spuse, şi Bäckström era prima ei oprire pe drumul spre Canossa. Problema a fost că Löfgren îi promisese la telefon că o să iasă la rampă ca un gentleman adevărat şi că o să le dea o probă ADN de bunăvoie – în caz că mai putea spune ceva în apărarea ei. Complet de bunăvoie şi fără să le fie de folos, bineînţeles, dar asta ar fi fost cea mai simplă soluţie pentru amândoi.

Faptul că nu-i povestise nimic lui Bäckström şi nu dăduse cărţile pe faţă când a văzut că Löfgren nu se ţine de promisiune era doar un semn de slăbiciune umană. Pe de o parte, sperase până în ultima clipă că lui Löfgren o să-i vină mintea la cap, sau că o s-o ajute măcar să iasă dintr-o situaţie, puţin spus, penibilă, pe de altă parte, habar n-avea ce plănuiau Bäckström şi colegii lui. Chiar dacă, după discuţia ei cu Lewin, îi înţelegea perfect de ce au ales să facă exact ce-au făcut.

— Aşa că trebuie să stau de vorbă cu o grămadă. Cu tine, cu Olsson şi cu bărbatul meu. Nu în ultimul rând, cu bărbatul meu, spuse Sandberg scuturând din cap şi luă o înghiţitură zdravănă din whisky-ul ei.

Ce dracului tot trăncăne aici, se gândi Bäckström. Muierile astea nu-s normale la cap.

— Eşti proastă la cap? spuse Bäckström. Doar n-ai de gând să-i povesteşti şi lui Olsson?

•

Da, se pare că Sandberg voia să-i povestească şi lui Olsson. Era mai bine să ia taurul de coarne şi, în cel mai rău caz, n-avea decât să-şi dea demisia din poliţie şi să se reprofileze.

— În treaba asta nu mă bag, spuse Bäckström. Dar nu înţeleg ce rost are să-i zici şi lui Olsson.

— Mai bine aşa decât să-şi dea seama singur, spuse Sandberg cu stoicism. N-am de gând să-i fac favoarea asta. Nici lui, nici altcuiva.

— Corectează-mă dacă greşesc, spuse Bäckström, dar vorbim de comisarul Bengt Olsson, sau nu? Anchetatorul criminalului cu apucături ritualice din pădurile adânci din Småland, care cade în transă meditativă de câte ori se ridică de pe budă şi vede că are o bucată de hârtie în mână.

— Deci zici să nu-i spun nimic, zise Sandberg, dintr-odată, încântată.

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap. Şi nici altcuiva. Lewin şi Rogersson au stat deja de vorbă cu ăia care ştiu câte ceva şi, dacă o să vrei să discuţi cu ei, or să dea doar din cap. Las-o baltă, mai bine.

Muierile astea-s tâmpite, se gândi Bäckström.

— Şi bărbatul meu? îl întrebă Sandberg. Şi el e poliţist, dar poate ai aflat deja.

— Îl gâdilă la orgoliu să audă din astea? întrebă Bäckström cu o mină uşor dezgustată.

Având în vedere că omul lucrează la poliţia de proximitate, te poţi aştepta la ce-i mai rău, se gândi el.

— Mi-e greu să cred, spuse Sandberg.

— Păi, atunci, zise Bäckström ridicând din umeri. Dacă nu te doare la cap, nu te legi.

— Pot să-mi mai pun puţin? îl întrebă ea legănându-şi paharul gol.

— Sigur că da, spuse Bäckström generos şi ridică şi paharul lui. Toarnă-mi şi mie puţin. Numai puţin.

Păcat că micuţa Lo nu-i aici. Putea să înveţe câte ceva de la un profesionist bătrân, îşi spuse Bäckström în gând. Colega Sandberg, de pildă, arăta deja ca un om renăscut. Până şi balcoanele ei începuseră să-şi recapete forma iniţială. După doar două duşti şi câteva vorbe înţelepte, se gândi Bäckström.

— Hai, las-o naibii, Sandberg, spuse Bäckström ridicându-şi paharul. Poliţist nu te faci. Poliţist eşti şi un poliţist adevărat nu-şi înfundă niciodată colegul.

Indiferent că-i vorba de o muiere care n-ar fi trebuit să se facă poliţist, îşi spuse în gând.

•

În seara aceea, după cina obligatorie la hotel, Bäckström şi Rogersson se întoarseră în camera lui Bäckström, ca să poată discuta liniştiţi despre sarcinile lor şi să găsească o soluţie după eliminarea lui Löfgren de pe lista suspecţilor. Încet-încet, berile şi tăria se terminară şi Bäckström se resimţea atât de tare, încât nu mai avu putere să-l acompanieze pe Rogersson la bar şi să încheie seara într-o notă solemnă. Ziua de sâmbătă o petrecu dormind şi, bineînţeles, personalul leneş şi neserios al hotelului profită numaidecât de lipsa lui de vigilenţă, uitând să cureţe camera şi să-i schimbe prosoapele.

39.

În noaptea de sâmbătă spre duminică, în timp ce Bäckström dormea în patul lui nefăcut din Hotelul Municipal, mai avu loc un atac asupra unei femei, în plin centru al oraşului, la doar câteva sute de metri de hotel. Victima era o tânără de nouăsprezece ani, care se întorcea acasă singură după o petrecere. Când deschise uşa de la intrarea blocului aflat pe Norrgatan, pe la ora trei, un bărbat necunoscut s-a năpustit asupra ei din spate, a trântit-o pe cimentul din casa scărilor şi a încercat s-o violeze. Victima a ţipat şi s-a luptat pentru viaţa ei. Câţiva vecini fură treziţi de ţipetele ei şi infractorul dispăru de la faţa locului.

•

În cincisprezece minute, poliţia era în alertă maximă. Victima fusese transportată deja la spital. Locul faptei a fost restricţionat cu cordonul poliţiei, iar poliţiştii şi inspectorii judiciari de serviciu se aflau deja la faţa locului ca să chestioneze martorii şi să caute urme şi indicii. Trei patrule de poliţie porniseră în căutarea făptaşului prin zonă, în aşteptarea întăririlor, şi telefoanele începură să sune şi la anchetatorii cazului Linda. Comisarul Olsson stătea cu receptorul lipit de ureche în casa lui de vacanţă şi încerca să-şi tragă pantalonii cu mâna liberă, în timp ce se întreba unde şi-a lăsat cheile de la maşină. Comisarul Bäckström dormea liniştit. Învăţase din propria greşeală, aşa că şi-a închis telefonul mobil şi a scos din priză şi telefonul din cameră.

•

Când coborî la micul dejun şi Rogersson îi povesti ce s-a întâmplat, intervenţia era deja pe terminate, fără ca poliţia să fi elucidat circumstanţele atacului.

— Am stat de vorbă cu colega Sandberg acum câteva minute, spuse Rogersson.

— Şi ce-a zis? îl întrebă Bäckström.

— Că i s-a părut ceva suspect la reclamantă, spuse Rogersson. I s-a părut c-a inventat toată povestea.

Micuţa Sandberg! Măi, să fie, se gândi Bäckström. Multe mai tre' să auzi înainte să-ţi pice urechile.

•

În seara aceea, Bäckström îşi sună reporteriţa de la radio, dar, exact ca şi în weekendul precedent, îi răspunse doar robotul. Mamă bătrână, pe dracu',

îşi spuse Bäckström şi în lipsă de altceva, comandă cina şi câteva beri în cameră, după care zăcu în pat şi butonă telecomanda aproape toată noaptea, înainte să adoarmă.

•

Jan Lewin începu să viseze din nou.

Suedia, în mijlocul anilor ’50. În vara aceea, Jan Lewin împlinea şapte ani şi urma să înceapă şcoala şi să-şi primească prima bicicletă adevărată. Un Crescent Valiant roşu.

Casa de vacanţă a bunicilor din partea tatălui de pe Blidö, în arhipelagul Stockholmului. Mama, tata şi el. Soarele strălucea zi de zi pe un cer senin. Vara fetelor bătrâne, obişnuia să spună tatăl lui, şi, în acea vară, concediul tatălui său părea că n-o să se mai termine niciodată.

— De ce i se zice aşa, tati? întreabă Jan Lewin.

— E o expresie, îi răspunse tatăl său. Se zice aşa despre o vară caldă şi lungă.

— Dar ce are de-a face cu fetele bătrâne? insistă Jan. De ce i se zice vara fetelor bătrâne?

— Probabil că le place să se încălzească, răspunde tatăl lui şi râde, ciufulindu-i părul, iar Jan se gândeşte că, da, s-ar putea să aibă dreptate. E vara în care tatăl lui îl învaţă să meargă cu bicicleta.

Poteci pietruite, tufişuri întregi de urzici şi şanţuri. Miros de creuzet. Tata care aleargă în spatele lui, ţinând portbagajul bicicletei, în timp ce el strânge ghidonul cu mâinile lui mici şi transpirate şi pedalează cât poate de repede cu picioarele lui bronzate, ca nişte beţe.

— Vezi că-i dau drumul! strigă tatăl şi, deşi ştie că nu trebuie decât să pedaleze şi să ţină ghidonul, nu reuşeşte. Ori doar pedalează, ori doar cârmuieşte, şi uneori nu-l ajunge din urmă. Genunchi juliţi, vânătăi pe fluierul piciorului, urzici, scaieţi şi ţepi.

— Hai să mai încercăm o dată, Jan, spune tatăl ciufulindu-l şi Jan se urcă din nou în şa.

Ţine ghidonul şi pedalează, ţine ghidonul şi pedalează, tatăl îi dă drumul, dar de data asta nu-l ajunge din urmă înainte să cadă.

Şi când se întoarce, acela care îl ridică de pe jos şi-l ciufuleşte nu e tatăl lui, ci colegul lui, Bäckström, rânjind.

— Cât de prost poţi să fii, Lewin, spune Bäckström. Doar nu trebuie să te opreşti din pedalat doar pentru că nu te mai ţin.

Ajuns la această scenă, Lewin se trezi, se duse la baie împleticindu-se şi lăsă apa rece să curgă, în timp ce îşi masa ochii şi tâmplele.

40.

Växjö, luni, 28 iulie – luni, 4 august

În cadrul primei şedinţe de dimineaţă a săptămânii, comisarul Bengt Olsson, conducătorul investigaţiei preliminare, avu plăcerea să anunţe un nou record suedez. Ofensiva olssoniană a prelevării probelor de la locuitorii din Växjö şi împrejurimi era în plină derulare şi trecuseră deja de cinci sute de voluntari în weekend. Plus încă vreo câteva cazuri în care sursa provenienţei probei ADN era cam neclară, fiind compusă dintr-o doză de snus, o batistă de hârtie plină de sânge, un cotor de măr obişnuit şi o probă mai veche de la SKL cu numărul de înregistrare şters.

•

Viitorul lor coleg, cadetul Löfgren, fusese exclus de pe listă cu ajutorul clasicului beţişor de urechi, în timp ce colegul lor cu tendinţe sinucigaşe scăpase datorită dietei[40] sale sănătoase, fără să ştie nimic. Dintr-un motiv anume, Lewin profită de ocazie să le povestească despre cum a fost când au stabilit vechiul record, recent doborât. Asta fiindcă fusese implicat şi el, alături de Brigada Naţională de Criminalistică. Era vorba despre un caz de omor, cazul Petra, o femeie din Dalarna, doar că atunci n-au recoltat probe decât de la cinci sute de persoane, iar dosarul era deja vechi de câţiva ani, în continuare nerezolvat şi, practic, prescris. Lewin făcu însă greşeala să adauge o paranteză mult prea lungă la poveste, spre plictiseala tuturor.

— Îmi amintesc primul meu caz de omor, victima era o femeie tânără, spuse Lewin şi părea că vorbeşte mai mult pentru sine. Au trecut aproape treizeci de ani de atunci, mulţi dintre voi nici nu eraţi născuţi. Ziarele i-au spus „cazul Kataryna". Pe vremea aia nici nu auzisem de proba ADN şi ştiam că, dacă vrem să rezolvăm cazul, o s-o facem prin metodele vechi, nu cu tot felul de tehnici de criminalistică sau metode ştiinţifice noi. Tehnica criminalistică era ceva despre care se vorbea doar la tribunal, după ce noi, poliţiştii obişnuiţi, îl găseam pe infractor.

— Mă scuzi, Lewin, spuse Bäckström şi arătă spre ceasul lui. Ce-ar fi să ne spui poanta înainte de prânz? Că noi, ăştialalţii, mai avem şi treabă, să ştii.

— Imediat, spuse Lewin deloc intimidat. Pe vremea aia, rata de cazuri de crimă rezolvate era peste şaptezeci la sută. Azi nu rezolvăm nici jumătate. În

[40] Aluzie la cotorul de măr de pe care s-a prelevat proba ADN.

ciuda tehnicilor noi și a metodelor performante, și mi-e greu să cred că avem de-a face cu cazuri mult mai grave decât atunci, zise Lewin și dădu din cap gânditor.

— Și atunci, care ar fi cauza? îl chestionă dintr-odată colega Sandberg. Sigur te-ai întrebat și tu.

— M-am întrebat mult timp, așa e, zise Lewin. Hai să luăm chestia cu ADN-ul, de pildă. Dacă funcționează, atunci e un ajutor extraordinar, bineînțeles. Dacă ai o probă clară, bună, ca în cazul de față, spre exemplu. Și dacă-l găsești pe criminal.

— Și atunci, care-i problema? insistă Sandberg.

— Păi, dacă ai un ADN clar, te gândești numai la firul ăsta și uiți de restul probelor și până la urmă pierzi controlul asupra anchetei, spuse Lewin și oftă. Adevărata muncă de polițist, aia de bază, sistematică, adăugă el scuturând din cap și zâmbind discret.

— Dacă vrei să-l găsești pe infractor, nu înseamnă că trebuie să alergi de nebună, ca o găină decapitată, zise colega Sandberg și zâmbi și ea la fel.

— Da, ne-am putea exprima și-așa, zise Lewin și își drese ușor vocea.

•

Ultimul punct din program era raportul prezentat de Sandberg despre cele mai noi informații legate de incidentul din noaptea spre duminică.

— Sunt atât de multe neclarități, că încep să cred c-a inventat totul singură, spuse Sandberg.

— Dar de ce? interveni Olsson. Doar nu e ceva cu care să te lauzi.

— Imediat, spuse Sandberg și, brusc, adoptă același ton ca și colegul ei mai în vârstă, comisarul criminalist Jan Lewin.

•

Nu exista niciun martor care să fi văzut atacul din scara blocului și nici pe infractor. Și nu exista nicio urmă, deși Enoksson și colegii lui aspiraseră la propriu atât „locul faptei", cât și împrejurimile. Nu aveau decât relatarea victimei, care le spusese că a reușit să se apere opunând rezistență, mușcându-l și zgâriindu-l pe infractor, și profilul întocmit pe baza relatării ei.

— Nu-i nicio problemă cu semnalmentele, insistă Olsson. Eu zic că-s niște semnalmente foarte clare. Ce știm? Bărbat singur, în jur de douăzeci de ani, constituție atletică, aproximativ un metru optzeci, șapcă de baseball neagră, tricou negru, pantaloni negri tip sport, largi, adidași albi și tatuaje pe ambele brațe. Ceva panglici late sau șerpi sau dragoni, care încep pe partea superioară a brațelor și se termină deasupra încheieturilor. Făptașul o amenință mai întâi în engleză, dar cu un accent atât de ciudat, încât victima e convinsă că nu-i nici englez, nici american. Probabil iugoslav, sau ceva de

genul ăsta. Că nu-i niciun secret, cel puţin, în cercul nostru restrâns, că aşa arată, aproape toţi. E o problemă din ce în ce mai evidentă, să ştiţi, încheie Olsson.

— Da, e o descriere superbă, îl aprobă Sandberg. Eu zic c-a avut mare grijă să reţină fiecare amănunt, dacă e să ne gândim prin ce-a trecut.

— Sunt de acord cu tine, Sandberg, rânji Bäckström. Pare o fătucă tare alertă şi cu ochi buni. Se potriveşte perfect cu profilul nostru. Unde mai pui c-a avut timp să stea de vorbă şi cu ziarele de scandal şi cu câteva posturi TV, să le povestească prin ce-a trecut. Azi-mâine o vezi la Meteo pe TV3 sau cu ţâţele în vânt la „Fermier caut nevastă".

— Mersi, Bäckström, spuse Sandberg. La asta mă gândeam şi eu. În mod normal, fetele care trec prin aşa ceva nu sunt în stare nici măcar să se uite în oglindă. Nici măcar nu mai au puterea să discute cu cineva apropiat, un membru al familiei. Nu vor decât să fie lăsate în pace.

•

Bäckström se ridicase din cenuşa lăsată de cadetul Löfgren, ochindu-şi deja următoarea victimă, şi se aruncase din nou orbeşte în foc. După şedinţă, îl luă deoparte pe tânărul Thorén ca să-l descoasă în legătură cu Bengt Karlsson.

— Ai avut dreptate, Bäckström. Domnul Karlsson nu pare deloc un drăguţ, constată Thorén, după care îi făcu un scurt rezumat al cercetărilor sale.

— Să i se ia probe dobitocului, spuse Bäckström iritat.

— S-a rezolvat, şefu', spuse Thorén, apoi îi relată cu aceeaşi fermitate despre eforturile din trecut ale colegilor de la Malmö.

— De ce mama dracului nu mi-ai spus mai devreme? îl întrebă Bäckström cu faţa acră. E secret, sau ce?

— N-am avut timp, răspunse vesel Thorén. De asta îţi spun acum.

Tâmpit incompetent, se gândi Bäckström. Ăştia aleargă în cerc ca nişte curci bete.

•

— Ia loc, Lewin, ia loc, spuse Bäckström afectuos şi arătă spre scaunul pentru vizitatori din faţa biroului său. Ce se mai aude de planurile noastre? Începi să le dai de cap?

— Se rezolvă, spuse Lewin pe un ton neutru.

•

Venise cu două propuneri concrete care ar fi putut fi un început pe drumul cel bun. În primul rând, s-o audieze din nou pe mama Lindei. Cele două audieri de până atunci nu erau suficient de amănunţite, conform părerii lui Lewin. Dacă era să fie critic, nu obţinuseră nimic de la ea care să

le fi fost de folos în anchetă. Pe de altă parte, ar fi vrut să-şi mai încerce o dată norocul cu Löfgren.

— Ştii bine că te ascult mereu, spuse Bäckström generos.

Cu toate că era să îngropi toată echipa cu niggărul tău, se gândi el.

— Propun să-l lăsăm pe Rogersson s-o audieze pe mama Lindei, spuse Lewin. Rogersson e maniacal de conştiincios când e vorba de aşa ceva.

— Nu-i aşa că-i ciudat? întrebă Bäckström. Când te gândeşti cât trage la măsea şi că aleargă la budă tot timpul.

— Despre asta nu ştiam nimic, spuse Lewin scurt. Dar poate că tu eşti mai informat.

— Bine, dar toată lumea vorbeşte despre asta, să ştii, spuse Bäckström rânjind. Şi negroteiul? De el cine se ocupă?

— Dacă te referi la cadetul Löfgren, mă gândeam să mă ocup de el chiar eu, spuse Lewin. Am senzaţia că-i mai uşor de descusut acum că l-am tăiat de pe listă.

— Sunt sigur. De data asta o să fie floare la ureche, îl aprobă Bäckström.

Iar tu, Lewin, o să iei Premiul Nobel. Mai devreme sau mai târziu.

41.

Mama Lindei era la casa ei de vacanţă de pe insula Sirkö, aflată lângă lacul Åsnen, la câţiva zeci de kilometri sud de Växjö. O prietenă îi ţinea de urât şi, conform spuselor ei, mama Lindei încerca să supravieţuiască de pe o zi pe alta. Dar înţelegea că poliţia ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, aşa că se străduise să se adune într-atât încât să le poată răspunde la întrebări.

— Salutaţi-o din partea mea şi mulţumiţi-i, spuse Rogersson. Ajung cam într-o oră, cu colegul meu.

— Ştiţi să ajungeţi? îl întrebă prietena mamei.

— Ne descurcăm noi, zise Rogersson. În cel mai rău caz, vă sun din nou. Vă mulţumim mult pentru ajutor.

•

Bäckström se hotărâse să-l însoţească pe Rogersson. Simţea nevoia să mai iasă din oraş şi să facă puţină mişcare. De preferinţă într-o maşină cu aer condiţionat, unde putea liniştit să-i bârfească cu Rogersson pe colegii săi absenţi, care îi făceau viaţa un calvar. Şi apoi, era şi curios să vadă cum se prezenta mama Lindei.

•

— Dacă te uiţi în stânga, vezi lacul perfect, spuse Rogersson după o jumătate de oră şi dădu din cap spre întinderea de apă albastră, care strălucea printre mesteceni în aerul încins. Mai avem vreo zece kilometri până la Sirkö. Terenul perfect pentru cei ca mine şi tine.

— Credeam că rachiul se face în Skåne, spuse Bäckström, care se simţea deja mult mai alert, în ciuda loviturilor încasate pe nedrept în ultima vreme.

— Ziceam că e un loc istoric pentru criminalistica suedeză, îi explică Rogersson. Cel mai cunoscut caz de dispariţie de-al nostru din ultima sută de ani. Cel puţin la fel de spectaculos ca „Viola Widegren" din 1948. Aici a dispărut micuţul Alvar Larsson din casa părintească, într-o dimineaţă rece şi vântoasă de aprilie, din 1967, îi spuse Rogersson pe un ton aproape solemn. Am citit un articol interesant despre asta în *Nordisk Kriminalkrönika* acum câţiva ani. Nu pare să fi fost vorba despre un caz de omor. Probabil că băiatul a căzut, pur şi simplu, în lac când se juca pe-afară.

— Nu cred nici dacă mă pici cu ceară, spuse Bäckström. Bineînţeles c-a fost omorât. De un pedofil din ăla. Parcă văd cum colcăie locul ăsta de ei. Cum stau în căsuţele lor roşii şi descarcă filme porno cu copii de pe net.

— În 1967? Mă îndoiesc, spuse Rogersson. Că descărcau de pe net, vreau să zic.

— Puteau să găsească alte prostii, spuse Bäckström. Poate stăteau în buda din curte şi făceau laba lângă un teanc de reviste cu cercetaşi care se bălăceau în lac, goi. Ce ştiu eu?

— Văd că te pricepi la toate, spuse Rogersson. Dar cel mai mult te apreciez pentru perspectiva ta asupra umanităţii. Eşti un om inimos rău, dacă-mi permiţi.

Ce dracu' l-a apucat şi pe Rogersson? se gândi Bäckström. Pare mahmur de-a binelea. Sper doar că mama Lindei e la fel de generoasă cu berile ca fostul ei.

•

Cei doi parcară maşina în faţa unei căsuţe roşii cu lemnăria vopsită în alb şi cu un arbore îngrijit de generaţii[41], care umbrea peticul de pământ presărat cu pietriş din faţa casei. În curte se mai vedeau un catarg cu un drapel, un liliac mare, o dependinţă cu o latrină, un ponton, un adăpost pentru bărci, cu saună încorporată, şi o plajă mică, pe malul lacului. Terenul cel mare aparţinând casei era mărginit de poteci netezite frumos cu grebla, decorate cu pietre alese cu grijă de pe plajă, şi iarba era tunsă egal peste tot.

Pe scurt, era o casă de vacanţă tipic suedeză, şi cei trei se aşezară, desigur, în jurul mesei de sub liliac. Bineînţeles, nu se servi nicio bere, ci suc de coacăze negre făcut în casă, cu multă gheaţă, turnat în pahare cu talpa înaltă de la vreo fabrică de sticlă[42] din apropiere, la fel de scumpe ca o navetă de bere. Şi dacă nu ţi-ar umbla mintea aiurea, ai fi o femeie a naibii de bengoasă, se gândi Bäckström şi dădu din cap pios către Lotta Ericson, mama Lindei. Ai tu patruzeci şi cinci de ani, dar în mod normal arăţi mult mai tânără de atât, sunt sigur, îşi spuse el în gând.

•

— Vă rog să ne întrerupeţi dacă vă simţiţi incomod, spuse Bäckström pe cel mai blând ton al său.

— Nu cred c-o să fie vreo problemă, răspunse mama Lindei, şi, dacă nu ar fi fost cu mintea aiurea, ar fi părut aproape bine dispusă.

Mă întreb câte diazepame ai băgat în tine de când te-ai trezit, scumpo, se gândi Bäckström.

•

[41] Vårdträd (în sued., în orig.) – copac plantat la construirea casei şi îngrijit de toate generaţiile următoare; de obicei, stejar sau fag.

[42] Regiunea Småland este renumită pentru fabricile sale de sticlă (Kosta Boda fiind una dintre mărcile cele mai cunoscute produse aici).

De-a lungul următoarelor trei ore, inspectorul Jan Rogersson făcu o demonstraţie de conştiinciozitate, ridicându-se la aşteptările despre care vorbise colegul său, comisarul Jan Lewin.

•

Mai întâi, o întrebă pe mama Lindei despre fiica ei. Despre anii copilăriei şi ai adolescenţei. Despre anii petrecuţi în SUA, despre divorţ şi cum a fost când s-au întors împreună în Suedia.

•

„O fetiţă veselă şi alertă, căreia îi plăceau oamenii şi care era plăcută de toţi, şi aşa a fost şi după ce Linda s-a făcut mare…"

•

„O perioadă grea din vieţile noastre…", „ştiţi cum e să te adaptezi la un mediu nou…", „Linda şi-a făcut prieteni noi, a început şcoala acolo…", „şi eu mi-am căutat un loc de muncă nou ca profesoară şi am continuat şi cursurile de perfecţionare…", „când l-am cunoscut pe soţul meu, lucram ca secretară… aşa ne-am cunoscut…", „apoi ne-am căsătorit şi am născut-o pe Linda şi, cât timp am locuit în State, eram mai mult soţie întreţinută…", „un lucru e clar, mă plictiseam foarte tare, deşi Henning se simţea în elementul lui, eu şi Linda abia dacă-l vedeam…", „nu era cu noi aproape niciodată…"

•

„Dar, sigur, din punct de vedere economic, eram privilegiată, presupun. Semnasem un acord prenupţial, dar primul lucru pe care l-a făcut după ce ne-am întors în Suedia cu Linda, a fost să treacă apartamentul pe numele meu… apartamentul în care s-a întâmplat… şi acolo am locuit împreună până când, dintr-odată, Linda a decis… era deja la liceu… a hotărât, pur şi simplu, că, dacă taică-su a catadicsit să se întoarcă acasă, atunci o să stea cu el, la ţară… dar când era în oraş, stătea la mine, oricum…"

•

Iubiţi?

•

„Primul a fost un băieţel de culoare, coleg de clasă cu Linda, când locuiam în SUA… Linda n-avea decât şapte ani şi el, la fel… îl chema Leroy şi era aşa de scump, că-ţi venea să-l mănânci din priviri… a fost prima iubire a Lindei…"

•

Şi după aceea? Alţi iubiţi cu care a întreţinut relaţii sexuale?

•

Nu foarte mulţi, conform spuselor mamei, deşi se abţinea de la declaraţii categorice, având în vedere că Linda fusese foarte discretă cu privire la

astfel de subiecte. Cea mai lungă relaţie a ei durase un an şi se terminase cu şase luni în urmă.

— Băiatul unor prieteni de familie. Una dintre puţinele familii cu care mai ţin legătura de când am divorţat de bărbatul meu. Un băiat de nota zece, i se zice Noppe, deşi îl cheamă Carl-Fredrik, dar cred că Linda s-a săturat de el, pur şi simplu, erau prea multe noutăţi când a început Academia de Poliţie.

•

Avea vreodată toane, era certăreaţă, avea duşmani, făcea scandal dacă cineva voia să-i facă rău?

•

Nu şi în lumea mamei ei. Nu şi când era vorba de fiica ei dragă, care, atunci când se comporta cel mai urât, nu era cu nimic mai neobrăzată decât majoritatea adolescentelor de vârsta ei – din câte a înţeles ea de la prietenele ei care aveau fete de vârsta Lindei – dar asta se întâmpla foarte rar. Defecte? Linda putea fi extrem de încăpăţânată. Şi uneori, puţin cam naivă. Prea onestă, credea că oamenii sunt mai buni decât era cazul.

•

În cei douăzeci de ani de carieră ai săi, Rogersson condusese sute de audieri cu apropiaţii victimelor. De aceea, nu întâmplător, ultima întrebare de pe lista lui se referea la însăşi mama Lindei, care reacţionase la fel precum celelalte dinaintea ei, deloc întâmplător. De ce voia să-i povestească despre sine? Doar n-avea nimic de-a face cu moartea Lindei. Dimpotrivă, era şi ea o victimă. Cineva îi răpise singura fiică şi acum lumea se aştepta să-şi continue viaţa agăţându-se doar de durerea ei.

•

Rogersson îi dădu răspunsurile obişnuite. Că trebuia să-l găsească pe ucigaşul Lindei, atâta tot. Că nu credea că mama Lindei avea ceva de-a face cu moartea fetei, dar rostul unor astfel de întrebări era să descopere detalii pe care mama Lindei nu le vedea, tocmai din cauza durerii orbitoare. Mama Lindei păru să se împace cu răspunsul mai bine decât majoritatea mamelor chestionate de Rogersson.

•

Avusese mulţi parteneri de viaţă noi după divorţ? A existat vreunul care să se arate interesat şi de fiica ei? A avut de-a face vreodată cu cineva care să vrea să-i facă rău atacând-o pe fiica ei?

•

Sigur că avusese iubiţi după divorţ. Mai mulţi chiar, dar cu majoritatea n-a avut decât relaţii trecătoare sau ocazionale, iar cea mai recentă se terminase cu mulţi ani în urmă. Cu un coleg de serviciu, cu un coleg de-al unei prietene, cu câţiva făcuse cunoştinţă la şcoală, printre ei fiind chiar şi

tatăl divorţat al unuia dintre elevii ei. Şi câteva aventuri scurte, mai ales în concediile din străinătate. De unul dintre ei se îndrăgostise aşa de tare, încât au păstrat legătura mai mult timp. Dar relaţia a stagnat, redusă fiind la telefoane, mailuri şi, treptat, doar tăcere.

•

Tipul era pe invers, clar. Şi pe invers, şi orb, se gândi Bäckström.

•

Nici nu-şi putea imagina măcar că vreunul dintre aceştia ar fi putut s-o ucidă pe fiica ei. Din simplul motiv că nu erau genul ăla, că nu făcea cunoştinţă cu astfel de bărbaţi, şi majoritatea nici n-o cunoscuseră pe Linda, iar câţiva dintre ei nici nu ştiau că avea o fiică.

— Probabil c-a fost atacată de un maniac, spuse mama Lindei. Doar v-am zis. Linda avea încredere oarbă în toţi. Uneori era tare naivă.

•

— De ce dracu' am mai venit? întrebă Bäckström în maşină, în drum spre sediul poliţiei. Dacă mă întrebi pe mine, n-am aflat nimic.

De asta ce zici, pedantul lui peşte? îşi zise în gând.

— N-a fost nicio problemă cu sucul ăla de coacăze, deşi n-avea nici pic de alcool, spuse Rogersson. Dar să ştii că la un moment dat mi s-a părut că se gândeşte la ceva anume. Că încearcă să-şi dea seama de ceva. Ceva ce i-a trecut prin cap pe moment.

— Ce dracu'? întrebă Bäckström.

Rogge ăsta nu-i doar beţivan, e şi ghicitor în cărţi, îşi spuse el în gând.

— Habar nu am, răspunse Rogersson. Era doar o impresie. Am mai greşit şi înainte.

Rogersson ridică din umeri.

— Oare câte calmante o fi băgat în ea?

— Dacă mă întrebi pe mine, era dusă rău, spuse Bäckström.

Ca majoritatea muierilor, doar că arăta mai bine, se gândi.

— Păi, tocmai, măcar avem motiv să ne întoarcem şi să stăm de vorbă cu ea din nou, spuse Rogersson.

— Dacă nu de alta, măcar pentru că-i muiere fainâ, constată Bäckström. După ce-şi mai revine. După ce se mai calmează, vreau să zic. Să-mi spui când mai vrei să mergi că vin şi eu.

42.

Cu toate că Löfgren părea complet schimbat şi aproape curtenitor şi cu toate că audierea n-a durat mai mult de o oră, iar de data asta părea să se fi abţinut de la minciuni, Lewin era convins că părea mai decent atunci când l-au audiat pentru prima oară, de şi-a bătut joc de ei.

•

După ce a fost eliminat de pe lista suspecţilor, Erik „Ronaldo" Löfgren uitase de reţinerile sale de gentleman în ceea ce priveşte expunerea relaţiei sale cu Linda. Prima oară se culcase cu ea pe la mijlocul lunii mai, acasă la tatăl Lindei. Iniţial, au decis să se uite împreună la un meci de fotbal la televizor. Dar lucrurile au evoluat şi relaţia a durat încă vreo lună, până la încheierea semestrului. S-au întâlnit de patru, cinci ori în total, şi actul s-a consumat în apartamentul lui Löfgren din Växjö, în afară de prima oară. O dată au fost şi la film, o altă dată la cafea, dar de cele mai multe ori stăteau acasă şi se uitau la televizor sau la video, se relaxau ori făceau sex.

— Şi cine a pus capăt relaţiei, tu sau ea? întrebă Lewin.

•

Nu era tocmai clar, conform tânărului Löfgren. Probabil că s-ar fi terminat oricum, dar iniţiativa i-a aparţinut, totuşi, lui.

— Lucrurile nu evoluau deloc, constată Löfgren ridicând din umeri. Linda era o tipă de treabă şi mişto, şi arăta şi destul de bine, nu era rea nici la pat, dar nici cine ştie ce. În orice caz, nu stăteam să-mi plâng de milă când nu eram împreună, vreau să zic. Aşa că am propus să dăm filmul înapoi şi să fim doar prieteni. Nici măcar prieteni din ăia care fac sex.

•

Şi despre ce fel de sex era vorba? Ce prefera Linda? Şi cine era mai întreprinzător, mai cu iniţiativă, dacă putea fi vorba despre aşa ceva cu privire la partea intimă a relaţiei?

•

Sex normal, obişnuit, nici prea mult, nici prea puţin, conform estimării lui Löfgren şi singurul care muncea era el.

— Linda era în formă perfectă din punct de vedere fizic. Se descurca cât de cât, dar numai dacă prestam şi eu. Eu eram la volan şi ea pasagerul, ca să zic aşa. Nu era nasol, dar nici cine ştie ce. Ştiu că n-ar trebui să vorbesc despre ea aşa, acum c-a murit, dar văd că e important pentru voi… Mai mult de şase, şase jumate nu i-aş da, pe o scară de la unu la zece, dar şi asta numai

pentru că arăta super. Pe de o parte, nu prea avea experienţă, pe de alta… şi ştiu că sună urât… dar n-avea pic de pasiune.

— Am înţeles că eşti un tip cu experienţă în ceea ce priveşte femeile şi tocmai de asta îţi pun următoarea întrebare.

Lewin dădu din cap gânditor spre Löfgren, cu toate că ar fi preferat să tragă scaunul de sub el şi să-i dea cu el în cap.

— Nu ţi-a lăsat impresia c-ar fi preferat sexul mai dur? Ceva care s-o excite pe bune, vreau să zic, continuă Lewin.

— Nu, spuse Löfgren surprins. Aş fi observat sigur. Adică, dacă aş fi văzut că asta-i place, i-aş fi satisfăcut dorinţele. Dar sunt convins că prefera chestiile standard şi asta a şi primit.

•

Şi foştii iubiţi ai Lindei, relaţia ei cu părinţii, prietenii, prietenele, amicii, în general?

•

Nu prea discutau despre aşa ceva. Îi vorbise, e drept, despre fostul ei prieten. O catastrofă nucleară, în materie de sex, conform spuselor Lindei. În ceea ce-i privea pe prietenii, prietenele sau amicii ei, Linda îi povestise mai mult despre fete. Nimic ciudat în asta, spuse Erik Roland Löfgren, având în vedere că erau cunoştinţe comune şi cu două dintre ele avusese şi relaţii sexuale.

— Şi Linda ştia? îl întrebă Lewin.

— Nu. Eşti nebun, Lewin? Nimeni nu ştia. Discreţia e cea mai importantă, asta se ştie. Să nu le zici nimic tipelor. Numai tipele fac din astea, constată Löfgren. Numai ele îşi povestesc chestii intime. Adică, dacă mă culc cu prietena unui amic, n-o să mă duc să-i zic, logic. Asta dacă nu vreau să-mi rupă genunchii.

— Deci nu-i exclus ca Linda să fi aflat că te-ai culcat cu două prietene de-ale ei, spuse Lewin.

— Mă rog, mie nu mi-a zis nimic, spuse Löfgren iritat. Dar, da, sigur, ridică el din umeri. Tipele bârfesc non-stop.

•

Dar, conform lui Löfgren, o persoană era mai importantă pentru Linda decât oricine. Şi anume tatăl ei.

— Fetiţa tatii e puţin spus, zise Löfgren. Totul se învârtea în jurul lui. Nici nu trebuia să deschidă gura că primea tot ce-i dorea inima. Era ca-n Beverly Hills, să mor dacă nu era aşa. Nu ştiu dacă-l cunoşti, dar seamănă… adică, mă rog, semănau… al naibii de mult. Dacă ar fi fost de aceeaşi vârstă, ai fi zis că-s gemeni. Şi moşu' o suna din sfert în sfert de oră. Într-o seară, când era la mine, a sunat-o de trei ori pe mobil. Şi vorbeau încontinuu, cu toate că n-

aveau nimic de împărţit. Bună, scumpa mea, bună din nou, tati, am uitat să-ţi zic ceva, scumpa mea. Adică, din astea, mă înţelegi.

Löfgren mimă că ţine un receptor la ureche.

— Nu-ţi plăcea de tatăl Lindei, spuse Lewin.

— Nu eu eram problema, pufni Löfgren. Ci mai degrabă el.

— Credeam că nu v-aţi întâlnit decât o dată, spuse Lewin.

— Da, şi mi-a fost de ajuns, spuse Löfgren. Mi-am dat seama imediat care era părerea lui despre mine. Despre cei ca mine, vreau să zic.

— Adică? îl întrebă Lewin.

— Un negru, spuse Löfgren. În micul lui univers, nimic nu conta în afară de asta. Unul ca mine era futut din start. Nu-i de mirare că a stat în SUA o grămadă. Tatăl Lindei era un rasist înverşunat.

— Dar Linda nu părea să-i fi împărtăşit vederile, interveni Lewin.

— Nu, dimpotrivă, ea voia să demonstreze că poţi să-i placi şi pe cei ca mine. Sunt sigur că asta gândea. Adică-i plăcea pe bune de cei ca mine, tocmai pentru că eram diferiţi. Şi asta mi se părea tare de tot.

— Aţi discutat despre astfel de subiecte? întrebă Lewin.

Dacă da, nu cred c-a fost prea plăcut, se gândi el.

•

O singură dată, conform spuselor lui Löfgren. De data asta i-a zis ce părere are despre tatăl ei, şi că-i convins că e rasist.

— S-a enervat la culme, spuse Löfgren. În fond, îmi dădea dreptate, dar zicea că nu e vina bătrânului, de fapt. Că era o chestiune de generaţii şi că individul era cel mai cumsecade om de pe lume, că el nu generaliza, n-avea probleme decât cu persoana în sine, *bullshit*-uri din astea.

— Şi maică-sa? întrebă Lewin. Ce părere avea despre maică-sa?

— Una proastă, dacă e să mă întrebi pe mine, spuse Erik Roland cu un zâmbet strâmb. Se certau ca nişte tâmpite, o dată am fost chiar de faţă când s-a răţoit la ea la telefon. *Catfight* total.

— Credeam că Linda stătea la mama ei destul de des.

— Când era în oraş, da, şi când ştia că maică-sa e plecată. În rest, se ducea acasă la tăticul. Uneori lua chiar taxiul din oraş când ieşeam la vreo bere, deşi cred că o costa vreo cinci sute de coroane până acolo, pe puţin, spuse Löfgren şi scutură din cap.

— De ce era aşa de supărată pe mama ei? întrebă Lewin.

— Cred că era tot din cauza tatălui ei, care era un fel de zeu, spuse Roland. Ştiu că mi-a tot zis că ea l-a părăsit, că n-o interesau decât banii lui şi aşa mai departe. Că mă-sa l-a dezamăgit pe tac'-su şi că din cauza mă-sii a făcut infarct şi tot circul.

— Te-ai întâlnit vreodată cu mama Lindei? întrebă Lewin.

— O dată, spuse Löfgren zâmbind. Am salutat-o, eram în oraş cu Linda şi cu o grămadă de amici de la şcoală. Asta se întâmpla în primăvară. Înainte să ne combinăm. Dar am salutat-o doar. Pe mama Lindei, vreau să zic.

— Şi ce impresie ţi-a făcut? întrebă Lewin.

— Mi s-a părut super de treabă. Parcă e profesoară, sau aşa ceva, dădu din cap Löfgren.

— Altceva? Ceva care ţi s-a părut dubios? întrebă Lewin.

Îmi ascunzi ceva, se gândi el.

— Păi, bine, spuse tânărul Löfgren, rânjind. Arăta al naibii de bine. Adică, vreau să zic că are vreo patruzeci de ani, pe puţin, dar…

— Explică-i unui moş ramolit, spuse Lewin.

— Că tot vorbeam de pasiune, zise Roland. Dacă mă întrebi pe mine, mama Lindei era clar de nota zece. Dacă înţelegi ce vreau să zic. N-aş fi refuzat-o dacă mi-ar fi cerut-o pe faţă.

— Cred că înţeleg ce vrei să zici, spuse Lewin.

— Tocmai în asta consta ciudăţenia, spuse Roland. Mama Lindei şi Linda, adică. Nu semănau deloc. Linda era o fată drăguţă şi de treabă, o prietenă bună. În schimb, maică-sa… Femeie trăsnet e puţin spus. Genul cu care puteai să faci înconjurul lumii. Să umbli pe unde n-ai mai fost niciodată.

— Serios? spuse Lewin şi dădu din cap gânditor.

Serios? repetă el în gând.

43.

Asociaţia Bărbaţii din Växjö împotriva Violenţei Domestice fusese întâmpinată cu braţele deschise de reprezentanţii mediei locale şi, deşi era vară şi perioadă de concedii, aproximativ cincizeci de bărbaţi se arătaseră deja dornici să participe la activităţile ei. Oferta depăşea cererea, practic. Viaţa de noapte din Växjö nu era cine ştie ce agitată, asta ca să ne exprimăm eufemistic, cu atât mai puţin în perioada verii, aşa că, pentru a echilibra resursele şi cerinţa, asociaţia i-a împărţit pe voluntari în ture diferite. Ba mai mult, hotărâră ca Semenii să patruleze străzile şi pieţele oraşului în echipe formate de câte doi inşi. Asta însemna avantaje şi în ceea ce privea planificarea activităţii. Pe de o parte, pentru că asta creştea şi siguranţa Semenilor, pe de altă parte, pentru că astfel îi puteau filtra mai bine pe neserioşii care ar fi reuşit să treacă de ochii vigilenţi ai conducerii asociaţiei.

Aceasta se adaptase şi la vremea de afară, imprimând tricouri albe cu inscripţia „SEMENI" cu litere mari şi roşii, plasate pe pieptul şi spatele purtătorului. O modalitate simplă de a-i face vizibili pentru cei pe care se ofereau să-i protejeze, un fel de legitimaţie pe lângă cea pe care o purtau la ei, în caz de nevoie.

Comunicarea era cât se poate de simplă, Semenii asigurându-se că au numerele de mobil ale colegilor lor care patrulau străzile în ziua respectivă. Şi un număr de urgenţă cu apelare rapidă la poliţie, în caz că se trezeau în vreo situaţie periculoasă. În rest, asociaţia luase măsuri atât anticipative, cât şi prevăzătoare. Înainte de sosirea toamnei şi a schimbării vremii, dăduseră o comandă la o fabrică de confecţii din zonă pentru nişte pelerine de ploaie cu căptuşeală detaşabilă şi aceeaşi inscripţie. Interesul arătat de diferiţii sponsori fusese atât de mare – lucru deloc de neglijat în Småland – încât ar fi trebuit să umble în salopete, ca să aibă loc pentru siglele lor.

•

În lumina acestor evenimente, era cu atât mai regretabil ce li se întâmplă membrilor asociaţiei încă din prima săptămână de activitate. Aceştia căzură victimele unui incident neplăcut, care ar fi putut să se termine destul de urât. În noaptea de marţi spre miercuri, doi dintre membrii fondatori ai asociaţiei, care patrulau împreună cu alte două echipe în sectorul dintre cimitirul Tegnér, dispensarul medical, staţia de pompieri şi catedrală, au încercat să aplaneze un conflict iscat între vreo şase tineri care se certau în

faţa McDonald's-ului aflat la intersecţia străzilor Storgatan şi Liedbergsgatan.

Toţi cei implicaţi erau imigranţi, copii sau adolescenţi, în afară de cei doi care porniseră cearta. Membrul asociaţiei, Bengt Karlsson, încercase să anihileze conflictul prin vorbe, ceea ce era primul pas în rezolvarea unui conflict, conform modelului propus de asociaţie – 1. discuţie paşnică – 2. mediere activă – 3. intervenţie fizică.

Cu toate astea, doi dintre ei începuseră să se bată de zor, încurajaţi de ceata de gură-cască de băieţi şi fete, situaţie în care Karlsson şi colegul lui fură nevoiţi să sară peste primii doi paşi şi să încerce să-i despartă pe bătăuşi. Efectul intervenţiei lor s-a simţit imediat. Cei doi inamici sau împăcat instantaneu şi, împreună cu suporterii lor, s-au întors împotriva Semenilor, cu puteri înzecite. Noroc cu colegul lui Karlsson, care a dat alarma pe mobil încă din faza 1.

•

În câteva minute, o altă echipă de Semeni a ajuns la faţa locului, alergând din direcţia gării şi încercând să-i ajute cât se putea, aplicând tehnica recomandată. Cam tot atunci sosi şi Adolfsson cu von Essen, cu o maşină de patrulă. Din cauza lipsei de personal, cei doi fură nevoiţi să-şi pună uniformele şi să lucreze o tură de noapte suplimentară, în locul celor de la Intervenţii Rapide. Primul care se implică fu Adolfsson şi, deşi nu se ştie la ce metodă a recurs cu colegul său, cei doi reuşiră să-i despartă pe scandalagii într-o jumătate de minut, după care Adolfsson îi puse la pământ pe cei mai energici doi bătăuşi.

— Tacă-ţi fleanca, spuse Adolfsson. Şi voi, ăştialalţii, nu vă mai mişcaţi atât, ca să vă poată număra colegii.

•

După încă un sfert de oră de discuţii, după ce notă numele celor şase imigranţi tineri şi ale celor patru Semeni, Adolfsson ridică mâna şi îi expedie pe cei implicaţi în bătaie.

— Voi o luaţi încolo, le spuse Adolfsson tinerilor, arătând spre nord, spre Dalbo, unde presupunea că locuiesc, un fel de Rinkeby, Hjällby sau Rosengård[43] al oraşului Växjö.

— Şi voi, în direcţia opusă, le spuse von Essen Semenilor din Växjö şi arătă în direcţia spitalului.

— Dar trebuie să patrulăm prin centru, interveni unul dintre Semeni. Ce să facem în sud?

[43] Cartiere rău-famate din Stockholm, Goteborg şi, respectiv, Malmö, în care majoritatea locuitorilor (în jur de 80%) provin din ţări precum Irak, Somalia, Afganistan, Pakistan sau fosta Iugoslavie.

— Propun s-o luaţi pe un drum ocolitor, spuse von Essen pe un ton diplomatic. Apropo, nasul ăla e rupt, sau…?

•

Leziunile fizice vizibile se limitau, din fericire, la un nas sângerând. Unul dintre Semeni încasase un pumn în timp ce încerca să-i despartă pe cei doi bătăuşi. Din păcate, însă, în toiul luptei, acesta nimeri în ghearele lui Adolfsson, care îl puse numaidecât la pământ, drept care se văita şi acum de spate şi de gât.

— Dacă vreţi, vă duc eu la spital sau acasă, propuse Adolfsson. Altfel, avem şi o trusă de prim ajutor în maşină. Daţi capul pe spate, respiraţi calm şi se rezolvă.

— Nu-i aşa de uşor, spuse von Essen încercând să aplaneze conflictul şi îi întinse o compresă Semenului şifonat. Să-i deosebeşti pe cei răi de cei buni în toiul luptei, mai ales dacă se rostogolesc claie peste grămadă pe jos, dacă mă înţelegeţi.

Semenul rănit l-a înţeles perfect. Nu voia să critice pe nimeni. N-ar fi denunţat niciodată un adolescent care l-a lovit peste nas din greşeală şi în niciun caz nu s-ar fi plâns de agentul Adolfsson care încercase doar să-l ajute.

— Un nas sângerând nu-i un capăt de lume, spuse Semenul şi zâmbi curajos. A fost o neînţelegere, atâta tot.

44.

Investigaţiile se derulau conform planului. Mai ales în ceea ce privea activitatea de prelevare a probelor ADN de la posibili făptaşi, care mergea atât de bine, încât până şi Bäckström putu să înghită câte o înfrângere. Nici doza de snus, nici batista de hârtie nu-i ajutară cu nimic, dar singurul nor de pe cerul senin al investigaţiei fu rezultatul analizelor ADN-ului lui Bengt Karlsson. Acesta se întoarse cu un fax de la SKL, trimis de un tehnician prost dispus şi nedormit din cauza orelor suplimentare, care îi întreba pe cei din echipa de investigaţii dacă sunt analfabeţi: „După cum puteţi deduce dintr-o analiză mai veche a SKL, profilul ADN din dosarul cazului nu corespunde cu cel în cauză".

Din nefericire, Olsson se afla lângă fax în clipa în care a sosit mesajul, drept care i-l dădu lui Adolfsson şi-l rugă să-l introducă în baza computerizată de date, împreună cu celelalte analize.

— Văd că numele-i şters. Ai vreo idee al cui poate fi? se întrebă curios Olsson pentru că nu uitase nici acum operaţiunea secretă cu cotorul de măr aruncat de Claesson.

— Al nenorocitului ăluia de Bengt Karlsson, cred. Ăla din asociaţie, răspunse Adolfsson.

— Dar cine Dumnezeu l-a băgat în chestia asta? întrebă Olsson revoltat.

— Vorbeşte cu Bäckström, spuse Adolfsson şi ridică din umeri. În orice caz, eu îl pun la „K". La K de la Kalle, sau Karlsson.

•

Olsson se duse glonţ la Bäckström şi-i puse aceeaşi întrebare ca şi lui Adolfsson. Cum naiba i-a venit ideea să-i ceară o probă lui Bengt Karlsson? Conform spuselor lui Bäckström, răspunsul era cât se poate de simplu. Ajungea să arunce o privire rapidă peste cazierul lui. Până şi un civil şi-ar fi dat seama c-ar fi o eroare profesională să nu-i verifice pe cei de teapa lui Bengt Karlsson. Bäckström era într-o dispoziţie extrem de diplomatică şi evită în mod conştient să-l numească ţărănoi pe Olsson, ştiind că aceia din provincie erau foarte sensibili la astfel de apelative, deşi până şi un ţărănoi ca Olsson ar fi trebuit să înţeleagă că angajaţii civili, spre deosebire de poliţiştii ţărănoi, nu se băgau niciodată în treaba şi în deciziile poliţiştilor adevăraţi.

•

Şi Olsson încercase să pară tolerant. În cazul lui Karlsson, era vorba de o poveste cu totul irelevantă, conform părerii lui Olsson. După ultima condamnare, Bengt Karlsson participase de bunăvoie la un proiect foarte util în regim de detenţie deschisă din cadrul spitalului Sankt Sigfrid. Specialiştii de acolo au încercat să modifice modelul de comportament al infractorilor care abuzaseră femei în repetate rânduri, cu ajutorul celor mai noi descoperiri ştiinţifice, iar Karlsson se dovedise a fi cel mai reuşit caz al lor. Bărbatul se schimbase complet, dintr-un pumn strâns devenise o palmă întinsă, şi, de ani buni, într-unul dintre cei mai energici activişti pentru ajutorarea bărbaţilor violenţi.

— Îmi dau seama că ţi-e greu să mă crezi, Bäckström, dar Bengt Karlsson e unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i cunosc. Genul care vrea să îmbrăţişeze toată omenirea, încheie Olsson.

— Te aud, Olsson, zise Bäckström.

Dar Linda i-a scăpat, se pare, îşi spuse în gând.

— Vreau să ştiu ce părere ai, Bäckström, zise Olsson pe un ton serios. Ce crezi, pe bune?

— Lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba, zise Bäckström, rânjind.

•

Din nefericire, colegul Lewin începuse să se comporte şi el din ce în ce mai bizar, cu toate că lucra la Brigada Naţională de Criminalistică şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Lewin pornise într-o campanie pe cont propriu, plimbându-se printre departamente şi punându-le întrebări ciudate colegilor săi, ceea ce, până la urmă, avea să-l bage în bucluc, se gândi Bäckström.

Mai întâi, Lewin avu o discuţie amplă cu Rogersson despre mama Lindei, şi nu despre victimă. Se interesă şi de nişte detalii stranii, precum unde au locuit, de fapt, cele două după ce s-au întors din SUA după divorţ, cu aproximativ zece ani în urmă?

— Din câte mi-a povestit, se pare c-au stat la aceeaşi adresă în toţi aceşti ani, spuse Rogersson.

Şi ce era aşa de ciudat în asta?

— Trebuie s-o întreb şi pe Svanström, spuse Lewin, care era extrem de discret când venea vorba de viaţa sa intimă şi nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i zică Eva în faţa colegilor lui, când amanta lui nu era prezentă.

— Dă-i bătaie, spuse Rogersson şi rânji, nu se ştia de ce. Vorbeşte tu cu micuţa Svanström. Mai e ceva? întrebă el şi se uită demonstrativ la ceasul lui de mână.

•

— Un singur lucru, spuse Lewin. Dacă Rogersson ar fi fost amabil să-i dea un telefon mamei Lindei şi să-i mai pună o întrebare suplimentară.

•

— Cred că-i mai bine s-o faci tu, Rogersson, îi explică Lewin.

— Care era întrebarea? îi reaminti Rogersson. Ce vrei să ştii?

— Dacă ai putea să o suni s-o întrebi dacă are vreun câine, spuse Lewin.

— Un câine, spuse Rogersson. Te interesează dacă are un câine? E vreun câine anume sau merge şi cu un câine obişnuit?

— Era doar o idee, spuse Lewin evaziv. Sun-o şi întreab-o dacă a avut vreodată un câine, atât.

•

— Mă mir de ce te-a întrebat aşa ceva, spuse Bäckström, când el şi colegul lui se întâlniră în camera lui ca să se pregătească, conform obiceiului, pentru weekend. Nu eşti de părere c-a luat-o razna, pur şi simplu? Mie Lewin mi s-a părut tot timpul un ciudat şi un dubios. Nu cred că l-am văzut cu vreo bere în mână în toţi anii ăştia de când îl cunosc.

Ce-o fi vrând cu potaia aia? se gândi Bäckström. Mă rog, nu că ar conta.

— Probabil s-a lovit la cap în tăblia patului în timp ce o călărea pe Svanström, rânji Rogersson şi scutură din cap.

— Păi, şi, ia, zi, a avut vreun câine? întrebă Bäckström care tocmai îşi adusese aminte de acel detaliu. Mama Lindei, vreau să zic.

— Nu, concluzionă succint Rogersson. N-a avut niciun câine. Nu-i plăceau câinii. Şi nici pisicile. Linda a avut un cal la un moment dat, pe care îl ţinea pe moşia lui taică-su, şi nu în apartament. Mai mult de-atât n-am aflat.

•

În ciuda ţărănoiului de Bengt Olsson care îşi băga nasul tot timpul unde nu-i fierbea oala şi a aiurelilor procedurale ale lui Jan Lewin, şi în ciuda faptului că bătăuşul notoriu, Bengt Karlsson, reuşise să găsească o metodă prin care să-i păcălească în trecut, cu nouă ani în urmă, Bäckström fu într-o dispoziţie de milioane tot weekendul. Luni dimineaţă, când se duse la duş, i-a venit chiar să cânte.

— E ziua ta, mămico, şi-n dar ţi-am adus un ADN… un dar mai frumos nu se putea, fredonă Bäckström, în timp ce apa rece se scurgea pe corpul lui umflat, apoi se săpuni cât putu de bine sub braţe şi în celelalte pliuri şi încreţituri, ca să prevină orice miros viitor neplăcut.

Cel mai bine făcut poliţist al anului, îşi spuse încântat Bäckström, după ce admiră rezultatul în oglinda din baie. Păzea, doamnelor!

45.

Stockholm, luni, 4 august

Luni dimineaţa, trupele de intervenţie rapidă luară parte la o aplicaţie militară de amploare la sediul poliţiei Kronoberg de pe Kungsholmen din Stockholm. Circulaţia în cartierele învecinate fu restricţionată, dar, din „considerente practice şi pentru binele locuitorilor", aceştia n-au mai fost evacuaţi, şi nici trecătorii care se aflau în zonă în momentul acela. Aşa se explica numărul mare de spectatori curioşi, care se adunară să urmărească exerciţiul. Nici primele echipe de cameramani de la posturile TV mai importante n-au întârziat să apară.

Patru membri ai trupelor de intervenţie rapidă, purtând salopete şi măşti negre, precum şi armele obişnuite din dotare, coborâră pe nişte funii de pe acoperişul clădirii celei mai apropiate de stradă. Ajunşi undeva pe la etajul nouă – judecând după intensitatea bubuiturii – aceştia montară câţiva explozibili slabi în jurul ferestrelor, le detonară şi se căţărară în clădire prin geam. Firele telefoanelor de la centrală se încinseră imediat, la faţa locului fu trimis un purtător de cuvânt pentru relaţia cu presa, iar reprezentanţii media aflară că era vorba doar de nişte exerciţii obişnuite din cadrul proiectului „11 septembrie".

Trupele de intervenţie rapidă simulau un atac împotriva conducerii poliţiei suedeze, mai multe detalii neputând fi făcute publice din motive lesne de înţeles, fără a afecta scopul manevrei.

Media părea mulţumită de explicaţia primită. Toate canalele TV au difuzat câteva secvenţe de la faţa locului, dar mai mult pentru că au surprins nişte momente spectaculoase într-o perioadă de secetă informaţională. Un reprezentant al trupelor de intervenţie rapidă le explică telespectatorilor, în termeni simpli, ce se întâmplase de fapt.

— Noi facem exerciţii tot timpul, explică el. Şi de multe ori, din cauza obiectivului şi a persoanelor vizate, nu ne putem ascunde de publicul general. Acest lucru e, din păcate, inevitabil, şi ne cerem scuze dacă v-am speriat. La un moment dat, chiar ne gândeam să evacuăm şi populaţia, dar am renunţat pentru că acest tip de exerciţiu ţine de jurisdicţia poliţiei.

•

Şi cu asta, treaba era încheiată. Angajaţii de la Salubrizare, supravegheaţi de câţiva poliţişti obişnuiţi, adunară cioburile de pe peluza şi strada din faţa

clădirii, iar poliţiştii înlăturară cordonul fără ajutorul angajaţilor de la Salubrizare şi totul reveni la normal. Vremea s-a menţinut neschimbată în vara aceea ciudată. Temperatura a oscilat între douăzeci şi treizeci de grade înregistrate la umbră, de dimineaţa până seara.

46.

Växjö, luni, 4 august

Pentru echipa de investigaţii, săptămâna a început calm şi liniştit, într-o atmosferă aproape academică. La şedinţa de dimineaţă, Enoksson le prezentă ultimele rezultate ale inspectorilor judiciari pe care le primiseră de la SKL şi de la ceilalţi experţi, deveniţi deja familiari.

•

Aceştia verificaseră amprentele găsite la locul crimei. Cinci din ele proveneau de la persoane imposibil de identificat. Se presupunea că una dintre ele ar fi trebuit să-i aparţină în mod normal criminalului şi cei de la laborator aveau deja o idee care ar fi putut fi aceasta. Dar, nefiind totuşi siguri, au comparat fiecare amprentă cu cele aflate în registrul poliţiei, însă fără rezultat. Ceea ce, în cel mai rău caz, ar fi putut însemna că niciuna dintre ele nu-i aparţinea făptaşului, chiar dacă amprenta lui se afla în baza de date. Asta, pe de o parte.

Pe de altă parte, au fost analizate şi firele de păr, şi fibrele găsite la faţa locului. Zece fire de păr pubian, două fire de păr de pe corp şi mai multe fire de păr ce proveneau de pe capul făptaşului. Proba ADN nu lăsa nicio urmă de îndoială în această privinţă şi alternative relevante nu existau. Celelalte analize chimice ale părului, sângelui şi spermei au contribuit şi ele cu informaţii suplimentare privind identitatea infractorului căutat.

— Chestia aia cu drogurile n-a fost o supoziţie prostească, spuse Enoksson şi, dintr-un motiv necunoscut, dădu din cap spre Bäckström, şi nu spre Lewin.

•

În firele de păr au fost găsite urme de canabis. Având în vedere că făptaşul nu s-a tuns de câteva luni – găsiseră fire de păr destul de lungi, şatene şi niciunul cărunt – specialiştii s-au putut pronunţa şi în privinţa frecvenţei consumului.

— Nu pare să fie un mare consumator. Conform celor de la SKL, e vorba de o persoană care apelează la droguri ocazional. Poate o dată pe lună, din două în două săptămâni, ceva de genul ăsta. În niciun caz nu e un consumator regulat.

Enoksson ridică din umeri, dar păru încântat de ce spunea.

— În plus, continuă Enoksson, tipul pare să aibă mai multe interese, pentru că în proba de sânge s-au găsit şi urme de amfetamine. Cu toate că n-am reuşit să prelevăm cine ştie ce. Având în vedere contextul, vreau să zic. Aşa că nu-i deloc rău.

— O persoană care, din când în când, fumează haşiş şi bagă şi amfetamine. Am înţeles bine? întrebă Lewin.

— Da, spuse Enoksson. Deşi „consumă" e un cuvânt mai potrivit. Există şi alte tipuri de consum în afară de fumat sau de filtrat. Moduri în care poţi să administrezi doza zilnică, cum spun medicii. Părerea mea e că avem de-a face cu o persoană care consumă canabis o dată pe lună sau pe săptămână, fumând haşiş şi/sau marijuana. E cel mai obişnuit model de consum, mai ales la consumatorii ocazionali, dar există şi alte feluri, după cum bine ştiţi.

— Şi amfetamina? îi reaminti Lewin.

— Aceleaşi reţineri şi aici, spuse Enoksson. Amfetamină sau vreun alt stimulent al sistemului nervos central. Există mai multe preparate similare pe piaţă, pe care ori le-a injectat, ori le-a înghiţit, ori le-a băut. Conform celor de la SKL, nu pare să fie vreun consumator mare nici în cazul ăsta. Colegii din Linköping ziceau că pare să le consume la fel de rar ca şi canabisul. Din când în când, şi în cazul ăsta, consumatorul preferă tabletele sau varianta dizolvată în lichid.

— Nu pare narcomanul obişnuit, constată Bäckström mulţumit. Nu şi-a mai lăsat amprentele la nenea poliţaiu', se droghează doar ocazional şi îşi tunde părul la fel ca majoritatea bărbaţilor.

— Indubitabil, Bäckström, indubitabil, spuse Enoksson. Pe de altă parte, consumă canabis şi amfetamine. Iar în privinţa amprentelor, nu poţi să excluzi varianta cea mai rea: că alea nu-s amprentele lui, deşi mă îndoiesc că ne-ar fi scăpat. Şi ar mai fi şi o altă problemă, şi mai mare. Felul în care a omorât-o pe Linda. Eu, unul, n-aş zice că-i un tip obişnuit.

— Ori e albă, ori e neagră, spuse Olsson şi dădu din cap cu un aer subtil.

— Niciuna, nici alta, dacă mă întrebi pe mine, spuse Enoksson sec. Şi detaliul cel mai interesant l-am lăsat la urmă. Da, zise Enoksson şi păru extrem de încântat văzând reacţiile publicului. Asta o să vă dea de gândit.

Pe rama şi pervazul ferestrei fuseseră găsite urme de fibre textile. O fibră de culoare albastru-deschis, provenind de la o bluză subţire, conform experţilor în textile de la SKL. Structura, grosimea şi celelalte proprietăţi ale ei sugerau că bluza respectivă putea fi purtată şi pe canicula din Växjö şi în restul Suediei. Seara, cel puţin. Şi se pare că nu era deloc o fibră ieftină.

— Nu e o bluză obişnuită, spuse Enoksson. Fibra de care vă ziceam conţine cincizeci la sută caşmir şi cincizeci la sută lână, dar o lână de calitate

superioară. Cei de la SKL spun că o bluză ca asta poate costa câteva mii de coroane. E vorba de o marcă exclusivistă.

— Pare să fie genul de cadou pe care i-l putea face Lindei tatăl ei, spuse Sandberg ezitând. S-ar putea să provină de la un pulover de-al ei, nu credeți? Fibrele alea, vreau să zic.

— Și crezi că l-a pus acolo la uscat sau la aerisit? spuse Enoksson.

— Exact. Tipic femeiesc. Voi nu v-ați gândit la asta, băieți? întrebă Sandberg și se uită la colegii ei din jurul mesei.

— În orice caz, nu era în apartament, spuse Enoksson. În plus, s-au găsit și urme de sânge pe câteva dintre fibrele de pe pervaz. Rămâne de văzut dacă făptașul a împrumutat puloverul de la Linda sau de la mama ei, caz în care ne putem întreba ce a făcut cu tricoul lui – asta dacă nu s-a dus până acolo la bustul gol. Elementar, dragă Watson, zise Enoksson și dădu din cap către Olsson.

— Da, am putea să aflăm, spuse Bäckström și dădu și el din cap spre Rogersson. Și dacă e puloverul lui, nu cred că-i imposibil de găsit, concluzionă el.

— Da, dacă l-a cumpărat de la magazin, spuse Olsson șovăitor. Dacă e cum zice profilul celor de la PC, eu cred că l-a furat, mai degrabă.

— Așa este, Olsson, zise Bäckström. Sunt de acord cu tine. Dacă nu l-a furat și nici nu l-a smuls de pe un suport de rufe, e clar că l-a găsit pe o plajă din Thailanda, în concediu. Dacă e să cercetezi o crimă, păi, cerceteaz-o, nenică, nu te juca.

— Am înțeles aluzia, Bäckström. Retrag, zise Olsson cu un zâmbet vag.

Mai ești și modest, pămpălăule mic, se gândi Bäckström.

•

Vânătoarea după puloverul de firmă începu la telefon. Mai întâi, Rogersson o sună pe mama Lindei și o întrebă dacă a avut o bluză de acest tip. Femeia era sută la sută sigură. Nu deținuse niciodată o astfel de piesă vestimentară. Albastrul-deschis nu era culoarea ei.

Și fiica ei? Nici Linda n-a avut un pulover albastru din caşmir? Mama ei nu-și aducea aminte s-o fi văzut purtând așa ceva, deși Linda avea o grămadă de haine. Dar ca să fie sigur, era mai bine să-l sune pe tatăl Lindei, îi spuse lui Rogersson. Dacă era un cadou, era mai mult ca sigur că l-a primit de la el.

•

— Un pulover albastru-deschis, din caşmir, spuse Henning Wallin. Nu, nu i-am cumpărat nimic de genul ăsta. E drept că albastrul era culoarea ei preferată, dar nu și albastru-deschis.

Convorbirea se încheie cu o propunere: Henning Wallin îi promise lui Rogersson că avea să discute şi cu menajera casei. Ea se pricepea mai bine la astfel de lucruri şi, indiferent dacă răspunsul era pozitiv sau negativ, avea să-i dea de veste de îndată ce vorbea cu ea.

— E ceva important? întrebă Henning Wallin.

— S-ar putea să fie, zise Rogersson. În stadiul ăsta, aproape totul e important.

•

— Puloverul ăla, îi zise Rogersson lui Bäckström o oră mai târziu.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Ce bine ar aluneca acum o bere! Cine dracu' are chef să discute despre pulovere pe canicula asta, se întrebă în gând.

— Nu pare să fi fost al Lindei. Am stat de vorbă cu tatăl ei, care a vorbit cu menajera, aceasta m-a sunat şi mi-a umplut capul cu cât a cusut şi a peticit şi a spălat şi a călcat şi a împăturit şi a aşezat şi a periat şi a făcut şi a dres ea în ultimii zece ani pentru Linda şi tatăl ei.

— Aşa, şi? întrebă Bäckström.

— Nu-şi aminteşte de niciun pulover albastru-deschis din caşmir care să-i fi amărât viaţa, spuse Rogersson. În orice caz, se pare c-a avut ceva de muncă martirul casei.

— Şi maică-sa? întrebă Bäckström.

— Nu-i culoarea ei. Nu i se potriveşte. Nu s-ar îmbrăca cu aşa ceva nici moartă, spuse Rogersson. Aşa că pe ea putem s-o uităm.

Cum adică, nu-i culoarea ei? se gândi Bäckström. Muierile astea nu-s normale, se gândi. Puloverul lui preferat avea dungi albastre, roşii şi verzi şi l-a găsit în Östersund când ancheta o crimă, cu câţiva ani în urmă. Fusese uitat, probabil, de vreun bogătaş nepăsător în restaurantul hotelului, înainte ca Bäckström să se îndure de el. În plus, era frig ca într-un cur de eschimos când a ajuns el acolo, deşi era doar începutul lui august.

•

Comisarul Lewin nu irosi niciun gând pe bluza albastră. Era prea bătrân ca să alerge după cai verzi. Toţi cei care se pricepeau la munca de poliţist ştiau foarte bine că trebuiau să aleagă detaliile importante de cele irelevante şi să se uite de două ori ca să-şi dea seama cum se legau lucrurile. Chestia aia cu domiciliile mamei, de pildă. În plus, putea să apeleze la cel mai bun ajutor în ceea ce privea cercetările practice.

— Înţeleg perfect ce vrei să zici, Janne, spuse Eva Svanström. Nu pricep de ce cred Bäckström şi ceilalţi că povestea asta se rezumă numai la Linda. M-am gândit la asta tot timpul. Poate că tipul voia să se întâlnească cu mama

ei, mai ştii? Am căutat fotografia din paşaportul ei şi, dacă arată cum am văzut, înseamnă că nu duce deloc lipsă de bărbaţi.

— Hai să nu ne pripim… Eva, spuse Lewin pentru că erau singuri, deşi, în ceea ce-l privea, prefera să i se zică Jan, şi nu Janne, indiferent de situaţie.

•

Conform părerii lui Lewin, majoritatea dovezilor indicau că Linda era, totuşi, ţinta vizată a ucigaşului. Ea era victima şi, cu toate că trecuse prin nişte chinuri cumplite, Lewin era de părere că ea fusese ţinta acţiunilor. Crima fusese una foarte personală şi unică. Faptul că ucigaşul a înfăşurat-o într-un cearşaf şi că a avut grijă să-i acopere faţa şi corpul dovedea clar că acesta se simţea vinovat şi anxios şi că nu era capabil să se uite la ea.

În universul lui Lewin, acest detaliu reprezenta un semn clar. Majoritatea maniacilor care comiteau astfel de crime cu tentă sexuală nu făceau aşa ceva. De obicei, scopul lor era expunerea victimei într-o manieră cât mai provocatoare şi erau în stare să facă orice pentru asta. Ca s-o umilească şi după moarte, ca să-i şocheze pe cei care urmau s-o găsească, şi, desigur, pe urmăritorii lui. Dar, mai ales, ca să-şi satisfacă propriile fantezii în timpul comiterii crimei şi ca să şi le întipărească în minte pentru viitor. Acelaşi lucru era valabil şi pentru soţi, foşti soţi şi alte categorii de iubiţi care, orbiţi de gelozie, ameţiţi de băutură sau de nebunie, şi-au atacat soţiile sau prietenele, le-au bătut sau le-au ciopârţit, transformând locul crimei într-o măcelărie.

Apoi mai existau şi alte detalii. Mici, dar deloc irelevante şi toate indicau spre Linda, nu spre mama ei. Aceasta nu mai locuia în apartament de o lună. Cum a început concediul, a şi plecat la casa ei de vacanţă. De cele câteva ori când a fost în oraş, a avut de rezolvat diverse comisioane. Linda a locuit singură în apartamentul ei. Cel mai probabil, trei săptămâni la rând, având posibilitatea să-şi întâlnească prietenii în voie.

— Vrei să fii absolut sigur că mama ei nu e implicată în niciun fel, spuse Eva Svanström şi îi zâmbi la fel cum o făcuse mama lui când era mic şi trebuia să fie consolat.

— Da, spuse Lewin. M-aş bucura dacă ar fi aşa, să ştii.

— OK, spuse Eva. Uite cum stau lucrurile.

•

Cu aproximativ zece ani în urmă, după despărţirea părinţilor, Linda şi mama ei au părăsit SUA şi s-au mutat înapoi în Växjö. Mama Lindei era născută şi crescută în Växjö, şi, în afara celor patru ani petrecuţi în State, a locuit acolo toată viaţa ei. La fel şi fiică-sa. Aceasta s-a născut la maternitatea din Växjö. Când a împlinit şase ani, fetiţa s-a mutat cu părinţii ei în Statele Unite. Patru ani mai târziu, chiar înainte de începerea şcolii, Linda s-a întors

cu mama ei în Växjö şi s-a mutat în apartamentul de pe Pär Lagerkvists väg, pe care mama ei îl primise la partaj.

Mama Lindei era luată în evidenţa populaţiei la adresa respectivă şi nu s-a mai mutat de acolo de atunci. Desigur că pleca în concedii la casa ei de vacanţă de pe Sirkö, pe care o cumpărase la un an după reîntoarcerea în Suedia. Acolo îşi petrecea concediile de vară, sfârşiturile de săptămână şi celelalte zile libere.

Linda a fost înregistrată la aceeaşi adresă până la şaisprezece ani, când a terminat liceul din Växjö. Atunci s-a întors acasă şi tatăl ei, cumpără o moşie mare la sud de Växjö şi, după câteva luni, fiica lui s-a decis să stea la el. În primul an, Linda a făcut naveta de la un părinte la celălalt, având camera ei şi acasă la mama ei, în oraş, şi la tatăl ei, la ţară, unde îşi mutase domiciliul. După absolvirea liceului şi obţinerea permisului de conducere şi a propriei maşini, Linda părea să fi ales viaţa la ţară în detrimentul celei de la oraş şi dormea tot mai rar la mama ei.

•

Svanström n-a găsit nicio „urmă de bărbat" la adresa acesteia, cel puţin, nu oficial, la evidenţa populaţiei. Singurele trecute pe adresa aceea fuseseră Linda şi mama ei.

— Aha, oftă Lewin.

— Nu pari mulţumit nici acum, constată Svanström. Ar fi mai bine dacă mi-ai spune de ce. Ca să ştiu ce anume să caut.

— Nu ştiu nici eu, spuse Lewin. Despre vecinii din bloc ce-ai mai aflat? Ei de când stau acolo?

•

Conform spuselor lui Svanström, cu excepţia unei persoane, toţi locatarii blocului stăteau acolo cam de tot atâţia ani ca şi mama Lindei, ba unii chiar de mai demult. În ultimii zece ani nu s-a mai mutat în bloc niciun chiriaş nou, în afară de bibliotecarul Marian Gross, care a profitat de ocazie când locuinţele cu chirie au fost vândute chiriaşilor şi şi-a cumpărat un apartament în bloc, în urmă cu câţiva ani.

— Dar pe el l-aţi întors pe toate părţile şi l-aţi verificat din toate unghiurile între timp, spuse Svanström. Şi am înţeles că l-aţi tăiat deja de pe listă pe baza neconcordanţei ADN-ului.

— Dacă Gross a cumpărat apartamentul, înseamnă că a existat şi un vânzător, zise Lewin. Care s-a mutat de acolo.

— Nu şi în cazul lui, spuse Eva Svanström. Mă crezi sau nu, dar am verificat şi acest detaliu, chiar dacă mi-a luat ceva timp. Gross a cumpărat apartamentul de la un alt proprietar care locuia deja acolo când Linda şi mama ei s-au mutat în acel bloc, şi care stă acolo şi acum, explicaţia fiind că

femeia era titulară pe două contracte de închiriat, sau, mă rog, avea două proprietăți. Am văzut că avea o firmă de contabilitate și probabil a folosit apartamentul lui Gross ca birou. Știi că e cam complicat din punct de vedere juridic să îți faci sediu de firmă într-un apartament. Mai ales când e vorba despre asociații mai mici de proprietari. Probabil că l-a vândut pe bani frumoși.

— Margareta Eriksson, spuse brusc Lewin.

— Așa o cheamă pe femeie, zise Svanström. Știi ceva, Janne? Eu chiar nu-mi dau seama la ce-oi fi având nevoie de ajutorul meu. Da, e aceeași Margareta Eriksson care a apărut în ziare. Mai știi povestea aia cu criminalul care a încercat să-i spargă casa în noaptea în care a omorât-o pe Linda.

— Exact, ea e, spuse Lewin și, în sfârșit, simți că începe să i se facă ordine în gânduri. Puțină logică în existența lui.

— Dar eu nici acum nu înțeleg ce cauți, constată Svanström.

— Nici eu. Sincer îți spun, zise Lewin. Știi ceva, Eva? Mai bine sun-o pe Margareta Eriksson și vorbește cu ea.

— Dar tot nu știi de ce vrei s-o sun? îl întrebă Svanström.

— E doar o împușcătură, spuse Lewin și zâmbi vag. O împușcătură oarbă în noapte, la o țintă necunoscută, adăugă el.

— Bine, dacă asta te face fericit, zise Eva și ridică din umeri.

47.

Pacea şi liniştea fură curmate brusc după prânz şi căutarea paşnică a logicii şi a unui pulover albastru-deschis se transformă în ceva cu totul diferit. Voci ridicate, alergături pe coridor, uşi trântite, von Essen şi Adolfsson care au năvălit brusc în biroul echipei de investigaţii, cu port-arme, pistoale şi mine încrâncenate, i-au luat cu ei pe Sandberg şi pe Salomonsson, au scos din garaj o maşină de patrulă, au pornit girofarul de îndată ce au ajuns în stradă şi au plecat spre Kalmar în trombă.

•

Cu două ore în urmă avusese loc un viol pe Björnö, la zece kilometri nord de Kalmar, şi, spre deosebire de cazul celălalt, de această dată nu încăpea îndoială că era vorba de un caz serios, şi încă unul grav de tot. Victima fusese o adolescentă de paisprezece ani. Fata plecase să se scalde şi să facă plajă după micul dejun, împreună cu sora ei de şaisprezece ani şi cu prietena acesteia de aceeaşi vârstă.

După vreo oră petrecută pe plajă, victima a plecat să cumpere îngheţată şi suc de la un chioşc din apropiere. Probabil că nu întâmplător, având în vedere că ea era cea mai mică. Fata traversa pădurricea de pe malul apei când violatorul a atacat-o din spate, a tras-o într-un tufiş, a bătut-o până când a leşinat şi a violat-o. Îngrijorate că nu se mai întoarce, sora mai mare şi prietena ei au plecat în căutarea fetei. Deloc surprinzător, după cazul Linda şi reportajele din media. După o sută de metri, au găsit-o pe fată. Făptaşul stătea călare peste ea. Fetele au început să ţipe şi făptaşul s-a speriat şi a fugit.

Victima a ajuns la spitalul din Kalmar după o jumătate de oră. Poliţia a sosit la faţa locului şi a împrejmuit locul faptei, apoi a început chestionarea primilor martori. O patrulă cu câini se afla pe drum şi urma să sosească într-un sfert de oră. Pe scurt, căutările erau în toi, şi patrulele de poliţie care cercetau împrejurimile primiseră nişte semnalmente destul de clare. Conform declaraţiei surorii şi a prietenei ei, cel pe care-l căutau semăna perfect cu făptaşul descris cu o săptămână în urmă de victima atentatului de viol din Växjö. Le rămaseră întipărite în minte mai ales tatuajele lui. Câteva panglici albastre, reprezentând ori şerpi, ori dragoni, pe ambele braţe, de la umeri până la mâini.

•

— Treaba asta nu-mi sună deloc bine, spuse Anna Sandberg când intră în sediul poliției din Kalmar alături de colegii ei. Se referea la dosarul din Växjö, pe care hotărâse să-l prescrie cu o zi în urmă, clasificându-l drept un caz inventat.

— Te gândești la tatuajele alea? o întrebă Salomonsson.

— Da, spuse Anna. Nu sunt deloc împăcată.

— Nu te mai gândi la ele, o consolă Adolfsson. Mai nou, toți derbedeii care se respectă au un tatuaj din ăla. Zici că au niște covoare chinezești pe corp.

•

— Poți să te relaxezi, Janne, am terminat, spuse Svanström și flutură cu un teanc de hârtii spre Lewin, care stătea prăbușit pe scaunul de birou, în spatele unui morman de hârtii cu totul diferite.

— Te ascult cu interes maxim, spuse Lewin și se lăsă pe spate.

— Mă așteptam să fie mai ușor, constată Eva Svanström. În orice caz, lucrurile s-au întâmplat în felul următor. Conform doamnei Margareta Eriksson, cu care am stat de vorbă acum vreo oră, se pare că nu-i nimic dubios cu contractele alea. Și, în plus, tanti Eriksson e și administratoare de bloc.

•

Cu aproximativ trei ani în urmă, cam pe vremea când chiriile au fost transformate în drepturi de proprietăți[44], doamna Margareta Eriksson și-a vândut apartamentul lui Marian Gross, care se mutase în bloc în acel an. Tot atunci a cumpărat și apartamentul de la ultimul etaj în care locuia acum, vânzătorul fiind Lotta Ericson, mama Lindei. Lotta Ericson s-a mutat la parter și a locuit acolo cu fiica ei până la moartea acesteia în luna precedentă. Apartamentul a funcționat ca birou, apoi a fost închiriat la mâna a doua și, la un moment dat, a fost și gol, înainte de transformare. Și proprietarul era mama Lindei, nu asociația locatarilor.

•

— Se pare că Margareta Eriksson și-a dorit un apartament mai mare, deși locuia singură, spuse Svanström. Avea nevoie de vreo două camere pentru sediul firmei de contabilitate, în plus, își vânduse și casa de vacanță și-i rămăsese pe cap mobilierul vechi, pe care nu voia să-l arunce.

— Da, pe când Lotta Ericson se descurca și cu un apartament mai mic pentru că fiica ei deja se mutase, interveni Lewin.

— Da, spuse Svanström. Ți-am mai zis că n-ai nevoie de ajutorul meu, îi spuse zâmbind.

— Ar mai fi câteva chestii, spuse Lewin.

---

[44] Vezi nota 1.

— Am bănuit eu, zise Svanström. Dacă e s-o luăm de la început şi te întrebi care-i treaba cu Margareta Eriksson cu k şi doi de s şi Lotta Ericson cu c şi un s, află că nu sunt rude.

— Ţi-ai dat tu seama singură, spuse Lewin.

— N-a fost aşa de greu, spuse Eva Svanström. Mi-am dat seama imediat, după felul în care au schimbat apartamentele. Margareta Eriksson îşi scrie numele cu k şi cu doi de s, ca majoritatea suedezilor, şi o cheamă aşa după soţul ei. În schimb, Lotta Ericson s-a numit Liselotte Eriksson cu k şi doi de s, pe numele ei complet, Liselotte Jeanette Eriksson. Când s-a măritat, şi-a schimbat numele în Liselotte Wallin Eriksson şi, când s-a mutat în SUA, a început să-şi scrie numele cu c şi un singur s. Lotta a fost dintotdeauna numele ei de alint. Încă de mică. Atunci când a divorţat şi s-a întors acasă, a renunţat la numele de familie al fostului ei soţ şi câţiva ani mai târziu a depus chiar şi o cerere pentru schimbarea numelui. Aşa că, de opt ani încoace, o cheamă Lotta Liselotte Jeanette Ericson.

— Aha, spuse Lewin.

— Crezi că infractorul a greşit uşa, spuse Svanström.

— Da, spuse Lewin. M-am gândit şi la varianta asta. Din cauza declaraţiei Margaretei Eriksson din ziare şi când mi-am dat seama că numele ei de familie seamănă cu cel al Lottei. Dar, dacă e să mă gândesc mai bine, e meritul tău. Tu mi-ai spus c-ar putea fi un fost iubit de-al ei.

— Care voia să se întâlnească cu Linda? spuse Svanström. Adică zici c-a greşit uşa şi a urcat la fostul apartament? Eşti sigur? Doar n-avea mai mult de optsprezece ani când mama ei s-a mutat de la ultimul etaj.

— Ca să se întâlnească cu Linda sau cu mama Lindei, sau cu amândouă. Chiar nu mai ştiu, spuse Lewin şi se foi pe scaun. Dar, probabil că nu contează.

— Eu, dacă ar fi să apar la miezul nopţii la un fost iubit… după trei ani… cred c-aş suna în prealabil, spuse Eva Svanström.

— Te gândeşti la numerele de telefon. Tocmai voiam să te rog să verifici, zise Lewin cu un zâmbet vag. Cred c-ar trebui să vedem dacă Lotta Ericson şi-a schimbat numărul.

— Dacă tot ne-am apucat de cercetări, continuă Svanström.

— Exact, spuse Lewin. Exact.

Ce mai contează încă o împuşcătură la nimereală? se întrebă el.

•

— Tu ce zici de violul ăla din Kalmar, Rogersson? întrebă Bäckström, vârându-şi nasul în biroul colegului său.

— Nasoală treabă, spuse Rogersson.

— Are vreo legătură cu noi? Cu Linda, adică, spuse Bäckström.

— Niciuna, spuse Rogersson.

— Înseamnă că eşti de aceeaşi părere ca şi mine, spuse Bäckström.

— Asta e, n-am ce face, zise Rogersson şi rânji.

— I-am întrebat şi pe Lolek şi Bolek. Pe rând, ca să fiu sigur, spuse Bäckström.

— Şi?

— Lolek zicea că nu, dar i s-a părut un caz interesant. Şi spunea c-ar fi bine să vorbim cu cei de la VICLAS.

— Ce idei palpitante. Oare de unde le scot? întrebă Rogersson.

— Şi după aia l-am întrebat şi pe Lewin, spuse Bäckström.

— Şi ce zicea?

— Vrei să-ţi citez? întrebă Bäckström.

— Bineînţeles, spuse Rogersson.

— Cu toate că nu auzise despre caz decât la telefon, de la Sandberg, zicea că i se pare „puţin probabil ca făptaşul să fie acelaşi ca în cazul Linda".

— Da, tipic Lewin, spuse Rogersson. Schimbând subiectul, ce-ar fi s-o lăsăm baltă şi să ne tragem spre casă? Să avem timp să bem o bericioaică înainte de cină.

— O propunere excelentă, îl aprobă Bäckström.

•

— Dă la ştirile de pe TV4, spuse Rogersson două ore mai târziu, când urcară la Bäckström şi deschiseră două beri reci.

— De ce? îl întrebă Bäckström mirat, întinzându-se după telecomandă.

— Voiam doar să văd dacă mai am birou, spuse Rogersson.

•

— Ce tâmpenie, zise Bäckström cinci minute mai târziu şi stinse televizorul. Idioţii ăia au aruncat în aer tocmai fereastra centrului de operaţiuni al lui Bărbiuţă. Dacă şi-a dat acordul, înseamnă că-i nebun.

— Am stat de vorbă cu băieţii azi după-amiază, spuse Rogersson. Ziceau la fel ca tine. Că-i lipseşte o doagă.

— Ba, mai multe, zise Bäckström.

•

— Ce tâmpenie, constată din nou Bäckström după cinci minute.

— Pare să fi repetat figura de la Grand Hotel din Lund, spuse Rogersson. Văd c-a prins gustul oglinzilor de baie.

— Sau te pomeneşti c-o fi tras aiurea, spuse Bäckström. Poate a încercat să-şi facă de petrecanie. Nu cred că-i uşor cu o bărbie din aia. Numai că nu-i iese nicicum.

— Ce anume? întrebă Rogersson.

— De câte ori se vede în oglindă, îşi trage un glonţ în cap. Numai că în imaginea din oglindă, spuse Bäckström.

48.

Visele apăreau tot mai des. Aceleaşi vise despre vara aceea în care primise prima lui bicicletă adevărată, cu aproape cincizeci de ani în urmă, când tatăl lui l-a învăţat să meargă cu ea. Doar că în noaptea aceea n-a mai visat despre o Crescent Valiant roşie, ci despre părinţii lui.

Era o vară ciudată şi concediul tatălui său părea că nu se mai termină. Până la urmă, l-a şi întrebat. Tu câte luni de concediu ai, tati?

Tatăl lui s-a uitat cam mirat la el, dar apoi a râs şi i-a ciufulit părul, şi totul era ca de obicei. Atât cât să te învăţ să mergi cu bicicleta, îi spusese tatăl. Nu contează cât timp ne ia şi, oricum, serviciul ăla nu fuge nicăieri. Şi apoi îi mai ciufulise o dată părul. Contrar obiceiului său.

Fusese o vară lungă, de fete bătrâne, şi tatăl îmbătrânea şi el parcă pe zi ce trecea. Slab, bronzat şi cu pielea întinsă pe oasele capului. Arăţi cam slab, tati, îi spuse el.

Nu-i de mirare, răspunse tatăl lui. La cât am alergat vara asta.

•

Într-o noapte, Jan se trezi. Probabil din cauza unui zgomot. A coborât încet scările de la etaj şi, când a ajuns în hol, i-a văzut pe părinţii lui într-un scaun. Mama stătea pe genunchii tatălui său, cu braţele în jurul gâtului lui şi cu capul lipit de pieptul lui. Tatăl lui o ţinea de mijloc cu un braţ şi o mângâia pe păr cu mâna liberă.

O să fie bine, mormăi tata. O să fie bine.

Şi niciunul dintre ei nu-l observase, aşa că Jan se furişă înapoi în camera lui de la etaj şi, încet, încet, adormi la loc.

Dimineaţa, la micul dejun, totul era ca de obicei. Eşti gata, Jan? îl întrebă tatăl lui, punând pe masă ceaşca cu cafea.

Oricând, tati, răspunse Jan.

Şi apoi s-a trezit.

49.

Victima de paisprezece ani a violului din Kalmar supravieţuise. Conform medicilor, starea ei era critică, dar stabilă, iar din diagnostic reieşea faptul că sora ei şi prietena surorii o salvaseră de la moarte în ultima secundă, speriindu-l pe violator. Numai că, din păcate, cazul ei confirma o teorie de care poliţia se temuse încă de la început. Şi anume că, în Småland, un ucigaş în serie viola femei tinere. Chiar în toiul concediilor suedeze.

Prima lui victimă fusese chiar Linda. Peste câteva săptămâni, acesta mai atacase o femeie, dar eşuase, ceea ce, conform specialiştilor citaţi de ziare, ar fi explicat şi apariţia celei de-a treia victime la o distanţă de doar o săptămână. Presiunea din sinea lui devenise atât de puternică, încât nu-i mai păsa nici dacă risca să fie prins.

Un profesor de psihologie judiciară de la Universitatea din Stockholm, considerat cel mai mare expert din ţară în criminali în serie, dădea mai multe exemple de cazuri privind incapacitatea poliţiei de a descoperi din timp infracţiunile violente comise în serie. Poliţia n-avea o viziune de ansamblu, se lăsa orbită de detalii şi existau şi deficienţe la nivel de comunicare internă. Mâna dreaptă „nu vedea" ce făcea mâna stângă. Le scăpau perspectiva de ansamblu, modelul crimei şi detaliile cele mai evidente.

— Nu observă că împăratul n-are haine, spuse profesorul de pe canapeaua emisiunii matinale de la TV4.

— Cum adică? îl întrebă reporterul.

— Că e gol, adică, explică profesorul.

•

Pentru prima oară în vara aceea, media începu să critice poliţia în mod deschis, mai ales pe cea din Växjö. În ciuda numeroaselor urme, nu reuşiseră să-l găsească încă pe ucigaşul Lindei Wallin. Şi, chiar mai rău: conform unor surse anonime, nu obţinuseră niciun rezultat concret. Ancheta bătea pasul pe loc, cu toate că trecuse aproape o lună de la crimă.

Tânăra de nouăsprezece ani care fusese cât pe-aci să fie violată de criminal, cu o săptămână în urmă, apăru din nou în vizor. Poliţia refuza să-i dea crezare, pur şi simplu. În loc să-l caute pe violator, o hărţuiră pe victima lui, iar preţul pentru incompetenţa lor a fost plătit de următoarea victimă. Editorialele celor mai importante ziare vorbeau despre un scandal iminent şi, în curând, echipa de investigaţii fu nevoită să-şi dedice majoritatea orelor

de serviciu problemelor pe care cei mai mulţi dintre ei le considerau, pur şi simplu, fanteziste.

Şeful poliţiei din Kalmar îl contactă pe colegul său din Växjö şi îi propuse să formeze o trupă de comando specială. Aveau de rezolvat o crimă şi două violuri, petrecute în aceeaşi lună, şi, pe deasupra, ultima faptă a infractorului le dădea de înţeles că individul era cât se poate de mobil. Şeful poliţiei locale din Växjö se arătă nesigur, dar îi promise colegului său că o să discute propunerea cu şeful investigaţiei preliminare a crimei, şi că avea să revină cu un telefon.

•

Comisarul Olsson ridică problema încă de la începutul şedinţei şi se declară deschis pentru mai multe alternative.

— Voi ce ziceţi? îi întrebă Olsson pe cei adunaţi. Eu, unul, tind să cred că e vorba de acelaşi individ în ambele cazuri, mai ales că victimele ne dau cam aceleaşi semnalmente.

— Şi cazul Linda? îl întrebă iritat Bäckström. Tot ăla a omorât-o?

— Problema e că n-avem semnalmente, constată Olsson cu precauţie.

— Aşa e, dar, dacă e să ne gândim mai bine, e singurul lucru care ne lipseşte, spuse Bäckström. Pentru că o să-l prindem noi cât de curând şi pe el. Dacă e cineva între voi care chiar crede că Linda ar fi fost în stare să-i dea drumul în casă unui şmecher ca ăsta, cu tatuaje şi pe cur, la trei dimineaţa, să ridice mâna acum. Mulţumesc.

— Scuză-mă că te întrerup, spuse Lewin şi îşi drese vocea precaut. Despre ultima victimă ce mai ştim? Au apucat să recolteze urme de spermă?

— Da, spuse Sandberg.

— Atunci o să aflăm cât de curând dacă are vreo legătură cu cazul nostru, zise Lewin.

— Da, aşa este, aprobă Sandberg şi părea deja mai însufleţită.

— Şi în ceea ce le priveşte pe fetele alea două, chiar nu înţeleg cu ce i-am putea ajuta pe colegii din Kalmar. Decât poate să le rugăm să se uite la pozele pe care le-am arătat şi martorilor noştri. Asta dacă n-au făcut-o deja între timp, zise Lewin, dregându-şi din nou glasul.

— S-a rezolvat, spuse Sandberg şi părea şi mai veselă.

— Aha! Păi, atunci e foarte bine, spuse Lewin. E un exemplu de colaborare perfectă între colegi.

— Tu ce crezi, Lewin? insistă Olsson. Vezi vreo legătură?

— Nu-mi place să mă pronunţ prea devreme despre astfel de lucruri, spuse Lewin. Dar, dacă tot m-ai întrebat, aş zice că bărbatul care a omorât-o pe Linda şi cel care a violat-o pe biata fetiţă din Kalmar sunt diferiţi şi că,

îndată ce-am primit rezultatele de la colegii de acolo, pe lângă celelalte indicii, putem să uităm de violator.

Lewin dădu din cap spre Anna Sandberg.

— Să sperăm, spuse Olsson şi scutură din cap îngrijorat. Sper din toată inima că ai dreptate.

Ultimul punct din agenda lui Olsson fu să-i însărcineze pe Sandberg, Salomonsson, von Essen, Adolfsson şi încă doi agenţi din echipa de investigaţii să colaboreze cu colegii de la Kalmar şi să afle dacă există vreo legătură între uciderea Lindei, atentatul de viol din Växjö şi violul din Kalmar. În plus, urma să ia legătura cu unitatea VICLAS a Brigăzii Naţionale de Criminalistică şi cu grupul PC, ca să se asigure că nu le scăpase nici perspectiva analitică.

•

După ce s-a retras în camera lui şi cei însărcinaţi cu diverse probleme au dispărut la vânătoare, Bäckström îşi inspectă trupa rămasă.

— Păi, bine, spuse Bäckström. Cum stăm cu listele noastre? Avem destule beţişoare de urechi?

•

Lewin se întoarse în biroul lui şi fu vizitat imediat de Eva Svanström.

— Chestia asta cu numerele de telefon ale mamei o să mai dureze câteva zile. Am stat de vorbă cu cei de la Telia, dar registrul lor nu acoperă decât ultimii doi ani.

— Dar trebuie să aibă o arhivă, ceva, spuse Lewin, simţind imediat neliniştea aceea bine cunoscută.

— Da, sigur, spuse Svanström. Dar tipul cu care am vorbit zicea că o să dureze câteva zile să scoată la lumină datele care ne interesează.

— Nu-i nimic, zise Lewin.

Nu-i un capăt de ţară şi probabil că nici nu e relevant, se gândi el. La fel ca majoritatea împuşcăturilor în noapte.

50.

Alnön, lângă Sundsvall, marți, 5 august

Lars Martin Johansson ajunse la ultima săptămână din cel mai lung concediu al vieții lui.

De aproape doi ani, Lars Martin Johansson era în concediu fără plată din postul lui de șef operativ în cadrul Poliției Secrete, conducând în schimb una dintre cele mai clasificate investigații din istoria poliției suedeze. Dar și această misiune se apropia de sfârșit. Restul detaliilor administrative puteau fi rezolvate de secretariatul lui, drept care Johansson și soția lui părăsiră Suedia cu o săptămână înainte de Midsummer, pornind într-un circuit european.

Soției lui îi plăceau călătoriile – oamenii, locurile și impresiile noi – în timp ce Johansson prefera o carte bună, un telefon mut și o masă gustoasă.

Indiferent de preferințele lor, cei doi se întorceau tot timpul în Suedia cu bateriile încărcate. Conform unei promisiuni mai vechi pe care o transformaseră între timp într-o tradiție, cei doi își petreceau ultima săptămână de concediu la ferma fratelui cel mare al lui Johansson, de pe Alnön, aflată în apropierea localității Sundsvall. Aici îi așteptau și mai multă liniște, mâncare și băuturi gustoase, două gazde generoase și degajate, care vorbeau serios când le spuneau să se simtă ca acasă. Cel mai important lucru, își zise în gând Johansson. Mai există ceva pe lumea asta care să poată fi comparat cu Suedia? Nu, nicăieri, se gândi Johansson, apoi oftă adânc de plăcere și adormi în șezlongul lui.

Johansson avea trei telefoane mobile. Unul privat, unul de la serviciul lui obișnuit și unul care era atât de clasificat, încât nu-l folosea decât pentru apeluri externe. De dragul siguranței, Johansson alese un aparat roșu și programase personal tonul de apel din memoria telefonului. Cu excepția volumului, acesta semăna perfect cu sirena poliției și Johansson era mândru de el ca un cocoș. După ce-l instală, îi făcu și o demonstrație soției sale sunându-se singur, așa că femeia putu să-i admire abilitățile tehnice. Dar când soția lui auzi telefonul sunând pe bune pentru prima oară, proprietarul mobilului continuă să sforăie liniștit pe șezlongul său.

Nemții ăștia au făcut probabil o ofertă în bani-gheață pentru toată regiunea, se gândi soția lui Johansson care lucra ca administrator de fonduri

la o bancă, puse deoparte cartea pe care încerca s-o citească şi răspunse la telefon.

— Daaa, spuse Pia.

Probabil că n-ar trebui să-mi spun numele, dacă nu vreau să ajung la închisoare, îşi spuse în gând femeia.

— *Enchanté*, răspunse o voce tărăgănată de la capătul celălalt al firului. Presupun că sunteţi cine bănuiesc, continuă vocea şi, oricât de mult mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră, va trebui să vă rog să mi-l daţi pe domnul.

— Cine îl caută? întrebă Pia. Că nu v-aţi prezentat.

— Mă tem că nu vă pot da un nume, constată vocea tărăgănată. Spuneţi-i doar că fostul asociat al lui Pilgrim ar vrea să schimbe o vorbă cu el.

— Şi dacă vă întreb despre ce este vorba, ajung la închisoare, spuse Pia.

— Dacă vă răspund, o să ajung eu, o corectă fostul asociat al lui Pilgrim şi păru aproape jignit de propunere.

— Mă duc să-l trezesc, zise Pia.

Parcă ar fi nişte copii, îşi spuse în sinea ei.

•

— Cu cine ai vorbit? întrebă curioasă Pia peste zece minute, după ce soţul ei încheie convorbirea murmurată pe care o purtase, nu se ştie de ce, în colţul terasei mari. Acesta lăsă deoparte telefonul cel roşu şi se prăbuşi oftând pe şezlong.

— Cu un vechi cunoscut, răspunse vag Johansson.

— Ah, e o cunoştinţă din aia secretă. Anonimă, spuse Pia.

— Cam aşa ceva, răspunse Johansson şi ridică din umeri. Lucrează la Guvern, e consilier pe probleme de securitate naţională, îl ajută pe prim-ministru cu diverse şi-l cheamă Nilsson, pe numele de familie.

— Aaah, spuse Pia. Propria noastră eminenţă cenuşie. Un adevărat Richelieu suedez.

— Cam aşa ceva, zise Johansson. În direcţia asta, adăugă el.

— Şi ce voia? întrebă Pia.

— Nimic special, am pălăvrăgit doar puţin, spuse Johansson.

— Şi acum trebuie să pleci la Stockholm, constată Pia care cunoştea deja ritualul.

— Da, dar mă întorc deja mâine. Dacă nu te deranjează.

— Sună grozav, spuse Pia. Măcar dai şi tu o fugă acasă şi-mi aduci nişte chestii de care o să am nevoie dacă ne ducem la bairamul ăla din weekend.

— Da, sigur, aprobă Johansson. Sigur, repetă el, cu mintea deja hai-hui, încercând să evite discuţiile inutile.

— La un moment dat mi s-a părut că-i beat, zise Pia. Avea o voce…

— Probabil că era doar bine dispus, încercă să medieze Johansson. Nu-i nici doisprezece, nu cred c-a luat încă prânzul.

— Da, înseamnă că era doar bine dispus. Un nene vesel, zise Pia.

— Mi-e greu să mi-l imaginez în felul ăla, zise Johansson şi scutură hotărât din cap. Apropo. Ce zici de prânzul ăla? spuse şi aruncă o privire spre ceasul lui. Mâncăm şi noi ceva azi?

51.

Stockholm, marți, 5 august

Înainte să plece de pe Alnön, Johansson își puse un costum și o cămașă bleumarin de in își îndesă cravata în buzunarul de la piept pe moment și luă un taxi până la aeroport. Apoi se urcă în avionul de doisprezece de la Sundsvall la Arlanda. Aici fu interceptat de șoferul lui de la Poliția Secretă și dus direct la cina așternută deja în vila consilierului pe probleme de securitate din Djursholm.

— Bine ai venit în umila mea casă! spuse consilierul și schiță un gest ospitalier cu ambele mâini, de îndată ce Johansson îi trecu pragul. Sper că nu te deranjează dacă ne așezăm în sufragerie.

— Cu cât e mai răcoare, cu atât e mai bine, îl aprobă Johansson, care era un pasionat al saunelor fierbinți.

Deci așa arată unde stai tu, se gândi, plimbându-și discret privirea între modelul complicat al parchetului, lambriurile din lemn de culoare închisă și tencuiala de ghips de pe tavanul înalt, fără a-i scăpa vreun covor persan, tablou olandez în ulei, sfeșnic de perete sau candelabru de cristal.

•

Mai întâi, cei doi s-au dus în bibliotecă pentru a termina cu detaliile practice, ca apoi să poată mânca liniștiți. Terminară în mai puțin de zece minute.

— Când ai putea să începi? întrebă consilierul.

— Luni, spuse Johansson.

— Grozav, zise consilierul și se lumină la față ca un soare. Atunci putem să ne îndreptăm atenția către lucruri mai importante. N-am mâncat nimic de la prânz.

— Ce casă frumoasă, remarcă Johansson în drum spre sufragerie. Moștenire de la părinți?

— Ești nebun, Johansson? Provin dintr-o familie extrem de modestă, mărturisi consilierul. Băiat de Söder, născut și crescut pe dealurile din Södermalm[45]. Căsuța asta am cumpărat-o de la un amărât căruia nu-i mergea prea bine.

— Dar ție îți merge bine de tot, din câte am văzut, spuse Johansson.

[45] Cartier din centrul Stockholmului.

— Extrem de bine, îl aprobă mulţumit consilierul. Şi chiar merit. Părerea mea.

•

Având în vedere că era mijlocul săptămânii, consilierul pe probleme de securitate spera că musafirul lui avea să-i treacă cu vederea oferta modestă de la masa de cină. Dar dacă era să privească partea bună a lucrurilor, trebuia să admită că îşi câştigau pâinea muncind pentru un guvern de stânga şi obiceiurile modeste ţineau de viaţa de zi cu zi. Oricum, aveau motive întemeiate să sărbătorească promovarea lui Lars Martin Johansson şi faptul că angajatorii lui au avut inspiraţia să-l aleagă tocmai pe el.

— Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu atât, oftă consilierul. Aia e, cum ziceţi voi, poliţiştii.

•

În lumea în care îşi trăise viaţa consilierul în tinereţe şi până în prezent, cel mai important era să te întâlneşti la jumătatea drumului. Ambele părţi trebuiau să plece mulţumite de la masa negocierilor. Pornind de la acest crez existenţial, gazda lui Johansson spera că a găsit o soluţie care să fie pe placul musafirului său.

— Am înţeles că provii dintr-o familie veche de silvicultori din nord, aşa că mă gândeam să începem cu selecţia tradiţională de rachiu suedez, spuse consilierul şi arătă spre un colţ al sufrageriei unde o menajeră bătrână, îmbrăcată cu o rochie neagră sobră şi un şorţ alb, îi aştepta deja cu o sticlă plină.

— Mă rog, spuse Johansson. Rudele din partea maică-mii erau arendaşi, iar cei din partea lui taică-miu…

— Ei, da, dragul meu Lars Martin, îl întrerupse consilierul. Hai să nu lăsăm falsa modestie să ne înceţoşeze privirile şi să întunece un viitor strălucitor. Mai bine ne-am grăbi la bufet să ne înviorăm cu câteva păhărele din rachiul ăla şi să ne învelim sufletele neliniştite în mantaua de catifea şi mătase pe care o meritǎm.

— Sună bine, spuse Johansson.

•

Avem aici diferite feluri de mâncare din sturion, îi prezentă consilierul, după câteva pahare de rachiu, când s-au aşezat în sfârşit la masa cu farfurii şi pahare pline. Sturion fiert, sturion rece înăbuşit, sturion prăjit, sturion afumat, sturion maturat, sturion în sare şi icre de sturion cu plăcinte cu cartofi şi hrişcă, spuse gazda lui Johansson, arătând didactic cu furculiţa către fiecare fel de mâncare.

— Numai ăia care fac afaceri cu maşini vechi se îndoapă cu icre negre ruseşti, constată el, vârând în gură o lingură mare de icre de sturion. Oamenii normali mănâncă icre de sturion.

— Votca asta a fost extraordinară, spuse Johansson cu o mină de cunoscător, învârtind paharul înalt de cristal din mâna dreaptă.

Dar să ştii că în privinţa lui frate-miu te înşeli, că lui îi plac mai mult icrele de morun, cu toate că e vânzător de maşini, se gândi Johansson.

— Nu-i aşa? suspină mulţumit gazda lui. Am profitat de ocazie să şterpelesc câteva sticle când am fost în vizită la Putin acu o săptămână.

•

Cina continuă sub cele mai simple auspicii. Consilierul pe probleme de securitate şi musafirul lui se descurcară cu ce putură, în timp ce scânteia rece a candelabrului de cristal continuă să strălucească deasupra capetelor plecate cu modestie.

Mai întâi, au gustat din prepeliţa umplută cu rădăcinoase gratinate, servite nici calde, nici reci, după care au trecut la o felie simplă de brânză de capră Camargue şi au încheiat tot la fel de modest, cu o îngheţată de limetă şi lămâie, ca să se răcorească şi să-şi pregătească papilele gustative pentru cafeaua servită cu coniac şi praline de ciocolată, urmată de o selecţie de vinuri aduse din pivniţă chiar de consilier. Au început cu un Bourgogne roşu din prielnicul an 1985 şi au continuat cu un vin alcoolizat din Loire, cu anul recoltării nespecificat.

— Adevăratele vinuri se fac în Franţa, spuse consilierul încântat şi îşi adulmecă paharul adânc cu nasul lung.

— Eu şi nevastă-mea bem mai mult vinuri italieneşti, spuse Johansson.

Consilierul se foi pe scaun iritat.

— Dacă vrei un sfat bun, Lars, eu zic c-ar fi mai bine să eviţi riscurile de genul ăsta. Din considerente de sănătate, dacă nu de alta, spuse consilierul.

•

— Apropo, cum se mai simte Nylander? întrebă Johansson, când s-au întors în bibliotecă pentru a încheia cina cu câte un espresso dublu şi un păhărel din Frapin-ul consilierului, din 1900.

— De mult nu s-a mai simţit atât de bine, răspunse consilierul pe probleme de securitate. Are camera lui, trei mese pe zi, tot felul de pastiluţe roşii, verzi şi albastre şi are şi cu cine să vorbească.

— E la un sanatoriu privat? întrebă cu precauţie Johansson.

— Sanatoriu privat, auzi la el, pufni pe nas consilierul. Există o limită la toate. Mai întâi transformă poliţia într-o republică bananieră, după care se închide în biroul lui şi refuză să deschidă uşa, astfel că fotbalistul ăla amărât din guvernul nostru, vai mama lui, e obligat să-şi cheme armata şi să arunce

în aer juma de faţadă ca să-l scoată de acolo şi să-l târască până la spitalul de nebuni. Chestiile astea costă bani, nu glumă, încheie el indignat.

— Ulleråker[46], dădu cu presupusul Johansson.

— Exact, spuse consilierul cu emfază. Şi chiar la ţanc.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă curios Johansson.

— Nu mi-e clar, spuse consilierul şi ridică din umerii săi groşi ca nişte butelii. Se pare că a început cu un episod mai ciudat într-o cameră de hotel unde a tras în oglinda de la baie.

— Îţi dai seama ce de trăsnăi le trec prin cap unora, spuse Johansson şi oftă flegmatic, ca un adevărat norrlandez.

— Probabil că s-a agăţat cu bărbia de chestia aia rotundă când îşi curăţa arma, speculă consilierul.

— Te referi la garda trăgaciului, spuse Johansson.

— *Whatever*[47], spuse consilierul dând din mână indiferent. Sau poate că sunt eu prea îngăduitor cu el, bâigui el.

•

După încă o oră de pălăvrăgeli şi câteva pahare din coniacul scump al consilierului, gazda lui Johansson propuse să joace o partidă de biliard. După părerea lui, ar fi putut încheia seara şi cu o gustare uşoară, după astfel de activităţi sportive. Dar Johansson auzise poveşti de groază despre asta, aşa că-l refuză politicos.

— Nu mă pricep la biliard, spuse Johansson şi scutură din cap.

— Dacă vrei, pot să te învăţ, se oferi consilierul şi-l privi plin de speranţă.

— Sigur, mi-ar plăcea, dar mai bine o lăsăm pe altă dată, spuse Johansson. Ar fi bine să mă duc şi eu acasă.

Johansson mulţumi pentru trataţia splendidă, îşi comandă un taxi şi plecă spre apartamentul gol, al lui şi al soţiei sale, de pe Wollmar Yxkullsgatan. Şi adormi instantaneu, de îndată ce se puse în pat.

Nici ăsta nu-i tocmai sănătos la cap, se gândi Johansson înainte ca Morfeu să-l ia în braţele lui grijulii.

---

[46] Unul dintre cele mai mari spitale de boli mintale din Uppsala, actualmente numele unui cartier din acelaşi oraş, care găzduieşte şi în prezent un spital de boli mintale şi un azil de bătrâni.

[47] Nu contează (engl.).

52.

Växjö, miercuri, 6 august – duminică, 10 august

Comisarul Olsson intră în sală în toiul obişnuitei şedinţe matinale a echipei de investigaţii şi îi anunţă că poliţia din Kalmar reuşise să-l prindă pe violator. Administratorul unei unităţi de cazare pentru imigranţi, aflat lângă Nybro, l-a recunoscut pe unul dintre locatarii centrului după semnalmentele difuzate pe postul de radio local. Omul a sunat imediat la poliţia din Kalmar, dar aceasta se afla deja în drum spre centru. SKL le trimisese rezultatele analizelor cu o oră în urmă şi, spre norocul lor, proba recoltată de la victimă se potrivea cu ADN-ul unuia dintre cei 0,05% de bărbaţi aflaţi deja în baza lor de date.

Era vorba despre un refugiat de şaptesprezece ani din Republica Moldova, care se afla pe teritoriul Suediei de o lună. Poliţia îi luase probe ADN, în caz că băiatul ar fi vrut să facă vreo trăsnaie în cele câteva luni cât le lua să-l trimită din nou acasă. Acum era la zdup la poliţia din Kalmar şi, conform interpretului, nu voia să recunoască nimic. Dar măcar putea să-şi prelungească şederea în Suedia mai mult decât s-ar fi putut în mod normal. De moartea Lindei însă nu putea fi învinovăţit. ADN-ul lui nu se potrivea cu cel al criminalului.

— Bineînţeles că ne aşteptam la asta, constată Olsson. Dar pun pariu pe ce vreţi că el e vinovatul şi în cazul atentatului de viol, încheie Olsson şi dădu din cap încurajator spre Anna Sandberg.

Toţi cei şase colegi care fuseseră însărcinaţi să colaboreze cu poliţia din Kalmar şi să urmărească firul violului se reîntoarseră acum la echipa de investigaţii. Restul detaliilor puteau fi rezolvate de Sandberg cu ochii închişi şi cu ajutorul telefoanelor, reţelei interne şi al faxului. Aveau lucruri mai importante de făcut.

— Păi, înseamnă că putem să ne continuăm treaba, la fel de drastici ca până acum, spuse Olsson. Apropo, ce se mai aude cu recoltarea probelor ălora?

•

Numai lucruri bune, conform colegilor lui Olsson. Au fost recoltate peste şase sute de probe de la voluntari şi fostul record a fost depăşit cu mult. Patru sute dintre ele fuseseră verificate şi eliminate deja de pe listă.

— Lucrăm pe două linii, le explică Knutsson, aruncând o privire timidă spre Lewin. Pe de o parte, încercăm să-i cooptăm pe cei care locuiesc în cartierul în care a avut loc crima, pe de altă parte, îi căutăm pe cei care s-ar potrivi cu profilul grupului PC, iar probele sunt prelevate sistematic.

— Deci n-am putea spune că se lucrează la nimereală, îi asigură Thorén.

— Da, mai devreme sau mai târziu o să-l prindem în plasă, constată Olsson încrezător.

•

La obişnuita bere de seară, atotştiutorul Rogersson îl informă pe Bäckström că fostul lor şef fusese detaşat altundeva.

— La Huddinge, la secţia de psihologie judiciară? sugeră Bäckström care fusese acolo de mai multe ori pentru cercetarea unor cazuri.

— La Ulleråker, zise Rogersson. Probabil că-i de pe acolo de undeva, aşa că-i convenabil, e aproape de nevastă-sa şi de copii. Şi mi se pare că a absolvit Academia la Uppsala.

— Şi cum se simte? întrebă Bäckström curios.

Conform sursei lui Rogersson, excelent. Lui Nylander i se încredinţase o sarcină prin care putea să-şi demonstreze responsabilitatea încă din cea de-a doua zi de internare şi în prezent se plimba cu căruciorul cu cărţi pentru pacienţi prin diferitele secţii ale spitalului.

— Se pare că se simte ca peştele în apă, constată Rogersson.

•

Bäckström se mulţumi să dea din cap. Oare cine îl îngrijeşte pe Brandklipparen? se întrebă Bäckström. Dar de ce mă gândesc eu la asta? Mă rog.

— Noroc, frăţioare, spuse şi-şi ridică halba. Să bem şi-n sănătatea lui Bărbiuţă.

De fapt, Nylander a fost un tip destul de amuzant, şi ceva trebuie să zic şi eu, îşi spuse în gând Bäckström.

•

Ediţia de joi a cotidianului *Dagens Nyheter* publică un articol polemic amplu, scris de bibliotecarul universitar Marian Gross şi citat şi în paginile de ştiri şi în editorialul ziarului, cu toate că articolul cu pricina fusese refuzat cu doar câteva zile în urmă de către *Smålandsposten*, din motive neelucidate. Gross era revoltat. Pe de o parte, din cauza incompetenţei cu care era tratat cazul Linda, pe de altă parte, din motive pur personale, din cauza abuzului la care fusese supus de către organele de poliţie.

Gross mărturisi că s-a gândit să-i ajute lăsându-se audiat, fără a se gândi la binele lui şi la riscurile la care se expunea. Era un lucru normal pentru el şi pentru fiecare om care trăia într-o societate democratică şi un stat de

drept. Statutul de refugiat din Polonia, aflată sub influența Uniunii Sovietice, îl îndreptățea, fără doar și poate, să depună mărturie despre cum era să trăiești într-o dictatură. Și mai era vorba și de un angajament pe care și-l luase personal. Le cunoscuse pe victimă și pe mama acesteia. Niște persoane încântătoare și cele mai bune vecine pe care și le-ar fi putut dori cineva. Era singurul care-l văzuse pe ucigașul Lindei și singurul care l-ar fi putut descrie și, tocmai de aceea, atitudinea polițiștilor față de el i se părea atât absurdă, cât și jignitoare.

Aceștia au pătruns în apartamentul lui de două ori fără acordul lui și l-au târât la sediul poliției, făcându-i tot felul de observații jignitoare și rasiste și expunându-l la audieri îndelungi, după care l-au obligat să le lase o probă ADN, cu toate că nu i-au putut oferi nicio dovadă incriminatoare. În plus, au avut tupeul să susțină că s-a oferit voluntar.

Iar când au primit rezultatele probelor, el și avocatul lui au fost nevoiți să dea zeci de telefoane și să trimită tot atâtea scrisori, până când poliția a catadicsit să-l informeze că l-au eliminat de pe lista suspecților. Cu alte cuvinte, era nevinovat și n-avea nimic de-a face cu uciderea Lindei. Ceea ce era evident atât pentru el, cât și pentru orice om cu scaun la cap. Dar nu și pentru poliția din Växjö și acoliții lor de la Brigada Națională de Criminalistică din Stockholm.

•

Și Gross nu era singurul maltratat. Un articol lung din secțiunea cu știri din același ziar cita o sursă înaltă din cadrul poliției, conform căreia au fost recoltate probe ADN de la aproape o mie de persoane din zona orașului Växjö. Majoritatea, oameni cinstiți, normali și muncitori. Rezultatele arătau că niciunul dintre ei nu era vinovat.

Trei dintre ei fuseseră intervievați de cei de la ziar și, în mod ciudat, printre ei se afla chiar și o femeie. Niciunul nu era mulțumit de felul în care fusese tratat și spuneau că nici nu putea fi vorba de „voluntariat". N-au avut de ales, pur și simplu, și, ca să evite viitoarele hărțuiri, au ales să se conformeze. Dar de unde voluntariat? Asta era o glumă proastă.

•

Cea mai revoltată se dovedise a fi femeia care nici nu înțelegea ce treabă aveau cu ea. Toți locuitorii orașului știau că Linda a fost ucisă de un bărbat. Habar n-avea ce voia poliția cu ADN-ul ei. Pentru ea, asta era un mister.

•

Problema fusese pasată mai departe spre purtătoarea de cuvânt a poliției din Växjö care refuză orice comentariu. Conducătorii investigației nu comentau, în general, măsurile întreprinse pentru rezolvarea cazului Wallin.

Asemenea comentarii ar fi putut periclita sau, în cel mai rău caz, chiar distruge rezultatele pozitive ale anchetei.

Dar sursa înaltă la care apelase ziarul nu părea deloc inhibată de regulile poliției. Conform părerii acesteia, nu exista decât o singură explicație. Singura femeie de la care recoltaseră probe (pe bază de voluntariat) avea, cel mai probabil, un fiu al cărui ADN li s-a părut interesant. Bărbatul însă era de negăsit. Femeia confirmă, de altfel, supoziția sursei în cauză. Avea, într-adevăr, un fiu, dar nu-și dădea seama cum ar fi putut el să ajute poliția în rezolvarea cazului Linda. Conform mamei impacientate, băiatul ei nu era în stare să-i facă rău nici măcar unei muște și, în plus, locuia de doi ani în Thailanda.

— Cred că poliția nu mai știe ce face, constată mama la sfârșitul interviului.

•

Din păcate, nu era singura de această părere. Redactorul-șef de la *Dagens Nyheter* detectă și el mirosul dulce al nedreptății, precum și semnele clare ale aceleiași confuzii și disperări care au caracterizat cândva vânătoarea ucigașului prim-ministrului Olof Palme, cu douăzeci de ani în urmă. Poate că era de așteptat, având în vedere că majoritatea polițiștilor de la Brigada Națională de Criminalistică trimiși la Växjö ca să investigheze cazul Linda jucaseră un rol important și atunci.

•

Până și ziarul *Barometer* din Kalmar făcea referire la cazul Linda în editorialul său de pe prima pagină, doar că dintr-o perspectivă diferită față de colegii din capitală. Conform celor de la *Barometer*, era vorba despre un conflict între două culturi polițienești. Pe de o parte, poliția din Växjö, cu ale sale cunoștințe locale și personale, „ne cunoaștem corpii Pappenheimer", care prefera să lucreze într-un cadru mai intim, obținând rezultate mai profunde, iar pe de altă parte, Brigada Națională, care trăia în lumea calculatoarelor, era obișnuită să aibă acces la resurse nelimitate și aborda problemele dintr-o perspectivă mai generalizantă.

Și *Barometer* părea să fi găsit câteva surse de informație în cadrul poliției. Conform uneia dintre ele, în rândul conducerii echipei de investigații, conflictele au apărut încă dintr-un stadiu incipient, iar asta nu-i ajuta cu nimic la anchetă, indiferent că aveau dreptate sau nu. În concluzie, toți își făceau griji, cu toate că era prea devreme să renunțe și toți sperau că ucigașul Lindei avea să fie găsit, cu toate că trecuse deja o lună de la săvârșirea crimei.

În dimineața aceea, ședința se prelungi până la prânz. Conversația se rezumă, în general, la ce fusese scris în ziare. Comisarul Olsson puse chiar o

întrebare legată de asasinarea lui Olof Palme. Din curiozitate doar, desigur, nu ca să-şi critice colegii. Dar, totuşi.

— Tu trebuie să fi fost în echipa de investigaţii, Bäckström, spuse pe neaşteptate Olsson.

— Aşa este, confirmă Bäckström, pe tonul emfatic al poliţistului care a avut de rezolvat toată viaţa cazuri de omor dificile. Problema e că niciunul din şefii de atunci n-a vrut să mă asculte.

— Am participat la nişte interogatorii, spuse Rogersson şi ridică din umeri. Şi acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar mai am câte ceva de făcut.

Rogersson dădu scurt din cap şi plecă.

— Am fost şi eu în echipă, spuse Lewin. Mă rog, nu c-ar fi ceva ieşit din comun, având în vedere că aproape toţi care lucram pe vremea aia la criminalistică în Stockholm eram implicaţi în ancheta Palme, în vreun fel. Mă rog, nici pe mine nu m-a ascultat nimeni, în caz că interesează pe cineva, adăugă Lewin.

Apoi se scuză şi el şi părăsi sala.

•

Bäckström însă nu avea de ales. Rămase pe scaun şi urmări cu disperare cum se duce pe apa sâmbetei încă o zi de lucru preţioasă. Aşteptă să se termine doar ca să-şi poată umple măcar maţul.

•

Se pare că Rogersson reuşise totuşi să plece din sala de interogatoriu. Bäckström îl găsi în cantina poliţiei. Luă loc lângă el după ce comandă „prânzul zilei" şi o bere slab alcoolizată, în lipsă de ceva mai bun.

— Stai bine? îl întrebă Rogersson de îndată ce se aşeză la masa lui.

— Da, spuse Bäckström.

— E iadul pe pământ la Stockholm, spuse Rogersson şi se aplecă peste masă, coborî tonul şi dădu din cap agitat către Bäckström.

— Să nu-mi zici că Bărbiuţă a apărut la etajul unşpe cu căruciorul lui cu cărţi! spuse Bäckström şi-şi unse felia de baghetă cu un strat gros de unt.

— Am stat de vorbă cu băieţii de la serviciu, spuse Rogersson. Ştii cine o să fie şef în locul lui Bărbiuţă?

— Nu, de unde dracu' să ştiu? spuse Bäckström.

— Johansson, spuse Rogersson. Lars Martin Johansson. Ştii, tipul pe care colegii de la Pază şi Ordine îl numesc Măcelarul din Ådalen.

— Ah, laponul ăla nenorocit. Glumeşti! spuse Bäckström.

— Sursă sigură, spuse Rogersson.

•

Sigură şi foarte stranie, având în vedere că întrunirea de la sediul guvernului în cadrul căreia, cu doar o oră în urmă, Lars Martin Johansson, fostul şef al Poliţiei Secrete, fusese numit noul şef al Poliţiei Criminalistice Naţionale era încă în desfăşurare, astfel încât nici cel mai bine informat jurnalist nu aflase încă de ştirea care urma să fie făcută publică printr-un comunicat de presă emis de Ministerul Justiţiei câteva ore mai târziu.

•

Vineri seara, Bäckström îşi convocă echipa la o cină comună la hotel. Începură în camera lui Bäckström, ca să poată vorbi liniştiţi despre sarcinile lor şi, de data asta, atât Lewin, cât şi cuplul Knutsson şi Thorén au acceptat oferta generoasă a lui Bäckström de-a bea o bere cu el. Micuţa Svanström nu bea bere, dar nu se lăsă mai prejos şi se întoarse din camera ei cu un pahar de vin alb, din sticla pe care o ţinea în minibar.

— Măcar aşa pot să vă ţin şi eu de urât, spuse ea.

•

Bäckström era furios. Nu era genul care să accepte căcaturi din partea unor ţărănoi care, pe deasupra, mai erau şi laşi să-i spună în faţă ce aveau de spus. Le zise că s-a gândit de mai multe ori să se ducă la comisar şi să dea cu pumnul în biroul lui.

— Cu tot respectul pe care ţi-l port, Bäckström, eu zic că nu-i prea constructiv, spuse Lewin.

— Pe bune? spuse Bäckström.

Al naibii trădător, îşi spuse în gând.

— Înclin să fiu de acord cu Lewin, spuse Rogersson, de parcă ar fi uitat că bea berea lui Bäckström. Şi oricum, după ce l-am trimis după gratii pe nenorocitul ăla, n-o să mai vorbească aiurea nimeni.

Încă un trădător, îşi spuse în gând Bäckström.

— E sigur un cunoscut de-al ei, spuse Lewin. Căruia i-a dat drumul de bunăvoie pentru că-i plăcea de el şi sunt convins că a făcut sex cu el, tot de bunăvoie, cel puţin la început. După care lucrurile au luat-o razna, cum bine ştim.

— Şi unde-l găsim pe idiot? întrebă Bäckström.

În schemele tale tâmpite, îşi zise.

— Normal că-l găsim, spuse Lewin. N-are cum să fi avut aşa de mulţi cunoscuţi. Îl găsim noi, mai devreme sau mai târziu.

Echipa coborî apoi la restaurant şi Bäckström, care îşi făcuse deja încălzirea, reuşi să-şi convingă colegii să mai bea cu el „una mică” înainte de cină.

— Cu şnapsul vă fac eu cinste, spuse Bäckström care găsise deja o soluţie pentru problema băuturii, fără a fi nevoit să cheltuie vreun ban.

De la un pahar s-a ajuns la două, trei, patru chiar. Mai ales în ceea ce-i privea pe el şi Rogersson, dar şi pe Lewin. Lolek şi Bolek se îmbătară şi ei destul de serios înainte să dispară în oraş şi, de data asta, era clar că nu-i interesa oferta de filme de la cinematograf.

Bäckström se aşează la bar cu Rogersson şi cei doi se întoarseră în camerele lor pentru binemeritata odihnă de noapte cam pe trei cărări, extrem de „şifonaţi". Bäckström întâmpină oarece probleme cu cardul care refuza să se potrivească la uşă, dar, într-un final, reuşi să intre, graţie ajutorului lui Rogersson.

— Mai vrei una? întrebă Bäckström şi flutură din mână în direcţia minibarului.

— Am băut destule, spuse Rogersson. Ah, da, am uitat să-ţi zic o chestie.

— Te ascult, spuse Bäckström, în timp ce-şi aruncă pantofii din picioare şi se întinse pe o parte ca să adoarmă mai repede.

— Unul dintre jurnaliştii ăia tâmpiţi m-a sunat să-mi spună că stăm şi ne uităm toată noaptea la filme porno, spuse Rogersson. Tu ştii ceva despre asta?

— Habar n-am despre ce vorbeşte, bâigui Bäckström.

Ce tot zice ăsta aici? Filme porno? La ora asta? îşi spuse în sinea lui.

— Nici eu, spuse Rogersson.

— Păi, şi ce i-ai zis? îngăimă Bäckström.

— I-am zis să se ducă-n pizda mă-sii, bineînţeles. Tu ce i-ai fi zis în locul meu?

— Să se ducă-n pizda mă-sii, bineînţeles, spuse Bäckström. Apropo, ce-ai zice de nişte ore de somn?

•

Duminică, 10 august, Linda Wallin fu îngropată de familia ei. La înmormântare au fost prezenţi părinţii ei, fraţii ei vitregi din partea tatălui şi în jur de vreo douăzeci de rude şi prieteni apropiaţi. Dar niciun jurnalist sau poliţist. Comisarul Olsson fu trimis la plimbare de tatăl Lindei când l-a sunat şi şi-a oferit serviciile. Acesta se ocupase singur de detaliile administrative. Slujba avu loc în aceeaşi biserică în care Linda primise confirmarea cu şapte ani în urmă. Pe Linda o îngropară în mormântul cumpărat de tatăl ei, la întoarcerea în Suedia, pentru el şi urmaşii săi. Durerea lui era atât de nemărginită, atât de copleşitoare, încât faptul că unica lui fiică ajunsese acolo înaintea lui n-a mai putut s-o agraveze.

53.

Stockholm, luni, 11 august

Lars Martin Johansson ajunse la locul lui de muncă în zori, la ora şapte. Pe biroul lui se aflau câteva teancuri de hârtii frumos ordonate. Pe unul dintre ele, secretara lipise un post-it cu observaţia „A se lua măsuri imediate?"

În vârful teancului se aflau mesajele Cancelarului de Justiţie (CJ) şi ale ombudsmanului (O). Conţinutul scrisorilor era aproape identic, ambele fiind adresate şefului poliţiei din districtul Kronoberg şi trimise mai departe şefului Criminalisticii pentru comentarii. Atât CJ, cât şi O s-au autosesizat din cauza comentariilor din ediţia de joi, 7 august, a cotidianului *Dagens Nyheter*, care trăgea un semnal de alarmă în privinţa metodelor aplicate în anchetarea cazului Linda Wallin şi, în special, în privinţa recoltării voluntare a probelor ADN. Nu în ultimul rând, atât scrisoarea lui CJ, cât şi cea din partea O erau acte diplomatice scrise la iniţiativa celor doi, iar asta nu putea să însemne decât ce era mai rău.

Ce caută prostiile astea pe biroul meu? De ce nu le-au trimis direct la Ulleråker? se întrebă Johansson iritat, în timp ce-şi notă pe bileţel că vrea să se întâlnească numaidecât cu juriştii însărcinaţi cu această problemă. În rest, totul părea la fel în viaţa aceasta măreaţă a lui. Hârtii, hârtii şi iarăşi hârtii, se gândi.

54.

Växjö, aceeaşi zi

Când echipa de investigaţii din Växjö se aşează la masa cea mare, dornică să scape de prima şedinţă a săptămânii, nimeni nu bănuia ce nori întunecaţi se adunaseră deasupra anchetei lor. Dimpotrivă, toţi aveau impresia că existau semne clare conform cărora soarele răsărise, în sfârşit, şi pe strada lor. Dar cu un minut înainte să înceapă, Enoksson îşi făcu apariţia în sală şi-l întrebă pe Bäckström dacă îi permite să deschidă el discuţia. Avea mai multe de spus şi, fiind vorba de Enoksson, şi nu de Olsson – care îl bucura nespus pe Bäckström prin absenţa lui –, Bäckström avea impresia că simte prezenţa iminentă a bine-cunoscutelor vibraţii.

— Am o grămadă de povestit, în caz că interesează pe cineva, începu Enoksson şi, judecând după reacţia audienţei, părea să le fi trezit interesul. Colegii noştri din Kalmar au găsit un ADN identic cu cel al ucigaşului Lindei. Din păcate nu ne pot da încă un nume, dar eu zic că pare promiţător, continuă Enoksson.

Uite o metodă bună pentru captarea atenţiei publicului, îşi spuse el.

•

Dar fiindcă era o fire conştiincioasă şi didactică, Enoksson încercă să înlesnească procesul de asimilare a informaţiei printr-un tabel cu subpuncte, fotocopiat special pentru colegii lui, care astfel puteau să-l urmărească mai bine în timp ce vorbea. Primul subpunct se referea la uciderea Lindei şi ultimul, la rezultatele analizelor primite de la SKL cu doar o oră în urmă.

Linda fusese ucisă între ora patru şi cinci dimineaţa, vineri, 4 iulie, în apartamentul mamei sale de pe Pär Lagerkvists väg, localitatea Växjö. Luni după-amiază, 7 iulie, poliţia din Växjö a primit o sesizare referitoare la un Saab de vreo zece ani, furat şi găsit apoi la câţiva kilometri de locul faptei în aceeaşi zi în care a fost raportat că a dispărut. Aceeaşi maşină apăru şi în ancheta lor, vineri, 11 iulie, când cercetau infracţiuni comise în zona respectivă. Dar fiindcă au considerat-o lipsită de importanţă, reclamaţia cu pricina a fost tăiată de pe lista cu priorităţi. Acum însă aveau motive întemeiate s-o scoată de la naftalină.

— Din câte îmi amintesc, am zis că, dacă a fost furată la trei zile după uciderea Lindei, n-are cum să aibă vreo legătură cu cazul, spuse Enoksson.

•

În fine. Maşina fusese găsită duminică, aşa că n-avea cum să fi fost furată luni. Era ascunsă în pădure, la ieşirea de pe drumul naţional 25, care făcea legătura între Växjö şi Kalmar. O găsise proprietarul terenului, care obişnuia să-şi inspecteze proprietatea în fiecare dimineaţă. Plăcuţele de înmatriculare lipseau şi cineva a încercat chiar să-i dea foc, însă făcuse o treabă de mântuială. Având în vedere starea maşinii, părea că proprietarul s-a străduit să evite un ultim drum la cimitirul de maşini. Omul văzuse multe iniţiative private de acest gen. Pe scurt: nu i se păreau câtuşi de puţin amuzante.

Bărbatul a sunat la poliţia din Kalmar după-amiază, dar, din cauza crizei de personal, aceştia au trimis la faţa locului o patrulă de la poliţia din Nybro abia miercuri, 9 iulie. După ce s-au uitat la maşină şi au cercetat împrejurimile, poliţiştii au dat peste o pereche de plăcuţe de înmatriculare, azvârlite într-un şanţ, la aproximativ cincizeci de metri de maşină, în direcţia drumului naţional 25. S-a pus o întrebare prin staţie, s-a primit un răspuns referitor la proprietarul maşinii şi, pe undeva pe aici, lucrurile începură să devină interesante.

•

Diviziunea pentru reducerea şi prevenirea infracţiunilor din cadrul poliţiei teritoriale din Kalmar luase în serios propunerea ministrului justiţiei de a aborda cu mare atenţie infracţiunile minore şi cei de acolo au participat chiar şi la un proiect-pilot special, al cărui scop era să rezolve mai multe cazuri de furturi de maşini cu ajutorul celor mai moderne metode din tehnica criminalistică.

În vechiul Saab existau destule urme care indicau faptul că fusese furat. Motorul, de pildă, fusese pornit cu ajutorul unei şurubelniţe, iar încuietoarea de direcţie fusese forţată prin metoda clasică, hoţul blocase roţile şi învârtise apoi volanul cât a putut.

În scrumiera dintre scaunele din faţă, colegii din Västervik găsiră un joint cu un promiţător miros de Cannabis sativa. Poliţiştii introduseră mucul de ţigară într-o pungă resigilabilă pe care o expediaseră spre SKL pentru o analiză ADN, după care mutară vehiculul în curtea poliţiei din Kalmar, pentru eventuale cercetări tehnice noi în cadrul sus-numitului proiect-pilot.

•

După aceea însă, maşina, dar şi mucul de ţigară s-au pierdut în lumea calculatoarelor poliţiei. Poliţia din Kalmar n-avea nici cea mai mică idee că aceeaşi maşină fusese adusă în discuţie, chiar dacă doar preţ de două minute, şi de cei care anchetau cel mai important caz de omor din ţară. S-au mulţumit să-i trimită o scrisoare proprietarului vehiculului în care îl

informau că i-au găsit maşina, dar nu primiră niciun răspuns. Omul nu părea interesat s-o recupereze.

La SKL, mucul de marijuana a ajuns tocmai în capătul listei din ce în ce mai lungi a analizelor ADN. În ciuda manevrelor politice ale ministrului justiţiei sau a intenţiilor diviziunii pentru reducerea şi prevenirea infracţiunilor din Kalmar, cu tot cu proiectul lor pilot, acesta a bătut pasul pe loc, aşteptându-şi rândul. Specialiştii de la SKL l-au descoperit abia după o lună.

Analizele au fost gata în data de opt august, vineri, spre seară, şi, când laboranţii au comparat-o cu restul probelor din baza lor de date, lămpile de avertizare au început să clipească imediat. Din păcate, toţi cei implicaţi în rezolvarea cazului de omor din Växjö şi, respectiv, în rezolvarea furtului de maşină din Kalmar au apucat deja să plece acasă. Împiedicaţi de regula confidenţialităţii şi de alte motive triviale, Enoksson şi colegii lui primiră vestea bună de la cei de la SKL abia luni dimineaţa.

— Cam asta voiam să vă zic, constată Enoksson. Colegii au plecat de la Kalmar cu maşina. Ne-am gândit că-i mai simplu aşa, s-o aducă aici. Ah, şi încă ceva: colegii din Kalmar ne trimit un mesaj.

— Ce vor? îl întrebă Bäckström, deşi intuia răspunsul.

— Prostiile de rigoare, spuse Enoksson. Că, dacă avem nevoie de ajutor la cazul Linda, să-i sunăm.

— Nu cred c-o să fie nevoie, răspunse Bäckström. OK, băieţi. Măcar acum avem ceva de rumegat. Dacă nu ăsta e cel mai anchetat caz de furt de maşină din tot regatul, atunci vă promit că arunc mănuşa.

Aţi vrea voi, mocofanilor, îşi spuse în gând Bäckström.

55.

În biroul şefului poliţiei teritoriale de la următorul etaj, nimeni n-avea idee despre entuziasmul din rândul anchetatorilor aflaţi cu un etaj mai jos. Dimpotrivă, şeful poliţiei teritoriale era extrem de îngrijorat şi, ca de atâtea ori, temerile lui erau împărtăşite şi de comisarul Olsson, loialul şi înţeleptul lui coleg.

Secretara îl sună deja dis-de-dimineaţă pe numărul de fix de la casa de vacanţă, cu toate că era încă în concediu, doar ca să-l informeze că a primit două scrisori, una de la CJ şi una de la O. Lucru de care a fost scutit în trecut, cu toate că lucra de aproape douăzeci şi cinci de ani la poliţie şi, cu trecerea anilor, a avut de supravegheat din ce în ce mai mulţi colegi. Neavând de ales, şeful poliţiei teritoriale se urcă imediat în maşină şi parcurse cei o sută de kilometri până la Växjö. Mai întâi, însă, dădu o fugă până la mult iubita lui soţie. Ca întotdeauna, o găsi întinsă la soare, pe ponton, şi, ca de obicei, femeia dădu doar din mână când îi aminti, tot ca de obicei, de factorul de protecţie solară.

Şeful poliţiei teritoriale îşi sună scutierul credincios din maşină şi, luând în considerare caracterul oarecum delicat al problemei, îl avertiză că trebuia să discute între patru ochi mai întâi şi să se abţină să-i informeze pe colegii de la Brigada Naţională de Criminalistică.

— Sunt complet de acord, şefu', îl aprobă Olsson şi îi promise că o să-l roage pe Bäckström să se ocupe de şedinţă singur, fără a-i da însă explicaţii pentru absenţa sa.

•

După ce discutară despre problema cea nouă în liniște, la o cafeluță, se dovedi că erau de acord în mai multe privinţe. Datele din articolul de ziar erau, desigur, şi tendenţioase, şi exagerate, ca întotdeauna, dar, totuşi, Olsson sublinie faptul că s-a străduit să-i înfrâneze pe colegii de la Brigada Naţională de Criminalistică de multe ori.

— E vorba de culturi poliţieneşti complet diferite, cred, constată Olsson. Oricum, problema banilor nu pare să-i intereseze prea mult. Claxonează şi merg mai departe, ca să zic aşa.

În ceea ce priveşte răspunsul la scrisorile trimise de CJ şi de O, Olsson a promis să revină în curând cu diverse precizări şi completări, aşa că şeful lui n-avea de ce să-şi facă griji.

— În cel mai rău caz o să le citesc legislaţia, spuse Olsson şi se îndreptă de spate.

Olsson ăsta e ca o stâncă, se gândi şeful poliţiei teritoriale şi, dacă era posibil, ar fi vrut să-l roage să sune şi la noul şef al Brigăzii Naţionale de Criminalistică. O convorbire de care trebuia să scape cât mai repede şi la care s-a gândit cu groază toată dimineaţa. Cum îi ziceau, Doamne? Măcelarul din Ådalen?

El îl văzuse doar de câteva ori, dar i-a fost de ajuns ca să înţeleagă că merita această poreclă. Un norrlandez înalt şi morocănos, care abia dacă deschidea gura, dar al cărui fel de-a privi nu contribuia deloc la pacea sufletească a celui privit. Un fel de ţărănoi primitiv din poliţie, fără spate, educaţie sau măcar vreo instruire juridică, se gândi şeful poliţiei teritoriale, înfiorându-se.

Poate ar fi mai bine dacă l-aş suna personal, totuşi, se gândi şeful poliţiei teritoriale şi, fără a sta prea mult pe gânduri, formă numărul care îi aparţinuse fostului său coleg de şcoală cu doar o săptămână în urmă.

— Johansson, răspunse abrupt vocea de la capătul celălalt al firului.

•

Lars Martin Johansson nu era singurul care a fost sunat în ziua aceea. Comisarul Per Jönsson, şeful grupului PC, îl sună şi el pe Bäckström cam tot în acelaşi timp, în legătură cu ADN-ul găsit în maşina furată, de care auzise de curând. O ocazie excelentă ca să mă răzbun pentru comentariile nesimţite ale lui Bäckström, se gândi Jönsson.

•

— Nu prea înţeleg problema, întrerupse Johansson tiradele mult prea lungi ale şefului poliţiei teritoriale. Nu subordonaţii dumneavoastră conduc investigaţia? Credeam că Bäckström şi ceilalţi colegi de la noi sunt acolo mai mult ca să vă dea o mână de ajutor.

Ceea ce, probabil, e de ajuns, având în vedere prezenţa lui Bäckström. Dar mă ocup eu şi de năpasta asta, se gândi Johansson.

— Ba da, aşa este, îl aprobă şeful poliţiei teritoriale. Şeful anchetei preliminare e un coleg de încredere, un comisar cu experienţă care lucrează aici, la noi.

— Mă bucur să aud asta, spuse Johansson. Atunci transmite-le băieţilor mei să se comporte civilizat, altfel or să dea de belea. Şi dacă vreţi să-i chem înapoi, o să am nevoie de o cerere în scris.

— Nu, deloc, deloc, fac o treabă excelentă, îl asigură şeful poliţiei teritoriale care, în ciuda căldurii, avea mâinile reci.

— Păi, bine, spuse Johansson.

Ce individ primitiv, se gândi şeful poliţiei teritoriale.

•

— Să-mi zici dacă greșesc, Pelle, spuse Bäckström, care părea extrem de bine dispus. M-ai sunat ca să mă întrebi dacă tu și amicii tăi de la arhivă ne puteți ajuta cu ceva ce n-am ghicit deja singuri.

— Dacă ții tu neapărat, Bäckström, spuse Jönsson pe un ton reținut. Te-am sunat să-ți ofer expertiza noastră analitică, apropo de ADN-ul găsit în mașina aia veche.

— Ah, păi, atunci am înțeles bine, spuse Bäckström. Mă suni ca să mă întrebi dacă mă poți ajuta cu ceva ce am ghicit deja și singur.

— Da, dacă preferi să-i zici tu așa, spuse Jönsson.

— Negativ, răspunse Bäckström. Repet: negativ, zise el pe un ton răspicat și închise telefonul, deoarece știa din experiență că asta era cea mai bună metodă de-a încheia o convorbire, mai ales cu o persoană precum Jönsson.

Să aibă la ce rumega, viermișorul, își spuse în gând.

56.

În ziua următoare, cel mai mare ziar de scandal publică un reportaj despre înmormântarea Lindei – „PLÂNGÂND-O PE LINDA” – și, judecând după conținut și fotografii, informația fusese obținută de la surse externe. Textul era unul mediocru, foarte înduioșător, dar putea să se refere la oricare altă înmormântare de pe pământ. Imaginile pixelate înfățișau un cimitir fotografiat de la distanță și un cerc anonim de rude și prieteni îndoliați. Nici reporterul, nici fotograful nu erau angajați ai ziarului. Amândoi aveau nume obișnuite și ziarul nu le publicase pozele, ceea ce era cam ciudat, având în vedere că reportajul ocupa cea mai bună pagină rezervată pentru o știre.

Dar lovitura cea mare se afla pe pagina următoare, cu titlul scris cu litere mari pe prima pagină – „ANCHETATORII CRIMEI S-AU UITAT LA FILME PORNO TOATĂ NOAPTEA” – așa că, cititorul grăbit nici nu trebuia să se obosească să citească tot articolul ca să-și facă o idee despre ce era vorba. În timp ce familia și prietenii o însoțeau pe Linda pe ultimul ei drum, polițiștii de la Brigada Națională de Criminalistică, de la care lumea se aștepta să-l prindă pe ucigașul ei, stăteau în camerele lor de hotel și se uitau la filme porno.

•

— Nu înțeleg nimic, să mor eu, mârâi Rogersson, în timp ce se urcară în mașina de serviciu ca să parcurgă cei cinci sute de metri dintre hotel și sediul poliției. Să mă ia dracu’ dacă m-am uitat la vreun film porno.

— Hai, lasă, nu te ambala, zise Bäckström împăciuitor. Crezi că-i pasă cuiva de prostiile ăstora?

Capul lui Bäckström se limpezise mult de la ultima întâlnire cu Rogersson și știa că trebuia să-și ia o față cât mai imobilă. Și pentru că se pricepea de minune la așa ceva, nu își făcea prea multe griji. N-avea decât să se prefacă neștiutor, să scuture din cap dacă-l întrebau ceva și, la nevoie, să se arate indignat de tâmpeniile la care recurgeau cei care nu acceptau un „nu” cinstit.

•

Unul dintre ei părea să fi fost chiar Lars Martin Johansson. Acesta luă ziarul în biroul lui la cafeaua de dimineață, citi printre rânduri și trase repede concluziile. Nu se știa de ce, dar părea să-l bănuiască tot pe Bäckström, când îl chemă la el pe șeful direct al lui și al colegilor acestuia.

— Stai jos, spuse Johansson şi dădu din cap spre şeful de departament şi scaunul din faţa biroului când sus-numitul se strecură sfios în camera lui.

— O întrebare, spuse Johansson. Cine l-a trimis pe Bäckström la Växjö?

Treaba asta era neclară, conform interlocutorului său. Dar de un lucru era sută la sută convins. Că nu el era cel vinovat. El era în concediu şi dacă n-ar fi fost, Bäckström ar fi fost ultimul pe care s-ar fi gândit să-l trimită să conducă ancheta din Växjö. Dimpotrivă, chiar a încercat să se asigure că una ca asta n-are să se întâmple.

— Zicea că vrea să verifice ceva dosare vechi, uitate, explică şeful departamentului. Foarte vechi, repetă el, dintr-un motiv necunoscut.

Johansson nu spuse nimic. Se uită doar la vizitatorul său şi privirea lui semănă extrem de tare cu cea la care se gândise nu de mult şeful poliţiei teritoriale din Växjö.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, şefu', eu zic c-a fost Nylander, spuse şeful departamentului şi îşi drese glasul nervos.

— Hârtie şi stilou, spuse Johansson şi făcu semn către victima lui. Aş vrea să ştiu următoarele…

57.

Maşina furată a fost parcată în garajul poliţiei luni după-amiază. Enoksson şi colegii lui se apucară de lucru numaidecât şi, după doar douăzeci şi patru de ore, au reuşit să dezvăluie echipei de investigaţii prima lor descoperire. În maşină au fost găsite mai multe amprente. Două dintre ele se potriveau cu cele cinci urme de origine necunoscută, prelevate de la locul crimei. De asemenea, au fost găsite urme de fibră textilă albastră pe spătarul scaunului şoferului. Fibra a fost trimisă mai departe la SKL, dar, conform unor estimări preliminare (microscop de comparare exista chiar şi la departamentul de medicină legală al secţiei de poliţie din Växjö), aveau motive să creadă că era exact la fel precum cea găsită la locul faptei.

Şi tot restul. Mărunţişurile pe care le găseai dacă verificai cu atenţie un vehicul suspect. Nisip, pietriş, praf şi şomoioage de hârtie pe podea, o mulţime de fire de păr şi fibre textile pe covoraşe şi pe scaune, chitanţe vechi şi alte hârtii îndesate în torpedo şi în tot felul de alte locuri previzibile. În portbagaj se aflau un cric şi alte instrumente obişnuite, precum şi o salopetă roşie de iarnă pentru copii şi un scaun vechi pentru copii. Colegii din Nybro găsiseră, de asemenea, şi o canistră de zece litri, goală, aruncată la câţiva metri de maşină. În schimb, n-au fost găsite urme de sânge, spermă sau alte fluide corporale demne de interes.

Modul de operare al făptaşului era şi el grăitor. Şurubelniţa înfiptă în contact, încuietoarea de direcţie forţată în maniera clasică, mucul de la jointul rulat de mână din scrumieră, tentativa de-a da foc maşinii pentru ştergerea urmelor. Toate acestea indicau că aveau de-a face cu un infractor versat.

Un dependent de droguri cu un cazier bogat, care avusese treabă cu poliţia şi cu sistemul penitenciar şi în trecut. Până şi faptul că eşuase să dea foc maşinii, din cauză că nu avea destulă benzină în rezervor indica acest lucru. Aveau de-a face cu o persoană distrată, dezorganizată şi aflată sub influenţa drogurilor.

•

Existau două detalii care perturbau imaginea, după părerea lui Enoksson. Cu prima n-ar fi avut prea mari probleme. Fibra albastră de la puloverul scump putea fi explicată prin faptul că hoţul furase şi puloverul. Mai rămânea un fapt greu de digerat. Că amprentele lui nu se regăseau în baza de date a poliţiei. Dacă era cel pe care îl indicau toate dovezile, ar fi trebuit

să se afle în registru, în schimb, dacă era excepţia care întărea regula, însemna că era prima excepţie de acest gen din cariera de treizeci de ani a lui Enoksson.

— Nu crezi că-i o pistă falsă? speculă Olsson. Lăsând la o parte amprentele lipsă, eu zic că se potriveşte perfect cu profilul pe care l-am primit.

Ce tot zice acolo? se gândi Enoksson uimit.

— Eu cred că-s amprentele făptaşului, spuse Enoksson. Ce rost avea să lase o pistă falsă care nu duce nicăieri? Nu că aş înţelege cum naiba a procedat. În rest, se potriveşte cu profilul obţinut de la colegii din Stockholm.

— Nu crezi că şi-a însuşit cunoştinţele astea din mers? Poate că s-a mutat aici de curând şi n-a avut când să ajungă în registrul nostru, propuse Olsson. Cam la fel ca violatorul, explică el.

— S-ar putea, zise Enoksson pe un ton nesigur. De ce naiba l-o fi lăsat Linda să intre…

— Asta n-o ştim, interveni Olsson care, dintr-odată, părea foarte mulţumit de el. Să nu uităm că, de fapt, nu ştim sigur cum a pătruns în apartament.

— Mă gândeam la o chestie, spuse Lewin pe o voce tărăgănată şi cu o expresie lugubră.

— Daaa, zise Olsson şi se aplecă înainte.

— Ah, nu, nimic, spuse Lewin. Uită ce-am spus, zise el şi scutură din cap. Discutăm altă dată. Era o idee răzleaţă, atât.

•

Audierea proprietarului maşinii şi a celorlalte persoane care ar fi putut contribui cu vreo informaţie lăsă în urmă şi mai multe neclarităţi. Căpitanul de avion, proprietarul maşinii – Bengt Borg, în vârstă de 67 ani, încă unul dintre numeroşii Bengt din dosarul Linda – nu mai folosise maşina de doi ani, de când a adus-o de la ţară. Mai avea una, mult mai nouă, pe care o conducea în mod regulat. După ce s-au pensionat, căpitanul şi soţia lui s-au mutat la casa lor de vacanţă de lângă Växjö, vizitând doar rar apartamentul din oraş, indiferent de anotimp. Vechiul Saab a rămas în parcarea ce aparţinea de apartament şi a stat acolo în ultimii doi ani, fără să fie mutat aproape deloc.

Una din fiicele lui îl mai folosea în trecut, dar de câţiva ani încoace îşi cumpărase maşina ei. Fiica aceasta avea treizeci şi cinci de ani, lucra în domeniul relaţiilor cu clienţii la aeroportul din Växjö şi avea o fată de şapte ani care începea şcoala în toamna aceea. Salopeta şi scaunul de copil din portbagaj erau ale ei şi, conform bunicului, aceste obiecte arătau foarte clar

când a folosit ultima oară maşina mama fetiţei. Scaunul era destinat pentru copii mici, iar salopeta roşie era pentru vârste cuprinse între 1 şi 3 ani, conform etichetei. Cu patru ani în urmă, adică, ceea ce corespundea destul de bine cu ce îşi amintea el.

Cel mai sigur ar fi fost s-o întrebe pe fiica lui, bineînţeles. Problema era că atât ea, cât şi soţul şi fata ei de şapte ani plecaseră în Australia, ca să exploreze acest continent palpitant timp de două luni. O idee foarte bună, conform tatălui, având în vedere că pe vremea aceasta în Australia era iarnă şi răcoare, timp în care, pe cealaltă jumătate a globului pământesc, domnea o caniculă care îl chinuia şi pe el, şi pe ceilalţi locuitori ai Smålandului deja de câteva luni.

— Dar dacă e important pentru voi, aş putea să încerc să dau de ea, propuse amabil căpitanul de avion. Altfel, puteţi să vorbiţi cu ea peste o săptămână, când se întorc. Nepoată-mea începe şcoala la toamnă.

Inspectorul Salomonsson îi mulţumi pentru ofertă, dar credea că se rezolvă oricum.

— Nu vă mai amintiţi s-o fi împrumutat altcuiva? îl întrebă Salomonsson.

•

Nu, îi zise căpitanul de avion. Mai avea o fiică, e drept, dar aceasta nu conducea pentru că n-avea permis de conducere. Fiica aceasta locuia de ani buni în Kristianstad, unde lucra ca avocat şi nu-şi vizita părinţii decât rareori. Din descrierea lui, Salomonsson trase concluzia că nu ea era preferata tatălui.

•

— Şi alţi copii sau nepoţi nu am, constată căpitanul de avion. Din câte ştiu, adăugă el amuzat de propria remarcă.

•

De unde ştia că maşina a fost furată dimineaţă, pe 7 iulie, se întreba Salomonsson.

•

De fapt, nu era deloc sigur. La început, nici n-a băgat de seamă că nu era pe locul ei obişnuit, în parcarea din Högstorp, deşi şi-a parcat maşina cea nouă pe locul de lângă. Când a descoperit că ambele seturi de chei de la maşină atârnau în caseta pentru chei din holul apartamentului, a început să se teamă de ce era mai rău. S-a întors la locul de parcare ca să se mai uite o dată dacă nu cumva a uitat c-a parcat-o altundeva. Cu ocazia asta, s-a întâlnit cu vecinul lui cel mai apropiat şi a discutat cu el. Vecinul îşi amintea clar că a văzut maşina în parcare tot weekendul, lucru pe care l-a povestit, de altfel, şi poliţiei când a făcut sesizarea.

Cel mai simplu, conform căpitanului de avion, ar fi fost să discute personal cu vecinul lui, singura problemă fiind că acesta încerca să evadeze din canicula din Småland printr-o drumeţie în munţii Laponiei şi-l anunţase că se întoarce abia după două săptămâni. Dar mai era un lucru care îl nedumerea pe căpitanul nostru.

— Nu înţeleg un lucru, spuse acesta şi se uită curios la Salomonsson. De ce vă preocupă atât de tare o rablă veche?

— E vorba despre nişte măsuri noi pe care încercăm să le adoptăm în Växjö, spuse Salomonsson, încercând să pară convingător. Am vrea să depunem mai mult efort pentru prevenirea infracţiunilor de zi cu zi, explică el.

— Credeam că aveţi probleme mai importante de rezolvat, spuse căpitanul de avion. Cu impresia asta am rămas după ce am citit ziarele. Chiar că te face să te întrebi încotro se îndreaptă ţara asta, adăugă el.

•

În lipsă de altceva, poliţia dedică două zile mersului din uşă-n uşă în cartier. Începură cu apartamentele care dădeau spre parcare şi continuară cu celelalte. La jumătate din cele la care au sunat nu le-a deschis nimeni. Poliţiştii le lăsară bileţele în cutiile poştale şi câţiva dintre ei i-au sunat mai târziu la secţie. Cineva, o persoană sau mai multe, luă legătura şi cu alţii, pentru că, dintr-odată, mai mulţi jurnalişti începură să sune la secţie şi să-şi facă veacul prin zonă, făcând cercetări pe cont propriu. Ştirea că poliţia ancheta un furt de maşină care avea legătură cu uciderea Lindei ajunse la majoritatea mijloacelor media în decurs de câteva ore.

Una dintre vecinele căpitanului avea chiar informaţii detaliate, dar, după ce au audiat-o, şi-au dat seama că se descurcă mai bine fără ea. După ce citi toate interogatoriile transcrise care aterizaseră pe masa lui, Rogersson lipi un bileţel pe declaraţia femeii şi scrise „Doamnă bătrână confuză. A se ignora. J.R”.

•

Anna Sandberg fusese cea care o interogase. Doamna Brita Rudberg, în vârstă de 92 ani, pensionară văduvă, locuia în blocul cel mai apropiat de parcare. Apartamentul ei se afla la etajul întâi, cu o vedere excelentă asupra parcării cu pricina. Femeia declară că stătea pe balcon şi se uita la Saab-ul furat. În fiecare dimineaţă se trezea şi se aşeza câteva minute pe balcon, înainte să se facă prea cald ca să stea afară, iar despre dimineaţa aceea îşi aducea aminte foarte bine. Era ora şase, vineri, 4 iulie, ora la care se trezea ea de obicei. Când se făcea întuneric mai repede, dormea mai mult, dar nici iarna nu se trezea mai târziu de şase şi jumătate.

Cel puţin la început, lui Sandberg i s-a părut că stă de vorbă cu o martoră adorabilă şi cât se poate de coerentă, în ciuda celor nouăzeci şi doi de ani ai ei, care habar nu are de crima de acum o lună şi cu atât mai puţin de maşina furată pentru care o chestionau. De unde ştia că era vineri, 4 iulie?

— Ah, păi, îmi amintesc foarte bine, spuse martora lui Sandberg zâmbindu-i. Era ziua mea, am împlinit nouăzeci şi doi de ani, adăugă martora. Am cumpărat o felie de tort cu marţipan de la cofetăria din centru cu o zi înainte, ca să am cu ce să sărbătoresc, şi îmi amintesc că am mâncat-o la cafea – că obişnuiesc să beau o ceaşcă în fiecare dimineaţă. L-am şi salutat, continuă apoi bătrâna. Stătea şi meşterea ceva la maşină şi-mi amintesc că m-am gândit că sigur pleacă la ţară. Dacă s-a trezit aşa de devreme.

— Aţi putea să mi-l descrieţi? Pe bărbatul care meşterea la maşină, cel pe care l-aţi salutat, spuse Sandberg şi, fără să ştie de ce, simţi brusc aceleaşi vibraţii ca şi Bäckström, deşi, de cele mai multe ori, el se înşela.

— Mi s-a părut că era fiul vecinului, spuse martora. Cel puţin, semăna cu el. Arată foarte bine, să ştiţi. Ca bărbaţii de pe vremea când eram eu tânără, îi explică ea.

— Fiul? întrebă Sandberg.

— Da, el, fiul căpitanului de avion, proprietarul maşinii, explică martora. Are un băiat care seamănă mult cu tânărul pe care l-am salutat. Un băiat şaten, elegant, bine făcut.

— Şi v-a salutat şi el? întrebă Sandberg. Când l-aţi salutat, vreau să zic.

•

De data asta, martora părea că ezită. Probabil c-a dat din cap, dar nu era sigură. În schimb, era convinsă că s-a uitat la ea. De mai multe ori, chiar.

•

Îşi amintea cum era îmbrăcat? Nici de asta nu era sigură. Probabil că purta genul de haine pe care le purtau tinerii de vârsta lui când era cald şi se pregăteau să plece la ţară.

— Pantaloni din ăia de trening şi tricou din ăla, spuse ea, şi dintr-odată părea foarte nesigură.

— Pantaloni lungi sau scurţi? insistă Sandberg, străduindu-se să pară calmă şi prietenoasă şi să nu forţeze răspunsul.

•

Lungi sau scurţi? În privinţa asta, martora nu era sigură, dar dacă era să aleagă, ar fi zis scurţi, ţinând cont de canicula de afară. Dar de culoare nu-şi amintea deloc. Nici de culoarea pantalonilor (lungi sau scurţi), nici de cea a tricoului. Tot ce-şi amintea era că atât pantalonii, cât şi tricoul erau de culoare închisă. Dacă erau albi, şi-ar fi amintit sigur.

•

Şi pantofii? Îşi aducea aminte de ei? Martora părea şi mai nesigură. Dar nimeni nu se uita la pantofi, sau nu? Dacă ar fi fost ieşiţi din comun, şi-ar fi adus aminte sigur. Probabil că era în galoşi din ăia de cauciuc în care umblau toţi tinerii mai nou.

Nu era desculţ? Sigur?

Nu, în niciun caz. Pentru că asta ar fi bătut la ochi şi, deşi ea n-avea carnet de conducere, ştia că nu prea era comod să conduci o maşină desculţ.

— Şoşoni din ăia de cauciuc, repetă doamna Rudberg şi dădu din cap. Din ăia de care poartă toţi tinerii din ziua de azi.

•

De două lucruri însă era sută la sută sigură. În primul rând, că toate astea s-au întâmplat de ziua ei, ziua în care a împlinit nouăzeci şi doi de ani, vineri, 4 iulie, pe la şase dimineaţa. Şi, doi, că tânărul a meşterit la maşină vreo zece minute, după care s-a urcat şi a plecat de acolo, şi, ţinând cont de felul în care era îmbrăcat şi de ora matinală, doamna Rudberg era convinsă că se ducea să se întâlnească cu nevasta şi cu copiii. În plus, era aproape sigură şi de un al treilea detaliu. Că, dacă nu era fiul căpitanului, atunci, cu siguranţă, cineva care-i semăna foarte mult. Brunet, chipeş, bine făcut, arătos, ca bărbaţii de pe vremea ei.

•

Îşi mai amintea ceva din dimineaţa aceea? o întrebă Sandberg gândindu-se la ruperea de nori din ziua respectivă din Växjö, care ţinuse de la şapte la opt.

— Nu. Ce altceva să-mi mai amintesc?

Doamna Rudberg îi aruncă o privire nesigură Annei Sandberg.

— Vreo altă întâmplare din ziua aceea, insistă Sandberg.

Nimic, conform martorei. Nu citea ziarele, la televizor se uita doar rar, radioul abia dacă-l pornea şi ştirile n-o interesau câtuşi de puţin. Prieteni nu mai avea de ani buni şi, din păcate, în ultimul timp, zilele se scurgeau cam la fel pentru ea.

După încă trei încercări, Sandberg îi povesti de cei treizeci de mililitri de ploaie care au căzut într-o oră în ziua aceea, adică singurele precipitaţii de pe teritoriul oraşului din luna aceea.

Doamna Rudberg nu-şi amintea de vreo rupere de nori sau de vreo ploaie. Probabil din cauză că intrase deja şi se culcase puţin înainte să înceapă să plouă.

— Pentru că altfel mi-aş fi amintit sigur. La cât de secetoasă a fost vara asta, adăugă ea.

58.

— Bătrâna e dusă cu pluta, părerea mea, spuse Rogersson în ziua următoare, când echipa de investigaţii a început să analizeze mărturia ei şi a celorlalţi martori.

— De ce crezi asta? îl întrebă Olsson care, de câteva zile încoace, ocupa un loc constant în peisaj, la capătul scurt al mesei.

— În primul rând, pentru că pilotul ăla de avion n-are niciun fiu şi n-a avut niciodată vreunul. Singurul bărbat din familie, în afară de el, e ginerele lui. Acesta era ofiţer de zbor la SAS şi plecase în Australia cu soţia lui, fiica cea mică a căpitanului, cu care era căsătorit de mai mulţi ani. Familia părăsise Suedia miercuri, optsprezece iunie, două săptămâni şi jumătate înainte de uciderea Lindei. Urmau să se întoarcă peste aproximativ o săptămână, când fiica lor începea şcoala. În plus, s-a enervat rău de tot când l-am sunat să-l întreb de un fiu pierdut. M-a întrebat ce dracu' învârt. Doar îi spusese deja unui coleg de-al nostru că are două fiice, o nepoată şi un ginere, dar niciun fiu, încheie Rogersson, holbându-se la Salomonsson.

— Şi fiica mai mare, interveni Lewin. Despre ea ce…

— Mersi, Lewin, îl întrerupse Rogersson. Are treizeci şi şapte de ani, e avocată în Kristianstad şi locuieşte cu cineva de cincisprezece ani, tot avocat. S-au cunoscut la Lund, în perioada studenţiei.

— Şi ce ştim despre el? întrebă Lewin.

— Că e o ea, printre altele. Fiica cea mare a căpitanului trăieşte cu o femeie şi nu cred că vrei să auzi ce ne-a spus taică-su când l-am întrebat de concubinul, sau, mă rog, concubina fiicei sale, zise Rogersson.

— Deşi chestia aia cu ziua de naştere e destul de specifică, insistă Lewin.

— Aşa am zis şi eu, şi Anna care a audiat-o, îl aprobă Rogersson. Până când am descoperit că bătrâna e născută pe 4 iunie, nu iulie. Asta dacă e să ne luăm după CNP-ul ei.

— O fi sărbătorit vreo aniversare. Cine ştie, poate îi place să găsească scuze ca să mănânce tort cu marţipan. Baba o fi dependentă de dulciuri, spuse Bäckström şi râse de i se scutură toată burta.

— Am înţeles, spuse Lewin şi oftă. Şi semnalmentele?

— Adică, vrei să zici că semăna cu fiul inexistent, spuse Rogersson.

— Da, spuse Lewin şi zâmbi discret.

— Neavând altceva mai bun de făcut, am stat de vorbă şi cu opticianul babei. Omul nu era prea impresionat, ca să zic aşa. Nu e oftalmolog, e drept, dar zicea că-i aproape oarbă. Şi n-a mai fost la el la control de şapte ani.

— Nu cred că mai are rost să despicăm firul ăsta, tu ce zici, Lewin? spuse Bäckström rânjind.

•

După şedinţa de dimineaţă, Eva Svanström s-a dus în camera lui Lewin ca să-l consoleze.

— Nu-i lua în seamă. Bäckström ăsta nu mi s-a părut niciodată chiar sănătos la cap şi Rogersson bea ca un porc. Probabil că era mahmur, ca de obicei. Ţi-am mai spus asta de nu ştiu câte ori.

— Ai venit să mă consolezi, spuse Lewin şi zâmbi vag.

— De ce, ce-i rău în asta? spuse Svanström pe tonul ei obişnuit. Dar nu numai. Vreau să-ţi şi povestesc ceva.

De ce, de ce nu putem să ne rezumăm la consolarea aia? se gândi Lewin.

•

Mama Lindei îşi schimbase numărul de telefon cu aproximativ trei ani în urmă, când s-a mutat dintr-un apartament în celălalt, în blocul în care stătea cu fiica ei. De obicei, abonaţii voiau neapărat să-şi păstreze numărul vechi, dar, dintr-un motiv necunoscut, Lotta Ericson a preferat să ceară un număr nou. Un număr secret chiar. Înainte de asta, figura în cartea de telefoane ca oricine altcineva.

Numărul cel vechi le-a revenit celor de la Telia care, după un an sau doi de carantină, i l-au dat unuia dintre abonaţii săi noi. O anestezistă care lucrase la spitalul universitar din Linköping, dar primise un post mai bun la spitalul din Växjö şi a ales să se mute acolo. Femeia în vârstă de 43 de ani se numea Helena Wahlberg şi locuia singură pe Gamla Norrvägen, la aproximativ cinci sute de metri nord de locul crimei, într-o parte a oraşului care, în mod previzibil, se numea Norr[48].

Numărul cel vechi transferat la noul client deveni şi el secret, lucru deloc surprinzător având în vedere profesia proprietarului său. Svanström încercă s-o contacteze, însă i se spuse că femeia era în concediu de o lună, dar că urma să se întoarcă la serviciu luni şi singurul lucru neobişnuit, apropo de asta, era că îşi începuse concediul tocmai vineri, patru iulie, în ziua în care a fost omorâtă Linda – o coincidenţă irelevantă, mai mult ca sigur.

— Vrei să cer o listă a convorbirilor ei? întrebă Svanström.

— Eu zic să aşteptăm puţin, spuse Lewin. Mai bine o sun mai întâi şi-o întreb. Şi mai voiam să te rog un lucru.

[48] Nord (în sued.).

•

În ciuda faptului că martora lor de nouăzeci şi doi de ani îşi ratase ziua de naştere cu o lună întreagă, lui Lewin îi venea greu să se despartă de ea definitiv. Motivul era propria lui poveste – o deformaţie profesională tipică. Şi, probabil, personalitatea lui, dar de posibilitatea asta nu era deloc conştient. Femeia din faţa lui, în schimb, îşi aducea aminte de această trăsătură de fiecare dată când se gândea la el.

— Bunica mea a murit, dar dacă ar fi trăit, ar fi avut în jur de o sută de ani, explică Lewin. Conform Stării Civile, era născută pe douăzeci februarie, o mie nouă sute şapte, dar noi o sărbătoream mereu pe douăzeci şi trei.

— De ce? îl întrebă Svanström.

— Din câte mi-au spus ai mei, preotul a fost beat când a trecut-o în registrul de la biserică şi a greşit data naşterii, pur şi simplu. E vorba de câteva zile, nu de o lună, e drept, dar toată lumea încurcă iunie cu iulie.

— Da, e uşor să scrii n în loc de l, îl aprobă Svanström.

— De asta, avocaţii bătrâni obişnuiesc să accentueze literele din mijloc, ca să evite confuzia, spuse Lewin. Îmi amintesc că m-am mirat când am auzit prima oară. Aveam un profesor cam nebun la Academia de Poliţie căruia îi ziceam Profesorul Iulie. Mai mult de pronunţia asta n-am învăţat de la el. În rest, prostii, cică să apucăm sabia cu ambele mâini când vrem să-l speriem pe infractor. Faptul că toată poliţia trecuse la bastonul de cauciuc de câţiva ani părea să-i fi scăpat, săracul. O dată ne-a ţinut un curs întreg despre consecinţele legale ale rănirii cu tăişul, în loc de partea netedă a lamei, până când cineva şi-a făcut curaj şi i-a spus de bastoane.

— Şi cum a reacţionat? întrebă Svanström.

— S-a enervat, spuse Lewin.

— Cel mai simplu ar fi s-o întrebi. Pe martoră, zic, spuse Svanström.

— Poate, spuse Lewin oftând.

Poate ar trebui să discut şi cu opticianul ei, se gândi Lewin. Problema cu colegi precum Rogersson era că preferau să privească lumea în alb-negru. Deşi, în fond, Rogersson era un tip cumsecade, se gândi Lewin.

•

Când Eva se ridică să plece, lui Lewin îi veni din nou aceeaşi idee răzleaţă care îi trecuse prin cap cu câteva ore în urmă.

— Ar mai fi ceva. Mă tot gândeam la o chestie la şedinţă. Ştii că Enoksson zicea că un om care fură o maşină în felul ăla se pricepe la maşini.

•

Conform părerii lui Lewin, asta nu însemna că era vorba despre un hoţ de maşini profesionist. Putea fi vorba, pur şi simplu, despre o persoană care avea cunoştinţe tehnice. Un mecanic de maşini sau poate doar un entuziast,

un om priceput la toate. Sau cineva care a învăţat de la alţii. Un paznic la vreun penitenciar sau la vreo şcoală de corecţie, sugeră Lewin.

•

— Sau un poliţist, spuse Svanström.

— Poate, zise Lewin. Deşi, eu unul, habar nu am, cu toate că lucrez ca poliţist de aproape treizeci de ani.

— Cineva care a ştiut ce să facă, fără să rişte să ajungă în baza noastră de date în timp ce „aduna cunoştinţe", trase concluzia Svanström.

— Exact, zise Lewin.

— În cazul ăsta, vorbim despre opusul bibliotecarului ăluia scârbos, Gross, spuse Svanström. Sau vreun alt aşa-zis om de cultură.

— Întocmai, zise Lewin.

În niciun caz, nu e ca Gross, îşi spuse Lewin.

•

Când Svanström plecă, nu reuşi să se abţină, bineînţeles. Fără a bănui că prin gestul lui nu făcea decât să confirme opinia lui Svanström despre caracterul lui, Lewin formă numărul anestezistei. Era numărul ei de acasă şi Lewin ştia că unii oameni aveau obiceiul să se întoarcă acasă din concediu cu câteva zile înainte să înceapă serviciul, printre ei fiind şi el.

— Nu pot să răspund acum, dar dacă-mi lăsaţi un nume şi un număr de telefon, promit să vă sun cât pot de repede, îi răspunse vocea înregistrată.

Poate a ieşit puţin, se gândi Lewin, dar, cu toate astea, nu lăsă niciun mesaj, ci închise doar telefonul. Probabil că vocea ei m-a convins, se gândi Lewin. Sună exact ca o anestezistă în jur de patruzeci de ani. Corectă, binevoitoare, alertă. Celibatară, conform Evidenţei Populaţiei, şi medic-şef la spitalul din Växjö, conform extrasului de la Taxe şi Impozite, scos la imprimantă de conştiincioasa Eva Svanström.

59.

Cu două săptămâni în urmă, Bäckström le însărcinase pe cele două tinere colege din echipa de investigaţii să încerce să depisteze proveniența fibrei albastre de caşmir pe care, de dragul simplificării, o botezaseră „indiciul textil”. Nu întâmplător a ales două femei. Bäckström se bucura că micuţele aveau ceva de făcut şi nu-l încurcau pe el sau pe ceilalţi colegi ai lui, poliţişti get-beget.

Oricum, colegele lui îşi luaseră în serios misiunea. Conform celor de la SKL, era vorba de un pulover albastru-deschis, destul de subţire, şi cele două poliţiste vorbiseră cu fiecare expert care le-ar fi putut ajuta. Au stat de vorbă cu designeri vestimentari, fotografi de modă, experţi în lumea modei în general, cu producători, angrosişti, reprezentanţi ai unor lanţuri de magazine cu haine de marcă. Unul dintre ei o întrebase chiar şi pe mătuşa lui, obsedată de modă.

În caz că era vorba de un pulover bărbătesc, aveau de ales între vreo zece modele. Cel mai probabil, un pulover cu gâtul în V, cu mâneci lungi, fabricat în Marea Britanie, Irlanda, SUA, Italia, Germania sau Franţa, la un preţ între două mii şi douăsprezece mii de coroane, în funcţie de marcă. Dacă a fost cumpărat la reduceri, putea să fie mai ieftin, desigur. În niciun caz mai ieftin de o mie de coroane, asta ar fi însemnat o afacere grozavă, conform specialiştilor cu care vorbiră tinerele poliţiste.

Oricum, nu părea să fi trecut pe la magazinele din Växjö sau împrejurimile lui. Niciunul dintre comercianţi nu mai avusese un astfel de pulover în sortiment în ultimii doi, trei ani. Au vândut câteva pulovere de caşmir, dar numai pentru femei şi în alte culori. Au mai rămas vreo douăzeci de magazine şi mall-uri din Suedia, dintre care majoritatea se aflau în Stockholm, Göteborg şi Malmö. Sau poate că fusese achiziţionat în afara ţării. Lucru deloc rar şi, dacă era să se gândească la preţ, poate că era mai ieftin aşa. Atât cererea, cât şi oferta erau mai mari în străinătate decât în Suedia, conform spuselor experţilor. Mai mult de atât nu reuşiseră să afle.

Mai rămânea varianta furtului. Cu ajutorul registrelor computerizate, cele două agente întocmiră o listă cu haine de marcă furate din depozitele importatorilor, angrosiştilor, magazinelor sau mall-urilor din sudul Suediei în ultimii ani. Apoi trecură în revistă toate spargerile, furturile sau pierderile din case sau ale unor persoane private, înregistrate în baza de date a poliţiei. Nu găsiră niciun pulover bărbătesc de caşmir.

— Din păcate n-am ajuns mai departe, concluzionară detectivele de textile când îi dădură raportul lui Bäckström.

— Nu-i nimic, spuse Bäckström şi zâmbi jovial. Important e că v-aţi distrat şi voi puţin, fetelor.

•

Muierile astea n-au pic de simţ al umorului, stau îmbufnate tot timpul, se gândi Bäckström după ce colegele lui părăsiră biroul. E timpul pentru prima bere din weekend, se gândi el şi aruncă o privire spre ceas. Acesta arăta aproape trei. Era vineri şi timpul pentru activităţi mai plăcute. În niciun caz pentru pămpălăul de Olsson care se ivi pe neaşteptate în cadrul uşii şi voia să stea de vorbă cu el.

— Ai cinci minute, Bäckström? îl întrebă Olsson.

— Sigur că da, spuse Bäckström şi zâmbi amabil. O să mai treacă ceva timp până când ne putem căra de aici.

•

Olsson părea gata să petreacă jumătate din noapte discutând prelevările lor de probe ADN dacă Bäckström nu l-ar fi oprit într-un stadiu incipient. Olsson era îngrijorat şi îl informă că şi şeful poliţiei teritoriale îi împărtăşea sentimentele. Ca să aplaneze conflictul, Olsson s-a gândit să stea de vorbă cu el în mod democratic şi să asculte părerea fiecărui coleg.

— Să ştii că ne apropiem de şapte sute de voluntari, spuse Olsson, care tocmai primise cifra exactă de la Thorén.

— Da, merge trăsnet, îl aprobă Bäckström plin de entuziasm. E o chestiune de timp până când îl prindem pe nenorocit.

Ce zici de asta, mormolocule?

— Sunt sigur că ai dreptate, spuse Olsson, deşi nu părea deloc impresionat de cele auzite. Problema e că CJ şi O sunt pe capul nostru. Mie nu prea-mi pasă de ce scriu ziarele, dar încerc să ţin cont de critici.

— Da, ai dreptate, tu eşti conducătorul anchetei preliminare, accentuă Bäckström voios.

— Ce vrei să spui?

Olsson îi aruncă o privire bănuitoare.

— Tu rămâi în căcat dacă vor să-şi bată joc de noi şi asta nu cred că-i aşa de amuzant, spuse Bäckström cu cel mai empatic zâmbet al său.

— Mă rog, nu din cauza asta am decis să schimbăm prioritățile, îi spuse Olsson pe un ton agitat.

— Nu ziceai ceva de genul „să lărgim perspectiva”? îl întrebă Bäckström cu o expresie nevinovată.

— Fii sigur că m-am gândit şi la asta, Bäckström, dar am impresia că ar fi mai bine ca ancheta să se îndrepte într-o direcţie anume, zise Olsson.

— Deci ai renunţat la ideea de-a preleva probe de la toţi localnicii din Växjö, spuse Bäckström pe un ton vesel. Atunci ar fi mai bine să…

— Mă refeream mai mult la indiciul ăla cu maşina furată, îl întrerupse Olsson. O să luăm o pauză deocamdată cu probele şi o să încercăm să stoarcem cât putem din indiciul ăla.

— Te referi la baba aia de o sută de ani care a uitat când s-a născut? se întrebă Bäckström.

— De nouăzeci şi doi. Nu, poate nu la ea neapărat, dar să ştii că n-am terminat cu bătutul la uşi în Högstorp, iar Enoksson şi amicii lui vin cu surprize noi mai tot timpul după ce termină cu partea lor. Tu ce zici, Bäckström?

— Eu zic să trimitem băieţii din Liga Sala pe capul bătrânei, spuse Bäckström rânjind.

— Liga Sala? spuse Olsson. Mă tem că nu înţeleg…

— Nişte bijuterii de oameni. Îşi făceau veacul prin Bergslagen în anii ’30, spuse Bäckström încercând să-şi aducă aminte de tot ce citise în Anuarul Criminalistic. Era singura carte pe care o citea, mai mult ca să verifice dacă îl aminteau în termeni destul de măgulitori în descrierea cazurilor pe care colegii lui debili se încăpăţânau să le împărtăşească publicului larg. Şi mai era şi gratis pentru că, de obicei, fura câte un exemplar de la serviciu.

— Da, ştiu. Dar ce legătură are Liga Sala cu martora noastră?

Olsson îl privi nedumerit pe Bäckström.

— Nimic, din păcate, spuse Bäckström. Şi-apoi, sunt morţi. Oricum, prin anii ’30, tipii ăştia au gazat o babă după ce i-au spart casa. S-au ales cu şase coroane şi treizeci de ore pe care bătrâna îi ţinea sub saltea. O grămadă de bani pe vremea aia, să ştii.

— Glumeşti, spuse Olsson.

— Nu spune asta, zise Bäckström.

Poate ar trebui să-l trimit pe Rogersson pe capul bătrânei, se gândi el.

60.

Lars Martin Johansson, şeful cel mare al lui Bäckström, nu se gândea deloc la ceas, deşi era trecut deja de trei şi un şef de departament se foia şi transpira de zor pe un scaun din biroul secretarei lui de mai bine de o jumătate de oră. Lars Martin Johansson nu citise nici editorialul din *Svenska Dagbladet*, la cât de ocupat a fost cu verificarea activităţii lui Bäckström şi a colegilor să-i din Växjö din ultima lună.

— Poţi să-l trimiţi înăuntru, spuse Johansson prin interfon şi, nu se ştie de ce, poate din cauza apropierii weekendului, şeful de departament se înfăţişă pe partea cealaltă a biroului său în mai puţin de zece secunde.

•

— Am citit hârtiile de la tine, spuse Johansson.

— Vă ascult, şefu', spuse şeful de departament.

— Vreau să le arăţi cuiva de la Financiar. Părţile dubioase le-am colorat cu roşu, spuse Johansson şi arătă spre dosarul de pe masă.

— Şi când vreţi să fie gata? întrebă subalternul lui.

— Ajunge dacă le primesc luni dimineaţa. Doar e weekend, spuse Johansson generos.

— Atunci ar fi bine să vorbesc cu ei chiar acum. Înainte să plece, vreau să zic, spuse şeful de departament pe un ton nervos şi dădu să se ridice.

— Încă ceva, spuse Johansson. Aş vrea să arunc o privire şi peste investigaţie. Din câte am înţeles, colegii noştri de la PC au cópii după aproape toate documentele.

— Şi când aveţi nevoie de ele, şefu'? întrebă şeful de departament.

— Ajunge peste un sfert de oră, zise Johansson.

— Mă tem că băieţii s-ar putea să fi plecat deja, spuse subalternul său şi aruncă o privire nervoasă spre ceas.

— Mi-e greu să cred, răspunse Johansson. Doar nu-i nici trei şi jumătate.

— O să am grijă să le primiţi într-un sfert de oră, şefu'.

— Excelent, spuse Johansson. Poţi să le laşi la secretară.

61.

La exact o săptămână de la ziua onomastică a reginei Silvia, vineri, cincisprezece august, trăsnetul îl lovi drept în cap pe comisarul criminalist Evert Bäckström de la Brigada Națională de Criminalistică. Cel puțin, așa i-a descris el situația prietenului său cel mai apropiat, inspectorul Jan Rogersson, când a încercat să-i povestească despre năpasta nemeritată care căzuse asupra lui din cauza unei femei nebune.

— Zici că m-a lovit trăsnetul, spuse Bäckström.

— Ce-ți place ție să exagerezi, Bäckström, spuse Rogersson. Mai bine le-ai spune lucrurilor pe nume. Erai beat, ce să mai.

Totul a pornit destul de promițător, ca de obicei, având în vedere că era început de weekend și că, din cauza raționalizării orelor suplimentare, n-avea voie nici măcar să pună piciorul în birou până luni dimineața. De îndată ce-a scăpat de pămpălăul de Olsson, în felul lui caracteristic, discret, Bäckström părăsi sediul poliției din Växjö și se plimbă încet până la hotel. Ajuns în cameră, își scoase hainele, se îmbrăcă într-un halat de baie spălat și călcat și deschise prima bere rece din weekend, iar când Rogersson urcă la el cu respirația întretăiată și cu fața stacojie ca un curcan gata să fie tăiat, Bäckström era deja la a treia bere.

— În sfârșit, e vineri, spuse Rogersson și dădu peste cap o cutie de bere. Ai vreun plan pentru weekend?

— În seara asta va trebui să te descurci singur, tinere, spuse Bäckström, care profitase de timpul mort dintre cea de-a doua și a treia bere ca s-o sune pe micuța Carin și s-o invite la cină.

— Alertă la femei! spuse Rogersson care era un polițist cu intuiție.

— Mai întâi, să băgăm ceva la maț în oraș, că după aia ziceam să antrenez puțin supersalamul, zise Bäckström și sublinie cele spuse trăgând o dușcă mare.

•

La început, toate au decurs conform planului. Bäckström și însoțitoarea lui din seara aceea se bucurară de o cină satisfăcătoare la un restaurant de pe Storgatan, și au consumat chiar și câteva lichide, deși Bäckström se străduia să-și impună o limită, ținând cont de planurile lui și pentru că voia să cruțe supersalamul.

În orice caz, până la urmă, cei doi aterizară în camera lui de hotel și, cu toate că, dintr-un motiv misterios, Carin a insistat să coboare la bar, a

acceptat totuşi un păhărel de încălzire în cameră. Asta înainte să coboare la bar şi „să se pună pe băut”. Dar din punctul ăla, nimic nu mai era clar, nici ora exactă, nici celelalte detalii. În niciun caz într-atât încât să stea şi să rumege la ele luni întregi cu colegii lui lipsiţi de simţul umorului de la departamentul de investigaţii interne.

— Voiam să-ţi arăt o chestie, spuse Bäckström afişându-şi cel mai şarmant zâmbet, înainte să se furişeze la baie.

— Bine, dar grăbeşte-te, se răţoi la el Carin de dincolo de uşă, sorbind din pahar, cu o atitudine dintr-odată distantă.

•

Mai rapid ca Superman în cabina de telefon, Bäckström execută manevra inversă în baie. După care înfăşură un prosop în jurul burţii, se arătă în faţa lui Carin în toată splendoarea lui şi lăsă cortina să cadă.

— Ce zici de asta, scumpi, spuse Bäckström trăgându-şi burta şi umflându-şi pieptul.

Un gest complet inutil, desigur, la fizicul lui, dar uneori trebuia să faci eforturi.

— Ai luat-o razna? Ia viermele ăla hidos din faţa mea, ai auzit? ţipă Carin de pe canapea.

În clipa următoare, îşi înşfăcă poşeta şi haina şi mărşălui afară din cameră, trântind uşa.

Muierile astea nu-s normale, se gândi Bäckström. Care vierme? Ce dracu’ vorbeşte?

•

Mai întâi, Bäckström se îmbrăcă la loc. Apoi coborî la bar, dar singurul pe care-l întâlni acolo era Rogersson, care rânjea singur într-un colţ. În lipsă de altceva mai bun, Bäckström hotărî să mai zăbovească pe acolo şi să dea peste cap câteva pahare de tărie. După ce se întoarse în cameră, o sună pe Carin ca să-i ureze măcar noapte bună şi să-i demonstreze că nu era genul supărăcios, dar nici nu apucă să deschidă gura că femeia îi trânti receptorul în nas. Probabil că scoase aparatul din priză, pentru că după aceea nu i-a mai răspuns nici ea, nici robotul. Exact ca muierea aia nebună care mi l-a adus pe cap pe Egon, se gândi Bäckström.

62.

Sâmbătă dimineaţa, Lewin a luat-o cu el pe Eva Svanström, cei doi s-au urcat în tren şi s-au dus la Copenhaga. O mică surpriză pe care o pregătise în secret şi care o entuziasmă de parcă ar fi fost un copil.

— De ce n-ai zis nimic? îl întrebă Eva.

— Păi, n-ar mai fi fost o surpriză, răspunse Lewin.

— Aoleu, abia aştept! Să ştii că n-am fost niciodată la Copenhaga, spuse Eva.

•

Mai întâi s-au dus la Tivoli[49] şi s-au dat pe montagne rousse şi în carusel. Apoi s-au plimbat agale pe Strøget[50]. Au găsit o cârciumioară drăguţă în Nyhavn şi au mâncat un *frukost*[51] danez pe cinste, cu hering, sandvişuri[52] şi alte specialităţi locale. Soarele bătea exact ca în Småland, dar căldura părea mai suportabilă, totuşi, şi Lewin se gândea că nu s-a mai simţit atât de bine de mult timp. Se simţea atât de bine, încât avu curajul chiar să abordeze un subiect care îl chinuia de câteva zile.

— Poate ar trebui să facem ceva cu vieţile noastre, Eva, spuse Lewin, şi-i strânse mâna.

— Eu mă simt bine, spuse Eva. Nu m-am mai simţit niciodată atât de bine ca acum.

— Bine, ne mai gândim, spuse Lewin şi clipa trecu, dar totul părea în regulă în continuare.

Mai bine aşa, pentru că oricum n-ar mai fi îndrăznit să deschidă subiectul.

— Ce zici de noul nostru şef? întrebă Eva, care preferă să schimbe subiectul cât mai discret. Lars Martin Johansson ăla.

— Să ştii că îl cunosc, spuse Lewin. Am investigat un caz împreună pe vremea când era doar un agent de poliţie obişnuit. Sunt vreo treizeci de ani de atunci, mai mult ca sigur. Înainte să ne cunoaştem noi doi. Cazul Maria. O femeie care a fost găsită sugrumată şi violată în apartamentul ei din Enskede.

— Povesteşte-mi mai multe, spuse Eva împletindu-şi degetele cu degetele lui. Cum e ca om? Johansson ăsta.

---

[49] Parc de distracţii din centrul oraşului Copenhaga.

[50] Zonă pietonală cu magazine, cafenele şi restaurante din Copenhaga.

[51] Spre deosebire de celelalte limbi germanice, *frukost* în daneză înseamnă prânz.

[52] Smørrebrød (în dan.) – sendvişuri cu pâine de secară, unt, peşte sau alte umpluturi, servite pe post de aperitiv sau ca prânz, specialitate daneză, un fel de corespondent al tapasului spaniol.

— Ca poliţist nu-i prost deloc, spuse Lewin. Colegii obişnuiau să glumească pe seama lui, spunând că vede şi după colţ. Avea o abilitate aproape înfricoşătoare de a ghici cum stă treaba.

— Poliţistul care vedea după colţ, repetă Eva încântată. Zici că e un serial TV. Dar ca om cum era? insistă ea.

— Cum era ca om, repetă Lewin. Era genul care călca peste cadavre fără a se gândi unde pune piciorul.

— Aoleu! Asta nu sună deloc bine, spuse Eva.

— Poate mă înşel, spuse Lewin. Nu semănăm deloc. Poate că nu l-am înţeles eu, atâta tot.

— Pare o persoană complicată, în orice caz, constată Svanström.

— Combinaţia asta a lui dintre intuiţia de-a vedea lucrurile mai clar decât alţii şi dezinteresul faţă de consecinţele acestei abilităţi mă sperie puţin, cred, spuse Lewin. Nu aşa ar trebui să fie toţi poliţiştii ăia cu puteri supranaturale? Nu se zice că văd totul şi că nu le pasă de oamenii a căror soartă o afectează?

— În cel mai rău caz, ne mutăm, şi gata. Am auzit că la Stockholm au nevoie de oameni, spuse Eva. Fostul meu şef chiar a întrebat de mine.

— Ne mai gândim, spuse Lewin şi se aplecă înainte să-i miroasă părul, atingându-i uşor cu vârful nasului partea dintre lobul urechii drepte şi obraz.

În cel mai rău caz, nu poate fi mai rău decât acum, şi mai bine ca acum n-o să fie niciodată, se gândi el.

63.

În noaptea în care s-au întors de la Copenhaga, Lewin a visat din nou despre vara aceea de acum aproape cincizeci de ani, când a primit prima lui bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie. Şi tatăl lui îşi luase concediu toată vara ca să-l înveţe să meargă cu ea.

Cel mai rău era când se apropiau de casă. Poteca aceea pietruită din faţa casei. Ultimii douăzeci de metri dintre poarta albă şi prispa casei, vopsită în roşu.

„Gata, îţi dau drumul!" strigă tatăl şi Lewin strânge ghidonul cât poate şi pedalează, pedalează şi alunecă pe pietricele. Şi de data asta se loveşte rău de tot. Îşi julește coatele şi genunchii şi gândul de-a învăţa să se dea cu bicicleta i se pare dintr-odată lipsit de sens şi sortit eşecului.

„Hopa sus, Jan", spune tatăl, apoi îl ridică şi-i ciufulește părul. „Hai să mâncăm un pic de ciocolată şi câte un sandviş cu caşcaval. Şi să-ţi căutăm un bandaj".

Şi totul revine la normal.

64.

Era duminică şi Johansson se întinse pe canapeaua din camera de zi a apartamentului său aflat pe Wollmar Yxkullsgatan, în Södermalm, Stockholm. Îşi pregăti un gin tonic mare cu multă gheaţă şi începu să răsfoiască dosarul Linda. Îi luă toată după-masa să-l citească, dar, având în vedere că soţia lui era plecată cu o prietenă, avea tot timpul de pe lume şi, oricum, nimic mai bun de făcut. În plus, mai mult de atât nu te puteai apropia de un caz de omor adevărat, mai ales după promovarea asta, se gândi Johansson. Poate ar trebui să-mi caut de lucru la grupul PC? Par foarte neajutoraţi, săracii, se gândi Johansson, aruncând un ochi peste profilul infractorului.

•

Ce naiba fac oamenii ăia acolo? se gândi Lars Martin Johansson patru ore mai târziu, după ce termină de citit şi de gândit şi lăsă dosarul la o parte. Un poliţist adevărat şi-ar da seama care-i treaba în mai puţin de o săptămână.

65.

Växjö – Stockholm, luni, 18 august – duminică, 24 august

Lunea aceea se împlineau opt săptămâni de la începutul vânătorii după ucigaşul Lindei, iar Bäckström era deja sătul de toată povestea. Nu mai aveau voie să recolteze probe ADN de la nimeni, cu toate că până şi un pămpălău ca Olsson şi-ar fi putut da seama că în felul acela, mai devreme sau mai târziu, aveau să-l prindă sigur pe infractor. Şi nu mai apăreau nici detalii picante. Nicio descoperire interesantă sau vreun derbedeu după care să alerge. Doar bătrâne de o sută de ani plecate cu pluta, care nu-şi aminteau când erau născute şi ziceau că făptaşul semăna cu o persoană inexistentă. Plus ceilalţi aşa-numiţi „martori" care nu văzuseră şi nu auziseră nimic, dar care reuşeau, totuşi, să interpreteze totul greşit. Ca să nu mai vorbim despre ceilalţi nebuni vizionari cu făpturile şi vibraţiile lor de „dincolo". La urma urmei, ce naiba mai căuta el acolo? Era un loc deloc potrivit pentru un poliţist care voia să facă treabă pe bune. Era timpul să-şi strângă sarsanalele şi să plece la Stockholm.

•

În plus, aterizase în cel mai tâmpit oraş din lume. Plin de muieri nebune. Colac peste pupăză, toate ziarele, canalele TV şi posturile radio îi dădeau sfaturi cum să-şi facă treaba mai bine. Şefii mari se făceau remarcaţi prin absenţa lor, desigur, când era vorba să-şi pună obrazul pentru soldatul comun. Ca laponul ăsta nenorocit, de la care ziarele mari din capitală nu reuşiseră să stoarcă nici măcar un comentariu. Asta dacă era să-i creadă pe cuvânt, iar de data asta, era puţin probabil că minţeau, îşi spuse în gând Bäckström.

Şi dacă asta nu era de ajuns, se mai trezi şi cu colega Sandberg pe capul lui. Aceasta închise uşa de la biroul lui şi-i şopti la ureche puţinul pe care-l avea de spus.

— Am primit o sesizare la adresa ta azi-dimineaţă, spuse Anna Sandberg.

— Ce-am mai făcut? întrebă Bäckström. În afară de muncit?

Am depăşit norma de beţişoare de urechi recomandată de Brigada Naţională de Criminalistică, îşi spuse el în gând.

•

Atentat de viol, conform reclamantei. Hărţuire sexuală, conform colegei care a înregistrat reclamaţia şi care a preferat să o pună într-un dosar separat.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Bäckström, care ghicise deja de unde bătea vântul.

Să dau tocmai peste ea, din toate nebunele de pe pământ, îşi spuse în sinea lui.

•

Din păcate, nu, spuse Anna Sandberg. Conform sesizării, în seara de 15 august, în camera sa de la Hotelul Municipal, Bäckström a făcut mai multe lucruri, unele, pe bune, altele, deloc. Victima era o reporteriţă de la postul de radio local, pe nume Carin Ågren, în vârstă de 42 de ani. Reclamanta era o prietenă apropiată de-a ei, preşedintă în asociaţia locală pentru ajutorarea femeilor abuzate, pe nume Moa Hjärtén. Singurul lucru pozitiv din toată povestea asta era că nu reuşiseră să dea încă de presupusa victimă şi, ca de multe ori în astfel de cazuri, nu existau nici martori.

•

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse Bäckström. N-am atins-o cu un deget.

Ceea ce-i chiar adevărat, se gândi el.

— Nu e dosarul meu, spuse Sandberg şi dădu din cap. Mă gândeam c-ar fi bine să afli din timp.

— De Hjärtén asta îmi amintesc, spuse Bäckström. Nu e muierea aia umflată care se plimbă peste tot în cămaşa aia de noapte roz? Am cunoscut-o aici, la secţie. Părea o confidentă de-a lui Olsson.

— Mă rog, eu te-am anunţat ca să ştii, repetă Sandberg.

— Drăguţ din partea ta, Anna, spuse Bäckström cu cel mai relaxat zâmbet al său. În profesia asta eşti nevoit să înghiţi o grămadă de căcaturi, adăugă el cu un oftat obosit.

Şi bine-nţeles că n-are niciun martor, se gândi.

•

Lui Lewin nu-i fuse deloc uşor să dea de anestezistă. De îndată ce s-a întors la serviciu, colegii ei au avut nevoie de ea în sala de operaţii mai toată ziua şi n-avea timp să se întâlnească cu Lewin decât după-amiază. Asta, dacă era vorba despre ceva foarte important. Ceva care nu însemna că era nevoită să-şi încalce jurământul de confidenţialitate. Şi dacă venea el la ea, şi nu invers, mai ales că nu voia să-i spună despre ce era vorba la telefon.

Dar când s-a întâlnit cu ea în camera ei de la spital, totul a decurs nedureros şi mult peste aşteptările lui. Halat alb şi un stetoscop în buzunar. Păr scurt şi blond, subţirică, în formă, cu nişte ochi albaştri alerţi şi o privire

care sugera vigilenţă, inteligenţă şi simţul umorului. Atractivă femeie, îşi spuse în gând Lewin. Mă rog, nu c-ar avea ceva de-a face cu misiunea mea.

Fără a intra în detalii prea mult, referitor la motivul vizitei sale, Lewin îi povesti pe scurt ce-l interesa. Primise cumva vreun telefon ciudat pe fix? Era interesat mai ales de apelurile din seara dinaintea plecării ei în concediu, sau din noaptea sau dimineaţa primei zile de concediu.

— Undeva în jurul datei de patru iulie, îi explică Lewin.

— E vorba de cazul ăla de omor, nu-i aşa? De viitoarea poliţistă? întrebă femeia şi-l privi curioasă.

Activitatea cerebrală febrilă din spatele ochilor să-i albaştri era mai mult decât evidentă.

— N-am zis asta, spuse Lewin şi zâmbi vag.

Poate e puţin cam prea atractivă, se gândi în sinea lui.

•

Şi, chiar aşa, nu spusese nimic de genul ăla. Ea era cea care rosti cuvintele şi nu se aştepta la vreun răspuns. Putea să-l deducă şi singură. Cu douăzeci şi patru de ore înainte să se întoarcă din vacanţa ei din străinătate, nu ştia nimic despre cazul Linda. Dar după ce citi o mulţime de ziare vechi şi stătu de vorbă cu colegii ei în pauza de cafea de la serviciu, află la fel de multe ca toţi locuitorii oraşului Växjö.

— N-am mai avut de-a face niciodată cu un poliţist de la Omucideri. Şi cu atât mai puţin cu unul de la Brigada Naţională de Criminalistică.

— Sigur e o experienţă minunată, spuse Lewin.

— Aproape că mă bucur să vă întâlnesc, spuse femeia.

— Mulţumesc, zise Lewin.

Încotro se îndreaptă conversaţia asta, de fapt? se gândi Lewin.

— Păreţi un om de nota zece. Nu aşa zic toţi bărbaţii? Un om de nota zece? spuse ea. Şi să ştiţi că s-ar putea să vă ajut. Nu prea înţeleg la ce vă trebuie informaţia asta, dar, mă rog. Să vă povestesc cum stă treaba.

•

Anestezista nu primea telefoane de la necunoscuţi decât foarte rar. Aproape toate apelurile primite aveau legătură cu serviciul ei. Sigur că se mai întâmpla să răspundă şi la apeluri greşite, dar pe astea le uita numaidecât. Iar de apeluri neplăcute nu avusese parte deloc în cei doi ani de când stătea la Växjö.

— Niciunul care să-mi respire ciudat în receptor, spuse ea. Sper că datorită numărului secret, nu din cauză că am îmbătrânit, explică ea zâmbind.

Era unul dintre motivele pentru care îşi aducea aminte de convorbirea cu pricina. Celălalt motiv era că urma să plece în străinătate vineri, patru iulie.

Urma să ia trenul până la Copenhaga şi apoi avionul până la New York seara târziu, iar pentru asta era nevoită să plece de acasă cel târziu la patru după-amiază. Singurul lucru care i-ar fi putut strica planurile era un caz acut sau vreo urgenţă care să necesite neapărat prezenţa ei la spital. Asta, fiindcă fusese de acord să înlocuiască în ultima clipă un coleg al cărui tată făcuse infarct vineri dimineaţă.

— Eram acasă şi dormeam când a sunat telefonul. Era în creierii nopţii şi mi-am spus: gata, pot să-mi iau adio de la concediu, zise femeia.

În creierii nopţii? se întrebă Lewin. Oare putea spera la o oră exactă?

— Conform ceasului deşteptător de pe noptieră, era două şi un sfert, zise ea şi zâmbi la reacţia mirată a lui Lewin. Îmi dau seama că vă întrebaţi cum de-mi amintesc.

— Da, spuse Lewin şi zâmbi la rândul lui. În cel mai rău caz, va trebui să vă întreb dacă vă amintiţi când v-aţi născut.

•

Ceasul era un instrument important în viaţa unui anestezist. Mai ales în cazul apelurilor nocturne care aveau legătură cu serviciul ei. În plus, avea o memorie de elefant când venea vorba de cifre şi, în mod practic, ţinea şi un carneţel şi un creion lângă aparat. Mai întâi şi-a notat ora apelului, apoi a ridicat receptorul.

— Fiind sigură că mă sunau de la serviciu, am răspuns din reflex, explică ea. Şi ca să le dau impresia că mi-au stricat şi concediul, şi somnul de frumuseţe, am încercat să mă prefac somnoroasă.

— Nu v-aţi spus numele când aţi răspuns? încercă să afle Lewin.

— Nu, spuse femeia. Voiam să le răspund doar cu un „aaalo" somnoros şi tărăgănat. Deşi eram perfect trează. Mă gândeam că nu merită mai mult.

— Păi, şi cine v-a sunat? întrebă Lewin. Vă amintiţi?

•

Fusese sunată de un bărbat. Unul bine dispus, politicos, nebăut şi, judecând după voce, cam de vârsta ei.

— Mai întâi mi-a spus ceva în engleză. *Long time no see*[53], sau ceva de genul ăsta şi că speră că nu m-a trezit din somn. Eu credeam în continuare că e un coleg care face pe glumeţul. Doar plecam în SUA în concediu. Dar, dintr-odată, nu mai eram aşa de sigură.

— De ce? întrebă Lewin.

— Mă gândeam că oricum mi-au stricat concediul, aşa că l-am luat din scurt. L-am întrebat câţi erau şi ce au păţit de data asta. Când mă sună la ora aia, ştiu deja că-i vorba de accidente de maşină, îi explică anestezista.

[53] Nu ne-am văzut de mult. (engl.).

— Şi ce-a zis?

— Părea surprins. Părea că şi-a dat seama că a greşit numărul. M-a întrebat cu cine vorbeşte şi atunci l-am întrebat şi eu cu cine voia să vorbească şi în clipa aia mi-am dat seama că nu era un coleg, ci, pur şi simplu, cineva care greşise numărul.

— A mai zis ceva? întrebă Lewin.

— Da. Mai întâi a întrebat dacă a nimerit la Eriksson. Îmi amintesc exact pentru că mi s-a părut o formulare mai neobişnuită. Mă gândeam că se referă la compania de telefoane Eriksson şi am zis că-şi bate joc de mine. În clipa aia m-am înfuriat destul de rău şi i-am spus că a greşit numărul. Şi atunci tipul şi-a cerut scuze de vreo zece ori şi chiar părea sincer. Oricum, mă bucuram că nu-mi stricaseră concediul, aşa că i-am zis că-i în regulă, doar că-l rog să nu mai repete figura.

— Şi asta a fost tot, spuse Lewin.

— Nu, spuse anestezista şi scutură din cap. A mai spus ceva şi, fiindcă a spus-o într-un mod destul de şarmant, chiar am ţinut minte ce-a zis.

— Încercaţi să vă amintiţi exact fiecare cuvânt, o rugă Lewin şi îşi verifică dictafonul.

— OK, spuse ea. A zis ceva de genul „probabil nu-i o situaţie prea propice ca să vă invit la o întâlnire". Un „*blind date*", aşa a spus. „Probabil nu-i o situaţie propice să vă invit la un *blind date*", da, exact aşa. Şi cu asta a şi închis, înainte să apuc să-i răspund. Păcat, pentru că mi s-a părut chiar şarmant şi de treabă, constată femeia şi îi zâmbi lui Lewin.

— Bine dispus, nebăut, de treabă şi şarmant, spuse Lewin.

— Exact. Nu se ştie cum s-ar fi terminat dacă nu m-ar fi sunat în toiul nopţii, spuse martora zâmbind şi mai larg. Îmi amintesc că abia am reuşit să adorm. Am stat în pat şi îmi făceam tot felul de scenarii, gândindu-mă că sigur era la fel de şarmant şi de chipeş cum mi s-a părut după voce.

— Aţi sperat c-o să vă sune din nou, spuse Lewin şi zâmbi şi el.

— Mă rog, răspunse martora lui. Poate nici chiar aşa. Nu-s chiar aşa de disperată. Încă.

— Dar nu v-a mai sunat, oricum, spuse Lewin.

— Nu, nu era printre apelurile înregistrate pe care le-am ascultat după ce m-am întors din concediu, spuse ea, şi ridică din umeri. Numai apeluri obişnuite, plictisitoare. Dar de ce să mă fi sunat?

Poate că a găsit altceva mai bun de făcut, se gândi Lewin. Altfel te-ar fi sunat sigur, dacă e genul pe care mi-l imaginez.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, sper că nu ezitaţi să ne sunaţi, spuse Lewin şi-i înmână o carte de vizită.

— Sigur că nu, spuse ea, și aruncă o privire peste cartea de vizită înainte de a o strecura în buzunarul de la piept. Și dacă vreți să vă fac turul orașului, să mă sunați. Numărul îl aveți deja.

•

De îndată ce s-a întors la secție, Lewin și-a sunat un prieten bun, fost coleg care între timp ajunsese comisar la Säpo și care îi datora mai multe servicii. Cei doi vorbiră puțin despre ce-au mai făcut, după care Lewin a reușit să spună ce voia de la el.

Era vorba despre o infracțiune gravă, chiar dacă nu se încadra în categoria problemelor de securitate națională. Lewin avea nevoie să traseze un apel telefonic și, în mod ciudat, cunoștea și ora exactă la care fusese făcut, și numărul apelat. Dar voia să afle numărul de pe care s-a făcut apelul, cine avea abonament pe numărul acela și – dacă nu întindea coarda prea mult – cine era persoana care sunase.

— Te sâcâi cu lucrul ăsta pentru că știu că tu și colegii tăi sunteți imbatabili la chestiile astea, îl linguși Lewin.

— Așa este, îl aprobă prietenul lui vechi. Nu greșesc dacă presupun că-i vorba de cazul ăla de omor? Viitoarea polițistă? Având în vedere că mă suni de pe un număr de Växjö.

— Da, spuse Lewin. Cât timp crezi că vă ia?

În caz că datele lui Lewin erau corecte și apelul fusese dat la două și un sfert dimineața, patru iulie, la numărul respectiv, putea să-i dea răspunsul într-o zi.

— Te sun mâine-dimineață, cel târziu, răspunse colegul. Nu trebuie decât să-mi ții pumnii. Știi și tu cum e, din păcate, majoritatea infractorilor folosesc cartele din alea reîncărcabile care nu pot fi depistate mai târziu.

— Am senzația că n-a sunat de pe un număr din ăla, spuse Lewin.

Nu și de data asta, se gândi el.

66.

În sediul cel mare al poliției de pe Kungsholmen din Stockholm, la patru sute de kilometri nord de Växjö, șeful Brigăzii Naționale de Criminalistică stătea în biroul lui și simțea cum îi crește tensiunea. În plus, dintr-un motiv absolut ridicol, dacă era să se gândească la dosarele pe care ar fi vrut să le vadă în acea dimineață pe biroul lui. „Circul Bäckström a sosit la Växjö", își spuse în gând Lars Martin Johansson.

•

Mai întâi s-a întâlnit cu o colegă tânără și cumsecade de la Financiar, care își petrecuse tot weekendul încercând că găsească răspunsuri la semnele de întrebare lăsate de Johansson pe teancul de hârtii frumos aranjate pe care le primise de la el. Fără succes, însă. Îi mai rămâneau o mulțime de facturi ciudate, acoperind te miri ce, de la „întreținere echipament" până la materiale de conferință și întâlniri cu surse anonime la diverse cârciumi. Toate emise pe numele aceluiași comisar Bäckström și însumând aproape douăzeci de mii de coroane. În plus, mai existau și niște retrageri de numerar neînregistrate. Făcute de același Bäckström, însumând în jur de douăsprezece mii de coroane. Plus facturile obișnuite pentru astfel de deplasări, ceea ce însemna că suma totală – neincluzând salariile și contribuțiile sociale – se ridica la trei sute de mii de coroane.

•

— Despre ce vorbim noi aici, de fapt? Între noi fie vorba, spuse Johansson și dădu din cap încurajator către ea.

— Despre cineva cu mâna lipicioasă și, între noi fie vorba, nu cred că e prima oară când face așa ceva. Și am impresia că numele de pe facturi îmi sună cunoscut.

— Dar ați văzut cazuri mai grave? spuse Johansson, care nu se simțise atât de energic de mult timp.

— Mult mai grave, îl aprobă femeia de la Financiar cu emfază. Am văzut o grămadă de facturi ciudate de-a lungul anilor.

— Care a fost cea mai ciudată? o întrebă Johansson curios.

— În ultimul an bugetar… două tone de fân. Asta se întâmpla iarna trecută, e drept că n-a fost o achiziție foarte scumpă. Câteva mii, din câte îmi amintesc.

— Cred că știu cine a semnat pentru factura aia, mârâi Johansson.

— Da, echipa de intervenţii rapide avea nevoie de fân pentru un exerciţiu, spuse femeia de la Financiar. Doar ştiţi că sar tot timpul de la înălţime şi vor să aterizeze pe ceva moale, mai mult ca sigur. Deşi, e clar. Nici factura comisarului Bäckström de la spălătoria din Växjö nu rămâne cu mult în urmă. Am cerut chiar şi o factură detaliată. Şi să ştiţi că şi eu am un bărbat şi trei copii – nişte purcei, toţi patru – dar asta rămâne între noi. În orice caz, în comparaţie cu Bäckström, sunt nişte amatori.

— Mai spuneţi-mi, spuse Johansson cu o mină avidă.

•

Chiar în ziua în care comisarul Bäckström a ajuns la Växjö, unul dintre subordonaţii lui a lăsat un sac cu haine pentru spălat la hotel în numele lui. Acestea au fost returnate după câteva zile. Factura ataşată a fost semnată de Bäckström şi acoperea, conform unei notiţe scrise de mână, „îngrijire echipament folosit în cadrul misiunii". Conform copiei după factura detailată cerută de responsabilul economic – care, dintr-un motiv anume, nu se afla pe factura originală – era vorba de spălarea a „27 perechi chiloţi bărbăteşti cu mânecuţă, 2 perechi izmene bărbăteşti, 31 tricouri, 14 perechi şosete, 9 cravate, 4 bluze cu mânecă lungă, 14 cămăşi, 3 perechi pantaloni, 2 perechi pantaloni scurţi, 1 sacou şi 1 costum din trei piese, incluzând pantaloni şi vestă".

— Şi vestă, spuse Johansson şi zâmbi la fel de bucuros ca un copil mic. Aşa scrie? Şi vestă?

— Şi vestă, confirmă femeia de la departamentul financiar şi păru aproape la fel de amuzată ca şeful ei. Şi am impresia că l-am şi văzut. Era o oribilitate din aia maro cu dungi albe şi Bäckström nu-i genul care îşi schimbă hainele zilnic, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Fenomenal! spuse Johansson şi părea că vorbeşte serios. Uitaţi cum facem…

•

Când se întâlni cu şeful direct al lui Bäckström, Johansson era într-o dispoziţie de milioane. Dar, întrucât comisarul-şef habar n-avea despre acest lucru şi fiindcă avusese coşmaruri cu el trei nopţi la rând şi se temuse până acum de acea întâlnire, a crezut că are de-a face cu o experienţă din pragul morţii şi că era rândul lui să fie eviscerat.

— Păi, să vedem, spuse orbul, zise Johansson şi răsfoi voios un teanc de hârtii de pe birou. Apropo, nu vrei o cafea, ceva? întrebă el brusc şi dădu din cap spre musafirul lui.

— Ah, nu, mulţumesc, sunt bine, îl asigură comisarul-şef.

Omul e un sadic get-beget, se gândi el. Ce-i asta, o variantă cu buget redus a ultimei cine? O cafea şi o prăjiturică?

•

Pe Johansson îl interesau trei lucruri. De ce i-a trimis comisarul-şef tocmai pe aceşti şase colegi la Växjö? De ce l-a numit pe Bäckström şef de echipă? Şi care dintre ei a stat şi s-a uitat la filme deocheate pe canalul porno al hotelului? Ultima abatere fiind şi cel mai la îndemână exemplu pentru ce NU aveai voie să faci când te aflai în deplasare în interes de serviciu şi când angajatorul tău, Brigada Naţională de Criminalistică, era cel care achita facturile.

•

Conform comisarului-şef, situaţia era mai complicată de-atât. În primul rând, nu el fusese cel care a trimis echipa de investigaţii la Växjö. Cum i-a mai spus deja şefului său – şi cu tot respectul – el era în concediu pe-atunci şi decizia fusese luată de Nylander, predecesorul lui Johansson. De ce l-a numit Nylander şef de investigaţii pe Bäckström îi scăpa şi lui, iar în ceea ce privea filmul porno, lucrurile erau încă în curs de cercetare.

•

— Bine, bine, îl întrerupse Johansson. Dar sunt sigur că te-ai gândit şi tu. Văd că şi Jan Lewin e printre ei. De ce nu e el şeful? Pe vremea când ne-am cunoscut, era încă un poliţist decent.

— Nu-i place să fie şef, spuse comisarul-şef. Din câte ştiu, lucrurile s-au întâmplat în felul următor. Nylander a rugat-o pe secretara lui să-l sune pe Bäckström. Habar n-am de ce tocmai pe el. Bäckström a primit misiunea şi el a fost cel care a adunat colegii disponibili în acel moment. În privinţa lui Bäckström sunt rezervat, dar vă asigur că restul sunt OK. Lewin, de pildă, are şi experienţă şi e şi competent. Cred că-i unul dintre cei mai buni criminalişti din ţară.

— Mă rog, spuse Johansson.

Am văzut şi mai buni, îşi spuse în gând.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Rogersson ăsta, continuă Johansson. Din câte văd, factura aia pentru filmul porno a fost emisă pe camera lui.

— Da, numai că în ziua aia el era la Stockholm. Şi-a predat maşina de serviciu vineri seara şi a preluat-o din nou duminică, pe la prânz, aşa că n-avea cum să fie el, spuse comisarul-şef.

— Află cine a fost, spuse Johansson, de data asta pe tonul lui obişnuit.

— Promit să fac tot ce-mi stă în putinţă, îl asigură comisarul-şef.

— Ajunge dacă afli cine a fost, spuse Johansson. Ca să ştiu pe cine să dau afară sau să mut la alt departament.

67.

În dimineaţa în care Jan Lewin citi *Smålandsposten* – în liniște deplină, în cameră, înainte să coboare la micul dejun – şeful de achiziţii Roy Edvardsson, în vârstă de 48 de ani, trona pe prima pagină, în mijlocul unei fotografii de format mare. Judecând după poză, acesta era un bărbat destul de plinuţ, în floarea vârstei, purtând uniforma majorităţii bărbaţilor suedezi pe timp de vară: sandale cu şosete, bermude, un tricou în dungi şi o şapcă cu pătrăţele subţiri. Edvardsson stătea sprijinit de Mercedesul său într-o poziţie relaxată şi emana nu doar încredere în sine, ci şi bogăţie materială. Era născut şi crescut în Växjö şi lucrase acolo toată viaţa.

Motivul pentru care se putea citi despre el în *Smålandsposten* era un reportaj lung despre un studiu efectuat de *Livsmedelsverket*[54] conform căruia, locuitorii provinciei Småland optau mai rar pentru alimente ecologice decât restul populaţiei suedeze, atunci când îşi făceau cumpărăturile zilnice. În ciuda eforturilor însemnate ale celei mai cunoscute locuitoare a provinciei, scriitoarea Astrid Lindgren, care făcuse tot posibilul să elibereze găinile din cuştile lor şi să asigure o viaţă fericită porcilor, măcar până la Crăciun.

Reporterul ziarului ieşise pe străzile oraşului şi efectuase un studiu simplu, întrebându-i pe trecători despre părerea lor în ceea ce priveşte alimentele şi celelalte produse bio. Majoritatea celor cu care vorbise confirmau rezultatele studiului efectuat de *Livsmedelsverket*, potrivit căruia, motivul pentru nemulţumirea celor cu o atitudine negativă faţă de astfel de produse era cam acelaşi. Alimentele bio erau mai scumpe decât restul, dar aveau cam acelaşi gust ca şi mâncarea obişnuită.

Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Roy Edvardsson, în vârstă de 48 de ani, care, în ciuda profesiei sale, habar n-avea ce să răspundă.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Edvardsson. Eu nu fac niciodată cumpărături singur. Sunt căsătorit de ceva timp.

N-am crezut că mai există specimene din astea, se gândi Lewin uimit şi se întinse după foarfecă, pentru a-şi completa amintirile despre perioada petrecută la Växjö cu un moment scurt din viaţa lui Roy Edvardsson.

[54] Agenţia Naţională de Siguranţa Alimentelor.

68.

După micul dejun, Lewin porni pe urmele colegilor să-i şi fiindcă făcu asta în cel mai mare secret, fiecare pas îi aducea mustrări de conştiinţă. Mai întâi, îl vizită pe opticianul martorei de nouăzeci şi doi de ani ca să vadă care era, de fapt, situaţia cu vederea femeii.

Opticianul era un bărbat în jur de şaizeci de ani care cumpărase magazinul de optică, preluând afacerea de la tatăl său. Martora lui Lewin îşi cumpăra de treizeci de ani ochelarii de la el. În total, îi vânduse două perechi de ochelari noi, pe care le reparase de câteva ori, aşa că nu se putea spune că era o clientă cu dare de mână. Ultima oară trecuse pe acolo cu şase ani în urmă. Controlul de atunci a dovedit că se descurca foarte bine şi cu ochelarii pe care-i cumpărase cu cinci ani în urmă. După ce a împlinit optzeci de ani, şi mai degrabă pentru că avea nevoie de rame noi.

Martora era mioapă, dar era un defect din naştere şi miopia ei nu se agravase prea mult cu trecerea anilor. Dacă avea ochelarii pe nas şi în caz că nu păţise ceva grav în ultimii ani, ar fi trebuit să-l vadă destul de clar pe bărbatul aflat la aproximativ douăzeci de metri de ea, despre care îi vorbea Lewin. Dar dacă nu-i purta, atunci n-avea cum să-l vadă. Exclus. De la distanţa aia şi fără ochelari nu putea decât să perceapă mişcări sau să deosebească eventual un om de un câine, dar un câine de o pisică, de pildă, n-ar fi avut cum.

În plus, mai exista o problemă cu oamenii în vârstă şi cu vederea lor. O problemă care n-avea nimic de-a face cu domeniul optic, ci mai degrabă cu o realitate a vieţii de zi cu zi, care nu trebuia ignorată de niciun profesionist conştiincios.

— Vederea bătrânilor e influenţată de mai mulţi factori, în afară de condiţiile fizice şi psihice. Ameţesc sau au vedenii mai des decât persoanele tinere şi îi afectează şi trecerea de la lumină la întuneric. Se întâmplă să se zăpăcească şi să amestece lucrurile, după care să funcţioneze din nou ca de obicei. Uneori vin la mine şi probează o pereche de ochelari noi şi citesc şi cele mai mici semne din rândul de jos, după care, dintr-odată, nu mai reuşesc să citească nici rândul de sus, din cauză că au dormit prost ori s-au certat cu copiii sau mai ştiu eu ce.

— Dar dacă n-avea nicio problemă şi purta ochelarii, n-avea cum să nu-l vadă pe omul nostru. Mai ales dacă e vorba de cineva cunoscut, trase concluzia Lewin.

— Exact, îl aprobă opticianul. Dar ar mai fi partea psihică. V-am spus că uneori mai confundă oamenii. Poate fi vorba despre un cunoscut, şi asta din cauza unei asemănări fizice, şi-atunci se întâmplă să-i descrie pe cunoscutul respectiv şi persoana pe care au văzut-o. Nu sunt medic, dar am avut de-a face cu mai multe cazuri de acest gen de-a lungul anilor.

•

Asta, pe de o parte, dar pe de alta? se întrebă Lewin şi oftă în sinea lui când sună la uşa apartamentului în care locuia martora lor. O rugase pe Eva Svanström s-o sune şi s-o anunţe în prealabil de vizita lui şi spera că de asta nu s-a uitat pe vizor înainte să-i deschidă.

— Numele meu este Jan Lewin şi sunt comisar în cadrul Brigăzii Naţionale de Criminalistică, spuse Lewin şi îi arătă legitimaţia, afişându-şi cel mai demn de încredere zâmbet.

Bătrâna pare alertă şi bine dispusă, se gândi el plin de speranţă.

— Intraţi, intraţi, spuse ea şi-i arătă direcţia cu vârful bastonului ei îmbrăcat în cauciuc.

— Mulţumesc, spuse Lewin.

Şi pare şi cu boii acasă, se gândi Lewin şi se simţi tot mai plin de speranţă.

— Eu ar trebui să vă mulţumesc, spuse doamna Rudberg. Comisar? Asta nu-i de colo. Colega de dinainte, care a fost la mine acum două zile, era doar o agentă obişnuită, constată martora şi-şi privi cu curiozitate musafirul.

•

Mai întâi vorbiră despre ziua ei de naştere şi se dovedi că martora nimerise la acelaşi preot confuz ca şi bunica lui Lewin. În plus, a durat ani buni până când părinţii ei au descoperit data greşită şi i-au spus şi ei.

— Tata a descoperit data greşită abia când am început şcoala, explică ea. Dar între timp am primit un preot nou şi el n-a mai vrut să modifice nimic. Astfel că am lăsat totul aşa cum era.

•

Un timp chiar a iritat-o faptul că fusese înregistrată greşit. Dar cu trecerea anilor, o lună în plus n-a mai contat prea mult şi când a primit prima pensie, cu o lună mai devreme, chiar l-a binecuvântat pe preot.

— Dacă am noroc, poate primesc pensia o lună în plus, constată ea şi-i zâmbi lui Lewin. Aşa că n-am decât să-i mulţumesc.

•

Chestia cu ziua ei de naştere nu-i crease în schimb nicio problemă practică. Îşi sărbătorea ziua pe patru iulie, aşa făcuse mereu şi uitase s-o lămurească pe asistenta de poliţie în legătură cu greşeala preotului, asta pentru că nu s-a gândit deloc că ar fi fost relevant. În plus, vizitatoarea n-a întrebat-o nimic, aşa că a presupus că ştie cum stă treaba. Era doar o

neînţelegere, nimic mai mult, şi era sigură că ziua în care-l văzuse pe bărbatul acela de pe balcon era patru iulie. Ieşise ca în fiecare zi din vara aceea şi cu ocazia zilei de naştere mâncase şi o felie de tort la cafea.

— Am luat chiar şi o tavă ca să nu trebuiască să mă plimb tot timpul până la bucătărie. E incomod cu bastonul ăsta, explică femeia.

Ne mai rămâne o problemă şi habar nu am cum s-o rezolv, se gândi Lewin.

— Şi sunt sigură că vă întrebaţi dacă purtam ochelari, spuse martora şi se uită la el peste rama ochelarilor.

— Aşa este, spuse Lewin şi zâmbi prietenos. Cum vă descurcaţi cu ochelarii aceia, doamnă Rudberg?

•

Foarte bine, spuse martora. De obicei, îi scotea abia când se cuibărea sub pătură seara şi-i punea mereu la îndemână, pe noptiera de lângă pat. Şi-i punea imediat ce se trezea, înainte să se dea jos din pat.

— Ce să caut pe balcon fără ei? spuse ea. Ar fi fost culmea. Nici n-aş fi găsit drumul până acolo.

•

Mai rămâne să lămurim problema individului pe care l-a văzut meşterind la maşina aia în parcare. Totul merge ca pe roate, se gândi Lewin.

•

Un bărbat destul de scund, cu părul închis la culoare, agil şi flexibil. Bine făcut, cum s-ar zice. Ca băieţii de pe vremea când era ea tânără.

— Deşi, pe vremea mea, bărbaţii n-aveau nevoie de atâta antrenament ca să fie în formă, spuse martora.

•

Câţi ani avea bărbatul? se întrebă Lewin.

•

Cam de vârsta ei, pe vremea când bărbaţii arătau în felul acela şi se uita după ei, sau, în fine, cu câţiva ani mai în vârstă, pentru că bărbatul era tot timpul mai în vârstă decât femeia pe vremea ei.

— Avea în jur de douăzeci şi cinci, treizeci, cam aşa, spuse bătrâna. Deşi, sigur, în ziua de azi, toţi arată la fel de tineri, aşa că s-ar putea să fi fost mai în vârstă, constată ea şi oftă.

— Doamna Rudberg crede că e cineva cunoscut, îi reaminti cu precauţie Lewin.

— Da, dar m-am înşelat amarnic, răspunse ea şi zâmbi încântată.

— În ce sens? întrebă Lewin.

— Cred că l-am confundat cu cineva, îi explică ea.

— Da, cu cine…

— Păi, am vorbit cu administratorul nostru de bloc acum două zile. A venit să-mi repare frigiderul pentru că face urât de tot, nici nu pot să dorm, atât de tare se aude, şi am început să discutăm despre maşina aia furată de care am auzit la radio şi atunci i-am povestit ce i-am spus poliţistei ăleia. Că am crezut că e fiul căpitanului care se pregătea să plece la ţară.

— Aşa, şi, o încurajă Lewin.

— Dar m-am înşelat amarnic, repetă femeia.

— Adică? întrebă Lewin răbdător.

— Păi, omul n-are niciun fiu, răspunse martora. M-am înşelat. Am dat cu bâta-n baltă, vorba lui tata.

— Deci era altcineva, cineva care vă amintea de un cunoscut, spuse Lewin.

— Sigur, spuse martora şi dintr-odată păru şi bătrână, şi obosită. Dacă n-are niciun fiu, înseamnă că aşa e.

— Administratorul doamnei Rudberg ştia că vecinul cu maşina n-are niciun fiu, spuse Lewin.

— Dacă e cineva care ştie lucruri din astea, ăla e el, spuse martora cu emfază. Îi cunoaşte pe toţi locuitorii din cartier. Ar fi culmea să nu-i cunoască. Căpitanul are două fete. Asta e sigur şi aici eram de acord amândoi. Dar eu nu pe ele le-am văzut. Chiar aşa de senilă nu sunt. Nu încă.

— Îmi dau seama că doamna Rudberg s-a gândit mult la treaba asta, insistă Lewin. Nu credeţi că-i cineva care a locuit aici sau vreun cunoscut? Sau cineva de care vă amintiţi de mai demult?

— Nu, spuse hotărâtă martora. M-am gândit mult, e drept, dar singurul cu care semăna e actorul ăla. Cel din „Pe aripile vântului". Clark Gable sau cum îl chema. Doar că n-avea mustaţă.

— Clark Gable, fără mustaţă, spuse Lewin.

Chestia asta e din ce în ce mai amuzantă, se gândi el.

— Dar n-avea cum să fie el, oftă martora.

— Nu, spuse Lewin. Nu pare probabil.

— Nu, deloc, îl aprobă martora. Pentru că el ar fi cam de vârsta mea dacă ar fi trăit. Din câte ştiu, e mort, sau nu?

— Ba da, de mai mulţi ani, spuse Lewin.

— Deci n-aveam cum să-l văd pe el, spuse martora şi dădu din cap.

•

Când Lewin s-a întors la sediul poliţiei, vechea lui depresie îşi făcu simţită apariţia din nou. Apartamentul mic şi aglomerat, portretele cu membrii familiei, rudelor şi prietenilor bătrânei, care cândva au constituit un grup unit şi care acum erau morţi cu toţii. Mirosul special pe care-l simţeai în locuinţa oricărui bătrân, indiferent cât de minuţios ar fi făcut curat şi cu

toate că putea să mai trăiască vreo douăzeci de ani. O femeie de nouăzeci şi doi de ani, alertă şi agilă pentru vârsta ei, care reuşea să-şi poarte încă singură de grijă, să-şi facă singură cafeaua şi chiar să ducă o tavă cu o singură mână. Niciun scaun cu rotile, nici măcar un cadru pentru mers, ci doar puterea şi energia de care era nevoie să iasă pe balcon cu ajutorul unui baston îmbrăcat în cauciuc.

Nimic care să amintească de anticamera morţii oferită de căminele de bătrâni celor mai puţin norocoşi decât ea, chiar dacă unii dintre ei erau chiar mai tineri decât martora lui. Linoleum pe jos, un televizor care merge tot timpul pe un singur canal, peşte fiert şi supă de mere mâncată cu linguriţa, un pat şi o saltea cu sprijin pentru spatele încovoiat şi plămânii obosiţi. Şi libertatea care consta în simplul fapt că toate astea aveau să dispară. Asta dacă mai erai conştient de existenţa morţii şi de faptul că te aştepta răbdătoare, indiferent cine ai fi fost în viaţa pe care ai trăit-o.

•

— Semăna cu Clark Gable? întrebă Sandberg o oră mai târziu.

— Da, dar imaginează-ţi-l fără mustaţă, spuse Lewin şi zâmbi discret.

— Am căutat o poză recentă cu ginerele căpitanului de zbor. Numele lui e Henrik Johansson şi are treizeci şi opt de ani. E pilotul ăla cu care e măritată fiica mai mică a căpitanului, spuse Sandberg.

— Şi cum ţi s-a părut? întrebă Lewin.

— Nu semăna deloc cu Clark Gable şi asta ţi-o spune o femeie care a văzut de mai multe ori „Pe aripile vântului" pe video, răspunse Sandberg. Ce zici de un portret-robot? În lipsă de altceva, mă gândesc.

— Doamne fereşte! spuse Lewin şi scutură din cap.

Cu Clark Gable? Ajunge dacă-i retuşăm mustaţa, se gândi Lewin şi începu să se simtă mai energic.

•

Olsson avu o discuţie între patru ochi cu Bäckström, dar acesta aflase deja subiectul conversaţiei de la Sandberg.

— Da, am auzit, spuse Bäckström voios. Femeia aia nebună în cămaşă de noapte roz pe care am întâlnit-o la şedinţa aia la care m-ai invitat. Singura şi ultima noastră întâlnire. Apropo, sunteţi prieteni apropiaţi?

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, Bäckström, spuse Olsson ridicând mâinile ca să se apere, un gest care deveni semnul lui distinctiv. Vreau să te avertizez doar. În caz c-o să auzi vreun zvon urât.

— Din păcate, a trebuit să mă obişnuiesc cu astfel de lucruri. Ştii câţi colegi există în toată ţara care sunt reclamaţi zilnic de tot felul de derbedei cu minţi rătăcite pe care încercăm să-i ţinem în frâu? întrebă Bäckström şi

făcu un semn încurajator spre Olsson, care însă nu părea la fel de bine dispus ca el.

— Din păcate, destul de mulţi, din câte ştiu, spuse Olsson.

— În jur de două mii, spuse Bäckström cu emfază. Cincisprezece la sută din întregul contingent şi majoritatea sunt oameni serioşi care încearcă să-şi facă treaba.

— Da, e cumplit, îl aprobă Olsson, fără a intra în detalii referitoare la ce era atât de cumplit.

— Ştii câţi dintre colegii noştri sunt condamnaţi anual? continuă Bäckström care părea că abia îşi făcuse încălzirea.

— Nu prea mulţi, spuse Olsson.

— Eşti un tip amuzant, Olsson, spuse Bäckström. Între unu şi doi în fiecare an. Mai puţin de unu dintr-o mie dintre toţi poliţiştii ale căror cariere se străduiesc să le distrugă nenorociţii ăştia.

— Da, nu e o situaţie prea plăcută, îl aprobă Olsson şi dădu să se ridice.

— De fapt, cred c-ar trebui să discut cu cei din sindicat şi să-i rog să facă o sesizare pentru acuze nefondate.

— Împotriva victimei? întrebă Olsson.

— Nu, împotriva nebunei ăleia în cămaşă de noapte roz. Nu ştiam că aţi dat de „victimă", spuse Bäckström. Dar te las pe tine să decizi, sugeră el generos.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Olsson nervos.

— Dacă vrei s-o reclami, clarifică Bäckström. Pe nebuna în roz, vreau să spun.

Să văd ce zici de treaba asta, pămpălăule, se gândi în sinea lui.

— Nu cred că e nevoie, spuse Olsson şi se ridică.

•

— Şi ce-a zis Bäckström? S-a apărat în vreun fel? întrebă şeful poliţiei teritoriale, cinci minute mai târziu.

— Părea că nu înţelege nimic, spuse Olsson şi oftă. Zicea s-o reclamăm pe Moa Hjärtén pentru acuzaţii false. Se gândea să discute cu sindicatul.

— Dar chiar e nevoie de aşa ceva? gemu şeful poliţiei teritoriale. Apropo, ai stat de vorbă cu victima?

— Doar la telefon, spuse Olsson.

— Şi ce-a zis? întrebă şeful poliţiei teritoriale.

— Nu voia să discute deloc despre asta şi n-avea de gând să facă nicio reclamaţie, spuse Olsson. Dar pun pariu că e ceva putred la mijloc.

— Sunt convins, spuse şeful poliţiei teritoriale. De obicei, chestiile astea pornesc de la ceva concret, dar nu uita că vorbea totuşi despre un coleg şi,

dacă victima nu vrea să facă o reclamaţie, chiar nu ştiu ce să facem. Am înţeles bine, s-a dat la femeia aia, Hjärtén?

— Poate ar trebui să stai de vorbă cu noul şef al lui Bäckström, sugeră Olsson. Johansson ăla.

— Te referi la Lars Martin Johansson, noul nostru ŞBNC? întrebă şeful poliţiei teritoriale.

— Da, exact, spuse Olsson. Oricum o să afle, mai devreme sau mai târziu.

— Promit c-o să mă gândesc, spuse şeful poliţiei teritoriale.

Ce-a păţit Olsson? se gândi în sinea lui. Cred că m-am înşelat în privinţa lui.

•

După-amiază, chiar înainte ca Lewin să se întoarcă la hotel, cunoştinţa lui de la Säpo îl sună ca să-i dea raportul referitor la numărul de telefon pe care-l căuta.

— Ai avut dreptate, Jan, constată colegul de la Säpo. E un număr de mobil obişnuit, de serviciu. Abonamentul e înregistrat pe consiliul orăşenesc din Växjö şi, dacă mă mai laşi douăzeci şi patru de ore, îţi dau şi numele celui care-l foloseşte. Sunt câteva sute de angajaţi cu telefoane de serviciu.

— Dacă ai chef. O să-ţi fiu recunoscător, bineînţeles. Numai să nu-ţi fac probleme, spuse Lewin.

•

Nu era nicio problemă, spuse cunoştinţa lui veche. Cei de la Säpo aveau o persoană de contact plasată strategic în consiliul orăşenesc, aşa că n-avea nevoie decât de douăzeci şi patru de ore ca să afle răspunsul.

— Atunci, ne-am înţeles, spuse Lewin. Şi, apropo, mulţumesc mult.

— N-ai pentru ce, zise cunoştinţa lui. Promit să te sun mâine şi atunci o să afli numele neastâmpăratului care sună la numere necunoscute, ca să-i scoale pe oameni din somn. Şi apoi ştiu că există şi alte detalii picante, dar despre astea vorbim când ne facem o imagine clară despre om.

— Chiar îţi mulţumesc, spuse Lewin.

Poate, poate nu, cine ştie, îşi spuse în gând Lewin şi, dintr-un motiv anume, începu să se simtă din nou prost dispus. Ca de fiecare dată când realiza că în curând avea să-şi dea seama de ceva care urma să influenţeze viaţa unor oameni concreţi, din carne, oase şi sânge.

69.

În visele lui era şi mai rău, de obicei. În vise nu se simţea deprimat. Era de-a dreptul anxios şi senzaţia aceea îi făcea corpul să se legene, să se învârtă şi să se prăbuşească, şi dimineaţa găsea cearşaful leoarcă de transpiraţie şi adunat sub picioarele lui. Complet neajutorat în faţa celorlalţi, fără a se putea apăra gândindu-se la altceva, aşa cum făcea atunci când era treaz.

Dar nu acelaşi lucru se întâmplă şi de data asta.

•

Era o vară târzie, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Jan Lewin tocmai îşi primise prima bicicletă adevărată. O Crescent Valiant roşie. Botezată după nobilul cavaler Valiant care a trăit demult, într-o epocă în care nu existau biciclete, ci doar cai.

•

Jan nu-şi mai aminteşte pentru a câta oară fuge după el tatăl lui – ţinându-l strâns de portbagajul bicicletei şi aclamându-l.

Jan se agaţă de ghidon, pedalează cât îl ţin picioarele, dar de data asta nu mai ţine ochii închişi înainte să cadă şi să-şi julească genunchii.

Îi mai rămâne să parcurgă doar ultima sută de metri de care se teme cel mai mult. Poteca pietruită dintre poarta albă şi veranda roşie a casei, unde mama face clătite, ca în fiecare joi.

Nu-ţi fie frică, Jan, că nu se întâmplă nimic! strigă tatăl în spatele lui. Te ţin eu! Nu-ţi fie frică. Te ţin eu!

Jan pedalează şi strânge ghidonul şi de data asta se ţine mai bine pentru că tata îl sprijină din spate. Ajuns în faţa casei, frânează cu grijă, pune piciorul stâng jos şi coboară de pe bicicletă.

Şi când se întoarce, vede că tatăl a rămas lângă poarta cea albă şi-i zâmbeşte cu faţa-i bronzată. E mult prea departe ca să-i poată ciufuli părul, dar nici nu e nevoie.

70.

Şeful poliţiei teritoriale din Kronoberg *län*[55] nu trebui să-l sune pe şeful Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Lars Martin Johansson îl sună chiar el miercuri, înainte de masă.

— O să fiu succint, spuse Johansson. E vorba de Bäckström. Dacă n-ai nevoie de el neapărat, o să-l revoc la sediu. Şi-ţi trimit oameni noi.

— Foarte bine, spuse şeful poliţiei teritoriale. Mă bucur pentru toate resursele primite şi, sigur, dacă aveţi nevoie de el pentru misiuni mai importante, atunci va trebui să mă conformez.

— Pentru misiuni mai importante, auzi, pufni Johansson. M-am gândit să-l chem acasă să-i dau două după ceafă şi după aia mai văd eu dacă-i dau vreo misiune sau nu.

— Dacă vă faceţi griji pentru reclamaţia aia, eu zic c-ar fi mai bine să aşteptăm să-l judecăm pe dragul de el, interveni şeful poliţiei teritoriale încercând să adopte un ton calm şi sigur.

— Habar nu am la ce te referi, spuse Johansson. Care reclamaţie?

Pus în faţa faptelor, şeful poliţiei teritoriale n-a mai avut încotro şi a trebuit să-i povestească despre sesizarea făcută la adresa lui Evert Bäckström, înregistrată cu două zile în urmă la sediul poliţiei din Växjö.

— Pare o reclamaţie extrem de ciudată, dacă mă întrebi pe mine, spuse Johansson cinci minute mai târziu, de îndată ce colegul său vorbăreţ îşi terminase relatarea.

— Corectează-mă dacă mă înşel, continuă Johansson. Aţi primit o reclamaţie din partea preşedintei asociaţiei pentru ajutorarea femeilor din Växjö, care spune că Bäckström a hărţuit sexual o prietenă de-a ei, o jurnalistă? Şi că jurnalista refuză să vorbească sau să-l reclame pe Bäckström, dintr-un motiv… necunoscut?

— Da, cam asta ar fi, pe scurt, îl aprobă şeful poliţiei teritoriale. Şi ar mai fi declaraţia aia pe care am primit-o de la reclamantă ieri.

— Ajungem şi acolo, spuse Johansson. Deci după ce aţi luat legătura din nou cu victima, care refuză în continuare să facă o reclamaţie, prietena ei vine cu un soi de declaraţie transcrisă după amintirile victimei, referitoare la convorbirea telefonică pe care a avut-o cu reclamanta imediat după incident, convorbire la care a mai asistat cineva. O întrebare simplă. Celălalt martor cine e?

[55] Unitate teritorială şi administrativă din Suedia.

— E preşedintele asociaţiei pentru ajutorarea bărbaţilor din oraş. Îl cheamă Bengt Karlsson, iar pe preşedinta asociaţiei pentru ajutorarea femeilor o cheamă Moa Hjärtén şi e…

— Nu mai înţeleg nimic, îl întrerupse Johansson. Am crezut că victima a vorbit doar cu Hjärtén. Ce vrea să ateste celălalt individ, Karlsson, sau cum ai zis că se numeşte?

— Da, aveţi dreptate, e cam neclară treaba, îl aprobă şeful poliţiei teritoriale.

— Nu sunt de acord, spuse Johansson. După părerea mea, e vorba de o declaraţie falsă şi-atât.

— Da, nu e bine, spuse şeful poliţiei teritoriale. Nu e bine deloc.

— Nu-i treaba mea să-ţi dau sfaturi, spuse Johansson, dar dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă să rezolv treaba aia cu reclamaţia sau s-o prescriu, înainte ca dragul de Bäckström să apuce să discute cu cei din sindicat.

— Aşa credeţi? spuse şeful poliţiei teritoriale.

— Omul ăla poate fi o pacoste mare de tot. Aţi avea nevoie de o sută de jurişti ca să-l dejucaţi pe Bäckström. Ţi-o zic ca să ştii cu cine ai de-a face, îl avertiză Johansson.

— Vă sunt recunoscător pentru ajutor, spuse şeful poliţiei teritoriale.

— O să-l rog pe şeful lui Bäckström să ia legătura cu şeful investigaţiei preliminare din Växjö şi să lămurească detaliile practice, zise Johansson.

•

Şeful direct al lui Bäckström nu avu nimic de comentat. Raportul pe care-l primise de la departamentul financiar era şi neplăcut, şi incriminator. Deşi el fusese în concediu, desigur, când s-a întâmplat totul.

— Şi am mai auzit de la diverşi că o jurnalistă l-a acuzat că şi-a descoperit părţile intime în faţa ei, spuse comisarul-şef şi se înroşi.

— Mare e grădina lui Dumnezeu! spuse Johansson oftând încântat.

— Când vreţi să-l chem acasă, şefu'? întrebă comisarul-şef.

— Cât mai repede, spuse Johansson. Luni dimineaţă, cel târziu. Am o fereastră în agendă şi mă gândeam să-l chem la mine, aşa, scurt.

Ca să-i trag una după ceafă, îşi spuse Johansson.

— V-aţi gândit pe cine să trimitem să-l înlocuiască? Aveţi vreo dorinţă anume? îl întrebă comisarul-şef.

— Da, pe Anna Holt şi pe blonda aia micuţă, cum o cheamă, Lisa Mattei, spuse Johansson. Ăia de acolo nu le merită şi e timpul să trimitem pe teren echipa de şoc, adăugă el jucându-se cu bretelele albastre.

— Mă tem că s-ar putea să avem o problemă, spuse comisarul-şef pe un ton nervos.

— Probleme nu există, zise Johansson. În lumea mea şi a ta nu există decât provocări.

— Niciuna dintre ele nu lucrează la mine, îl lămuri comisarul-şef. Anna Holt e comisar-şef la departamentul naţional de coordonare şi Mattei e suplinitoare la departamentul de analiză.

— Cu atât mai bine, spuse Johansson. Înseamnă că au nevoie să se mai plimbe puţin. Ocupă-te tu de asta. Cât poţi de repede. Ah, şi, apropo, dacă vrei să continui să mai lucrezi în subordinea mea…

— Cum adică, şefu'? spuse comisarul-şef.

— Eu nu-mi exprim niciodată „dorinţe" când sunt de serviciu, spuse Johansson. Dau ordine, atâta tot. Nu cred că-i aşa de greu.

•

O oră mai târziu, comisarul-şef se întoarse la şeful lui şi îl anunţă că misiunea a fost îndeplinită. Apoi, nu se ştie de ce, rămase înfipt lângă biroul lui Johansson.

— *Conform ordinului*, încheie comisarul-şef, înjurându-se în gând pentru că nu avu curajul să stea drepţi în faţa lui în timp ce şi-a rostit replica.

— Mulţumesc, spuse Johansson şi arătă spre el prietenos. Bine lucrat.

— Vreţi să staţi de vorbă cu ele, şefu'? Pot să le rog să vină la noi imediat dacă doriţi, spuse comisarul-şef cu o mină nevinovată.

— Bine, spuse Johansson. Trimite-le la mine chiar acum.

•

Din motive necunoscute, Holt şi Mattei nu păreau la fel de bucuroase ca şeful lor, deşi Johansson o rugă pe secretară să le invite la cafea, pateuri daneze şi fursecuri. Holt dădu doar din cap. Era foarte ocupată la noul ei serviciu şi n-o amuza deloc faptul că trebuia să cureţe după Bäckström. Mattei era bine dispusă şi amabilă, ca de obicei, noua sarcină i se părea atât incitantă, cât şi interesantă, dar, având în vedere că voia să-şi ia un concediu prelungit începând cu întâi septembrie, ca să-şi termine studiile universitare, era de părere că n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile şi mai mult. Mai ales că şi acum lucra doar ca suplinitoare.

— Dar mai sunt aproape paisprezece zile până atunci. E un caz simplu de omor. Eu zic că îl rezolvaţi într-o săptămână, fetelor, se linguşi Johansson şi mai luă un pateu danez, profitând de faptul că musafirele lui nu s-au servit din platoul încărcat. În plus, v-ar face bine să mai ieşiţi din birou şi să vă mişcaţi puţin, adăugă el. Să puneţi urechea pe şine, să descoperiţi că unu plus unu fac doi, să vă duceţi seara târziu la suspect, tocmai a început să plouă şi voi vă ridicaţi gulerele când coborâţi din maşină, îl vedeţi stând liniştit în faţa televizorului, nebănuitor, tipul s-a obişnuit deja cu gândul c-o să scape basma curată, şi-n clipa aia sunaţi la uşă, îl auziţi apropiindu-se şi

deschizând… Poliția! Am vrea să discutăm despre o problemă, spuse Johansson și oftă adânc, tânjind după vremurile apuse.

— Asta sună bine și frumos, Lars, numai că nu noi eram personajele principale acolo, spuse Holt și îi zâmbi prietenos.

— Dar cine? întrebă Johansson rezervat.

— Tu ești cel care vrea să plece la Växjö, Lars, spuse Holt de parcă ar fi vorbit cu un copil neastâmpărat. Dar pentru că n-ai cum, ne trimiți pe noi în locul tău.

— Mai bine te făceai psiholog, Anna, spuse Johansson și zâmbi încurcat. Nu mă așteptam la ovații, e drept, dar un „am înțeles, asta e" discret nu m-ar fi deranjat, să știi.

— Bineînțeles, spuse Holt. „Asta e situația", „Să nu complicăm lucrurile inutil" și „Să nu ai încredere în coincidențe". Cele trei reguli de aur ale lui Lars Martin Johansson pentru fiecare polițist care investighează o crimă. Lisa și eu suntem, practic, deja în Växjö.

— Exact, spuse Johansson. Doar că, în cazul ăsta, având în vedere că trebuie să faceți curat după Bäckström, mai este și o a patra regulă la care ar trebui să vă gândiți.

— Te ascult, șefu', spuse Lisa Mattei, cu aerul elevului premiant care știe că este cel mai bun din clasă și nici nu se mai obosește să ridice mâna înainte să răspundă.

— Luați-o ușor cu alcoolul, fetelor. Ascultați sfatul unui bătrân veteran care a văzut multe la viața lui, spuse Johansson și mai vârî în gură un fursec de pe platoul plin.

71.

Stockholm, miercuri, 20 august – duminică, 24 august

Holt şi Mattei îşi petrecură următoarele două zile pregătindu-se pentru deplasarea la Växjö şi preluarea cazului de la Bäckström. Holt încheie pregătirile practice într-o jumătate de oră cu ajutorul şefului lui Bäckström. Citirea dosarului nu-i luă decât douăzeci de ore şi totul părea cum se aştepta să fie. Singurul lucru curios era că şeful ei lipsi în tot acest timp. Până vineri după-masă, când se înfăţişă brusc în uşa biroului lor.

— Sper că nu vă deranjez, spuse Johansson şi se aşeză. Ia, să v-aud. Ce părere aveţi despre cazul nostru? le întrebă făcând un semn spre teancul de hârtii de pe masă.

— Ce părere ai tu? spuse Holt care îl cunoştea pe Johansson de ani buni şi avea o oarecare vechime.

— Având în vedere că mă întrebi tu, Anna, spuse Johansson, care o cunoştea pe Holt de tot atâţia ani şi avea o vechime şi mai mare decât colega lui, aş zice că povestea asta pare cât se poate se simplă şi de la sine înţeles. E vorba de o cunoştinţă de-a ei. Şi, probabil, şi a mamei, sau, mă rog, de cineva pe care l-a mai întâlnit. Doar i-a dat drumul în casă de bunăvoie, totul a început paşnic şi a escaladat abia mai târziu. Cu urmări fatale pentru ea, din păcate.

— Păi, cam asta e şi teoria mea şi a Lisei, îl aprobă Holt.

— Mă bucur să aud, constată Johansson. Mai ales că e vorba de un oraş mic precum Växjö, şi atât victima, cât şi mama ei par nişte oameni decenţi, aşa că nu prea ne rămâne de unde să alegem. Duceţi-vă şi arestaţi-l pe nenorocit. Unul ca ăsta n-ar trebui să fie liber. Nu cred că-i greu de găsit.

— Şi atunci de ce nu l-au găsit încă? întrebă Mattei şi-l privi curioasă pe şeful ei. Mi s-a părut c-au verificat destui până acum.

— Din cauza lui Bäckström, mai mult ca sigur, spuse Johansson şi oftă adânc.

— Păi, şi Lewin? interveni Holt. E şi el acolo. Şi ceilalţi colegi la fel. Cu ei n-am mai avut probleme, din câte ştiu.

— Probabil că ei nu s-au gândit la varianta asta, spuse Johansson şi oftă din nou. Pentru că n-ai zice că o persoană normală, decentă se ocupă cu astfel de lucruri. Sau poate că, pur şi simplu, n-au avut încă timp. Nu vezi că

aleargă care încotro cu beţişoarele alea de urechi? adăugă el şi ridică din umeri.

— Având în vedere practicile lui şi felul în care a omorât-o pe victimă, aş zice că nu-i chiar aşa de decent, interveni Holt. Nu pare normal deloc.

— Tocmai asta ziceam şi eu, spuse Johansson. Tipul şi-a ieşit din fire şi aţi văzut ce s-a întâmplat. Am avut un caz asemănător la un moment dat, cazul Maria, victima se numea Maria şi era profesoară, ca mama Lindei. V-am povestit? întrebă Johansson.

— Nuuu, spuse Holt.

Zici că-i copil, îşi spuse în sinea ei.

— Povesteşte-ne, şefu', spuse Mattei, care părea chiar interesată.

— OK, dacă mă bateţi la cap atât, spuse Johansson.

•

Şi Lars Martin Johansson le povesti totul despre Maria, în vârstă de 37 de ani, care locuise în Enskede, lângă Stockholm, şi lucrase ca profesoară la un liceu din Södermalm. Singură, drăguţă, normală, obişnuită, plăcută de prieteni, cunoscuţi, colegi de serviciu şi elevi şi de toţi ceilalţi cu care stătuseră de vorbă. O persoană care nu părea să aibă niciun secret, nici în garderobă şi nici în sertarul noptierei. Dar care, cu toate astea, fusese găsită violată şi strangulată în locuinţa ei. Deşi era mijlocul săptămânii şi mijlocul iernii. Deşi n-a fost la cârciumă, ci a stat acasă şi a corectat lucrări înainte să fie omorâtă.

•

— Mai întâi am luat toate măsurile standard, constată Johansson. Am luat la verificat foştii iubiţi, prieteni, cunoştinţe, colegi, vecini, toate persoanele cu care s-a întâlnit în ultimele zile din viaţa ei. Şi, desigur, clasicele măsuri pe care trebuia să le iei când cercetai un caz de acest gen. Să-i verifici pe toţi violatorii şi voyeurii şi masturbatorii în public care s-ar fi putut afla în zonă şi al căror trecut a lăsat o urmă în registrul poliţiei.

— Şi ce-aţi aflat? întrebă Holt, cu toate că bănuia deja răspunsul.

— Nimic, spuse Johansson. Numai că unul dintre noi rămăsese blocat la o maşină misterioasă, văzută în zonă cu câteva zile înainte de incident. N-a trebuit mult şi ne-a picat fisa la toţi, constată Johansson, mulţumit de el.

Mă întreb cine a fost poliţistul ăla deştept, se gândi Anna Holt, deşi chiar şi un copil ar fi putut ghici răspunsul.

•

Maşina era parcată cam aiurea, în faţa unui garaj, şi, având în vedere că asta se întâmpla pentru a doua oară, iritat, proprietarul garajului sună la poliţie şi îl reclamă pe proprietarul vehiculului. Reclamaţia zăcu mult şi bine în dosarul lor, alături de alte sesizări. Proprietarul maşinii era un bărbat în

jur de patruzeci de ani, cât se poate de normal şi obişnuit, fără antecedente, aşa că nimeni n-a băgat-o în seamă.

•

Până când „unul din gaşcă” a început să se întrebe ce căuta acolo.

— Victima locuia într-un cartier rezidenţial obişnuit. Maşina a fost văzută parcată în locul de care v-am spus la o oră târzie. Proprietarul maşinii era căsătorit şi tată a doi copii şi lucra ca inginer la fostul sediu al firmei Vattenfall[56] din Råcksta. Avea o casă în Vällingby, în celălalt capăt al oraşului. Nu-i de mirare că m-am întrebat ce caută acolo la ora aia, spuse Johansson, care ori alesese să-şi scoată masca, ori doar uitase de el şi-şi dăduse frâu liber.

— Şi care era, de fapt, situaţia? întrebă Holt, mai mult ca să i-o ia înainte colegei ei mai tinere care-şi asculta şeful cu răsuflarea tăiată.

•

Păi, vechea şi deprimanta poveste, conform spuselor lui Johansson. În cea mai clasică formă.

•

— V-am spus că era căsătorit, le reaminti Johansson. Când am luat-o la întrebări pe nevastă-sa, am aflat că era colegă de serviciu cu victima, ceea ce era o coincidenţă cel puţin ciudată. Făptaşul făcuse cunoştinţă cu victima când s-a dus să-şi ia soţia de la o petrecere a angajaţilor. Cei doi au început să se întâlnească în secret. La un moment dat însă, victima s-a săturat de toate promisiunile amăgitoare şi a terminat-o cu el. Din clipa aia, individul a început s-o fileze seara şi noaptea, ca să vadă dacă are un nou iubit. Într-o seară a urcat la ea şi a sunat la uşă şi, din păcate, ea l-a lăsat să intre şi lucrurile s-au sfârşit tragic, cum bine ştiţi. Tipul şi-a pierdut minţile.

— Păi, şi avea un iubit? întrebă Holt.

— Nu, n-avea, dar tipul a hotărât că avea totuşi, şi de la asta a pornit totul. Muncă obişnuită de poliţist, spuse Johansson şi ridică din umeri. Fără vrăjelile astea moderne, din zilele noastre, când oamenii au impresia că-ţi trebuie un laborator întreg ca să rezolvi cele mai simple probleme.

— Şi ce sfat ne dai pentru drum? întrebă cu nevinovăţie Holt.

— Tu şi Lisa n-aveţi nevoie de sfaturi de la un moş ca mine, spuse Johansson cu modestie falsă.

— Te-am întrebat din politeţe, zise Holt.

— Ştiu, spuse Johansson care nu păru să i-o fi luat deloc în nume de rău. Dar dacă tot m-ai întrebat, eu zic să începeţi cu mama Lindei.

[56] Furnizor de energie electrică.

— Colegii au audiat-o deja de trei ori, spuse Holt arătând spre dosarele de pe masa ei. Ultima audiere pare făcută chiar cum trebuie, cel puțin așa am avut impresia.

— Femeia e în stare de șoc, sunt sigur, spuse Johansson și ridică din umeri. Și cred că se apără, fără să-și dea seama neapărat de asta la modul conștient. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama ce s-a întâmplat. Asta dacă nu și-a dat seama deja.

— Deci zici s-o audiem din nou, spuse Mattei.

— Clar, spuse Johansson. Ar fi o eroare profesională să n-o faceți. Și, de preferință, înainte să facă vreo prostie, le spuse el.

•

Johansson și soția lui își petrecură weekendul la țară, în casa unor prieteni apropiați din Sörmland. S-au simțit bine și nu s-au întors acasă decât duminică, la prânz, ceea ce a însemnat că Johansson n-a apucat să o sâcâie cu întrebări referitoare la cazul Linda pe Anna Holt. Dar, imediat ce-a pus piciorul în locuința lor de pe Wollmar Yxkullsgatan, a apelat-o pe mobil.

— Care-i treaba? întrebă Johansson.

— Suntem pe tren, în drum spre Växjö, răspunse Holt. Nu prea am acoperire aici.

— Sună-mă pe mobil de îndată ce-ați ajuns, spuse Johansson.

— Bineînțeles, zise Holt și își închise telefonul, oftând ușurată.

— Cine a fost? o întrebă Mattei curioasă.

— Tu cine crezi? spuse Holt.

— Omul ăla e fenomenal, oftă Mattei. Lars Martin Johansson. Omul care vede și după colț.

— Eu zic că s-ar simți mai bine dacă ar putea să-și vadă propriile picioare, constată Holt.

Ceva complexe oedipiene? se întrebă în sinea ei.

— Gândește-te la ce spui, Anna, zise Mattei și duse degetul arătător în fața gurii.

— Ți-e teamă că ne aude? zâmbi Holt.

— Ăsta aude și ce gândești, spuse Mattei.

— Să-mi zici dacă mă înșel… dar am impresia că îți cam place de el.

— Îmi place de el? chicoti Mattei. Sunt îndrăgostită lulea de Lars Martin Johansson.

— Eu zic c-ar fi mai bine dacă s-ar gândi mai mult la greutatea lui, spuse Holt.

Dacă ar slăbi acolo, vreo cincizeci de kile, se gândi.

— Mie mi se pare destul de drăguţ aşa cum e. Deşi, sigur, nu m-ar deranja să aibă vreo douăzeci de ani şi vreo treizeci de kile în minus, spuse Mattei şi ridică din umeri.

•

Duminică după-amiază, Holt şi Mattei fură nevoite să se apuce de treabă pe loc, de îndată ce ajunseră la Växjö. Lui Holt nici prin cap nu-i trecu să-l sune pe şeful ei pentru un schimb de amabilităţi şi, când se eliberă puţin, Johansson i-o luă înainte.

— Nu m-ai sunat, spuse Johansson şi păru aproape rănit după ton.

Deşi e nouă seara deja, se gândi el.

— Am avut treabă, răspunse Holt.

Mă rog, habar nu am cum o să rezolv totul fără să fac infarct, comoţie cerebrală şi tot restul la un loc, îşi spuse în gând ea.

— Nu-i nimic, spuse Johansson, care nu era genul supărăcios decât când îi convenea lui. Cum merge treaba?

— Excelent, spuse Holt. Cazul e deja rezolvat.

— Ce? Cum adică? întrebă Johansson.

— Bäckström şi colegii de aici l-au reţinut azi-dimineaţă pe făptaş. Procurorul a emis deja un mandat de arestare pe numele lui şi mâine o să-l declare suspect pe motive întemeiate.

— Cine? Bäckström? Tu faci mişto de mine, spuse Johansson furios.

Ce tot zice femeia asta? se gândi.

— Bäckström şi ceilalţi colegi, clarifică Holt.

— Omul ăla n-a rezolvat un caz în viaţa lui, pufni pe nas Johansson.

— Dacă îmi promiţi că te aşezi şi nu mă mai întrerupi, poate îţi povestesc ce şi cum, spuse Holt.

— Sunt aşezat deja, zise Johansson, care se ridicase în picioare după ce stătuse întins pe canapea.

Bäckström, auzi, spuse în sinea lui.

— Mă bucur, spuse Holt. Iată, pe scurt, ce s-a întâmplat în cursul zile de azi…

— Te ascult, spuse Johansson.

Ce naiba se întâmplă? se gândi el.

— Mi-am dat seama, zise Holt. Dar m-aş bucura dacă nu m-ai întrerupe tot timpul.

•

De îndată ce încheie convorbirea cu Johansson, Holt îl trase deoparte pe Lewin.

— De felicitat, te-am felicitat deja, spuse Holt. Dar, te rog, fii drăguț și dă puțin filmul înapoi de dragul meu și al Lisei. Povestește-ne ce ați făcut. Sunt sigură că ai avut parte de multe de când nu ne-am văzut.

— Mersi, spuse Jan Lewin. Păi, dacă vreți să aflați în mare… Știi și tu că lucrurile se derulează rapid odată ce le pui în mișcare, așa că nu e ca și când aș fi avut timp să vă ascund ceva.

— Povestește-ne, spuse Anna Holt.

72.

De la un timp încoace, cazul Linda Wallin ocupa tot mai puţin loc în paginile ziarului Smålandsposten şi, în ultima săptămână, acesta s-a mulţumit să raporteze că, în ceea ce privea investigaţia în sine, nu prea avea mare lucru de raportat. Nu se înregistraseră succese spectaculoase sau măcar ieşite din comun. Cu toate astea, investigaţia nu părea să fi ajuns într-un punct mort sau că bătea pasul pe loc. Se afla doar „într-o fază mai calmă şi tehnică" şi poliţia adoptase o „perspectivă largă, fără a avea idei preconcepute", conform sursei anonime din cadrul echipei de investigaţii cu care stătuseră de vorbă.

Miercuri, însă, delincvenţa locală s-a reîntors pe prima pagină a ziarului care titra provocator: „FEMEIE MALTRATATĂ DIN CAUZA UNEI PERECHI DE PAPUCI DIN PIELE DE BIZAM".

Incidentul cu pricina avusese loc în ianuarie, cu o jumătate de an înaintea uciderii Lindei Wallin, dar fiindcă ancheta a întâmpinat mai multe piedici şi complicaţii, dosarul n-a ajuns la judecătoria din Växjö decât acum. Făptaşul, un bărbat de 45 de ani, fusese condamnat la despăgubiri şi la închisoare cu suspendare, pentru că şi-a abuzat partenera de viaţă de atunci, în vârstă de 42 de ani.

Jan Lewin citise articolul cu mare interes. Era un articol incitant, care dădea de gândit, iar pentru unul ca el, care lucra în domeniu, nu era greu să citească printre rânduri şi să-şi dea seama ce se întâmplase cu adevărat.

Undeva după Anul Nou, bărbatul condamnat şi partenera lui au decis să se despartă şi, având în vedere că apartamentul era înregistrat pe numele femeii, cel care a fost nevoit să se mute a fost concubinul ei. Cei de la *Smålandsposten* trecuseră cu nonşalanţă peste motivul separării, dar Lewin bănuia totuşi că femeia se săturase de el şi îl dăduse afară, pur şi simplu.

În orice caz, ea fusese cea care i-a făcut bagajul, dornică să-şi ia în posesie, în sfârşit, propriul apartament, dar când fostul ei partener îşi desfăcu bagajul în adăpostul lui temporar, la o colegă de serviciu, în vârstă de 33 de ani, căreia i se făcuse, se pare, milă de el, descoperi cu stupoare că lipsea cel mai preţios bun al lui. O pereche de papuci din piele de bizam, veche de şaizeci de ani, moştenită de la tatăl lui care, la rândul lui, o moştenise de la tatăl său, adică de la bunicul inculpatului.

Inculpatul se deplasă imediat la fosta lui parteneră şi o trase la răspundere. Unde erau papucii de bizam? Când aceasta i-a spus că i-a

aruncat la gunoi, bărbatul a devenit violent. A apucat-o de braţ, a îmbrâncit-o şi a trântit-o la pământ, după care a lovit-o cu palma peste faţă în repetate rânduri şi a încercat să dea în ea cu picioarele. Poliţia, alertată de vecinii femeii, a întrerupt bătaia, l-a dus pe bărbat la secţia de poliţie, iar femeia a fost transportată la spital, unde medicii au bandajat-o şi i-au certificat leziunile. Apoi, cazul s-a dezvoltat conform schemei obişnuite, motivul pentru care sentinţa întârziase atât de mult fiind faptul că declaraţiile celor două părţi implicate se băteau cap în cap, nu exista niciun martor.

•

Inculpatul lucra ca agent comercial la o firmă mare de automobile din Växjö. Tatăl său lucrase patruzeci de ani la aceeaşi firmă, începând de la mijlocul anilor ’50 până la pensie, iar bunicul din partea tatălui vânduse maşini agricole pentru o firmă de lângă Hultstred până la moartea lui, după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

În afara interesului pentru maşini şi tractoare, inculpatul, tatăl inculpatului şi bunicul lui mai aveau o pasiune în comun, şi anume vânătoarea. O mare parte a procesului a fost dedicat cercetării acestei pasiuni şi cei doi martori citaţi de avocatul apărării au încercat să explice ce însemna, de fapt, perechea aceea de papuci din piele de bizam pentru prietenul şi partenerul lor de vânătoare. Pentru că un lucru era clar: aia nu era o pereche de papuci obişnuită.

Conform unei poveşti care circula în sânul familiei acuzatului, bunicul acestuia împuşcase o duzină de bizami în timpul anilor grei de război, undeva în afara localităţii Hultstred. Bărbatul îşi jupuise singur prada, prepară pieile şi le lăsă apoi la un pantofar, căruia îi ceru să-i facă din ei o pereche de papuci comozi şi călduroşi. Zis şi făcut. Papucii deveniră favoriţii proprietarului lor, fiind aproape inestimabili în perioada iernilor reci de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bizamul, *Ondatra zibethicus*, era un animal sălbatic extrem de rar în regiunea Hultstred. Acesta era şi foarte timid, greu de prins şi nu mai mare decât un iepure tânăr. Bunicului inculpatului îi trebuiră mai mulţi ani ca să prindă destui, încât să aibă material suficient pentru o pereche de papuci. După moartea lui, papucii au fost moşteniţi de fiul cel mare şi, apoi, de nepotul lui. Istoria papucilor a circulat în sânul familiei timp de o jumătate de secol, fiind povestită în faţa şemineelor aprinse din cabanele de vânătoare, acoperite de zăpadă şi însufleţite de spiritul bărbătesc în care se adăpostiră bărbaţii familiei după partidele de vânătoare. Povestea papucilor devenise chiar o parte din tradiţia orală a poveştilor de vânătoare smålandeze, conform avocatului apărării, care îşi încheie pledoaria

accentuând importanţa papucilor din piele de bizam pentru sănătatea psihică a acuzatului.

— Dar dumneata ai neobrăzarea să afirmi că e vorba doar de o pereche veche de papuci! constată cu indignare avocatul şi o măsură din cap până-n picioare pe reclamantă.

•

De fapt, era şi mai grav, cel puţin conform relatării detaliate de la tribunal, publicată de ziarul *Smålandsposten*. Reclamanta nu era doar fosta parteneră de viaţă a inculpatului, ci şi asistenta unui medic veterinar şi, cu toate că – „slavă Cerului" – nu avusese de-a face cu vreun exemplar al speciei *Ondatra zibethicus*, părea să deţină totuşi destule informaţii despre bizami.

Povestea papucilor era o invenţie tipic masculină, o poveste bombastică şi exagerată, le explică ea curţii şi membrilor ei. Dacă bunicul ar fi redat din nou povestea aceea pe care a fost nevoită s-o asculte în toţi acei ani cât a stat cu nepotul lui, toţi membrii curţii şi-ar fi dat seama cât de mare mincinos e. La fel de mincinos ca urmaşul lui, vânător şi el.

Şi asta fiindcă bizamul a migrat din Finlanda în Norrland abia după 1944, adică la vreo mie trei sute de kilometri mai la sud şi câţiva ani buni după ce bunicul fostului ei iubit „a împuşcat" bizamii aceia pentru legendara pereche de papuci. Femeia a hotărât să nu zică nimic timp de ani buni, de dragul liniştii în familie, dar dacă tot se ivise ocazia, nu avea cum să mintă. Conform părerii ei de specialist, papucii fuseseră făcuţi din nişte piei de şobolan obişnuit, şi nu de bizam, acesta fiind observat în Småland abia în ultimii doi-trei ani, şi doar în câteva locuri.

Cam asta era, pe scurt, situaţia, conform reclamantei. Tot scandalul pornise de la nişte papuci vechi de o jumătate de secol, făcuţi din piei de şobolan, îmbibaţi de transpiraţie după trei generaţii de bărbaţi, iar dacă voiau să discute despre simbolistică emoţională, atunci cam asta era părerea ei despre papucii fostului iubit.

— Vă puteţi imagina cum miroseau, spuse reclamanta şi-i zâmbi judecătoarei şi celorlalţi membri ai curţii.

•

Păcat că nu s-a făcut poliţistă, se gândi Jan Lewin, în timp ce scotea foarfecă, pentru a-şi completa colecţia de articole despre şederea sa la Växjö.

73.

Växjö, miercuri, 20 august – duminică, 24 august

Miercuri dimineaţa, Lewin ajunse deja la serviciu pe la şapte şi jumătate. Eva Svanström avea de rezolvat nişte probleme personale şi, ca să evite perlele lui Bäckström, Lewin se grăbi să mănânce micul dejun singur. Dar Sandberg i-o luă înainte.

— Ce matinală eşti, Anna, observă Lewin şi-i zâmbi prietenos.

Dar nu pari deloc plină de energie, gândi în sinea lui.

— Lasă asta acum, spuse Anna, încercând să schimbe subiectul. Bătrâna a sunat din nou. Vrea să-şi corecteze mărturia.

— Aha! Da, păi, ea chiar e matinală. Şi energică, spuse Lewin şi dădu din cap încurajator.

— Voia să schimbăm chestia aia cu Clark Gable. Zice că se referea la Errol Flynn. Nu la Clark Gable din „Pe aripile vântului". Zice că el e prea rotund la faţă. Cel pe care l-a văzut ea avea faţa mai alungită, ca Errol Flynn. Dar detaliul cu mustaţa lipsă rămâne valabil.

— Bine că n-am apucat să publicăm portretul-robot, spuse Lewin zâmbind.

— Aşa este, spuse Anna şi-l privi nesigură. Dar a mai zis ceva. Nu ştiu… de când mi-ai spus că insistă să-şi sărbătorească ziua de naştere pe patru iulie, nu iunie…

— Ziceai că a mai spus ceva, îi reaminti Lewin.

— M-a întrebat dacă suntem siguri că vecinul ei chiar n-are niciun fiu, spuse Sandberg.

— Noi n-am găsit niciunul, zise Lewin. A mai spus ceva?

— Mi-a promis c-o să revină cu un telefon dacă-şi mai aminteşte ceva. Şi mi-a zis să te salut. Cred că ai impresionat-o.

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Lewin.

Poate dacă mi-ai spune ce te preocupă cu adevărat, îşi zise în gând.

— Drăguţ din partea ta, zise Anna Sandberg. Dar nu cred. Unele lucruri nu poţi să le rezolvi decât singur. Dar, mulţumesc oricum.

I-a povestit bărbatului ei ce s-a întâmplat în noaptea aceea la cârciumă şi acum toată viaţa ei e un haos, se gândi Lewin. E mai curajoasă decât mine.

•

La şedinţa de dimineaţă, Bäckström fu neobişnuit de discret, cu toate că Olsson nu era prezent. Îi întrebă doar dacă aveau vreo idee constructivă, acum că lumea ignorantă a băgăcioşilor le-a luat din mână beţişoarele pentru urechi. Lewin profită de ocazie să-i reamintească de ideile lui mai vechi.

— Cu riscul de-a mă repeta, eu zic că nu ştim destule despre victimă, spuse Lewin.

— I-auzi, spuse Bäckström zâmbind pe sub mustaţă. La ce te referi, mai concret, dacă-mi permiţi să te întreb?

•

Lewin nu era genul care să nu-i permită cuiva astfel de întrebări. Mai concret, se referea la noi audieri cu părinţii, prietenii şi amicii Lindei. În plus, ar fi vrut să aibă acces la notiţele personale, un eventual jurnal, albume foto şi celelalte lucruri personale pe care nu le văzuseră, dar care n-aveau cum să lipsească din viaţa unei tinere.

Bäckström oftă zgomotos. Îi promise că o să discute din nou cu Olsson şi îi întrebă dacă mai are cineva ceva de adăugat. În caz contrar, avea lucruri mai importante de făcut.

— Haideţi, fiţi utili şi vă fac cinste c-o prăjitură, spuse Bäckström.

Nimeni nu mai are chef de prăjituri, se gândi Lewin după ce-şi adună hârtiile şi se întoarse în camera lui. Iar în ceea ce privea cealaltă problemă, părea că era pe cont propriu.

•

Imediat după prânz, Bäckström fu sunat de şeful lui. Nefiind pregătit pentru asta, Bäckström îi răspunse. Cum adică, să mă întorc la Stockholm ca să stau de vorbă cu un lapon nenorocit? îşi spuse în gând, în timp ce ascultă distrat avalanşa de cuvinte de la celălalt capăt al firului.

— Nu te mai aud, zise Bäckström şi îndepărtă mobilul la un braţ de el. Mă auzi? Alo, alo, repetă Bäckström, apoi închise mizeria aia de telefon.

•

Mai bine să le anticipezi tu mişcările, decât să te prindă ei cu minciuna, se gândi Bäckström, care îşi sună imediat reprezentantul sindicatului să-i povestească despre abuzul juridic la care fusese supus. Nu-i trebui mult să-l aţâţe pentru că semănau foarte mult şi, în plus, erau şi rude. De obicei, poliţiştii semănau în gândire. Din fericire.

— Treaba asta pute rău, Bäckström, constată reprezentantul sindicatului. Eu zic că-i timpul să ne înarmăm cu mult curaj şi să apucăm taurul de coarne.

•

Restul zilei l-a petrecut cizelându-şi plângerea împotriva lui Bengt Karlsson şi Moa Hjärtén şi, când a terminat, s-a dus la Olsson şi i-a spus să le înregistreze cum trebuie şi să rezolve problema cât mai repede, de îndată ce-i permit resursele disponibile. Era minimul pe care i-l puteai cere conducătorului unei anchete preliminare.

— Acuzaţii false, mărturie falsă, apel la dovezi false, agresarea unui organ de poliţie, calomniere, citi Olsson.

— Exact, spuse Bäckström. Avocatul sindicatului o să revină cu un telefon în caz că am sărit peste ceva, dar nu face nimic, cel mult o să completăm ce lipseşte.

— Stai puţin, Bäckström, spuse Olsson şi ridică mâna, conform obiceiului său. Nu crezi că te pri…

— Îmi cer scuze dacă greşesc, îl întrerupse Bäckström şi se holbă febril la Olsson, dar sper că nu încerci să muşamalizezi o sesizare referitoare la mai multe infracţiuni?

— Nu, sigur că nu, spuse Olsson. Mă ocup.

•

Şi acum ce fac? se gândi Olsson de îndată ce Bäckström dispăru din biroul lui. De parcă aş avea de ales, îşi spuse în gând, formând numărul lui Moa Hjärtén.

•

I-am dat ceva să aibă ce rumega pămpălăul, gândi Bäckström de îndată ce închise uşa după el. Cât despre el însuşi, era timpul să bea o bere rece.

•

Jan Lewin îşi petrecuse ziua răsfoind încă o dată teancurile de hârtii de pe biroul lui. Fără să găsească ceva interesant însă. Persoana lui de contact de la Säpo n-a mai dat niciun semn, în ciuda promisiunii făcute, iar când a dat să-l sune el, i-a răspuns doar robotul. Probabil că s-a întâmplat ceva grav, îşi spuse Lewin, simţindu-se cu conştiinţa încărcată din cauză că nu reuşise să fie mai răbdător.

Eva Svanström se ivi în biroul lui chiar înainte să termine ziua de lucru şi-l anunţă că a mai descoperit un detaliu minor legat de martora lor de nouăzeci şi doi de ani. Probabil, nesemnificativ. Pilotul de avion căsătorit de cinci ani cu fiica cea mică a căpitanului de zbor nu era părintele biologic al copilului femeii. Tatăl era un bărbat de 35 de ani, de aceeaşi vârstă, deci, ca mama fetiţei, însă deloc genul care să-i lase gura apă unui poliţist sau unui angajat civil ca ea, de pildă.

— Omul locuieşte în Växjö de zece ani. Pare a fi un funcţionar din ăla din domeniul culturii. Şi n-are nici cazier, nu apare în registrele noastre, spuse

Svanström şi îi întinse hârtia scoasă la imprimantă cu datele despre tatăl până acum necunoscut al nepoatei căpitanului de zbor.

Numele nu-mi spune nimic, se gândi Lewin. De ce naiba trebuie să-i cheme pe toţi Bengt în dosarul ăsta? Bengt Olsson şi Bengt Karlsson şi căpitanul de zbor Bengt Borg. Şi încă vreo douăzeci, treizeci de martori şi voluntari de la care luaseră probe ADN cu acelaşi prenume.

— Şi unde lucrează individul? întrebă Lewin mai mult ca să spună şi el ceva.

— Calculatorul îmi cam face figuri, aşa că trebuie să aştepţi până mâine, spuse Svanström. La naşterea fiicei lui pare să fi lucrat la Teatrul Naţional din Malmö. Un funcţionar cultural, cum spuneam.

— Bine, lasă că se rezolvă, oftă Lewin şi, dacă nimeni altcineva n-avea chef s-o facă, era nevoit să stea de vorbă chiar el cu părinţii Lindei. Cultură, funcţionar cultural, îşi spuse în gând după ce colega lui închise uşa. Şi ce naiba sper să găsesc, oare?

•

În dimineaţa zilei de joi, jurnalista Carin Ågren îşi făcu apariţia la sediul poliţiei din Växjö, lucru complet neaşteptat, de altfel, şi depuse o plângere oficială împotriva lui Evert Bäckström pentru hărţuire sexuală. Având în vedere că asistentul care preluă plângerea fusese avertizat discret de către comisarul Olsson încă din seara precedentă, acesta se apucă de lucru cât se poate de conştiincios şi o audie îndelung pe victimă.

Păzea, grăsane! îşi spuse în gând asistentul de poliţie, plin de el, de îndată ce-i citi procesul-verbal lui Ågren şi primi acceptul şi semnătura ei.

•

Comisarul Bengt Olsson ajunse la aceeaşi concluzie după ce citi procesul-verbal în cauză, o oră mai târziu. Fiind o fire paşnică, după ce stătu personal de vorbă cu şeful lui Bäckström, care îi promisese c-o să rezolve problema cel târziu până la sfârşitul săptămânii, Olsson hotărî să-şi ia câteva zile libere şi să se retragă la casa lui de vacanţă. Muncise aproape două luni şi era timpul să-şi încarce bateriile înainte de noile încercări ale săptămânii viitoare. N-aveau decât să-l judece colegii lui pe nenorocit, el, unul, nu voia să mai zăbovească acolo, îşi spuse Olsson înainte să plece la ţară la soţia lui dragă şi la liniştea relativă din satul smålandez.

•

Joi după-masă, cunoştinţa lui Lewin de la Säpo dădu, în sfârşit, un semn de viaţă. După scuzele de rigoare – din păcate, se iviseră nişte probleme neaşteptate – îl anunţă că are destule de povestit, lucru care, spera el, avea să-l facă pe Lewin să fie mai îngăduitor.

•

Proprietarul telefonului mobil fusese identificat până la urmă. Omul lucra la departamentul de cultură al primăriei din Växjö şi abonamentul era plătit de primărie. Luni, şapte iulie, proprietarul mobilului anunţă că-şi pierduse telefonul, undeva între trei şi şapte iulie. Joi, trei iulie, bărbatul îşi luă concediu şi, conform spuselor sale, îşi amintea clar că-şi lăsase mobilul pe masa de scris din biroul său. Întors din concediu, nu a mai dat de el. A vorbit cu un coleg care se ocupa de telefoane, care bloca imediat numărul şi raportă telefonul ca fiind pierdut.

Cu toate astea, telefonul a fost folosit pentru două apeluri. Primul, la anestezista care îi trezise interesul lui Lewin, apelul fiind făcut după miezul nopţii, la douăsprezece şi un sfert, pe patru iulie. Şi încă o dată, şapte ore mai târziu, în aceeaşi zi. Ambele apeluri fuseseră localizate de antena prin care s-a făcut legătura. Primul apel părea să fi fost dat din centrul oraşului, în timp ce următorul a fost înregistrat de o antenă din afara localităţii Ljungbyholm, la nici zece kilometri de Kalmar. De data asta, fusese apelat un număr de mobil. Dar, din păcate, deţinătorul lui nu era de găsit. Era vorba de o cartelă reîncărcabilă obişnuită, care nu mai fusese folosită deloc după acel apel.

— Păi, cam asta e, constată cunoştinţa lui Lewin. Îţi trimit un mail cu toate datele concrete şi, după aceea, eu zic că-i mai bine să preiei tu problema.

— Îţi mulţumesc mult de tot, spuse Lewin, care anticipa deja ce urma. Apropo, ai putea să-mi dai, totuşi, şi numele abonatului nostru?

— Ah, am uitat să-ţi zic? întrebă cunoştinţa lui Lewin, ascunzându-şi cu greu satisfacţia. Vezi ce ciudat poate fi uneori? E vorba de un tip absolut obişnuit. Mă tem că n-o să te ajute cu nimic. M-a amuzat tare mult să-l caut. Dar nu-l găsesc nici în bazele voastre de date, nici în ale noastre. Pare a fi un cetăţean normal, decent, de treabă, să mai continui? Mi-e greu să-l suspectez de ceva, cu atât mai puţin de ororile alea cu care se delectează alde… ăştia ca voi.

— Dar un nume îmi poţi da, sunt sigur, spuse Lewin care cunoştea tot ritualul.

— Da, îl cheamă Bengt Månsson, spuse persoana de contact a lui Lewin. Îţi trimit datele complete pe mail. Fotografia din paşaportul lui e destul de recentă. N-are niciun an, dacă-mi amintesc eu bine.

•

O dată nu se pune, dar de două ori e deja prea mult, se gândi Lewin care detesta coincidenţele şi îşi amintea că auzise acelaşi nume de la Eva Svanström, înainte să fi plecat de la serviciu în ziua precedentă. Numele tatălui nepoatei căpitanului de zbor.

— Mulţumesc, spuse Lewin. Cred că am rezolvat problema definitiv, adăugă el, neştiind nici el de ce.

— Dacă zici tu, spuse colegul lui, care avea şi el ceva experienţă şi-l cunoştea pe Jan Lewin de pe băncile Academiei de Poliţie.

74.

De îndată ce puse receptorul în furcă, Jan Lewin procedă la fel ca de obicei în astfel de situaţii. Mai întâi, închise uşa de la birou şi aprinse lampa cea roşie, după care scoase o foaie şi un creion şi încercă să treacă pe hârtie toate gândurile care se învârteau haotic în capul lui. Îi era mai uşor să tragă o concluzie dacă le vedea transcrise pe hârtie. În plus, se afla într-o situaţie neobişnuit de favorabilă: nu trebuia să-şi facă griji nici din cauza prezenţei lui Olsson, nici din cea a lui Bäckström. Olsson îşi luase câteva zile libere şi plecase la ţară şi Lewin n-avea niciun motiv să-l deranjeze cu bagatelele lui, iar Bäckström se făcea remarcat prin absenţă şi Lewin spera că îşi face deja bagajele pentru Stockholm.

•

Îmi mai rămâne să descurc iţele, se gândi Lewin. Ce indica sau nega, concret, faptul că acest Bengt Månsson, Bengt Axel Månsson, 35 de ani, responsabil pentru aşa-numitele proiecte speciale iniţiate de departamentul de cultură al primăriei oraşului Växjö, tatăl nepoatei căpitanului de zbor, o persoană pe care n-a întâlnit-o şi cu care n-a vorbit în viaţa lui, care nici măcar nu apărea în ancheta lui sau în vreo altă anchetă… ce sugera faptul că tocmai el a omorât-o (sau nu) pe Linda Wallin? Şi unde a mai întâlnit numele lui? Chiar înainte să-l fi auzit de la Eva Svanström şi apoi de la vechea lui cunoştinţă de la Säpo? Şi brusc, Lewin îşi aduse aminte de prima bicicletă a lui. O Crescent Valiant roşie. Oare să fie posibil? se întrebă Lewin, amintindu-şi de articolul vechi din *Smålandsposten* referitor la dezbaterea stârnită de proiectul cultural al primăriei la doar câteva săptămâni după uciderea Lindei, dezbatere care, deloc surprinzător, n-avea nicio legătură cu investigaţia lor.

•

Hai să începem cu profilul criminalului şi, de data asta, să fim mai profesionişti, se gândi Lewin şi dădu deoparte toate celelalte idei care se învârteau în capul lui. Faptul că Månsson nu se potrivea deloc cu profilul era puţin spus, dacă era să se bazeze pe puţinul pe care-l ştia despre el. Singurul detaliu plauzibil era faptul că bărbatul locuia pe strada Frövägen, în cartierul Öster, la doar doi kilometri sud de locul crimei. Dar în perimetrul acela trăiau cam jumătate din locuitorii oraşului, lucru care nu-l ajuta deloc pe cel care-l căuta pe criminal. Cu alte cuvinte, nimic nu se potrivea cu nimic şi Månsson nu semăna câtuşi de puţin cu profilul întocmit de grupul PC.

•

În acelaşi timp, faptul că apelul greşit la anestezistă fusese dat de pe mobilul lui îl punea pe lista suspecţilor. Sigur, poate că omul greşise, pur şi simplu, numărul şi deocamdată nu existau dovezi cum că ar fi cunoscut-o pe Linda sau pe mama ei, dar pe Lewin îl intriga oricum felul în care dăduse peste el şi apelul acela misterios.

•

Faptul că mobilul respectiv fusese pierdut sau furat era tot straniu, având în vedere ora şi data la care s-a făcut apelul. Şi chiar dacă a existat un hoţ, de ce o fi sunat la două numere doar, unul dintre ele fiind tocmai fostul număr de fix al mamei victimei? Hoţii de telefoane nu erau atât de reţinuţi de obicei. Şi, în mod ciudat, majoritatea lor căpeau pradă altora care îi uşurau de bunuri ce i-ar fi putut pune în situaţii extrem de incomode.

•

Şi mai era şi chestia cu maşina furată. Aceasta putea fi legată direct de făptaşul pe care-l căutau. E drept că Bengt Månsson n-avea nicio legătură cu ea, dar fiind tatăl biologic al nepoatei proprietarului maşinii şi dacă era s-o creadă pe martora lor de nouăzeci şi doi de ani care afirma că-l văzuse, însemna că aveau toate condiţiile necesare pentru o confruntare fotografică.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi sper că bătrânica nu se culcă la fel de devreme cum se trezeşte, se gândi Lewin.

Mai întâi, însă, vorbi cu Eva Svanström care i-a promis c-o să se ocupe imediat de detaliile practice şi apoi cu Anna Sandberg. În primul rând, pentru că ea era cea care o găsise pe martora lor, şi-n al doilea, pentru că avea impresia că lui Sandberg i-ar fi prins bine să se gândească la altceva decât la problemele de familie. Şi apoi, în absenţa lui Olsson şi a lui Bäckström, el era cel care lua deciziile.

— Am senzaţia că ai dreptate, spuse Anna Sandberg care dintr-odată păru să fi uitat de situaţia haotică de acasă.

— Vedem noi în curând, spuse Lewin.

•

— Da. Uite-l aici. El e. Fiul căpitanului. V-am spus doar, spuse martora lor de nouăzeci şi doi de ani, o oră mai târziu, când se aşezară la masa ei de bucătărie şi puse degetul pe fotografia lui Bengt Månsson.

— Arată exact ca Erroll Flynn care juca în filmele alea cu piraţii, doar că ăsta n-are mustaţă, îi explică martora lui Lewin. Nu-i aşa că seamănă? Dar de ce Dumnezeului îşi neagă fiul vecinul ăsta al meu? adăugă ea brusc. E copil din flori sau ce?

•

Nu e fiu-su, e ginere-su, îi explică Lewin pe tonul lui cel mai pedagogic. În sensul de azi al cuvântului, sau cum naiba să-i explici chestia asta unei bătrâne de nouăzeci şi doi de ani, se gândi. Şi din Småland.

— Ah, păi, asta explică lucrurile, constată martora de îndată ce Lewin îşi termină pledoaria. Nici nu ştiu de câte ori l-am văzut cu căruciorul şi copila.

Adică acum vreo câţiva ani buni, se gândi Lewin. Mă rog, nu că ar conta câţiva ani în plus sau în minus, când tu însăţi ai aproape o sută.

•

— Auzi, mai ştii puloverul ăla albastru de caşmir? izbucni brusc Anna Sandberg, când se urcară în maşină ca să se întoarcă la secţie. Mi se pare că e genul de pulover pe care căpitanul de zbor l-ar cumpăra într-una din călătoriile lui în străinătate.

— Nu sună deloc hazardat, o aprobă Lewin, care se gândise la acelaşi lucru încă dinainte ca martora lor să pună degetul pe poza lui Bengt Månsson, însă nici prin cap nu-i trecuse să-i spună ceva colegei Sandberg.

Ar fi fost un gest lipsit de consideraţie şi complet inutil, se gândi Lewin.

— Ce zici, îi facem o vizită să-i arătăm nişte poze cu pulovere şi să-l întrebăm dacă a avut vreun pulover din ăla sau dacă a făcut vreodată cadou un pulover asemănător? îl întrebă Sandberg care părea destul de pornită să plece.

— Sigur, îi zise Lewin. Dar mai întâi facem altceva.

— Nu vrei să trezim ursul din somn, spuse Sandberg. Înainte de vreme.

— Exact, spuse Lewin. Mai întâi va trebui să aflăm cât putem de multe despre Bengt Månsson fără să trezim bănuieli. Pentru că nu vrem să-l avertizeze nimeni.

75.

Bäckström părea hotărât să reziste până în ultimul minut şi atunci Lewin îşi dădu seama că n-are de ales. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat în trecut, trebuia să-l informeze pe colegul lui. Faptul că martora lor îl identificase pe Månsson nu se datora unei coincidenţe neverosimile şi nu era vorba nici de împuşcături la nimereală pe întuneric. Şi fiindcă Lewin – nu se ştie de ce – ajunsese să bată aceleaşi căi ascunse ca şi colegul său, hotărî să-i povestească totul în dimineaţa zilei de vineri, înainte de micul dejun, între patru ochi, în camera lui Bäckström.

•

Bäckström tocmai ieşise de la duş. Era roz ca un purcel, cu ochii uşor roşii şi într-o dispoziţie de zile mari.

— Stai jos până îmi trag pantalonii, spuse Bäckström. Vezi că am nişte tărie în minibar, dacă vrei, adăugă generos.

Lewin refuză invitaţia şi îi făcu un sumar rapid despre situaţia ivită. Lui Bäckström i se aprinseră toate becurile şi uită chiar să-şi pună pantalonii.

— Să-mi fut una, Lewin, spuse Bäckström. Eu zic că am tras lozul cel mare.

De ce vorbeşte la plural, oare? se întrebă Lewin şi oftă adânc în sinea lui. Totul revenise pe făgaşul normal.

•

Lewin îi propuse să stea de vorbă cu procuroarea de îndată ce întocmeau un dosar cu profilul lui Månsson şi posibila lui legătură cu investigaţia lor. Din câte îşi dădea el seama, puteau să termine cu asta chiar în după-masa aceea şi să-l ducă la secţie fără o avertizare prealabilă, imediat ce procuroarea le dădea undă verde. Povestea cu maşina furată şi mărturia doamnei Rudberg care-l recunoscuse pe Månsson erau dovezi suficient de solide. Mai ales dacă era să se gândească la motivul adevărat pentru care voiau să-l aresteze.

— Cred că-i la serviciu. Cel mai simplu ar fi să-l săltăm când pleacă de la birou.

— Nici să nu te gândeşti, spuse Bäckström şi scutură din cap. Băiatul ăsta-i al meu. Îţi zic eu cum facem…

Mă întreb când a ajuns să fie al tău, se gândi Lewin când coborî la micul dejun.

•

De îndată ce a ajuns la sediul poliţiei, Bäckström şi-a convocat colaboratorii în biroul lui şi a împărţit sarcinile. Lewin, Knutsson, Thorén, Svanström şi Sandberg urmau să-l fileze zi şi noapte pe suspectul lor, Bengt Månsson. Nicio piatră nu trebuia lăsată neîntoarsă. Rogersson avea să rezolve nişte probleme vagi, sub directa supraveghere a lui Bäckström, în timp ce Bäckström avea să se ocupe de administrarea şi împărţirea sarcinilor, ţinându-şi palma părintească deasupra capetelor lor. Desigur că nu-i putu lăsa să plece la drum fără să le dea câteva indicaţii preţioase.

— De data asta, cel mai important e să vă ţineţi pliscul. Nu suflaţi nicio vorbă cuiva care n-a fost prezent aici, spuse Bäckström. Nu uitaţi ce v-am spus despre Olsson, prieten la cataramă cu Månsson. Pun pariu pe ce vreţi că Olsson e implicat şi el într-un fel sau altul şi ajunge să afle un cuvânt din ce-am discutat aici că se duce direct la Månsson. Şi nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce idei pot să-i vină unuia ca ăla.

— Aveam impresia că trebuie să te întorci la Stockholm, interveni Lewin.

Şi ce frumos te exprimi în ultima vreme, îşi spuse în sinea lui.

— Uită de asta, zise Bäckström. Niciun nenorocit nu părăseşte corabia până nu acostăm.

— Dar ar fi interesant să ştim ce ai de gând, insistă Lewin.

— O să organizez o partidă de filaj discret, spuse Bäckström. Nu vreau ca omul nostru să dispară ca măgarul în ceaţă şi să-i mai vină cuiva de hac. Spune-i filfizonului ăluia şi lui Adolfsson că vreau să stau de vorbă cu ei. Şi puneţi-vă lacăt la gură, repetă el holbându-se, nu se ştia de ce, tocmai la Lewin.

— Bine-nţeles, Bäckström, spuse Lewin.

Niciun cuvânt în afara camerei ăsteia, se gândi el.

•

— Månsson, Bengt Axel, spuse inspectorul principal de poliţie şi baronul Gustaf von Essen când se ivi în biroul lui Bäckström, împreună cu Adolfsson. Nu e unul din „semenii" noştri dragi?

— Ba da, spuse Bäckström. O adunătură de psihopaţi şi violatori, toată gaşca.

Filfizonul ăsta nu-i chiar prost, spuse în sinea lui.

— În cazul ăsta el ţi-a murdărit uniforma de sânge, Adolf. Îmi amintesc că i-am notat numele. Şi pe-al lui, şi pe al celorlalţi implicaţi în scandal, constată von Essen dând din cap uşor către cel apostrofat.

— Deci l-ai pocnit deja pe drăguţul de el, spuse Bäckström încântat şi îl fixă pe Adolfsson.

Băiatul ăsta o să ajungă departe de tot, îşi spuse în gând.

— N-a fost chiar aşa, zise Adolfsson, după care-i povesti lui Bäckström despre intervenţia lor din faţa McDonald's-ului de pe Storgatan de acum trei săptămâni.

•

— Ce dracu' ai făcut cu uniforma aia? se răţoi la el Bäckström şi-l privi cu ochii strânşi pe Adolfsson, mai strânşi decât de obicei.

— Am şters-o cât am putut şi am agăţat-o în dulap, spuse Adolfsson. N-am avut când s-o las la spălătorie. Nu părea un drogat din ăla obişnuit, aşa că am zis că nu se întâmplă nimic dacă o las în dulap, zise el şi ridică din umeri.

— Şi noi ce dracu' aşteptăm aici? spuse Bäckström surescitat şi sări în picioare, iar peste nici cinci minute, se înfăţişă personal la Enoksson cu haina lui Adolfsson.

•

Mai întâi îl puse pe Enoksson să se jure că nu spune nimănui nimic, apoi îi povesti şi lui cele întâmplate. Nici nu putea fi vorba să-l informeze pe Olsson. Din păcate, o serie de incidente dubioase sugerau că Olsson era, pe puţin spus, un risc de securitate evident, dar probabil că adevărul era şi mai sumbru.

— Cu tot respectul, Bäckström, dar nu cred că-i chiar aşa de grav cum zici tu, spuse Enoksson cercetând haina uniformei lui Adolfsson la lumina puternică a lămpii de la masa lui.

— Lasă asta acum, Enok, îl întrerupse Bäckström în felul lui politicos. Avem destul sânge?

•

În caz că era într-adevăr sângele lui Månsson şi nu era contaminat cu ceva ce nu descoperise încă, nu voia să rişte expunând haina la mai multe cercetări. În caz că era sângele lui, atunci da, aveau destul sânge, cât pentru zece analize ADN relevante.

— Când ne dai un răspuns? întrebă Bäckström.

•

Conform lui Enoksson, rezultatul analizelor putea fi gata la începutul săptămânii următoare şi în caz că nu întâmpinau niciun obstacol legal de genul acelora din ultima vreme. Mult prea târziu, spuse Bäckström dacă se gândeau că, mai mult ca sigur, aveau de-a face cu un criminal în serie, cel puţin conform colegilor de la grupul PC, şi-n plus, n-aveau nici destule resurse să-l supravegheze până atunci.

— Nici nu mă gândesc, spuse Bäckström. Crezi că vreau să risc să măcelărească între timp jumătate din Växjö?

— Să văd ce pot să fac, oftă Enoksson. Din punct de vedere exclusiv tehnic, putem să obţinem un rezultat preliminar în douăzeci şi patru de ore,

în caz că proba nu e contaminată. Dar nu uita că e weekend, spuse el. Şi, apropo, nu ziceai că pleci la Stockholm?

— Weekend? Care weekend? Eu vorbesc despre vânătoare de criminali şi tu-mi vii cu weekend şi alte prostii?

De aici nu pleacă nimeni nicăieri, îşi spuse Bäckström în gând.

— Te sun peste o oră, oftă Enoksson.

•

De îndată ce Bäckström dispăru cu haina uniformei lui Adolfsson ca să discute cu Enoksson, von Essen şi Adolfsson începură supravegherea subiectului lor, Bengt Månsson. Mai întâi au rugat o colegă mai tânără de la echipa de investigaţii din Växjö să-l sune pe Månsson la mişto şi să-l întrebe dacă ar putea să obţină o finanţare pentru un proiect dramatic cu şi despre imigrante tinere. În timpul acesta, cei doi îşi parcară maşina fără semnalmente la o distanţă discretă, într-un loc din care puteau să ţină sub observaţie intrarea principală a departamentului de cultură. După un sfert de oră, colega lor îl sună pe mobil pe von Essen şi dădu raportul. Nu numai că îl găsi pe Månsson la birou, dar îl prinse şi-n toane bune şi „extrem de interesat" de proiectul prezentat de ea. Omul i-a propus chiar să se întâlnească cât de curând şi să discute despre proiect între patru ochi.

— Şi cum ţi s-a părut? întrebă von Essen.

— Mi s-a părut că-i în călduri, spuse colega lor. Şi încă tare. Probabil că voia să se asigure că arăt la fel de incitant cum şi-a imaginat, luându-se după vocea mea. Să-mi ziceţi dacă vă mai pot ajuta cu ceva, spuse ea, şi chicoti, nu se ştie de ce.

— Ce zicea micuţa Caijsa? întrebă Adolfsson de îndată ce colegul lui încheie convorbirea.

— Părea cam dornică să-l întâlnească pe Månsson, spuse von Essen.

— Da, păi, ea e dornică să se întâlnească cu oricine, spuse Adolfsson, căruia dintr-odată îi pierise tot cheful.

— Nu chiar cu oricine, spuse von Essen cu o mină nevinovată, pentru că fusese şi el cu Adolfsson la o petrecere a angajaţilor, cu câteva luni în urmă.

•

Enoksson se străduí cât putu să obţină rezultatele şi până la urmă reuşi să smulgă o promisiune din partea unei vechi cunoştinţe de-a lui de la SKL. Femeia era oricum nevoită să lucreze în weekend şi spera să aibă timp şi de proba care urma să-i fie trimisă de Enoksson. Dar chestia aia cu „douăzeci şi patru de ore" putea s-o uite încă de-acum. În caz că primea proba în câteva ore, dacă aceasta nu era contaminată şi nu intervenea nimic urgent, putea să-i dea un răspuns cel mai devreme duminică, dimineaţă. Şi cel târziu, duminică după-amiază.

•

După şi mai multe rugăminţi şi promisiuni, „ore suplimentare plătite”, Enoksson reuşi să mai coopteze un coleg tânăr care se oferi să transporte proba la Lindköping, la două sute de kilometri de Växjö (doar dus), cu toate că era vineri după-amiază. Când în sfârşit haina de uniformă a lui Adolfsson a plecat spre SKL. Enoksson răsuflă uşurat de trei ori şi îl sună pe Bäckström. Poate aşa scăpăm şi noi de grăsan, se gândi Enoksson, cu toate că era cunoscut ca fiind un om cu suflet blând.

— Duminică dimineaţă, gemu Bäckström. Dar ce dracului fac ăia acolo? Sunt singurul idiot care lucrează în poliţia asta nenorocită?

— Cel mai devreme, adăugă Enoksson.

— Bine, bine, nu sunt surd, spuse Bäckström şi închise telefonul.

•

Că şi murea dacă zicea „mulţumesc”, se gândi Enoksson în timp ce-l sună pe Olsson ca să-l informeze despre ultimele noutăţi. În fond şi la urma urmei, el era conducătorul anchetei preliminare, dar, ca de atâtea ori, Enoksson trebui să se rezume la un mesaj înregistrat.

— Salut, Olsson. Sunt Enoksson. Te-am sunat ca să văd ce mai faci. Dacă vrei, dă-mi un telefon la numărul obişnuit, dacă nu, îţi urez weekend plăcut, încheie Enoksson care nu credea deloc în teoria cu haina lui Adolfsson, cum, de fapt, nu credea în niciuna din teoriile lui Bäckström.

Tot ce ştia e că tânjeşte din tot sufletul după mult iubita lui soţie şi după pacea casnică din satul smålandez.

76.

Adolfsson şi von Essen petrecură toată vinerea supraveghindu-l pe Månsson. De cele mai multe ori, asta însemna stat în maşină şi aşteptat să se întâmple ceva, dar amândoi erau pasionaţi de vânătoare, aşa că nu li s-a părut deloc ciudat. Faptul că Månsson îi văzuse cu trei săptămâni în urmă nu-i deranja cu nimic. Ideea era să vadă fără să fie văzuţi şi riscul să fie descoperiţi era aproape inexistent. Şi oricum, într-un oraş ca Växjö, toţi dădeau nas în nas cu toţii mai tot timpul.

•

Pe la patru după-amiază, Månsson plecă de la biroul lui de pe Västergatan, aflat deasupra sălii de concerte, însoţit de câteva persoane care, judecând după îmbrăcăminte şi atitudine, păreau a fi colegii lui. Adolfsson făcu câteva poze discrete de la distanţă şi îşi notă timpul şi locul în jurnalul lor de filaj. Subiectul lor se puse în mişcare, dar nimic din apariţia lui nu sugera c-ar fi criminalul în serie de care-i avertizase Bäckström.

•

Mai întâi, Månsson şi colegii lui s-au aşezat la o terasă de pe Storgatan, la câteva străzi de locul lui de muncă. Au băut câteva beri, au mâncat aripioare de pui la grătar şi au stat de vorbă. Apoi gaşca s-a spart şi toţi plecară care încotro. Månsson o luă spre casă şi, fiindcă blocul de pe Frövägen se afla la vreo doi kilometri de Storgatan şi omul părea că vrea să se plimbe, Adolfsson şi von Essen hotărâră să se despartă. Von Essen îl urmări pe jos, în timp ce Adolfsson rămase prin zonă în maşină.

•

Månsson merse pe jos până acasă şi, în ciuda descrierii din profilul întocmit de grupul PC, părea că locuieşte la vreo doi kilometri de locul în care presupuneau c-o omorâse pe Linda, cu aproximativ o lună în urmă. Cei doi se bucurau nespus, de altfel, că locuia chiar acolo. Şi asta fiindcă în blocul de vizavi stătea un coleg de-al lor de la Circulaţie. Månsson locuia la etajul trei, colegul la etajul patru şi nici că-ţi puteai dori o vedere mai bună dacă voiai să vezi ce face acasă Bengt Månsson. Adolfsson şi von Essen luaseră deja cheile de la apartamentul colegului lor înainte să plece de la secţie, imediat ce primiră o listă de la Thorén cu locurile frecventate de obicei de Månsson.

•

Colegul lor era în deplasare pe Öland tot weekendul, aşa că le-a împrumutat cheile de îndată ce îi povestiră despre ce era vorba. Nimic special, doar câteva ore suplimentare, că, deh, cineva trebuia să-i ajute şi pe colegii de la Narcotice, îi explicase von Essen. Foarte bine, băgaţi-i la zdup pe drogaţii ăia, spuse colegul lor şi-i dădu cheile, invitându-l să se simtă ca acasă. În apartament găseau tot ce aveau nevoie şi tot ce se putea găsi într-o locuinţă de burlac de 39 de ani, care lucra la Circulaţie în circumscripţia Kronoberg.

•

Când Månsson intră în casa scărilor, Adolfsson era deja pe poziţie, în apartamentul de vizavi, şi, în secunda în care îl zări pe Månsson intrând pe uşă, i se alătură şi von Essen.

— N-are nici măcar perdele, constată bucuros von Essen.

— Tipii ăştia intelectuali n-au perdele, îi explică Adolfsson, urmărindu-l pe Månsson cu propriul său binoclu, marca Zeiss, cu lentile care măreau imaginea de douăzeci de ori.

•

La scurt timp după ce se făcură comozi în noul lor adăpost, von Essen şi Adolfsson fură sunaţi de către Bäckström, care era curios să audă ce progrese au făcut. Subiectul era singur acasă şi se uita la ştirile de la şapte şi jumătate, îi explică Adolfsson.

— Nu se ţine de prostii? întrebă Bäckström.

— Nu, se uită doar la Rapport, spuse Adolfsson.

— Sună-mă dacă se întâmplă ceva, zise Bäckström.

— Bineînţeles, şefu', spuse Adolfsson.

•

— Mă întreb ce-i în capul lui, spuse Bäckström şi îl privi pe Rogersson care tocmai umplea două halbe de bere.

— De ce, ce făcea? îl întrebă Rogersson.

— Se uita la televizor, spuse Bäckström. Cine naiba se uită la televizor la ora asta?

— N-o fi având altceva mai bun de făcut, dădu cu presupusul Rogersson.

— Pun pariu că individul coace ceva, spuse Bäckström.

•

Conform jurnalului de filaj al lui Adolfsson şi von Essen, Månsson îşi petrecu seara de vineri în felul următor: Månsson a stat în faţa televizorului până pe la ora 21:30 şi, pe la sfârşit, a început să zapeze tot mai mult între canale. Ca majoritatea populaţiei, părea să aibă vreo douăzeci. La 21:30 a vorbit cu cineva la telefon preţ de câteva minute. Apoi a dispărut în bucătărie. A scos nişte farfurioare din dulapul de deasupra chiuvetei, ceva

mâncare din frigider, a feliat o baghetă şi a aşezat totul pe o tavă, pe care a dus-o în camera de zi şi a aşezat-o pe măsuţa de cafea din faţa canapelei. Apoi s-a întors în bucătărie.

•

— Văd că se încinge treaba, îi spuse Adolfsson lui von Essen care stătea întins pe canapea şi se uita la un film la televizorul colegului lor de la Circulaţie.

— Ce face? îl întrebă von Essen în timp ce dădu la TV4 ca să nu piardă ultimele ştiri.

— Tocmai deschide o sticlă de vin, spuse Adolfsson. Şi scoate două pahare.

— Aoleu, spuse von Essen. Alertă la femei! Ascultă-mă pe mine!

•

La ora 22:05, o femeie blondă în jur de treizeci de ani, parcă pe stradă un Renault mic şi intră pe uşa blocului lui Månsson. Pe umăr avea o geantă mai mare şi în mâna stângă o pungă de la Systembolaget care, după aspect, părea să ascundă o rezervă serioasă de vin la cutie. Două minute mai târziu îşi făcu apariţia în apartamentul lui Månsson şi, la 22:10, cei doi erau deja pe canapea şi se dezbrăcau unul pe celălalt. Nu trecură nici cinci minute şi cei doi începură să facă sex pe canapea. Adolfsson avu ocazia să completeze jurnalul de supraveghere cu numeroase fotografii reuşite şi îşi notă numărul de înmatriculare şi modelul exact al maşinii femeii.

•

Activităţile sexuale au durat până după miezul nopţii, cu pauze scurte de mâncat şi băut. După un timp, Bäckström a sunat din nou ca să-i întrebe ce se întâmpla şi Adolfsson îi prezentă situaţia pe scurt.

— E cu o tipă. Până acum şi-au tras-o pe canapea. Acum au luat o pauză ca să mănânce, explică Adolfsson.

— A legat-o deja? întrebă bănuitor Bäckström. Cravate, cuţite, ceva?

— Nu, doar sex obişnuit. Până acum n-au făcut nimic ce n-aş fi făcut şi singur, explică Adolfsson. Dar Månsson pare alert şi energic pentru vârsta lui, atestă Adolfsson, care era cu zece ani mai tânăr.

•

Pe la doisprezece şi un sfert, lucrurile s-au mai calmat un pic. Månsson şi musafira lui au curăţat platoul şi au golit sticla de vin. Musafira a fugit în bucătărie şi s-a întors cu o cutie de vin alb de trei litri, în timp ce gazda alese un film de pe unul din numeroasele lui canale care difuzau filme. Nimic ciudat, doar o comedie romantică obişnuită, constată Adolfsson aruncând o privire rapidă peste pagina cu programul TV din ziarul din faţa lui. Pe la

două și jumătate, cei doi au părăsit camera de zi și s-au dus în dormitorul aflat în capătul celălalt al apartamentului.

•

Adolfsson îl trezi pe von Essen care sforăia în patul colegului lor de la Circulație. Von Essen ieși și aruncă o privire discretă pe geam, apoi se întoarse și confirmă că subiectul se afla în continuare în pat și preluă supravegherea, după ce Adolfsson se aruncă în același pat și adormi imediat. Totul fusese documentat cu atenție și numele proprietarei mașinii părea să se potrivească cu cel al persoanei pe care o bănuiau că e musafira lui Månsson. În plus, o surprinseră pe mai multe fotografii, în caz că ar fi fost greu s-o identifice.

•

De data asta, Bäckström nu prea reuși să doarmă. Mai întâi, a stat și a dezbătut problema cu Rogersson în camera lui, și după ce, în sfârșit, scăpă de colegul lui parazit, ceasul arăta deja două. Trei ore mai târziu s-a trezit din nou și reuși să adoarmă la loc abia după un păhărel de tărie. Pe la șapte însă se trezi din nou și, neavând altceva mai bun de făcut, se târî până la sala de mese, pentru niște hrană binemeritată după o noapte stresantă și dificilă.

Bäckström începu prin a-și încărca farfuria cu obișnuita doză de magnecyl, șprot, omletă și crenvurști, după care luă câteva înghițituri de suc de portocale. În sfârșit, începu să se simtă din nou om, gata să se arunce asupra crenvurștilor. Apoi mârâi un salut spre Lewin, care dădu din cap politicos și chiar își coborî ziarul un pic, în timp ce, dintr-un motiv necunoscut, pe Svanströmița o apucă râsul și nu se mai putu opri. Până la urmă, se ridică de la masă și se năpusti în direcția băii cu ochii roșii și plini de lacrimi și cu șervețelul la gură.

Ce naiba a apucat-o și pe asta? se întrebă Bäckström bănuitor, vârând în gură încă o bucată de crenvurst.

— Ce naiba a apucat-o? întrebă suspicios, holbându-se la Lewin.

Acesta nici nu părea conștient că tocmai fusese părăsit de o muiere isterică.

— Habar n-am, minți Lewin, cu toate că se prinsese deja cu o zi înainte că Bäckström era singurul din secție care nu citise încă procesul-verbal de la audierea jurnalistei, în care era vorba chiar despre el. Dar de ce să-i strice de dimineață ziua unui coleg, chiar dacă acel coleg suferea de numeroase tare umane și defecte de caracter.

— Sincer, n-am idee, adăugă Lewin, apoi se scuză și se ridică de la masă, cu gândul să se ducă după Eva Svanström.

Voia să se asigure că prietena lui se ținea departe de Bäckström pentru tot restul zilei.

77.

Månsson şi musafira lui nu păreau să fi avut probleme cu dormitul. Von Essen şi Adolfsson n-au avut niciun motiv să deschidă jurnalul de supraveghere decât abia pe la ora zece. Mai întâi zăriră un Månsson gol-puşcă, ivindu-se în hol şi dispărând imediat în baie, urmat după câteva minute de musafira lui, dezbrăcată şi ea. Aparent, cei doi erau extrem de preocupaţi de igiena matinală, pentru că le-a luat aproape o oră să iasă din baie şi să ia micul dejun în bucătărie – Månsson, cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, iar musafira, într-un halat de baie.

•

Între timp se trezise şi Adolfsson. Proaspăt ieşit de la duş, se apucă numaidecât să pregătească micul dejun compus din cafea, ouă fierte, suc proaspăt stors şi sandvişuri. Nu dură mult şi Bäckström îi sună din nou pentru ultimele noutăţi.

— Care-i treaba? Mai trăieşte?

Bäckström păru neaşteptat de laconic.

— Da, şi e sănătoasă tun, îl asigură von Essen. Tocmai îşi bea cafeaua cu lapte cu gazda ei şi mănâncă un iaurt cu fulgi de ovăz, o felie de pâine crocantă cu multe verdeţuri şi nişte brânză degresată.

— Doamne fereşte, spuse Bäckström dezgustat. Ăştia-s bolnavi cu capul. Sună-mă dacă vezi că începe s-o strângă de gât.

Von Essen îi promise c-o să-l sune imediat, după care făcu un duş rapid, în timp ce Adolfsson preluă filajul şi adnotările. Şi asta fiindcă activităţile din blocul de vizavi indicau faptul că subiectul lor se pregătea să părăsească apartamentul pentru alte destinaţii necunoscute.

•

Lewin şi colegii lui au irosit o jumătate de zi căutând o legătură între Bengt Månsson, Linda Wallin şi mama Lindei. Fără succes. Cu toate că au luat la verificat toate bazele de date accesibile, făcând uz de întreaga iscusinţă şi creativitatea pe care au deprins-o de-a lungul anilor.

Cea mai probabilă concluzie părea de-a dreptul deprimantă. Nu exista nimic care să indice o legătură între vieţile familiilor lor, cea profesională, copilărie, interese sau hobby-uri. Nicio reţea socială comună, prieteni sau cunoştinţe, care să dea de înţeles că se ştiau. Mai rămânea varianta întâlnirii accidentale şi slaba consolare a faptului că locuitorii unui oraş mic precum

Växjö aveau să dea inevitabil nas în nas unul cu celălalt, mai devreme sau mai târziu.

•

O consolare slabă, cum spuneam, mai ales pentru Lewin care începuse să se simtă tot mai îngrijorat. Se înşelase oare? Unde naiba să fi învăţat unul ca Månsson să pornească o maşină fără cheie sau să deblocheze încuietoarea de direcţie? Ce treabă avea el cu traficanţii de droguri? Şi cât de des se întâmpla ca un tip ca el să comită o crimă? Să violeze, să tortureze şi să stranguleze o femeie cu cincisprezece ani mai tânără decât el? Singurul indiciu pozitiv până acum îl reprezenta raportul lui Adolfsson şi von Essen referitor la apetitul sexual insaţiabil al lui Månsson. Deocamdată însă părea că se rezumă la un comportament sexual convenţional. Asta pe de o parte. Pe de alta, însă, cine ştie, se gândi Lewin, mai mult ca să-şi alunge temerile.

•

Pe la ora şaptesprezece, Bäckström îi sună din nou pe Adolfsson şi von Essen şi-i întrebă de ce nu l-au contactat până atunci. Pentru că n-aveau nimic nou de raportat, conform spuselor lui von Essen, care să merite să-l deranjeze pe mult apreciatul lor şef. Doar ştia cât e de ocupat de obicei.

— Lasă prostiile, Essen, îl întrerupse Bäckström. Spune-mi ce face nenorocitul.

•

După micul dejun, Månsson şi musafira lui s-au îmbrăcat şi au aruncat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, lucru ce sugera că urmau să plece într-o mică excursie, cel mai probabil, ca să se bucure de căldura verii. Dar ceva trebuie să se fi întâmplat în hol pentru că, pe neaşteptate, cei doi şi-au aruncat din nou hainele de pe ei şi s-au lansat în activităţi sexuale noi pe covorul din hol, spuse von Essen. Mai mult de atât nu putea să-i zică, pentru că nu reuşise să vadă nimic în afară de picioarele şi tălpile goale ale subiecţilor.

•

Interludiul misterios se termină însă destul de repede şi, după niciun sfert de oră, Månsson şi musafira lui au plecat cu maşina femeii. Judecând după comportamentul lor, cei doi păreau a fi extrem de bine dispuşi. Adolfsson şi von Essen îi urmăriră de la distanţă. Månsson şi însoţitoarea lui se opriră după vreo zece kilometri, pe malul lacului Helgasjön. Cei doi au rămas acolo toată după-amiază, relaxându-se pe o pătură, discutând, făcând plajă şi baie. În plus, au savurat un picnic mai simplu. În aer erau douăzeci şi şapte de grade, iar în apă, douăzeci şi patru, şi până şi Adolfsson şi von Essen s-au răcorit cu o bălăceală scurtă, la o distanţă considerabilă, desigur, de subiecţii lor.

Cei doi s-au întors în apartamentul lui Månsson, după o scurtă oprire pentru nişte cumpărături, apoi şi-au luat rămas-bun pe strada din faţa blocului. Musafira plecă şi Månsson se întoarse în apartament. Ajuns sus, acesta îşi aruncă imediat hainele şi dispăru în baie, unde stătu mai mult de o jumătate de oră, după care ieşi cu acelaşi prosop albastru în jurul mijlocului. Îşi petrecu restul zilei întins pe canapeaua din camera de zi şi citind ziarele de scandal.

— Mai întâi *Aftonbladet* şi apoi *Expressen*, constată von Essen pe un ton neutru.

— Nimic dubios? întrebă Bäckström bănuitor. Nicio partidă în aer liber pe malul lacului?

Nimic de genul ăsta, îl informă von Essen, declarându-se, totuşi, rezervat în ceea ce privea activităţile lui Månsson din baia proprie, care duraseră mai mult de o jumătate de oră.

•

Ce dracu' învârte nenorocitul? se gândi Bäckström şi aruncă o privire suspicioasă pe ceasul lui. Era deja ora şase, lucru de-a dreptul revoltător, pentru că nu apucase încă să bea nicio bere. Măcar de asta să mă ocup, se gândi Bäckström. Prevăzător din fire, îl trimisese deja pe Rogersson la un Systembolaget deschis şi sâmbăta, ca să reîntregească rezerva de alcool pentru ultima lui noapte petrecută în Växjö, noapte care promitea a fi foarte lungă. Şi dacă puturoşii ăia de la SKL n-aveau să se ţină de cuvânt, asta era, n-avea încotro, trebuia să mai rămână o noapte, îşi spuse în gând Bäckström. Era înconjurat de idioţi şi incompetenţi şi totul dura o veşnicie înainte să fie rezolvat. Iar laponul ăla înfumurat pe care social-democraţii l-au făcut şef peste el şi peste colegii lui n-avea decât să-şi vâre manifestul partidului în cur. Nimeni nu putea să-l acuze pe Bäckström că-şi lasă treaba nefăcută, se gândi Bäckström, simţindu-se mult mai vioi.

•

Bengt A. Månsson – cu A. de la Axel – părea un om cu tabieturi, dar, în acelaşi timp, şi o persoană cu o atitudine liberală faţă de viaţă, unul care dădea dovadă de o flexibilitate considerabilă în ceea ce privea alegerea partenerelor lui. Seara de sâmbătă începu la fel ca precedenta. Månsson se tolănise pe canapea şi se uită la televizor preţ de câteva ore, după care, pe la nouă jumate, dădu câteva telefoane şi apoi se duse în bucătărie să pregătească obişnuitul platou. Puse pe tavă câteva felii de pâine şi diverse gustări, nişte farfurioare, două pahare şi o cutie de trei litri cu vin alb, lăsată acolo de musafira sa din seara precedentă. Deştept băiat şi strângător, se

gândi Patrik Adolfsson, născut și crescut în Småland[57]. Oare de la cine i-o fi rămas vinul ăla cu care a servit-o pe blonda de ieri?

•

O jumătate de oră mai târziu, în fața intrării blocului lui Månsson își făcu apariția o nouă femeie. Spre deosebire de cea din seara precedentă, aceasta era brunetă și mult mai tânără, ceea ce explica, probabil, de ce venise pe jos, și nu cu mașina. În orice caz, cinci minute mai târziu, ateriză la rândul ei pe canapeaua gazdei sale, după care lucrurile și-au urmat cursul obișnuit.

— Ai văzut ceva interesant? întrebă von Essen care stătea la masa de bucătărie și citea *Svenska Dagbladet*, în timp ce Adolfsson se ocupa de munca de supraveghere.

— Brunetă, în jur de douăzeci de ani, cu sâni mult mai mari decât ai blondinei, rezumă Adolfsson. În plus, se pare că s-a ras acolo jos. Poate din cauza căldurii.

— Ia, să văd, spuse von Essen, ridicându-se de la masă și smulse binoclul din mâinile lui Adolfsson fără a sta prea mult pe gânduri.

Pare genul mai puțin sofisticat, se gândi el.

— S-o fi săturat de fire de păr în gură, dădu cu presupusul Adolfsson.

— Ești un romantic incurabil, fratele meu, oftă von Essen, după care lăsă binoclul din mână și se reîntoarse la paginile de economie din *Svenska Dagbladet*, sperând că fondurile în care a investit o să-l ajute într-un final să repare toate acoperișurile stricate pe care le moștenise de la părinții lui.

•

— Cum stă treaba? întrebă Bäckström la telefon o oră mai târziu.

— La fel ca și ieri, spus von Essen.

— Aceeași cucoană? întrebă Bäckström.

Or fi găsit vreo informație despre ea, apropo? se întrebă Bäckström. N-am auzit niciun pâs de la Lewin și colegii lui, deși i-am rugat să-mi dea o fotografie și o descriere.

— Nu, cucoana asta e brunetă și pare să aibă în jur de douăzeci de ani, genul mai absolut, spuse von Essen, fără să intre în detalii care ar fi putut să-l atâțe pe unul ca Bäckström.

— De câte ori i-a tras-o? întrebă Bäckström, nu se știe de ce.

— De trei ori în două ore, spuse von Essen, după ce aruncă o privire rapidă în jurnal. Dar văd că-i iar acolo, așa că eu zic că putem spera la mai multe.

— Pfuai, ce om bolnav, gemu Bäckström. Pe canicula asta nenorocită…

[57] Locuitorii provinciei Småland sunt considerați extrem de zgârciți de către ceilalți locuitori ai Suediei.

•

Adolfsson şi von Essen petrecură restul nopţii dormind pe rând în patul colegului. Pe la şapte dimineaţa, musafira lui Månsson plecă, veselă şi energică. Probabil pentru că lucrează ca asistentă socială, amărâta, îşi spuse în gând baronul von Essen, în timp ce inspectorul din el mai notă ceva în jurnalul lor. În schimb, Månsson a dormit având conştiinţa împăcată şi nici măcar n-a condus-o pe musafira lui la uşă. În ceea ce îl privea pe von Essen, acesta începuse să se simtă cam obosit şi sătul de sforăiturile colegului său din fundul apartamentului. E timpul să se întâmple ceva, se gândi, apoi căscă zgomotos şi se uită la ceas. În clipa următoare, îi sună mobilul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă von Essen.

78.

O jumătate de oră mai târziu, sună şi telefonul lui Enoksson. Fiind genul care se trezea devreme, Enoksson apucase deja să citească ziarul şi să pregătească micul dejun la care voia să-şi invite soţia, mult mai puţin energică.

— Enoksson, răspunse el.

— Stai jos? îl întrebă colega lui de la SKL şi, în clipa aceea, Enoksson ghici ce voia să-i spună.

— Măi, să fie, spuse după două minute, când colega lui termină de vorbit.

Se pare că mai există minuni, se gândi Enoksson, deşi cel pe care-l văzu în faţa ochilor minţii era un coleg mic şi îndesat de la Brigada Naţională de Criminalistică din Stockholm.

•

— S-a întâmplat ceva? întrebă von Essen.

— Gata, facem săpun din nenorocit, şuieră Bäckström la capătul celălalt al liniei şi, în clipa aceea, von Essen îşi dădu seama că aşteptarea lui şi a lui Adolfsson luase sfârşit. Cel puţin, pentru moment.

•

Bäckström şi Rogersson se alăturară echipei de filaj într-o jumătate de oră, parcară maşina în spatele blocului şi încercară să nu atragă deloc atenţia asupra lor. Bäckström purta o cămaşă Hawaiiană, ochelari de soare, sandale cu ciorapi şi s-ar fi încadrat perfect în fundalul unui film vechi de spionaj cu acţiunea plasată undeva în Indiile de Vest. În schimb, Rogersson arăta absolut normal, dar fiindcă intraseră în bloc la un minut unul de celălalt, nimeni nu remarcă acest lucru.

•

Von Essen îi puse rapid în temă. Månsson era în continuare în pat. Dormea, mai mult ca sigur. Asta dacă nu sărise pe balcon sau pe una dintre cele două ferestre din celălalt capăt al apartamentului. Mai erau uşa de la intrare şi cea de la subsol, ambele în partea din faţă.

— Să mergem să-l săltăm pe nenorocit, spuse Bäckström exaltat. Îmi împrumută cineva o pereche de cătuşe? Pe ale mele le-am rătăcit pe undeva.

— Cu tot respectul, şefu', interveni Adolfsson. Nu ştiu dacă-i o idee bună.

— Vrei să suni echipa de intervenţii rapide, sau ce? îl întrebă Bäckström.

Tipic. Se sperie tocmai cel la care nu te aştepţi. Băiatul putea ajunge departe, totuşi, se gândi el.

•

Lui Adolfsson nici prin gând nu-i trecuse să sune echipa de intervenţii rapide. În schimb, avea nişte observaţii pur practice, pe care ar fi vrut să i le împărtăşească şefului său. Probabil că Månsson i-ar fi recunoscut pe toţi, în afară de Rogersson. Mai ales pe Bäckström cu care a stat în aceeaşi încăpere timp de mai multe ore, iar aspectul de poliţist înnăscut al lui Rogersson nu-i ajuta nici el. În plus, Månsson avea şi vizor pe uşă şi, sigur, puteau să spere că o să le deschidă fără să se uite, dar nu puteau ignora faptul că avea timp destul să-şi taie jugulara cu cuţitul de pâine sau să sară de la etajul trei.

— Eu chiar am fost martor la o fază din asta, spuse von Essen. Un caz de extrădare. Tipul şi-a tăiat gâtul, după care a sărit de la balcon. Probabil că voia să meargă la sigur. Tristă poveste. Şi aici, în oraş, din toate locurile de pe lume.

— Aştept în continuare o propunere, zise Bäckström şi se holbă furios la tovarăşii lui.

— Tipul pare leşinat după femei, aşa că eu zic să facem în felul următor, propuse Adolfsson. Schema asta funcţionează de fiecare dată la cei ca el.

•

În timp ce Bäckström şi colegii lui plănuiră singura acţiune cu adevărat bărbătească din cazul lor, Lewin se ocupă de tot restul, ca de obicei. Mai întâi, îl sună pe conducătorul anchetei preliminare şi îi lăsă un mesaj în căsuţa vocală, spunându-i să-l contacteze cât poate de repede. Apoi o sună pe procuroare care îi promise că ajunge la el într-o oră. Cel mult.

•

După aceea, o rugă pe Anna Sandberg să ia cu ea un coleg şi să se deplaseze până la mama Lindei. Nu voiau să afle ştirea de la altcineva şi cu atât mai puţin de la vreun reprezentant al mediei. În plus, trebuiau să se asigure că e cineva la ea care s-o sprijine în momentele acestea. Acelaşi lucru era valabil şi pentru tatăl Lindei, iar Lewin îi încredinţă sarcina lui Knutsson, cu maximă încredere. Îi sugeră să-l contacteze la telefon şi, dacă tatăl Lindei şi-ar fi exprimat vreo dorinţă specială, se puteau ocupa şi de asta, mai mult ca sigur.

•

În timp ce Lewin construia acest puzzle poliţienesc cu mâini ferme, având grijă ca toate piesele să nimerească unde trebuie, Bäckström şi băieţii lui primiră întăriri în persoana unei colege tinere din grupul de investigaţii local care se prezentă drept „Caijsa cu C şi i şi j”. Aceasta vorbise la telefon cu Månsson cu două zile în urmă şi îi spusese c-o cheamă Houda Kassem, o imigrantă din Iran, pasionată de teatru, care spera să obţină sprijin financiar pentru un proiect la care se gândise cu prietenele ei. În ceea ce privea

activităţile pentru ziua aceea însă, Caijsa vru să adopte un rol nou, având în vedere că Månsson habar n-avea cum arăta Houda Kassem.

— Mă gândeam să aplic trucul clasic cu sondajul de opinie. Să mă plimb prin zonă şi să întreb localnicii cum se simt aici, în cartier. E reţeta perfectă pentru unul ca el, spuse Caijsa şi-i făcu cu ochiul lui Adolfsson, ridicând legitimaţia de la institutul de sondaje de opinie „Piaţa" care atârna de gâtul ei.

— Pare o idee excelentă, spuse Rogersson, înainte ca Bäckström să apuce să strice un plan simplu şi eficient.

— Vedeţi că s-a trezit, constată von Essen de la locul lui de la fereastra din bucătărie. E în bucătărie în nişte chiloţi amărâţi şi bea apă direct de la robinet. Eu zic că vinul ăla la cutie nu-i bun de nimic.

— OK, păi, atunci, să-i dăm drumul, spuse Bäckström pe un ton oficial, în timp ce îşi supse stomacul şi-şi umflă pieptul, făcând cămaşa Hawaiiană să se unduiască. Şi vedeţi să-i puneţi cătuşele alea ca lumea, să nu alergăm pe aici ca nişte cretini, zise el şi se holbă la Adolfsson şi von Essen.

•

Caijsa avusese perfectă dreptate. Månsson îi deschisese uşa cu zâmbetul pe buze. Arestarea deloc dramatică de după un dură mai mult de cincisprezece secunde. Von Essen apăru de după colţ cu legitimaţia în mână, în timp ce Adolfsson duse mâinile lui Månsson la spate şi-i puse cătuşele cu un gest aproape delicat.

— Ce-i asta? Mă confundaţi cu cineva, spuse Månsson, aparent rănit şi complet nedumerit.

•

— L-am săltat pe nenorocit, se răsti Bäckström la Lewin prin mobil. Trezeşte-i pe puturoşii ăia de la judiciare şi spune-le să-şi mişte cururile. Vreau să se apuce de apartament cât mai repede. Deja avem două maşini de patrulă pe stradă la vedere şi parcă văd că în curând mă trezesc aici cu toţi vulturii de la presă.

— Colegii de la judiciar au plecat deja spre voi, spuse Lewin. În rest, totul a decurs normal, sper, zise el încercând să-şi mascheze îngrijorarea din voce.

— Da, nu mai e aşa de şmecher, spuse Bäckström şi gemu mulţumit.

Mă întreb dacă o fi fost vreodată, se gândi Lewin.

79.

Lewin fu nevoit să se ocupe de detaliile practice toată după-amiaza. Mai întâi, o sună pe procuroare.

— N-am primit rezultatele de la SKL decât azi, la prânz, explică Lewin. Înainte de asta aveam doar câteva ipoteze vagi, aşa că nu voiam să te deranjez degeaba. De asta n-am sunat mai devreme, se scuză el.

•

Procuroarea n-avea nimic de comentat. Dimpotrivă. Se simţea doar uşurată şi, de îndată ce primea rezultatele definitive de la SKL, avea să emită un mandat de arestare pe numele lui Bengt Månsson. Până una-alta, Månsson rămânea în custodia poliţiei şi Lewin era bine-venit s-o însoţească la celulă. Avea de gând să-i transmită personal decizia ei. Växjö era un oraş mic unde lumea se cunoştea şi procuroarea era chiar curioasă să-l întâlnească.

— Nici măcar nu l-am văzut până acum, spuse ea. Ah, apropo. Unde e Olsson?

— Şi-a luat liber tot weekendul, spuse Lewin. Eu l-am sunat, dar n-am reuşit să-l prind. Sper să ne sune el.

Lewin ridică din umeri. Şi ce-o vrea cu Olsson, mă rog? se gândi el.

— Mă tem că nu-i deloc genul spectaculos ca înfăţişare, zise Lewin când păşiră pe coridorul care ducea spre celula de detenţie. Având în vedere ce-a făcut.

— Aşa sunt toţi, de obicei, constată procuroarea. Cei pe care i-am întâlnit eu, cel puţin.

•

Månsson nu arăta deloc spectaculos. Stătea pe priciul lui din celulă şi părea complet absent. Exact ca toţi ceilalţi care îşi pierdeau identitatea în felul acesta, cel mai concret fel în care-ţi puteai pierde identitatea într-o societate democratică. Mai întâi i-au scos cătuşele şi l-au înregistrat. Apoi i-au luat toate hainele şi i-au dat o pereche de izmene, ciorapi, pantaloni şi o cămaşă, toate însemnate cu sigla închisorii. Precum şi o pereche de papuci din pâslă, pe care putea să îi poarte dacă dorea. Apoi l-au pus să semneze un proces-verbal cu toate bunurile lui.

•

După un timp, sosiră doi inspectori judiciari. Månsson fu fotografiat, măsurat şi i se luară amprentele, atât de pe degete, cât şi de pe palme. Apoi

inspectorilor judiciari li se alătură un medic, care-i luă probe de sânge şi-i recoltă fire de păr de pe cap, corp şi organul genital, după care îl examină cu atenţie. Probele au fost introduse în punguliţe, recipiente şi tuburi din sticlă sau plastic, etichetate, sigilate şi semnate. Tocmai se pregăteau să-l lase singur, când Månsson deschise gura de bunăvoie, fără să-i fi fost adresată o întrebare.

— Pot să aflu despre ce este vorba, de fapt, aici? îi întrebă.

— Procuroarea ajunge imediat, îl asigură un inspector judiciar. O să vă dea toate informaţiile de care aveţi nevoie.

— Nu prea mă simt bine, spuse Månsson. Iau nişte medicamente pe care nu m-au lăsat să le aduc aici. Au rămas acasă. În cabinetul din baie. Pentru astm.

— Discutăm şi despre asta imediat. Între patru ochi, spuse medicul şi zâmbi prietenos.

•

— Tipul arată foarte bine, constată procuroarea, după ce se întoarse cu Lewin la biroul echipei de investigaţie. Zici că n-are cazier? Adică, dacă e să ne gândim la ce s-a întâmplat…

— Arată ca un actor de cinema din anii ’50, o aprobă Lewin. Da, n-are cazier.

— Dar nu pare în apele lui, spuse procuroarea şi părea că gândeşte cu voce tare. Crezi c-o să recunoască ce-a făcut?

— Nu ştiu, spuse Lewin. O să vedem.

Nu că ar mai conta, având în vedere restul dovezilor, gândi el.

În timp ce toţi alergau care încotro ca nişte găini bete, Bäckström dădu o tură prin birourile poliţiei şi primi felicitările binemeritate de la colegi. Dintr-odată, toţi păreau bucuroşi ca nişte copii. Până şi specialistele în textile care erau acre ca două lămâi, cu o săptămână în urmă, îi zâmbiră şi începură să chicotească de îndată ce l-au văzut.

— Mă bucur să te văd, Bäckström, zise una dintre ele. Apropo, felicitări, spuse ea, aparent şi mai bine dispusă.

— Păcat că trebuie să pleci, spuse cealaltă. Dar poate ne mai dai o şansă? Să ne cunoaştem mai bine, vreau să zic.

Ceva nu-mi miroase a bine, se gândi Bäckström, dar neştiind nimic, se mulţumi să dea doar din cap. Scurt şi bărbătesc.

— O să vă descurcaţi voi şi fără mine, spuse Bäckström.

Ţărănoi şi muieri nenorocite, se gândi el. Şi oricum, e timpul pentru o bere rece.

•

Rogersson stătea în camera lui şi părea destul de mohorât.

— Ziceam c-ar fi mai bine s-o şterg spre casă, îi explică Bäckström.

— Vin cu tine, zise Rogersson. Numai să scap de dosarele astea şi să schimb două vorbe cu Holt.

— Holt? spuse Bäckström. Acritura aia e deja aici?

— Am văzut-o pe coridor acum câteva minute, confirmă Rogersson. Şi pe blonduţa aia care lucra la Säpo. Mattei pare-mi-se că o cheamă. Lisa Mattei. Maică-sa e ceva comisar-şef la Säpo. O scorpie, dacă e să mă întrebi pe mine. Stăteau şi discutau ceva cu procuroarea noastră, în curând, muierile astea or să-şi asume meritul pentru tot succesul nostru.

— Ne vedem la bar, la hotel, spuse Bäckström şi se ridică repede. Vezi să nu te îmbeţi că o să conduci până acasă.

•

Apoi Bäckström alese cea mai discretă cale ca s-o evite pe Holt. Poate ar trebui să-l sun pe tatăl victimei, să-i dau vestea cea bună, se gândi Bäckström când ieşi pe stradă.

•

În timp ce Bäckström stătea liniştit în camera lui de hotel şi-şi sorbea binemeritata bere rece, îi sună telefonul. Era tatăl Lindei. Se pare că nenorocitul de Knutsson îl sunase deja încercând să-şi asume meritul pentru rezolvarea cazului.

— Am auzit că vă întoarceţi acasă, spuse Henning Wallin.

— Situaţia e cam complicată acum, spuse Bäckström fără să intre în detalii. Dar l-am băgat la zdup pe cel care a omorât-o pe fiica dumneavoastră, aşa că nu trebuie să vă mai faceţi griji în privinţa asta. O să facem săpun din nenorocit, îl asigură Bäckström.

— Aş vrea să ne vedem, totuşi, insistă Henning Wallin. Dacă altceva nu, măcar să vă mulţumesc personal.

— Poate fi cam complicat, practic vorbind, spuse Bäckström. Am băut deja o bere, explică el.

— Îl pot trimite pe băiat să vă aducă cu maşina, spuse Wallin.

— Da, în cazul ăsta… poate, spuse Bäckström în continuare nesigur.

— Aş vrea să vă dau ceva, insistă Wallin.

— OK, bine, spuse Bäckström.

Mă întreb ce vrea, se gândi el.

•

O oră mai târziu, Bäckström se tolăni comod pe canapeaua din faţa şemineului din camera de zi imensă a lui Henning Wallin. Din consideraţie faţă de gazda lui aflată în doliu, renunţase la cămaşa Hawaii şi bermude în favoarea unor haine mai potrivite din garderoba lui variată. În mână ţinea un pahar de whisky din malţ de orz exclusiv şi simţea că viaţa îi surâde din

nou. Chiar şi Wallin arăta mai energic faţă de cum era la ultima lor întâlnire. În plus, părea că nu-i mai tremura mâna dreaptă când se bărbierea.

— Ei bine, cine-i individul? întrebă Henning Wallin, aplecându-se înainte şi uitându-se la Bäckström.

— Un tip care mi-a atras atenţia încă de la început, spuse Bäckström şi sorbi gânditor din lichidul de culoarea chihlimbarului. E vorba de intuiţie, zise Bäckström timid, în timp ce ridică mâna dreaptă şi îşi frecă degetele. Nu că m-aş baza pe asta, dar la câtă experienţă am, mi-am dat seama imediat că tipul e dubios, explică Bäckström şi sublinie cele spuse cu o înghiţitură serioasă de whisky.

— Şi cum îl cheamă? întrebă Wallin.

— N-am voie să vă spun, zise Bäckström. În etapa asta a investigaţiei.

— Rămâne între noi, spuse Wallin.

— OK, atunci, spuse Bäckström şi îi povesti totul, în timp ce Wallin continua să-i umple paharul.

•

— Pare să cunoască multă lume din oraş, concluzionă Bäckström. Din păcate, e prieten bun şi cu cretinul ăla de Bengt Olsson, aşa că mi s-a părut cam ciudat să…

— Da, şi-n plus, a fost amantul neveste-mii, îl întrerupse Wallin, care brusc se înroşise tot. Poate ar trebui să vă dau ceva, spuse el, şi se ridică.

•

După un timp, Henning Wallin se întoarse cu unul din numeroasele albume foto din casa lui, care documentau petrecerile şi ocaziile festive mai importante organizate de el.

— Poftiţi, spuse Henning Wallin şi îi întinse o fotografie din album. Aş mai găsi şi altele dacă aş căuta. E făcută în ajun de Midsummer, acum trei ani, explică el. Linda s-a încăpăţânat s-o invite pe mama ei şi ea a venit cu iubitul ei de atunci. Cel actual, dintr-un şir lung de iubiţi. Cel puţin, aşa cred.

— M-am gândit eu că-i vorba de ceva de genul ăsta, zise Bäckström.

— Puteţi s-o păstraţi, spuse Wallin. Dar treziţi-o puţin la realitate pe stricata aia. Ea şi aşa-zisul ei iubit sunt cei care au răpit-o pe singura mea fată de lângă mine.

— Se rezolvă, spuse Bäckström generos şi strecură fotografia în buzunarul interior, înainte ca gazda lui să se răzgândească.

— O iau drept o promisiune din partea singurului om în care pot să am încredere, spuse Henning Wallin.

— Nu vă faceţi griji, spuse Bäckström. Dar cred c-ar cam trebui să plec.

— Băiatul vă duce acasă cu maşina, spuse Wallin. *One for the road*[58], spuse el, şi umplu din nou paharul lui Bäckström.

•

În timp ce Bäckström bea whisky scump, Rogersson îşi predă dosarele şi stătu de vorbă cu Holt.

— Ziceam să mă întorc şi eu cu Bäckström, explică Rogersson. Să am grijă ca grăsunul să ajungă acasă întreg.

— Altfel aş cam avea nevoie de tine aici, spuse Holt. Cel puţin pentru câteva zile.

— Restricţia la orele suplimentare, zise Rogersson şi ridică din umeri de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze.

— Nu cred c-ar fi nevoie de ore suplimentare, spuse Holt.

— Nu prea mă simt nici bine, zise Rogersson. Am cam întins coarda în ultimul timp.

— Vezi cum conduci, zise Holt.

•

Ce practic să ai un băiat bun la toate, se gândi Bäckström în timp ce îşi luă adio în hol de la Henning Wallin.

— Asta e pentru dumneavoastră, spuse Wallin şi-i întinse o cutie de whisky, aceeaşi marcă cu care îi făcuse cinste.

— N-am voie să accept cadouri, spuse Bäckström şi luă cutia de la el.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Wallin şi zâmbi ştrengăreşte. Şi cred că aţi mai uitat ceva, adăugă el strecurând un plic maro în buzunarul hainei lui Bäckström.

•

În orice caz, nu-s poze, se gândi Bäckström pe bancheta din spate a Range Roverului negru al lui Wallin, în timp ce pipăi cât putu de discret plicul maro din buzunarul hainei. Chestie de instinct. E clar că nu-s fotografii, îşi spuse în gând.

— Poţi să te opreşti puţin la secţia de poliţie? întrebă Bäckström. Trebuie să dau o fugă până la birou şi să iau nişte chestii pe care le-am uitat acolo.

Nicio problemă, zise băiatul. Şeful lui îi spusese că poate rămâne la dispoziţia lui Bäckström toată după-amiaza. Sau şi mai mult, dacă era nevoie.

•

Bäckström lăsă cutia de whisky pe bancheta din spate, cât timp dădu o ultimă tură pe la serviciu şi îşi luă rămas-bun de la colegii lui incompetenţi care gândeau cu fundul.

---

[58] Una pentru drum. (engl.).

Avea un exemplar cu urechi de măgar din *Smålandsposten* în buzunarul interior, pe care se gândea să-l dea lui Holt drept cadou de rămas-bun. Dacă nu de alta, măcar ca să-i mulţumească pentru ultima lor colaborare şi pentru faptul că aproape reuşise să-i saboteze o anchetă cu cincisprezece ani în urmă. A trebuit să-şi folosească toată experienţa, intuiţia şi viclenia ca să rezolve cazul acela. Anna Holt e o vacă ordinară, aşa slabă cum e, îşi spuse Bäckström.

•

Dar mai întâi îl bifă pe pămpălăul de Olsson. Asta drept încălzire.

— Salutare, Olsson, spuse Bäckström rânjind. Nu ştiu dacă ai auzit, dar ţi l-am prins pe criminal cu puţin înainte de prânz.

— Da, chiar voiam să…

— Las-o baltă, Olsson, îl întrerupse Bäckström în felul lui empatic. E o poveste al dracului de tristă, mai ales că-i un prieten de-al tău. Înţelegi de ce a trebuit să fiu mai precaut.

— Chiar nu ştiu la ce te referi, spuse Olsson cu o expresie jignită, dar fără prea multă implicare. Dacă faci aluzii la Månsson, vreau să subliniez că e vorba doar de o cunoştinţă pe care am făcut-o prin serviciu şi în stadiul ăsta…

— Zi-i cum vrei, Olsson, îl întrerupse Bäckström şi zâmbi şi mai prietenos. Dar dacă aş fi în locul tău, aş sta totuşi de vorbă cu şeful meu. Înainte să citească în presă despre ce s-a întâmplat, explică Bäckström în felul lui grijuliu.

•

Să trecem la următorul fraier din grup, îşi spuse în gând Bäckström şi o luă spre Lewin care, ca de obicei, încercă să se ascundă în spatele unui teanc mare de hârtii.

— Mulţumesc pentru ajutor, Janne, spuse Bäckström, apăsând fiecare cuvânt pentru că ştia că Lewin ura să i se zică Janne.

— N-ai pentru ce, spuse Lewin.

— Păi, nu prea am, aşa e, îl aprobă Bäckström. Dar ai făcut tot ce-ai putut şi pentru asta îţi mulţumesc.

•

Îi mai rămânea partea cea mai amuzantă, cea pe care o amânase până în ultimul moment. Discuţia cu Anna Holt care avusese nesimţirea să-i ia deja locul, deşi trecuseră doar câteva ore de când a ajuns acolo – desigur, după ce el s-a ocupat deja de tot.

— Văd că ţi-e greu să pleci, Bäckström, constată Holt zâmbind neutru.

— Mă rog, am avut ceva treabă pe-aici, spuse Bäckström. Mă gândeam să-ţi dau doar câteva sfaturi înainte să plec. Chestiuni de detaliu.

— Şi eu care credeam că nu mai eşti de serviciu, zise Holt.

— Serios? spuse Bäckström şi zâmbi prietenos.

— Nu ştiu de ce, dar am crezut că ai început deja să chefuieşti, spuse Holt şi ridică din umeri.

— Mă rog, spuse Bäckström. Dar dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă cu „colegul" nostru, Olsson, continuă el în timp ce-i înmână *Smålandsposten*. Dacă te uiţi pe prima pagină, o să înţelegi la ce mă refer.

— N-o fi chiar aşa de rău, spuse Holt şi se mulţumi să arunce o privire fugară pe ziar. Dar mulţumesc oricum. O să încerc să nu uit.

— Încă ceva, spuse Bäckström care păstrase ce era mai bun la sfârşit. Cum merge cu legătura dintre victimă şi ucigaş?

— Lewin şi ceilalţi lucrează din plin la partea asta, îi explică Holt. Aşa c-o să se rezolve sigur.

— Altfel, m-am ocupat eu şi de asta, spuse Bäckström şi îi întinse fotografia primită de la tatăl victimei.

De asta ce părere ai, pizduliceo? îşi zise încântat Bäckström, cercetând-o pe Holt care se holba la fotografia primită de la el.

— Ce-i asta? întrebă Holt.

— Cea din mijloc e victima noastră, îi explică Bäckström. În stânga o avem pe mămicuţa ei şi în dreapta pe infractorul nostru. Motivul pentru care par aşa de veseli şi de energici e că e chef la ferma tatălui Lindei, toată familia e acolo şi sărbătoreşte Midsummer. Poza a fost făcută acum trei ani. Pe vremea aia, micuţul Månsson pare că făcea flotări peste mămica victimei. De ce a trebuit s-o omoare şi pe fată nu mi-e clar încă, dar sunt convins c-o să afli toate detaliile de la maică-sa. Draga de ea…

— Poza e de la tatăl Lindei, spuse Holt, mai degrabă făcând o remarcă decât întrebând, pe un ton mai degrabă constatativ decât interogativ.

— E de la o sursă anonimă, spuse Bäckström cu o expresie solemnă. Şi dacă mai ai nevoie de ajutor, te rog să-mi dai un telefon.

— Mersi, spuse Holt. Promit că te anunţ dacă mai e ceva.

•

De îndată ce se întoarse la adăpostul oferit de camera de hotel, Bäckström numără bancnotele din plicul maro *inexistent*. Ca să fie sută la sută sigur, le numără de două ori. Obţinu acelaşi rezultat de ambele dăţi. Însemna că nu se înşelase. Nenorocitul ăla se scaldă în bani, se gândi Bäckström, după ce termină de numărat banii.

•

Bäckström îşi adună toate catrafusele şi puse ultimele trei beri împreună cu cutia de whisky la îndemână, deasupra celorlalte lucruri, într-un rucsac mic. Ceva, acolo, de drum, pentru un poliţist epuizat. Înainte să-şi predea

cheia la recepție, Bäckström profită de ocazie să-și prezinte punctul de vedere, referitor la calitatea serviciilor de la hotel.

— Faceți bine și instruiți-i pe amărâții ăia de la spălătorie, spuse Bäckström. Și chelnerii ăia ar putea să se miște mai cu talent, ca să nu mai zic de orbii ăia de la bucătărie.

Portarul îi promise c-o să se ocupe de tot până data viitoare și le ură drum bun lui Bäckström și Rogersson.

80.

Stockholm, luni, 25 august

În drum spre casă, Bäckström se tolăni comod pe bancheta din spate. Rogersson conducea. Prefera partea practică, simplă a sarcinii. Bäckström îşi bău berile cât mai erau reci şi apoi trecu la whisky-ul bun de malţ. Din când în când, îşi mai strecură mâna în buzunarul hainei, plimbându-şi vârfurile degetelor peste conţinutul plicului maro, visând cu ochii deschişi la titlurile din ziare. „Omul care a rezolvat cazul Linda", se gândi Bäckström şi oftă adânc, înfiorându-se de plăcere. Cu puţin înainte de Nyköping, adormi de-a binelea şi se bucură de Binemeritatul Somn al Luptătorului. Se trezi abia când Rogersson se opri în faţa blocului său de pe Kungsholmen. Ca de atâtea ori înainte, comisarul Bäckström de la Brigada Naţională de Criminalistică se întoarse la bază triumfător.

•

Tocmai de aceea, în dimineaţa următoare, îi luă ceva timp să înţeleagă că laponul ăla afurisit de după birou avea o cu totul altă părere despre misiunea lui. Nu tu flori, nu tu tort, nici măcar cu o ceaşcă amărâtă de cafea nu-l servise, deşi ceasul arăta abia ora opt şi Bäckström se trezise cu noaptea în cap, ca să apuce să facă un duş, să se spele pe dinţi, să îşi cumpere bomboane mentolate şi să pregătească un răspuns potrivit la mulţumirile cordiale ale şefului său. Ce dracu' se întâmplă? Încotro ne îndreptăm noi, ăştia de la poliţie? se gândi Bäckström.

Johansson era complet dezinteresat în ceea ce privea dosarul Linda Wallin şi de felul în care rezolvase Bäckström puzzle-ul: o combinaţie clasică de intuiţie, experienţă şi muncă asiduă. În loc să-i mulţumească, îl luă la şuturi direct cu nişte facturi misterioase, retrageri de numerar, o factură pentru un film porno, trecută în contul camerei lui Rogersson, ore suplimentare nejustificate şi alte detalii irelevante, trecute pe seama lui de aşa-zişii experţi de la serviciu.

— N-ai decât s-o lămureşti cu cei de la Financiar, încheie Johansson încruntându-se. Vorbeşte cu secretara, vezi că ţi-a făcut deja o programare la ei.

— Cu tot respectul, şefu', dar să ştiţi că-s poliţist, nu şi contabil, se revoltă Bäckström. Cât despre cealaltă chestie…

— Tocmai mă pregăteam să discut şi problema asta, îl întrerupse Johansson şi deschise următorul dosar de pe masa lui imensă. E vorba de reclamaţia aia de săptămâna trecută.

— Vă referiţi la reclamaţia aia fără reclamant, nu-i aşa, şefu'? spuse Bäckström pe un ton viclean.

— Nu ştiam că sunt mai multe reclamaţii, constată Johansson cu o mină dezinteresată. Cea pe care o am aici, în faţă, a fost făcută de Carin Ågren. Hărţuire sexuală, înregistrată joia asta. Şi reclamanta a fost audiată în aceeaşi zi.

— Şi atunci, eu de ce n-am văzut-o? întrebă îndurerat Bäckström.

— Cea mai simplă explicaţie e că n-au apucat să-ţi arate hârtia înainte să pleci. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Am discutat cu ei şi or să ia legătura cu tine în cursul zilei, spuse Johansson.

— Şi ea ce zice? întrebă Bäckström, holbându-se iritat la Johansson şi la hârtia din mâna lui.

— Zice că ţi-ai fluturat crenvurstul în faţa ei, spuse Johansson. Detaliile le poţi discuta cu cei de la investigaţii interne.

Ce dracu' tot zice ăla acolo, se gândi Bäckström. Care crenvurst?

•

În rest, nu prea mai erau multe de adăugat, conform spuselor lui Johansson. Departamentul financiar avea să ia legătura cu Bäckström în privinţa facturilor, juristul lor, în privinţa reclamaţiei, şi şeful direct al lui Bäckström avea să se ocupe de detaliile practice. Lui Bäckström nu-i rămânea decât să ia o decizie. Prefera să îşi ia concediu de odihnă, concediu medical sau concediu fără plată pe timpul investigaţiei?

— Cum adică, concediu medical? spuse Bäckström revoltat. Nu sunt deloc bolnav. De mult nu m-am mai simţit atât de sănătos. Cred c-ar trebui să discut cu cei de la sindicat.

— Baftă multă, Bäckström, spuse Johansson.

81.

Växjö, luni, 25 august – vineri, 12 septembrie

Începând cu ziua de luni, 25 august, şi până vineri, 12 septembrie, comisarul de poliţie Anna Holt susţinu douăsprezece audieri, unele mai scurte, altele mai lungi, cu Bengt Månsson. Procurorul-şef Katarina Wibom, comisarul Lisa Mattei şi asistentul de poliţie Anna Sandberg îşi asumară pe rând rolul de martor oficial. Prima audiere fu cea mai scurtă şi Anna Holt rămase singură cu Bengt Månsson.

— Numele meu e Anna Holt şi sunt comisar de poliţie în cadrul Brigăzii Naţionale de Criminalistică, se prezentă Holt.

Şi am patruzeci şi trei de ani, continuă în gând Holt. Mamă singură, cu un copil, Nicke, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, destul de mulţumită cu viaţa mea, aşa cum e ea acum, cu toate că unele lucruri ar putea fi diferite, dar timpul va arăta cu siguranţă dacă merită să îmi fac griji

— Atunci poate îmi poţi explica de ce sunt aici, spuse Månsson.

— Pentru că eşti bănuit de uciderea Lindei Wallin, spuse Holt.

— Mi-a zis deja femeia aia, Wibom, spuse Månsson. Sună de-a dreptul grotesc. Habar nu am despre ce vorbiţi.

— Nu-ţi aminteşti nimic, spuse Anna Holt.

— Dar nu-i normal să-mi amintesc, totuşi? Dacă am omorât pe cineva? Aşa ceva nu se uită.

— S-a mai întâmplat, sunt sigură, spuse Holt. Ştii ceva? Propun să uităm partea asta pentru moment.

— Şi atunci de ce să mai stăm aici?

— Ca să-mi povesteşti cum ai făcut cunoştinţă cu Linda, spuse Holt. Poţi să începi cu prima întâlnire.

— Da, sigur, spuse Månsson. Dacă e de ajutor… Sigur că îţi pot povesti cum am cunoscut-o pe Linda. Nu e un secret.

•

Conform procesului-verbal, audierea s-a terminat după patruzeci şi trei de minute şi Katarina Wibom, curioasă din fire, se întâmpla să aibă drum prin faţa biroului lui Holt după o jumătate de oră.

— Cum merge? întrebă Wibom.

— Conform planului, spuse Anna Holt. Omul nu-şi aminteşte nimic despre crima în sine şi, având în vedere ce s-a întâmplat, chiar m-aş fi mirat dacă-mi

servea o poveste diferită. Mi-a spus cum le-a cunoscut pe Linda şi pe mama ei. Şi să ştii că vorbeşte cu mine, e comunicativ. Şi cooperant, în ciuda situaţiei. Mai mult decât te-ai putea aştepta, oricum, trase concluzia Holt şi zâmbi prietenos.

— Dar poate vrei să ştii ce-a spus, zise Holt.

— Dacă ai timp, spuse procuroarea.

•

Månsson a întâlnit-o pe mama Lindei pentru prima oară la o conferinţă, în mai, cu trei ani în urmă. S-au discutat diferite proiecte sociale şi culturale, iniţiate de consiliul orăşenesc, adresate în special tinerilor imigranţi. Lotta Ericson se afla acolo în calitate de profesoară de liceu cu mulţi elevi din alte ţări. Månsson era responsabil de proiect, reprezentant al departamentului de cultură al primăriei. Cei doi s-au plăcut încă de la prima pauză de cafea. Au ieşit în oraş şi au luat cina împreună la câteva zile după aceea, seara încheindu-se în patul lui Månsson din apartamentul de pe Frövägen. Apoi lucrurile au reintrat în făgaşul lor firesc şi Månsson o cunoscu pe Linda pentru prima oară, cu ocazia unei petreceri de Midsummer, organizată o lună mai târziu la ferma tatălui ei, aflată lângă Växjö.

•

— Şi după asta ce s-a mai întâmplat? întrebă curioasă procuroarea.

— Nu ştiu, sinceră să fiu, spuse Anna Holt. I-am propus să întrerupem întâlnirea şi să continuăm mâine, şi, fiindcă n-a protestat, a rămas cum ne-am înţeles.

— Eşti îndrăzneaţă, spuse procuroarea.

— Nu cred, să ştii, zise Anna Holt. Mi-a lăsat impresia că îl atrage mai mult genul greu de cucerit. Aşa că încerc să fiu puţin mai distantă.

— A încercat să se dea la tine? o întrebă procuroarea.

— A încercat să se prezinte într-o lumină favorabilă, asta-i clar, constată Holt. O să vedem noi cum o să evolueze relaţia asta, spuse ea ridicând din umeri.

— Vai, ce palpitant! exclamă procuroarea şi se înfioră de plăcere.

— Întotdeauna e palpitant, ai dreptate, spuse Anna Holt.

•

În ziua în care Anna Holt a început audierea lui Månsson, poliţia a invitat reprezentanţii media la o conferinţă de presă. Cea mai aglomerată din istoria poliţiei din Växjö. În mijlocul podiumului stătea conducătorul anchetei preliminare, procurorul-şef Katarina Wibom, încadrată de comisarul criminalist Bengt Olsson şi secretarul de presă al poliţiei din Växjö. În extremitatea flancului stâng se vedea un Lewin lipsit de tragere de inimă, care nu primi nicio întrebare din partea presei, dar care ajunse totuşi

să fie filmat din cauza limbajului său corporal sugestiv. Apăruse de două ori la ştiri, în două secvenţe mai lungi. Lewin executase o mişcare misterioasă cu mâna, un fel de şurub, semn că nu era deloc interesat de ce se discuta în faţa lui şi, în mod curios, ajunsese să ilustreze răspunsul comisarului Olsson la singura întrebare directă care i-a fost pusă acestuia.

Mai întâi, se porni o avalanşă de întrebări referitoare la făptaşul lor şi procuroarea reuşi să răspundă la cele mai multe, în timp ce secretarul de presă încercă să păstreze ordinea printre jurnalişti şi să împartă cuvântul cât putea de imparţial între cei care ţipau la fel de tare. Fără a intra în detalii prea multe, procuroarea le spuse că avea să emită ordonanţa de arestare pe motive plauzibile deja în ziua următoare sau, dacă nu, cel târziu, miercuri. Asta fiindcă aştepta nişte analize şi, în rest, n-avea alte comentarii. Cu atât mai puţin despre persoana celui care se afla în arest preventiv la sediul poliţiei.

•

După întrebările obişnuite despre identitatea ucigaşului, jurnaliştii se calmară destul de repede. Nu exista niciunul în sală care să nu ştie cum îl chema, unde locuia şi cu ce se ocupa. Fotografia, adresa şi numele lui apăruseră deja pe internet şi *Dagens Nyheter* şi cele patru ziare de scandal mai importante aveau să repete figura în ziua următoare. Vânătoarea de rude, cunoştinţe, colegi de serviciu, vecini şi oricine altcineva care avea ceva de comentat, adevărat sau fals, nu conta, pornise.

•

După aceea, o lăsară în pace pe procuroare şi trecură la poliţie şi la cum a început totul. Lui Bengt Olsson i s-a cerut să facă un comentariu referitor la prima etapă a investigaţiei preliminare, dar acesta hotărî să dea un răspuns evaziv. Întrebarea făcea referire la critica ombudsmanului şi a cancelarului de justiţie faţă de cei aproape o mie de locuitori ai oraşului nevinovaţi cărora li se luaseră probe ADN. Conform spuselor lui Olsson, reducerea echipei de investigaţii de la treizeci la douăsprezece poliţişti indica faptul că ancheta se afla deja într-o fază cu totul nouă.

Criminalul fusese găsit datorită acestor probe ADN? se întreba reporterul programului de ştiri Rapport. N-avea cum să intre în detalii, spuse Olsson, dar un lucru era clar: tehnica jucase un rol decisiv în ultima etapă a investigaţiei. Şi în clipa aceea, gâtul subţire al lui Lewin îşi făcu apariţia la televizor.

•

Lewin se întoarse în biroul lui imediat după conferinţa de presă. Încercă să uite tot ce auzise şi să se apuce de rezolvarea misterului puloverului bărbătesc exclusiv de la care provenea, cel mai probabil, fibra textilă

albastră găsită la locul crimei. Ideea lui Sandberg de a-l întreba pe căpitanul de zbor nu fusese deloc deplasată. Căpitanul le-a spus că a achiziţionat un astfel de pulover pe aeroportul oraşului Hong Kong. La reducere şi cu un preţ special, desigur, şi, colac peste pupăză, tocmai la Hong Kong, unde puteai să găseşti haine de lux la un preţ de nimic.

— Dacă îmi amintesc bine, preţul iniţial era de nouă sute nouăzeci de dolari, iar eu l-am găsit la nouăzeci şi nouă, spuse căpitanul încântat.

•

După aceea i s-au prezentat mai multe poze cu diverse pulovere bărbăteşti, iar căpitanul se opri la unul albastru-deschis, cu guler în V şi mânecile lungi.

— Exact aşa arăta. Calitate, ce să mai. Răcoros vara şi călduros iarna. A fost puloverul meu preferat tot anul, conchise căpitanul de zbor.

Dar ce s-a întâmplat cu el?

Păi, într-o zi, a dispărut şi de atunci nu l-a mai văzut niciodată.

•

Dar nu cumva i l-a dat partenerului de viaţă de atunci al mezinei? se întrebă Anna Sandberg. Exclus, conform căpitanului de zbor. Singurul lucru pe care ar fi vrut să i-l dea era un şut în fund. Dacă ar fi aflat ce ştia acum, i-ar fi dat un şut zdravăn. În ceea ce-l privea pe Bengt Månsson şi uneltirile lui, nu putea decât s-o trimită la fiica ei, deşi spunea că i-ar fi recunoscător dacă ar lăsa-o în pace câteva zile, ca să apuce să se reculeagă după ultimele noutăţi. El, unul, încercase să reducă legătura cu Månsson la minimum, pe vremea când acesta încă făcea parte din viaţa fiicei lui. Marele mister, conform părerii căpitanului de zbor, era că anumite femei nu păreau să priceapă nimic când venea vorba despre anumiţi bărbaţi, indiferent cât de deştepte, frumoase şi fermecătoare ar fi fost. Ca fiica lui, de pildă.

— Oare Månsson a împrumutat sau… da, chiar a furat puloverul? se întrebă Anna Sandberg care abia aştepta să discute pe îndelete cu fata căpitanului de zbor despre bărbaţii imprevizibili. Dacă nu altfel, măcar aşa, ca între femei.

— Nu mi se pare deloc exclus, pufni cel întrebat. Întotdeauna l-am crezut capabil de ce-i mai rău.

— Adică? întrebă Anna Sandberg.

•

Ah, nu, nu de o crimă, bineînţeles. În seara precedentă, când, împreună cu familia lui, a aflat vestea, au rămas şocaţi cu toţii. Erau încă şocaţi. Ca să nu mai vorbească despre problemele practice care s-au ivit tocmai acum, când nepoata lui urma să înceapă şcoala. În ceea ce-l privea, îşi dăduse seama destul de devreme de cum stă treaba cu domnul Månsson.

— La ce vă referiți? îl întrebă Sandberg.

•

Fiica lui trăia deja cu Månsson și era gravidă în luna a șaptea când căpitanul a avut prima premoniție. Viitorul socru și un fost coleg de-al lui au avut nenorocul de a se întâlni cu Bengt Månsson într-un restaurant din Växjö. Dar omul nu era singur. Culmea era că a avut obrazul să o prezinte pe tovarășa lui de la masă drept o „colegă de serviciu".

— Nesimțitul n-a avut nici măcar decența să plece la Kalmar sau Jönköping, constată căpitanul de zbor.

•

Un tip deloc demn de încredere, un fustangiu și un adulter notoriu, mințea de înghețau apele, arunca în stânga și dreapta cu banii, nu făcea diferența dintre ce era al lui și ce era al altuia, nu era în stare să se ocupe de propriul copil, nici măcar nu se străduia s-o facă, mai mult îl folosea drept pretext ca să împrumute Saab-ul vechi al căpitanului și misterul cel mare era că fiica lui avusese nevoie de doi ani să-și dea seama de lucrurile pe care el, tatăl ei, le bănuia încă din prima zi.

— Bineînțeles că mi-a furat puloverul, spuse căpitanul de zbor. Am bănuit-o tot timpul. Și probabil că ăsta-i cel mai puțin grav lucru pe care l-a făcut.

•

Percheziția desfășurată în apartamentul lui Bengt Månsson n-a scos la iveală niciun pulover. Dacă exista sau a existat un astfel de pulover, era clar că dispăruse. În general, nu s-a găsit nimic care să prezinte interes. Apartamentul lui Månsson era surprinzător de curat. În ciuda mărturiei vecinilor cu privire la valul de femei tinere care s-au perindat pe acolo de-a lungul anilor cât a stat el. Mai interesant era ceea ce lipsea. Cu o lună înainte, de pildă, Månsson își înlocuise hard-diskul cu unul nou.

— Puloverul l-a aruncat deja, zic eu, îi spuse Enoksson lui Lewin. Tot atunci când a scăpat și de mașină. Mă rog, părerea mea.

•

După discuția cu Enoksson, Lewin își notă numărul de mobil de la care sunase Månsson în dimineața morții Lindei. „Ultimul număr apelat", trecu Lewin pe lista lui de priorități din calculator.

82.

— Povesteşte-mi cum a fost când te-ai întâlnit cu Linda, începu Holt cea de-a doua sesiune de audiere din ziua următoare, apoi se aplecă înainte, îşi sprijini coatele pe masă, zâmbindu-i interesată şi privindu-l cu nişte ochi curioşi.

— Prima oară am întâlnit-o la petrecerea aia de Midsummer, acasă la tatăl ei, dar atunci eram cu…, răspunse Månsson şi o privi cu mirare pe Holt.

— Ştiu. Mi-ai povestit ieri, îl întrerupse Holt şi părea aproape nerăbdătoare. Şi a doua oară?

•

A doua oară s-au întâlnit complet întâmplător, spuse Månsson. O lună mai încolo. O întâlnise întâmplător în oraş. Deloc surprinzător, dacă stăteai în Växjö. Cei doi începură să discute, se duseră la o cafenea şi băură o cafea. Înainte să se despartă, Månsson i-a dat numărul său de telefon.

— Şi despre ce-aţi discutat? întrebă Holt.

•

Genul de lucruri despre care discuţi când te întâlneşti cu o persoană pe care ai mai văzut-o doar o singură dată. Linda era o fată veselă, de treabă, chiar amuzantă, cu un simţ al umorului mai special. Scotea perlă după perlă, multe *understatements*, multe *one-liners*, spuse Månsson, lucru pe care-l apreciase pentru că, din câte văzuse el, era ceva neobişnuit la o femeie. Cu toate astea, era conştient că e prietenul mamei Lindei şi asta constituise şi subiectul principal al discuţiei.

— Aţi discutat şi despre ea, constată Holt cu mirare, de îndată ce Månsson a deviat conversaţia în direcţia la care se aştepta.

•

Conform spuselor lui Månsson, Linda fusese cea care a deschis subiectul. L-a întrebat dintr-odată, complet neaşteptat, şi Månsson îşi amintea cuvânt cu cuvânt întrebarea ei.

„Povesteşte-mi de mami. Încă mai sunteţi perechea secolului?”

•

În clipa aceea, Månsson hotărî să-i răspundă la fel de onest şi de direct. Îi explică Lindei că n-a fost vorba de aşa ceva nicio clipă. Că o plăcea pe mama ei, bineînţeles, care era o femeie atât frumoasă, cât şi inteligentă. Dar nici vorbă de pasiunea vieţii. Nici pentru ea, nici pentru el. În plus, nu prea semănau deloc. Mama Lindei era mult mai în vârstă decât el şi ducea o viaţă

diferită, mult mai burgheză. Asta ca să dea doar un exemplu. Şi fiindcă amândoi îşi dădeau seama de acest lucru, se întâlneau tot mai rar – ultima oară fiind la acea petrecere la care făcuse cunoştinţă cu Linda – şi de atunci au vorbit doar la telefon. Cu o zi înainte să plece în concediu, o sunase să-i ureze călătorie plăcută. Mama Lindei îl expediase după câteva cuvinte şi Månsson îşi dădu seama că povestea lor s-a terminat definitiv. Cel puţin, asta a fost impresia cu care a rămas după ultima lor conversaţie la telefon.

•

— Şi Linda cum a reacţionat când i-ai spus asta? întrebă Anna Holt, la fel de curioasă.

A reacţionat în felul ei caracteristic, direct şi articulat, şi probabil de asta îşi amintea atât de bine replica ei.

— A spus ceva de genul: „*Lucky you*"[59], zise Månsson. „Mami a mea e o *bitch*[60], să ştii". În engleză, adică. Asta fiindcă a copilărit în State, îi explică el.

•

În aceeaşi zi, Lewin reuşi să elucideze două dintre enigmele de pe listă într-un fel la care un poliţist trecut prin viaţă ca el nu putea decât să viseze. Mai întâi, poliţia din Växjö a primit un apel de la o infirmieră de douăzeci şi şapte de ani din Kalmar, dornică să le povestească câte ceva despre cazul Linda Wallin, câteva lucruri elucidante de care îşi dăduse seama abia atunci, în dimineaţa aceea, după ce a citit DN la serviciu şi a văzut cine era ucigaşul. Thorén, care era de serviciu la recepţie, a preluat apelul şi, de îndată ce-a terminat de vorbit, a sărit în maşină şi a plecat în trombă la Kalmar cu Knutsson, ca s-o interogheze pe femeie.

•

Aceasta fusese sunată pe mobil de către Bengt Månsson tocmai în dimineaţa zilei de vineri, patru iulie. Månsson era în Kalmar şi se întreba dacă nu cumva avea chef să se întâlnească cu el. Asta aşa, complet spontan, pentru că în seara aceea avea de gând să se ducă la concertul celor de la Gyllene Tider de pe Bergholm. După câteva detalii practice, printre care o întâlnire contramandată şi altele, Månsson se înfăţişă acasă la ea şi, în decursul a zece minute, cei doi aterizară în pat. Şi au continuat aşa toată după-amiaza, exact ca şi în cele trei dăţi când l-a mai întâlnit pe Månsson.

Prima oară s-a întâmplat la mijlocul lunii mai, când ea şi nişte colegi de serviciu s-au dus la teatru şi Månsson i-a însoţit pe post de ghid. După spectacol, de îndată ce-a reuşit să scape de colegii ei şi a călcat peste pragul

[59] Eşti un norocos. (engl.).
[60] Ticăloasă.(engl.).

casei lui Månsson, cei doi au făcut sex. Şi ca să economisească timp, au început preludiul chiar în taxi, în drum spre apartament.

Dar de data aceea, actul n-a fost prea reuşit. După-amiază, într-o pauză de sex, Månsson a rugat-o să-l lase să folosească maşina ei de spălat. Voia să spele un pulover scump, albastru-deschis, pe care, într-un mod nefericit, îl murdărise de pete de rugină în ziua precedentă. Ajutase un vecin care meşterea ceva la maşină şi, când s-a întins sub caroserie, şi-a murdărit puloverul. În plus, s-a julit cu ceva şi pe burtă, dar când fata i-a atras atenţia, a dat doar din mâini. Era doar o zgârietură mică.

Femeia i-a explicat că puloverul acela trebuia spălat de mână şi, pe cât se poate, în apă foarte rece. Mai ales dacă era murdar de sânge. Nici nu putea fi vorba de maşina de spălat, lucru ştiut de toate fetele şi cu atât mai puţin de băieţi. Aşa că îi spălă puloverul de mână, îl puse la uscat, după care se reîntoarse la activităţile de dinainte cu proprietarul puloverului. Seara s-au dus la concert. Puloverul era tot pe sfoară, dar Månsson avea la el o geantă sport cu nişte haine de schimb, aşa că n-a avut nevoie de el. În plus, au fost douăzeci de grade afară, toată seara.

După concert, femeia s-a întâlnit cu nişte cunoştinţe vechi din Västervik şi, cât a stat de vorbă cu ei, Månsson a dispărut pur şi simplu. Sigur că era aglomeraţie şi oamenii se îngrămădeau spre ieşire dornici să plece, dar totuşi: parcă l-ar fi înghiţit pământul. Femeia l-a căutat vreo jumătate de oră, până când s-a întâlnit cu o prietenă, o colegă de serviciu care fusese cu ea la teatru când l-a întâlnit pe Månsson pentru prima oară. Conform spuselor prietenei, aceasta îl surprinsese pe Månsson dispărând din parc împreună cu o femeie tânără, alta decât cea care fusese lăsată baltă de acelaşi Månsson.

— Bănuiesc că nu te-ai bucurat deloc, constată inspectorul Thorén în felul lui empatic.

•

Nu, martora lui nu s-a bucurat deloc, dar nu asta o enervase cel mai rău. Nu intenţiona să se căsătorească cu Månsson şi, cât timp îl aştepta pe Prinţul Fermecat, îi ajungea pentru ce avea ea nevoie. Din punctul ăsta de vedere n-avea de ce să se plângă. Ce-a iritat-o la culme şi „a scos-o din pepeni" a fost nesimţirea lui, faptul c-a lăsat-o să-i spele puloverul.

Primul lucru pe care l-a făcut când s-a întors acasă a fost să vâre puloverul în geanta lui sport rămasă la ea şi să arunce totul la gunoi. În zilele următoare a sperat că o s-o sune să-i explice ce s-a întâmplat, dar degeaba. Nici gând.

— Ai aruncat totul la gunoi? întrebă Thorén.

•

Da, puloverul, o pereche de izmene murdare şi eventual şi câteva mărunţişuri de care uitase între timp, plus geanta în care se aflau hainele. Totul aterizase în container şi, având în vedere că gunoierii din cartierul ei ridicau gunoiul o dată pe săptămână, nu mai credea c-o să găsească ceva acolo.

— Sper că a fost de-ajuns c-am stat de vorbă cu tine, spuse Knutsson care prefera să evite cuvântul „mărturie".

— Ziceai că ai observat julitura de pe abdomen când erai cu el, îi reaminti Thorén fetei. Îţi aminteşti cumva cum arăta rana respectivă?

•

Ca o julitură obişnuită, spuse martora. O julitură aflată la câţiva centimetri deasupra buricului.

•

Cât de adâncă? Vreo inflamaţie? Era infectată? Cât părea de veche?

•

Nu era foarte veche, părea curată şi îngrijită, să fi avut vreo zece, cincisprezece centimetri şi părea veche de vreo zi, maximum două. Exact cum i-a spus el.

•

Părea să se fi rănit cu ceva ascuţit şi cel mai simplu ar fi fost dacă Thorén şi-ar fi ridicat cămaşa ca să-i arate cam pe unde era. N-avea de ce să se ruşineze, doar era asistentă, asta era profesia ei, concluzionă martora.

— Mulţumesc pentru ofertă, spuse Thorén şi zâmbi. Dar ce-ar fi dacă aş face o schiţă după indicaţiile tale?

•

— Da, exact, spuse martora cinci minute mai târziu, dând din cap spre schiţa lui Thorén. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să te faci grafician în loc de poliţist?

— Nu, deloc, spuse Thorén la fel de zâmbitor. Deşi mereu mi-a plăcut să desenez. Deci, zici că era o rană de vreo zece centimetri, aflată la toţi atâţia centimetri de buricul lui, între piept şi buric, adică?

Exact aşa era, îl aprobă martora şi în caz că-i promiteau că n-o să mai zică la nimeni, putea să-i asigure sută la sută, având în vedere că sărutase rana respectivă de mai multe ori. Puţin Desivon şi câteva pupicuri, asta fusese propunerea ei. Månsson a refuzat Desivonul şi s-a mulţumit cu pupicurile.

•

— Ce tipă tare, oftă Thorén în maşină, în drum spre Växjö.

— De ce n-ai profitat să-i arăţi muşchii de pe abdomen? răspunse Knutsson care dintr-odată îşi pierduse cheful de glume.

— Mă gândeam c-o să ţi se pară jenant, spuse Thorén şi oftă încântat.

— Micuţul Månsson pare să fi fost extrem de activ, zise Knutsson, deşi ar fi vrut să schimbe subiectul.

— Bine că n-a trăit pe vremea lui Zorn[61], spuse Thorén care, deşi era poliţist, nutrea o pasiune ascunsă, dar sinceră, pentru artele frumoase.

•

— Lăsând la o parte micul incident cu tomberonul, eu zic c-ar trebui să fim mulţumiţi, îl aprobă Lewin câteva ore mai târziu când află ce a avut de spus martora lor. Dar chestia aia cu Zorn n-am înţeles-o, adăugă el, uitându-se la Thorén.

Păi, interesul lui Månsson pentru femei, îi explică Thorén. Părea să fi fost combinat chiar cu Toate Fetele din Småland. Sau cu majoritatea, oricum. Exact ca Anders Zorn care, conform bârfelor despre el, părea să se fi ales cu cincizeci şi cinci de copii nelegitimi, recunoscuţi ca fiind ai lui, în perioada în care a fost activ ca pictor.

— Cincizeci şi cinci de copii, doar în circumscripţiile Orsa şi Gagnef. Norocul lui că fetele din ziua de azi folosesc anticoncepţionale. Culmea e că tipul a reuşit să se limiteze la un singur copil, spuse Thorén.

[61] Anders Zorn (1860-1920), unul dintre cei mai faimoşi pictori suedezi, cunoscut, printre altele, pentru portretele şi nudurile sale feminine.

83.

— Şi a treia oară când v-aţi întâlnit? întrebă Holt.

La fel de curioasă, la fel de interesată şi prietenoasă ca atunci când a început audierea cu peste o oră în urmă.

— Povesteşte-mi. Ce s-a întâmplat?

•

Conform spuselor lui Månsson, Linda a fost cea care l-a sunat mai întâi pe numărul pe care i-l dăduse cu câteva zile în urmă şi, sincer vorbind, acest lucru l-a luat prin surprindere. Tocmai fusese ziua ei. Împlinise optsprezece ani cu o zi înainte şi tatăl ei a organizat o petrecere mare pentru ea şi prietenii ei la conac. Şi Linda voia să continue petrecerea cu Bengt Månsson, între patru ochi.

— Şi la ce te-ai gândit când ai auzit una ca asta? întrebă Holt.

— Sincer să fiu, am rămas mască, spuse Månsson. Eu unul n-aveam de gând s-o sun şi faptul că m-a sunat ea m-a luat complet pe nepregătite.

— Şi ea ce-a zis?

— Păi, tocmai asta m-a surprins cel mai mult. M-a întrebat dacă mă poate scoate în oraş, la o cină. Ca să sărbătorim faptul că e femeie adultă.

— Şi tu ce-ai zis?

— Am propus să împărţim nota, spuse Månsson.

— La care ea…

— Nici să nu mă gândesc. Că nu ieşeam cu maică-sa. Aşa vorbea mereu. Ţi-o servea drept în faţă, fără ocolişuri.

— Ai rămas surprins, constată Holt.

— Păi, mi s-a părut destul de dezgheţată, ca să zic aşa, spuse Månsson. Mă rog, ştiam de taică-su şi de câţi bani avea. Îmi povestise mama Lindei… Lotta, adică. Şi am fost şi acasă la el, aşa că m-am prins cam cât erau de bogaţi.

•

Şi după asta, cei doi s-au întâlnit, au luat cina la un restaurant din centrul oraşului, au stat de vorbă şi s-au distrat împreună.

— Şi cine a achitat nota până la urmă? se întrebă Holt cu o mină la fel de curioasă, deşi începuse să se străduiască tot mai mult.

— Da, păi, ea, spuse Månsson, în continuare surprins. M-am oferit să plătesc partea mea, dar ea se hotărâse deja. A făcut o chestie din asta, voia să arate că nu mai e minoră şi că putea să invite un tip ca mine la cină dacă avea chef. În plus, zicea că e aproape sigură că are mai mulţi bani decât mine

şi avea dreptate, aici nu puteam s-o contrazic. Şi să nu uităm că vorbim despre o fată care tocmai a împlinit optsprezece ani.

— Şi, după asta, v-aţi dus acasă şi aţi rămas acolo împreună, spuse Holt care n-avea de gând să rateze o astfel de şansă.

— Da, spuse Månsson. Ne-am dus acasă la mine şi am făcut dragoste.

— Povesteşte-mi cum a fost prima oară, spuse Holt.

•

Păi, cum spunea, au făcut dragoste. Nu doar sex. A fost mai mult de atât. După care Månsson a scos o sticlă cu vin şi apoi au discutat şi au dormit împreună şi, în dimineaţa următoare, au luat micul dejun acasă la el. Exact aşa s-a întâmplat şi simplul fapt că acum stătea acolo şi-i explica ce s-a întâmplat îl exaspera. Nimerise într-o situaţie complet absurdă, pe care n-o înţelegea. Doar nu-i făcuse niciodată rău Lindei şi nici n-a avut de gând să-i facă rău vreodată.

— Ştii ceva? spuse Anna Holt, privindu-şi ceasul. Eu zic c-ar fi mai bine să continuăm mâine.

•

— Deci recunoaşte că s-a culcat cu ea? o întrebă procuroarea pe Anna Holt în timp ce luau prânzul împreună.

— Da, nu e chiar prost, constată Holt.

— Şi restul? Amnezia aia de vineri? N-a mai încercat să abordeze subiectul?

— A încercat cu o jumătate de gură pe la sfârşit, dar l-am oprit eu, spuse Holt.

— Vrei să mai aştepţi? întrebă procuroarea.

— Da, până când ajunge la partea cu vizita în apartamentul ei, spuse Holt. După ce-am aflat tot ce-a făcut în ziua aia în care a omorât-o pe Linda.

— Până atunci?

— Până atunci şi cred că abia atunci o să te chem şi pe tine să-l asculţi, spuse Holt.

— Ai vreo idee cum o să se termine? întrebă procuroarea.

— Sigur că da, spuse Holt. Ştiu exact cum o să se termine.

— Vrei să-mi împărtăşeşti şi mie?

— Îţi pot scrie pe o foaie, dacă-mi promiţi că n-o s-o citeşti înainte să termin cu el.

— Mai bine lasă. Oricum n-aş reuşi să mă abţin. Sunt genul care citeşte notiţele altora pe ascuns, când ceilalţi ies din cameră.

— Şi eu, spuse Anna Holt. Aşa fac toţi poliţiştii adevăraţi, presupun. Mă bucur să întâlnesc în sfârşit şi un procuror care face la fel.

84.

Miercuri dimineaţa, Bengt Månsson a fost arestat pe baza unui mandat emis de judecătoria din Växjö, fiind bănuit de uciderea Lindei Wallin. Rezultatele definitive de la SKL, care indicau faptul că ADN-ul găsit la locul crimei îi aparţinea sută la sută, sosiseră deja cu o zi înainte. Cu toate astea, Månsson şi avocatul lui negau că ar fi omorât-o. În ceea ce-l privea, n-avea niciun comentariu, decât că era nevinovat şi că toată situaţia aceea i se părea de neînţeles. Anna Holt alese în mod conştient să nu fie de faţă la arestarea lui. Pentru ea era mai important să nu distrugă încrederea pe care încerca s-o obţină din partea lui. Månsson n-avea voie s-o vadă în situaţii neplăcute. Dimpotrivă, voia să-l facă să creadă că lipsea tocmai fiindcă nu credea în ce spuneau ceilalţi despre el. Nu era mai complicat de atât.

•

— Chiar a întrebat de tine, spuse procuroarea când i-a povestit despre cele întâmplate Annei Holt.

— Ce bine, spuse Holt. Am sperat c-o să întrebe.

•

După prânz, Holt a urcat singură la Månsson şi l-a scos din celulă. Apoi l-a întrebat dacă l-ar deranja prezenţa unei colege mai tinere la următoarea sesiune de audieri.

— Dacă nu vrei, o lăsăm baltă, spuse Holt de îndată ce citi umbra de îndoială din ochii lui.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse Månsson. Dacă e OK pentru tine, e OK şi pentru mine.

— Atunci rămâne cum am stabilit, spuse Holt.

•

Audierea dură trei ore, timp în care Lisa Mattei nu rosti decât cinci propoziţii. Dar, pe neaşteptate, Månsson îi adresă o întrebare în mijlocul audierii.

— Îmi cer scuze că vă întreb, spuse Månsson. Poate sună ciudat, dar… chiar sunteţi poliţistă?

— Da, spuse Lisa Mattei şi zâmbi şi mai amical decât Holt. Dar să ştiţi că nu sunteţi primul care îmi pune întrebarea asta.

— Nu arătaţi deloc ca o poliţistă. Dacă înţelegeţi la ce mă refer, spuse Månsson.

— Știu, zise Lisa Mattei. Cred că e din cauză că nu fac altceva decât să citesc o grămadă de hârtii, zilnic. Uneori mai și ascult, e drept.

•

Apropo de relația lui Bengt Månsson cu Linda Wallin: fata tocmai împlinise optsprezece ani și el treizeci și doi, dar Anna Holt n-avea de gând să comenteze deloc diferența de vârstă. Cel puțin, deocamdată. Poate săptămâna viitoare, dacă totul mergea cum sperase.

— Povestește-ne despre relația ta cu Linda, începu Holt.

•

Relația lor nu putea fi numită serioasă, în niciun caz. Diferențele dintre ei erau prea mari. De obicei, se întâlneau, și-atât. Poate de vreo douăzeci de ori în total, în trei ani. Mai des la început și mai rar în ultima vreme. Ultima oară când s-au întâlnit a fost în primăvară când ea l-a sunat să-i spună că s-a despărțit de prietenul ei. Dar, sigur, i-a plăcut mult de Linda. Mult de tot, chiar, și dacă era să fie sincer, fusese și îndrăgostit de ea un timp. Cel puțin, la început, dar luând în calcul diferențele dintre ei, a considerat că nu-i cazul să-i facă mărturisiri romantice.

— Și totuși, am impresia clară că și Lindei i-a plăcut de tine, spuse Holt.

•

Fără dubiu că era așa, confirmă Månsson, ceea ce nu făcea decât să complice lucrurile în situația aceea. La un moment dat, i-a spus că a scris despre el în jurnalul ei și, în clipa aceea, Holt detectă aceeași schimbare în ochii lui Månsson ca atunci când l-a întrebat dacă îl deranjează prezența Lisei Mattei.

— Știu, spuse Holt. Știu că i-a plăcut mult de tine, repetă ea fără a intra în detalii referitor la sursa din care aflase asta.

— Mă mai gândeam la o chestie, schimbă macazul Holt, vrând să-i deturneze atenția de la jurnalul cu pricina. Nu prea voiam să-ți vorbesc despre asta, dar în caz că te deranjează, îmi zici și, gata, am încheiat subiectul.

— Așa, spuse Månsson, părând dintr-odată mai precaut.

— Nu-i niciun secret, ca să zic așa, dar… am impresia că ai ceva experiență în materie de femei, spuse Holt și ridică din umeri. O grămadă de experiență, chiar, zise ea zâmbind.

•

Månsson pricepuse aluzia, dar nu-i plăcea deloc formularea aceea. „Experiență" era un cuvânt dur, cinic. În vocabularul lui, un sinonim pentru „uzat". Lui Månsson îi plăceau femeile. Întotdeauna i s-a părut ușor să discute cu ele, să fie în preajma lor, să petreacă timpul cu ele. Prieteni n-a avut niciodată și nici nu i-au lipsit. Dar, sigur. Fusese împreună cu mai multe

femei de-a lungul anilor dacă asta voia să insinueze. Îl plăceau, se simţea bine în prezenţa lor. Femeile îl făceau fericit, vesel şi liniştit, pur şi simplu. Nu era mai complicat de atât.

— Nu mi se pare deloc complicat, îl aprobă Anna Holt. Înţeleg perfect ce vrei să zici, dar mă întreb care a fost treaba cu Linda.

— Te referi la lipsa ei de experienţă în materie de sex, spuse Månsson.

— Exact, zise Holt. Despre asta voiam să ştiu mai multe. Despre cum vă comportaţi în pat, tu şi Linda.

•

Cât se poate de normal, conform spuselor lui Månsson, ceea ce nu era deloc greu cu o fată ca Linda, mai ales când la mijloc erau şi sentimente.

— Sex normal, de cuplu, trase concluzia Holt.

— Ne comportam exact cum te-ai comporta şi tu dacă ai fi cu cineva pe care îl placi şi îl respecţi, îi explică Månsson. Dar, da, OK. Sex normal, dacă preferi.

•

Şi restul? se întrebă Holt. Celelalte femei cu care avusese o relaţie amoroasă şi care erau mai experimentate decât Linda? Tot sex normal făcea şi cu ele?

•

Nu tot timpul, recunoscu Månsson, dar atâta timp cât era vorba de reguli stabilite şi acceptate de ambele părţi, nu vedea nimic greşit în asta. Nu atâta timp cât era ceva ce le plăcea amândurora, ceva ce nu-l leza în niciun fel pe celălalt.

— Citeşte un articol din ăsta la nimereală dintr-o revistă obişnuită şi-o să înţelegi la ce mă refer, spuse Månsson.

— Înţeleg perfect, aprobă Holt. Dar să ştii că nu de asta te afli aici şi stai de vorbă cu mine.

— Adică?

— Ce-ai spus adineaori, despre acţiuni mature, înţelegere reciprocă şi aşa mai departe. Sunt complet de acord cu tine. Şi de ce n-aş fi? E vorba despre viaţa ta personală.

— Ştii ceva? continuă Holt privindu-şi ceasul. Propun să ne oprim aici şi să reluăm discuţia mâine. N-o să crezi, dar am stat aici peste trei ore.

— Mulţumesc că m-aţi lăsat să particip, spuse Lisa Mattei, zâmbindu-i lui Bengt Månsson. Mi s-a părut foarte interesant, sincer. Mai ales ce-aţi spus despre diferenţa dintre a avea experienţă şi a fi uzat. Mi s-a părut o formulare frumoasă.

— Mulţumesc şi eu, spuse Bengt Månsson.

•

— Ei, bine? Ce părere ai despre micuţul Bengt Axel, întrebă Holt de îndată ce-a rămas singură cu Mattei.

— Nu-i genul meu, zise Lisa Mattei. Mă rog, nu că eu aş fi genul lui, adăugă ea ridicând din umeri.

— Dar cine-i genul lui? întrebă Holt.

— Oricine, dacă e să te iei după ce spune.

— Dar tu ce crezi?

— Nimeni, în afară de el însuşi, bineînţeles, spuse Lisa Mattei şi scutură din cap. Dacă scoţi transcrisul la imprimantă şi înlocuieşti „femeie" cu „mâncare", o să înţelegi ce vreau să zic. Avem de-a face cu un caz tipic de bulimie. Ăsta e, un bulimic.

— Altceva? se întrebă Holt.

— Jurnalul, zise Mattei. Ăla despre care toţi cred c-a fost ascuns de tatăl Lindei.

— Ce facem cu el? Dacă e adevărat ce spui, zise Holt.

— E clar că el l-a ascuns. N-o să-l găsim niciodată, dar Månsson crede că l-ai citit, aşa că poate-i mai bine să nici nu-l găsim, zise Mattei încântată. În cel mai rău caz, poate o să vrea să-l răsfoiască şi avocatul lui.

— Şi de ce se teme, crezi? întrebă Holt.

— Anna, spuse Mattei şi oftă. Păi, ştii prea bine de ce.

— Că jurnalul Lindei nu conţine doar pasaje despre sex normal, de cuplu, zise Holt.

— Vezi? spuse Mattei. Şi asta cu toate că stai de vorbă cu una care n-a făcut nici sex normal prea des. La ce-oi avea nevoie de mine, nu ştiu…

85.

Toată lumea ştia cine era ucigaşul Lindei. Şi mult prea mulţi păreau să-l cunoască şi personal. Marele Detectiv, Publicul lucra în trei schimburi şi biroul echipei de investigaţii fu inundat de o avalanşă de ponturi despre Månsson.

•

Mai întâi i-a sunat dealerul lui Månsson. Acesta îl contactase pe omul lui de legătură de la Narcotice. Bineînţeles că nu era genul care să-şi vândă clienţii obişnuiţi. Pe de altă parte, Månsson nu mai era un client obişnuit. Nu că ar fi fost mai ciudat decât ceilalţi. Se aproviziona de câteva ori pe an, de cele mai multe ori, cu canabis. În plus, mai era şi rău-platnic. Omul tocmai primise o pedeapsă de doi ani şi jumătate şi se întreba dacă n-ar putea primi o favoare în schimbul informaţiei.

Cam tot atunci îşi dădu seama şi Knutsson de felul în care operase Månsson atunci când furase Saab-ul. Un vechi coleg de facultate din Lund îl sunase să-i spună că lucrase cu Månsson câteva veri la rând într-o şcoală de corecţie din Skåne. Månsson era genul practic, pasionat de meşterit, cu toate că aparenţele indicau opusul. Chiar el făcea caz din asta, prezentându-se drept neîndemânatic. Dar talentul lui cel mai mare era la femei. Nu că asta ar fi fost o noutate pentru Knutsson.

•

Restul apelurilor proveneau doar de la femei tinere. Anchetatorii nu se aşteptau să aibă de-a face cu atâtea femei, care să vrea să le povestească despre experienţele lor personale cu Månsson. Şi mai multe voiau să redea poveşti auzite de la prietene. Una dintre informatoare era şi mai interesantă decât restul. Aceasta avea o prietenă care ajunsese să îi mulţumească lui Dumnezeu că era încă în viaţă. Conform spuselor ei, femeia petrecuse seara de joi, trei iulie, cu Månsson, dar s-a prins că ceva nu era în regulă, aşa că a plecat, pur şi simplu.

Două ore mai târziu, Knutsson şi Sandberg o audiau de zor şi, ca de multe alte ori, povestea pe care o auziră de la ea diferea faţă de cea de la telefon. Dar, din punct de vedere poliţienesc, era în continuare extrem de interesantă şi-n plus, datele se potriveau cu cele deţinute de ei.

•

În seara aceea de joi, pe la ora zece, femeia se deplasă până la apartamentul lui Månsson de pe Frövägen, Öster. Mai fusese acolo în vara

aceea şi lucrurile au decurs şi acum ca de obicei. Cei doi aterizară pe canapeaua din camera de zi a lui Månsson. Dintr-odată, însă, femeia a spus „nu”.

— Habar nu am de ce, sinceră să fiu, spuse ea, şi se uită la Anna Sandberg. Brusc, mi-a pierit cheful.

•

Şi el ce-a făcut? se întrebă Sandberg.

•

A continuat avansurile, dar văzând că se împotriveşte, s-a oprit.

•

A fost violent? A bruscat-o?

•

— Nu, spuse martora. Doar s-a enervat cumplit. Ca un copil mic.

•

Şi fiindcă martora se enervase şi ea, îşi aranjase bluza, se încheiase la pantaloni, îşi luase poşeta şi plecase în trombă.

— Doamne, îţi mulţumesc, spuse martora. Dacă aş fi rămas, m-ar fi strangulat şi pe mine, sunt sigură.

•

Sau şi mai rău, se gândi Anna Sandberg. Dacă i-ai fi făcut pe plac, aşa cum făceai de obicei, Linda Wallin ar fi fost probabil în viaţă şi acum. Apoi Sandberg îi puse întrebările clasice legate de preferinţele sexuale ale lui Månsson şi martora îi răspunse la fel ca şi celelalte femei cu care a vorbit.

•

Månsson era un trofeu mult dorit în rândul tuturor femeilor. Îi plăcea să preia iniţiativa în timpul actului. Era chipeş, atletic, un futai trăsnet, un armăsar antrenat pentru orice obstacol. Sever, dacă era nevoie şi dacă voia partenera, deschis la majoritatea propunerilor şi posibilităţilor. Dar nu şi violent, nu voia să rănească pe nimeni şi în niciun caz nu se implica în relaţiile astea ca să-şi satisfacă nevoile sadice.

— Tocmai asta mi se pare ciudat, spuse martora. Eu nu mi-am dat seama niciodată că ar fi sadic. În orice caz, nu cu mine, constată ea şi scutură din cap.

Pentru că i-ai făcut pe plac şi pentru că niciodată nu l-ai scos din sărite când a fost cu tine, se gândi Sandberg.

Nu erai genul ăla, probabil, îşi spuse Knutsson.

86.

Faptul că Lisa Mattei participă ca martoră şi la cea de-a patra audiere a lui Månsson nu era deloc întâmplător. Holt voia să-i forţeze mâna criminalului şi avea nevoie de Mattei ca să-i abată atenţia şi să-i uşureze suferinţa. Comportamentul prietenos al lui Mattei, aspectul ei blând şi inocent, faptul că era o femeie tânără complet neinteresantă pentru Månsson se potriveau perfect cu planul lui Holt.

— Ieri îmi ziceai că de obicei făceai sex normal cu Linda, începu Holt. Apoi mi-ai dat de înţeles c-a scris despre voi în jurnalul ei.

— Aşa e, spuse Månsson, aruncându-i o privire precaută.

— Întotdeauna există o excepţie de la regulă, spuse Holt. Ştiu că tu şi Linda întreţineaţi raporturi sexuale normale, de cele mai multe ori. Dar ce se întâmpla când nu era aşa? Când experimentaţi cu jocuri sexuale? Vreau să-mi povesteşti şi nu cred nici măcar că e un subiect penibil pentru tine.

— Nu, spuse Månsson. De ce-ar fi? Nu e nimic ciudat în asta. E genul de chestie pe care orice adult o face cel puţin odată cu partenerul său.

•

Dar n-a fost chiar aşa de uşor cum şi-au închipuit, pentru că Annei Holt i-au trebuit două ore ca să-l convingă să admită că o legase de câteva ori la mâini pe Linda în timpul actului sexual. Ceea ce fusese un progres imens în relaţia lor, în sfârşit, dacă erau să-l creadă pe cuvânt.

Linda nu era experimentată în materie de sex. Înainte să se culce pentru prima oară cu Bengt Månsson, mai avusese doar patru parteneri. Primul, la paisprezece ani, şi nu fusese nici măcar băută. Voia să termine repede şi atât. Toţi partenerii ei de până atunci erau de vârsta ei. Şi nu ajunsese niciodată la orgasm cu ei. Doar când se masturba. Prima oară s-a întâmplat la vârsta de şaisprezece ani, când a urmărit cu exactitate instrucţiunile celui mai cunoscut terapeut sexual din ţară, publicate în suplimentul de duminică al celui mai mare ziar de scandal. Îi povestise toate astea lui Bengt Månsson, primul Amant adevărat din viaţa ei.

Cu Bengt Månsson ajungea mereu la orgasm. De obicei, de mai multe ori chiar, de fiecare dată când se culca cu ea. Deja a doua oară, chiar dacă atunci n-au făcut decât sex normal. Majoritatea cuplurilor aveau probleme în privinţa asta, mai ales la început, şi atunci s-a întâmplat să descopere ceva interesant.

— Mi-am dat seama că îi plăcea dacă o strângeam tare chiar înainte de punctul culminant, explică Månsson.

•

Primele dăţi nici n-au mers mai departe. Linda a fost cea care a venit cu propunerea. De fapt, nici nu i-a spus explicit ce voia. Stătea doar întinsă pe spate în patul lui. Făcuseră deja sex o dată. El stătea lângă ea şi o mângâia. Dintr-odată, Linda a scos cordonul de la halatul ei de baie şi şi-a întins mâinile spre el, lipindu-şi încheieturile. El a legat-o cu grijă la mâini şi apoi de spătarul patului, cu mâinile deasupra capului. În tăcere şi înţelegere deplină, şi încredere maximă din partea Lindei, care voia să elibereze mâinile amantului ei.

— Îţi dai seama ce diferenţă, constată Månsson. Dacă vrei să ai orgasm, trebuie să te concentrezi pe stimularea simţurilor. E vorba de stimulare fizică şi psihică, explică el.

•

A legat-o. Sigur că da. A bătut-o? Niciodată. A chinuit-o fără s-o bată? Niciodată. Nici măcar nu i-a vorbit urât vreodată, spuse Månsson. Lindei nu-i plăcea aşa ceva. I se părea jignitor şi sigur şi-ar fi pierdut interesul dacă făcea asta. Calea pe care voia s-o exploreze era cea a tăcerii, a izolării şi a intimităţii secrete dintre ei.

— Sex consimţit, nimic mai mult, nimic mai puţin, clarifică Månsson. Faci ceva ce vrei, dar ceva despre care n-ai îndrăznit să-i povesteşti nimănui. Şi, de fapt, nu tu eşti partea activă în povestea asta.

— N-ai numit-o niciodată curva ta? îl întrebă Holt din senin.

•

Niciodată, spuse Månsson. O dată îi spusese că e o fetiţă obraznică şi chestii de genul ăsta, dar asta doar aşa, în glumă, cu zâmbetul pe buze şi Linda s-a prins că era doar în joacă.

— Vă prefăceaţi, spuse Holt.

— Dacă preferi, spuse Månsson şi dintr-odată păru că adoptă un ton mai încordat.

•

— Ce părere ai despre treaba asta, Lisa? întrebă Holt după audiere.

— Of, spuse Mattei. De ce întrebi o fată mare despre aşa ceva? De ce crezi că o grămadă de femei normale aleargă după bărbaţi „puternici”? Şi aterizează în pat cu unul ca Månsson? Månsson nu era un bărbat adevărat. Nici măcar om nu-l pot numi.

— Şi atunci ce-i? întrebă Holt.

— Un soi de instrumentist sexual, dacă mă întrebi pe mine. Vreau să zic… cât de amuzant e să afli că e nevoie de stimulare fizică şi psihică în timp ce

faci sex? Cât de neexperimentată trebuie să fii să nu-ţi dai seama că el tocmai cu asta se ocupă? Şi cât de excitant e să descoperi chestia asta?

— Nu mi se pare deloc excitant, o aprobă Holt.

— Singurul detaliu interesant, după părerea mea, şi singurul motiv pentru care ne aflăm aici şi-l ascultăm pe domnul Månsson e ce se întâmplă în capul dumnealui într-o situaţie rară în care o femeie nu-i cântă în strună.

— Ce situaţie? întrebă Holt.

— Următoarea, spuse Mattei. Imaginează-ţi că-i frustrat încă de la început. Că are un singur gând în cap. Să golească „pompa", ca să citez o expresie romantică de-a tipilor. Şi persoana cu care e ghiceşte ce-i în capul lui şi refuză să-i cânte în strună. Şi închipuie-ţi cât de frustrat e dacă îşi mai şi dă seama de asta. Că s-a făcut de râs.

— În situaţia asta, o partidă cu Bengt Månsson nu mai e deloc amuzantă, trase concluzia Anna Holt.

— Da, şi-n situaţia asta o strangulează pe Linda Wallin – dar nu te aştepta s-o recunoască vreodată.

— Nici măcar faţă de el însuşi?

— Nici măcar faţă de tine sau de mine, spuse Mattei.

— Ai vreo sugestie, ceva? insistă Holt.

— Măcelăreşte-l, spuse Mattei şi zâmbi candid. Nu c-ar recunoaşte aşa, dar m-aş bucura dacă ai face asta. Nu cred să fi avut de-a face vreodată cu un ucigaş atât de plictisitor, stupid şi încrezut.

87.

Munca pe rupte, conştiinciozitatea şi creativitatea nu-l caracterizau doar pe Lewin, ci şi pe colegii lui cei mai apropiaţi. Tocmai de asta şi reuşiră să schiţeze un rezumat al celor mai importante evenimente din trecutul lui Bengt Månsson la doar cinci zile după ce l-au reţinut.

•

Vârsta: 35 de ani. Născut la Spitalul Municipal din Malmö, într-o dimineaţă splendidă de duminică, în mai, când vara părea c-o să zăbovească pentru prima oară mai mult în Skåne. Primul copil al unei mame necăsătorite, în vârstă de 30 de ani. Tatăl: necunoscut. Probabil că el ar fi fost veriga lipsă în clarificarea misterului ADN-ului străin, apărut într-o etapă incipientă a anchetei, când încă nu se cunoştea identitatea făptaşului şi care încă îi dădea dureri de cap lui Lewin.

Mama, în schimb, nu părea deloc ieşită din comun. Provenea dintr-o familie de fermieri de lângă Ängelholm şi rudele cu care au vorbit o descriau drept o femeie frumoasă şi optimistă, cu picioarele pe pământ şi un spirit întreprinzător. Când a împlinit douăzeci de ani, s-a mutat la Malmö şi, în doar zece ani, şi-a făcut propriul salon de înfrumuseţare în centrul oraşului, într-o zonă extrem de atractivă, şi numărul angajaţilor ei era într-o creştere continuă. Conform surorii ei mai în vârstă, femeia îl întâlnise pe tatăl lui Bengt Månsson într-un concediu petrecut pe Insulele Canare. Mai multe detalii nu putea să le ofere, din păcate.

În schimb, le arătă poze cu Bengt Månsson colegilor de la Malmö care o audiaseră. De la poze drăgălaşe de bebeluş până la cele cu el purtând chipiu de student, nouăsprezece ani mai târziu, când era deja un tânăr extrem de chipeş. Cam ca actorii de pe vremuri, doar că fără mustaţa care era la modă pe-atunci. Pentru mătuşa lui, totul părea absurd şi de neînţeles, singura ei consolare fiind că, mai devreme sau mai târziu, poliţia avea să-şi dea seama că a făcut o greşeală cumplită.

•

Când Bengt a împlinit cincisprezece ani, mama lui a întâlnit pe cineva. Un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Un afacerist destul de realizat, care, în mod ciudat, era încă burlac. Un an mai târziu, cei doi s-au căsătorit şi Bengt s-a ales cu un frate vitreg şi un tată adoptiv. Familia s-a mutat într-o vilă frumoasă şi scumpă din Bellevue, la marginea oraşului. Mama lui a vândut salonul, obţinând un preţ bun, şi s-a mulţumit cu rolul de

casnică, muncind ocazional de acasă pentru o firmă germană de cosmetice şi produse pentru îngrijirea părului.

Păreau nişte oameni cinstiţi care îşi vedeau de treaba lor. Nişte burghezi demni de respect. Nicio observaţie ciudată din partea vecinilor, a şcolii, a autorităţilor sociale sau a poliţiei. Nici în legătură cu Bengt, nici cu vreun alt membru al familiei. Bengt fusese un elev de nota zece în şcoala primară şi, în jur de opt, când a terminat liceul. Avea o constituţie atletică, deşi nu era interesat prea tare de sport şi era plăcut de amicii lui, fără să fi avut vreun prieten apropiat. Şi toate fetele de la şcoală i-au cerut prietenia încă din clasa întâi.

•

Scăpă de armată fără să fie nevoit să inventeze vreo scuză medicală ciudată. După un an de pauză, în care părea s-o fi ţinut într-o petrecere continuă cu prietenii, primind un salariu modest de administrator de la firma tatălui său adoptiv, Månsson s-a mutat la Lund şi a devenit student. După patru ani de cursuri lejere şi destul de amestecate (critică de film şi de teatru, filosofie, teoria literaturii), a obţinut o diplomă de filolog şi a participat activ la proiectele teatrului studenţesc, ale uniunii studenţilor, corului şi tot ce avea de-a face cu viaţa lipsită de griji a studenţilor din Lund. Şi toate studentele care s-au apropiat de el păreau să-l fi plăcut din prima clipă.

•

În toamna anului în care şi-a obţinut diploma, mama lui Månsson muri de cancer la doar o lună după stabilirea diagnosticului, spre deosebire de majoritatea pacienţilor diagnosticaţi cu această boală. Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului muri şi tatăl lui adoptiv în urma unui infarct neaşteptat, între cea de-a douăsprezecea şi a treisprezecea gaură a terenului de golf încă neacoperit de zăpadă din Ljunghusen.

Månsson şi fratele lui vitreg vândură vila şi celelalte bunuri ale familiei. Îşi înmormântară părinţii, plătiră datoriile familiei şi împărţiră banii rămaşi. Mult mai puţini decât se aşteptau, lucru care părea să fi constituit mărul discordiei între ei pentru că, după moartea părinţilor, cei doi fraţi nu şi-au mai vorbit deloc. De îndată ce şi-a obţinut diploma de economist, fratele lui Bengt Månsson s-a mutat în Germania. De cinci ani lucra ca economist la o filială a unei firme de produse forestiere din Suedia. Căsătorit cu o nemţoaică, domiciliat într-o localitate de lângă Stuttgart. Refuză să vorbească cu poliţia când l-au sunat să-l întrebe de fratele lui. Iar restul familiei lui Bengt Månsson ori murise, ori îl lăsase baltă definitiv.

La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, Månsson obţinu o slujbă ca administrator şi responsabil de proiect în cadrul departamentului de cultură

al primăriei Malmö. În vara aceea o cunoscu pe fata căpitanului care era angajată temporar la aeroportul Sturup şi lucra la departamentul de relaţii cu clienţii. A aplicat pentru o slujbă similară la primăria din Växjö şi, de îndată ce-a obţinut-o, s-a mutat cu fata căpitanului într-un apartament de care-i făcuse rost viitorul lui socru. Un an mai târziu s-a născut fiica lor. După încă un an, cei doi s-au despărţit. Månsson s-a mutat în apartamentul de pe Frövägen, în care locuia şi acum.

Necăsătorit, cu dreptul de a-şi vizita fiica de şapte ani, dar cu care se întâlnea tot mai rar în ultimul timp. Venit lunar net: 25 000 de coroane. Permis de conducere, dar nu şi maşină. Nicio restanţă la plata utilităţilor sau la impozite. Nicio intrare în registrul poliţiei sau al altor autorităţi. Nici măcar o amendă pentru o parcare într-un loc nepermis. Şi toate femeile care au avut de-a face cu el par să-l fi iubit.

La vârsta de treizeci şi cinci de ani şi trei luni a violat-o şi a strangulat-o pe Linda Wallin în apartamentul mamei ei, din centrul oraşului Växjö. Fapta lui a constituit şi motivul pentru care poliţia a făcut un rezumat al vieţii lui până în momentul arestării şi a întocmit raportul care, în jargonul poliţienesc, era numit „scurta biografie a criminalului".

•

Anna Sandberg o audie pe fata căpitanului de zbor, care a confirmat bănuiala lor referitoare la apetitul sexual ieşit din comun al lui Bengt Månsson. Deşi, doar la începutul relaţiei lor, când făceau sex în fiecare minut; de îndată ce s-au mutat împreună şi ea a rămas însărcinată, abia dacă a mai pus mâna pe ea. În schimb, se culca cu o grămadă de alte femei şi, cum s-a prins, a şi pus punct relaţiei.

•

Iar ca să-i răspundă la o întrebare directă: nu, nu fusese niciodată violent faţă de ea. Dacă era să ignore frecvenţa cu care o făceau, nu putea să spună decât că era vorba de sex normal. Bengt Månsson era „cel mai trăsnet tip şi cel mai şarmant pierde-vară pe care l-a cunoscut în viaţa ei" şi nu înţelegea deloc cum de a fost capabil să comită crima aceea. Ce o îngrijora cel mai mult era fiica lor de şapte ani. Deja amânaseră debutul ei şcolar şi, cu doar o zi înainte, luase decizia să plece din Växjö cu soţul ei.

Presa de scandal se grăbise să-i ofere bani şi faimă dacă voia să iasă în faţă şi să povestească despre relaţia ei cu criminalul şi despre cum era să fii mama singurului său copil, o fetiţă de doar şapte ani. Ucigaşul bestial de femei, care avea o fiică. Dar ce a convins-o definitiv să părăsească oraşul n-a fost vânătoarea de titluri senzaţionale ale presei de scandal, ci redactorul paginii dedicate vieţii familiale de la *Dagens Nyheter*, care, colac peste pupăză, mai era şi femeie. Aceasta voia să scrie un material amplu dintr-o

perspectivă faptică, dar pe un ton cât se poate de empatic despre cum deveniseră ei victimele presei de senzaţional. Despre începutul şcolar amânat al fiicei ei, despre cum a afectat-o ştirea că „tatăl ei adevărat" era un ucigaş, despre planurile lor de-a se muta şi de a-şi schimba, poate, chiar şi identitatea. Când au auzit toate astea, ea şi soţul ei s-au decis să se mute şi au refuzat categoric orice participare la vreun interviu cu presa.

•

Vineri, Anna Sandberg şi o colegă de-a ei de la poliţia din Växjö o audiară pe mama Lindei, în casa ei de vacanţă de pe malul lacului Åsnen.

A fost o audiere importantă. Mama Lindei era în stare de şoc. Şocul pe care l-a simţit când a aflat de uciderea Lindei s-a transformat într-o stare de „şoc posttraumatic". Tocmai la ţanc pentru următorul şoc, provocat de vestea privitoare la identitatea ucigaşului şi la rolul ei în contextul dat. În prezent, era în concediu medical, lua calmante puternice şi se vedea cu psihiatrul ei aproape zilnic, fiind supravegheată tot timpul de cea mai bună prietenă a ei.

În apartamentul din Växjö nu mai voia să pună piciorul niciodată şi nici nu era în stare să se gândească la ce avea să facă în privinţa lui. În orice caz, ştia că va fi greu de vândut. Toată ţara aflase unde era „locul crimei", mai ales dacă citeau ziarele, ascultau radioul sau se uitau la televizor. Vecinii din cartierul în care îşi avea încă domiciliul stabil se împărţiseră în două tabere: în cea a curioşilor, care încercau să tragă cu ochiul prin geam când se furişau pe acolo şi, în cea a furioşilor, cei care ocoleau casa cât puteau. Mama Lindei primise deja o scrisoare anonimă de la un vecin care se plângea că n-o să-şi poată vinde apartamentul la un preţ rezonabil şi o învinuia pe ea pentru asta. Dar de asta nu mai putea ea. Era grija ei cea mai mică.

•

Cu Bengt Månsson nu mai vorbise de vreo trei ani. Nu mai avuseseră contact deloc. N-a mai vrut să aibă de-a face cu el şi nici el n-a dat semne c-ar alerga după ea. A încetat să-l mai caute de îndată ce-a descoperit că nu aveau nimic în comun, de fapt, şi că nici măcar nu era interesat de ea în mod special. În general, le povestise acelaşi lucru ca şi făptaşul. Cum s-au întâlnit, cât timp au fost împreună, unde se întâlneau de obicei. Anna Sandberg nu i-a pus nicio întrebare despre viaţa lor sexuală. Şi nici n-avea de gând s-o facă.

Ştia de la Linda că făcuse cunoştinţă cu Bengt Månsson. Cu câţiva ani în urmă, într-o perioadă neagră din viaţa lor, când Linda s-a mutat la tatăl ei „divinizat", a scos porumbelul pe gură când s-au certat. Nu i-a spus că aveau o relaţie intimă, ceea ce mama ei bănuise oricum, ci că s-au întâlnit. În ziua următoare, Linda a sunat-o şi şi-a cerut scuze. I-a zis c-a vorbit la nervi şi că

n-a vrut s-o jignească. Iar ea a încercat să-şi alunge bănuiala aia din cap. Azi regreta nespus că nu s-a dus direct la el şi nu l-a omorât în bătaie.

— E vina mea, spuse ea, şi privi înainte cu ochi goi, dând din cap ca să sublinieze ce-a zis.

•

Anna Sandberg se aplecă peste masă şi o strânse puternic de braţe ca să-i atragă atenţia.

— Ascultă-mă, Lotta, spuse Anna Sandberg. Mă asculţi?

— Da.

— Bine, spuse Anna Sandberg, şi se uită drept în ochii ei. Asta a sunat la fel de prostesc de parc-ai fi spus că-i vina Lindei c-a omorât-o. Mă auzi?

— Da, te aud. Te aud, spuse femeia când o strânse şi mai tare.

— Bengt Månsson e cel care a omorât-o pe Linda. Nimeni altul. E vina lui. Doar a lui. Tu şi Linda sunteţi victimele lui.

— Te aud, repetă Lotta Ericson.

— Bine, spuse Anna Sandberg. Sper să şi înţelegi că-i aşa. Pentru că ăsta e adevărul. Asta s-a întâmplat.

•

După aceea, Anna Sandberg şi colega ei se întoarseră la sediul poliţiei din Växjö. Niciuna dintre ele nu se simţea prea bine. Dar, în comparaţie cu cea pe care tocmai o părăsiseră, viaţa era de-a dreptul minunată.

— Aş fi în stare să-l omor pe nenorocitul ăla, spuse Anna Sandberg în timp ce coborau în garaj.

— Zi-mi dacă ai nevoie de ajutor, zise colega ei.

•

Knutsson şi Thorén continuară în zadar vânătoarea după jurnalul Lindei şi după alte documente care le-ar fi oferit mai multe detalii despre personalitatea ei. Începuseră prin a sta de vorbă cu prietenele Lindei, de la care aflară câteva informaţii. Apoi îl vizitară pe tatăl Lindei pe moşia lui imensă, unde primiră acelaşi răspuns ca şi colegii lor de dinainte.

Henning Wallin nu ştia nimic despre niciun jurnal. Desigur că s-a întrebat şi el cum de i-a putut scăpa una ca asta, având în vedere că poliţia i-a făcut capul praştie cu jurnalul ăla, însă singurul lucru pe care îl putea oferi erau propriile lui reflecţii cu privire la subiectul cu pricina.

— Bine, dacă vreţi, spuse Knutsson.

•

În lumea lui Henning Wallin, un jurnal era cel mai intim lucru posibil din viaţa cuiva. Cu atât mai mult când era vorba de o persoană tânără, o femeie. Ca fiica lui, de pildă. În caz că avusese un jurnal, era clar că acolo îşi trecea toate gândurile şi dialogurile pe care orice om sensibil le poartă cu el însuşi

despre viaţa, sentimentele şi conştiinţa sa. În jurnalul acela îşi trecuse tot ce era mai intim şi mai privat în viaţa ei pentru că voia să ţină toate astea doar pentru ea.

— Înţelegeţi? întrebă Wallin şi îşi plimbă privirea de la Knutsson la Thorén.

— Am înţeles, spuse Knutsson.

— V-am auzit, aprobă Thorén.

— Bine, spuse Wallin. Şi acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi.

•

— Mă întreb dacă l-a aruncat sau doar l-a ascuns, spuse Thorén în maşină, în drum spre sediul poliţiei de pe Oxtorget.

— În orice caz, e clar că l-a citit, spuse Knutsson.

— Ca să vadă dacă a scris ceva care-l incriminează pe ucigaş, zise Thorén.

— Şi negăsind nimic, l-a aruncat, cel mai probabil. Sau l-a ars, mai degrabă, spuse Knutsson.

— L-a ars, clar, spuse Thorén. Nu e el genul care să arunce lucruri doar aşa, aiurea. Deşi eu zic că l-a ascuns într-un loc sigur.

— De ce crezi asta? îl întrebă Knutsson.

— Pentru că nu-i genul care să arunce lucruri aşa, aiurea, repetă Thorén. Deşi, cine ştie…

— … n-ai cum să fii sută la sută sigur, îl aprobă Knutsson.

88.

Cea de-a cincea sesiune de audiere susţinută de Anna Holt dură aproape toată ziua. Martor a fost aceeaşi Lisa Mattei, dar nu prea a deschis gura nici de data asta. A stat doar şi a ascultat cu zâmbetul ei sfios caracteristic şi cu privirea-i blândă. Ca de obicei, Holt începu discuţia dintr-o direcţie complet neaşteptată. Mai ales după discuţia din ziua precedentă, singurul motiv fiind că nu mai era nevoie să se grăbească să clarifice lucrurile despre care vorbiseră ultima oară. Dimpotrivă, Holt prefera să-l lase în pace pe Månsson tot weekendul ca să aibă timp să se gândească mai bine la relaţia lui cu Linda Wallin.

— Povesteşte-mi despre tine, Bengt, începu Holt, apoi se aplecă înainte, se sprijini pe coate, zâmbi şi dădu din cap, semn că era extrem de atentă.

— Despre mine? întrebă Månsson mirat. Dar ce legătură are asta cu ce-am discutat?

— Despre copilăria ta, clarifică Holt.

— Adică?

— Poţi să începi cu începutul, propuse Holt. Povesteşte-mi despre prima ta amintire.

•

Conform lui Bengt Månsson, primele sale amintiri datau de pe vremea când a început şcoala, la şapte ani. Nu-şi amintea nimic de mai demult. Sigur că mama şi rudele ei i-au povestit ce făcea sau zicea când era şi mai mic, dar nu-şi aducea aminte nimic.

— Nu ştiu de ce, dar aşa e, să ştiţi, constată Månsson şi ridică din umeri.

Dar îşi amintea cum a fost când a început şcoala. Însă nu-şi aducea aminte de nimic ieşit din comun. Doar chestii obişnuite. Unele bune, altele aproape neinteresante. Iar despre unele prefera să nu vorbească deloc. În plus, nu înţelegea întrebarea. Ce legătură aveau amintirile lui din copilărie cu situaţia lui din prezent?

•

Nici despre părinţii lui nu voia să vorbească. Muriseră de ani buni şi despre cele întâmplate între el şi ei n-avea de gând să le povestească sub nicio formă. În schimb, ar fi vrut să clarifice un lucru. Faptul că îşi cunoştea un singur părinte, şi anume pe mama lui. Habar n-avea cine era tatăl lui adevărat şi încă din copilărie îşi dăduse seama că n-avea rost s-o întrebe pe

mama lui. Şi oricum, avea un tată adoptiv despre care nu voia să vorbească deloc şi pe care s-a străduit mult să şi-l şteargă din memorie.

— Nu le vizitezi deloc mormintele? îl întrebă Holt.

— Mormântul mamei mele, vrei să spui, o corectă Månsson.

— Mormântul mamei tale, repetă Holt.

— Niciodată, răspunse Månsson.

•

Dar mormântul tatălui adoptiv?

— Mă întrebi dacă nu mă duc acolo ca să mă uşurez? întrebă Månsson şi zâmbi.

— Adică? întrebă Holt.

— Ca să mă piş pe mormântul lui, clarifică Månsson.

— Şi de ce-ai vrea să faci una ca asta, spune-mi, îl încurajă Holt. Chiar aşa de urât s-a comportat cu tine?

•

Månsson n-avea de gând să-i spună nimic despre asta. Nici lui Holt, nici altcuiva.

— Nu spune asta, zise Holt. Eventual, te pot ajuta.

Cum să-l fi putut ajuta Holt pe Månsson în privinţa tatălui lui adoptiv? Doar murise deja. Ce-ar mai fi putut face cu el una ca Holt? Că, la zdup, n-avea cum să-l mai bage. Pe el aveau să-l facă bucăţele, de asta s-a prins deja, dar cu morţii nu mai aveau ce să facă, sau nu?

•

Anna Holt încercă şi-a treia oară. Se apropie de el din mai multe părţi. Şi nu se grăbi deloc. Dar rezultatul fu acelaşi. Ori nu-şi amintea nimic, ori nu voia să-i povestească.

— Când te aud vorbind aşa, am senzaţia că vrei totuşi să-mi povesteşti ceva despre părinţii tăi, în special despre tatăl tău adoptiv. Îţi propun să te mai gândeşti puţin, spuse Holt dând din cap.

•

— Ce concluzie ai tras după tura asta? o întrebă Holt pe Mattei de îndată ce l-a predat pe Månsson celor de la arest.

— Te foloseşte pe post de public ca să testeze povestea pe care o să le-o spună şi celorlalţi, zise Mattei.

•

De unde ştia Mattei una ca asta? Pentru că-şi dăduse seama încă de la prima întrebare a lui Holt şi primul răspuns al lui Månsson ce avea să zică trei ore mai târziu când i s-a pus ultima întrebare.

— Mă bucur să aud, spuse Anna Holt. Poate c-ajunge pe viitor să discut doar cu tine.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş simţi flatată, zise Mattei. De ce să riște să-i strici alibiul încă de pe-acum? Mai bine îl păstrează pentru medici. Ălora n-o să le pese oricum şi n-or să alerge după martori. Ca să verifice dacă e adevărat ce spune.

— Nu-l crezi mai inteligent decât e?

— Dar nu e deloc inteligent, spuse Mattei. Doar că ştie exact cum să mintă o femeie. Cum să se vândă unui client sceptic. Asta-i specialitatea lui.

— Iar eu nu sunt decât o piţipoancă şi-atât, spuse Holt zâmbind.

— Nu şi pentru Bengt Månsson, spuse Mattei şi dădu din capul ei blond. Pentru el eşti o piţipoancă deşteaptă. O piţipoancă periculoasă, dacă vrei.

— Dar el tot o să aterizeze deasupra mea, spuse Holt.

— N-ai de ce să zici asta, Anna, spuse Mattei şi oftă. Eşti mult prea bună pentru aşa ceva. Ce vreau să spun e că, în sinea lui, e ferm convins c-o să te dea pe spate. Metaforic vorbind.

— Aşa, deci, spuse Holt încruntându-se.

— Păi, la ce te aşteptai? spuse Mattei.

•

În după-amiaza aceea, Bengt Månsson o contactă pe Anna Holt prin personalul de la arest. Vru să vorbească cu ea din nou. Era important. După un sfert de oră de la primirea mesajului, Anna Holt se afla în celula lui de arest. Månsson se simţea groaznic. Fără să ştie de ce. Dintr-odată, l-a cuprins o neliniște puternică şi nu-şi dădea seama ce se întâmpla cu adevărat în capul lui. Când a vrut să se ducă la toaletă, chiar înainte de sosirea lui Holt, a ameţit şi a leşinat.

— Vorbesc eu cu ei să facă rost de un medic, spuse Holt.

— Te rog, spuse Månsson.

•

În drum spre ieşire, Holt l-a luat la întrebări pe paznic.

— Cum se simte, de fapt, Månsson?

— Ce i-ai făcut? o întrebă paznicul şi zâmbi larg. Părea complet dus când l-am cules de pe jos în budă. Aterizase cu cracii-n sus înainte să-l prind de mânecă.

— Dar ţie cum ţi s-a părut, pe bune?

— Arăta mai bine decât ce-am mai văzut. Eu zic că se simte nasol rău. Oricum, daţi-i un Oscar pentru cel mai bun actor.

•

După-amiază, înainte să plece la hotel, Anna Holt descoperi o foaie pe avizierul lor, care n-avea nimic de-a face cu ancheta ei.

Era o pagină dintr-un proces-verbal de la audierea jurnalistei care îl reclamase pentru hărţuire sexuală pe colegul ei, Bäckström.

•

Colegul de la poliția din Växjö care condusese audierea părea să fi avut experiență în întrebările-cheie. Printre altele, părea complet conștient de diferența făcută de un procuror și un tribunal între îmbrăcămintea neadecvată sau parțială și goliciunea care nu putea fi cauzată decât de un comportament indecent.

— Ați văzut dacă era în erecție când și-a scos prosopul? o întrebă conducătorul audierii.

Reclamanta nu era sigură. Pe de o parte, nu s-a uitat chiar de aproape, pe de alta, era prea ocupată să țipe la el să-și revină în simțiri.

— Dar ceva tot ați văzut, insistă conducătorul audierii care știa că avea nevoie de un răspuns clar în caz că urma să treacă în vreun fel cazul acela prin „gaura acului" care ducea spre sălile tribunalului.

— Arăta ca un crenvurst obișnuit, spuse reclamanta. Ca un crenvurst nervos, edifică ea.

Ce tare pentru Bäckström, se gândi Anna Holt, în timp ce mototoli foaia și o aruncă în coșul cu hârtii care urmau să fie tocate.

•

— Așa-i trebuie, chicoti Mattei în felul ei nemilos, după ce Anna Holt îi făcu sumarul săptămânii în barul hotelului, la un pahar de vin.

— Da, spuse Holt oftând. Uneori mă întreb dacă-s normală. Chiar mi s-a făcut milă de el. Îți dai seama, Lisa? Să mi se facă milă de Bäckström…

— Să știi că există soluții și pentru genul tău, Anna, spuse Mattei și o privi cu severitate. Dacă vrei, pun foaia la loc. Ajunge să le dai un deget și-ți iau toată mâna.

— Dar nu și Johansson, spuse Holt, nu se știe de ce.

— Lars Martin al meu? Niciodată! spuse Mattei.

89.

În ultimul timp, Jan Lewin visează în fiecare noapte. Aproape de fiecare dată despre vara aceea cu cincizeci de ani în urmă, când a primit prima lui bicicletă adevărată şi tatăl lui l-a învăţat să meargă cu ea. Dar nu mai visează despre bicicleta lui, Crescent Valiant, ci despre vara aceea şi despre ziua în care tatăl lui a fost nevoit să dea o fugă în oraş pe neaşteptate.

Tatăl n-a mai luat autobuzul ca de obicei. A fost dus cu maşina de bunicul lui Lewin. Tatăl părea obosit. Ne vedem în curând, a spus el şi-i ciufuli părul, doar că acum asta n-a mai fost la fel ca dăţile trecute.

Apoi l-a ciufulit şi bunicul şi asta i s-a părut şi mai ciudat, pentru că era prima oară în viaţa lui când îl ciufulea bunicul.

— De-acum încolo, tu eşti stăpânul casei, Jan, spuse bunicul. Vezi s-o ajuţi pe mama cât timp tata e în oraş.

— Promit, spuse Jan.

90.

Era o vară fără sfârşit. Şi un peisaj cu tot atâtea lacuri ca stelele de pe un cer nordic. Duminică, Anna Holt şi Lisa Mattei pregătiră un coş de picnic şi plecară la unul dintre lacuri, ca să-şi încarce bateriile pentru săptămâna următoare de lucru.

•

Anna Holt îşi recuperă mai întâi antrenamentul neglijat în ultimele zile. De îndată ce se schimbă, începu cu nişte exerciţii de stretching, după care dădu o tură în jurul lacului. După vreo zece kilometri parcurşi în mai puţin de o oră, îşi aruncă adidaşii şi înotă înainte şi înapoi în acelaşi lac. Apoi făcu două sute de abdomene şi tot atâtea flotări. Termină cu exerciţii de stretching, uşor îmbujorată, după care răsuflă uşurată în căldura de douăzeci şi cinci de grade.

•

Lisa Mattei se întinsese la umbră ca să citească una dintre cărţile ei preferate din copilărie, *Emil und die Detektive* de Erich Kästner. Îi plăcea mai ales partea în care micuţul Emil reuşeşte să-l prindă pe hoţul scârbos cu ajutorul unor tehnici judiciare – gaura făcută de un ac de gămălie în cele şase bancnote furate – care o marcase pe viaţă şi datorită căreia îl prefera pe Emil faţă de meşterul detectiv Ture Sventon, a cărui tehnică de cercetare se baza mai degrabă pe intuiţie. Cel mai ilustrativ exemplu era acela cu observaţiile lui repetate despre pantofii ascuţiţi ai lui Ville Vessla şi concluziile sale referitoare la caracterul purtătorului lor. Lisa Mattei era mai interesată de partea tehnică a muncii de poliţist încă de când era mică.

•

După antrenament, Anna Holt i se alătură la umbră şi începu să citească şi ea. Cu ajutorul listei de numere apelate, mărturii şi diferite informaţii relevante din punct de vedere criminalistic, Lewin întocmise un orar cu toate acţiunile întreprinse de infractorul lor în ziua în care a violat-o şi strangulat-o pe Linda Wallin. Anna Holt avea nevoie de el pentru audierea următoare şi îşi propusese să înveţe pe de rost fiecare oră şi minut şi fiecare detaliu, cât se poate de exact.

•

Începând cu ora optsprezece, în ziua de joi, trei iulie, Månsson se afla în apartamentul lui de pe Frövägen, din cartierul Öster, la aproximativ un kilometru de centrul oraşului Växjö. După ora douăzeci şi două, Månsson fu

vizitat de martora lor care îi refuză avansurile sexuale. Femeia părăsi apartamentul pe la unsprezece noaptea şi Månsson începu să dea telefoane imediat după plecarea ei.

Între unsprezece jumătate şi miezul nopţii a apucat să sune de pe fix la unsprezece numere diferite. Toate aparţinând unor femei, cunoştinţe de-ale lui. Nouă dintre ele nu erau acasă în clipa aceea şi Månsson nu părea să fi lăsat niciun mesaj. Una dintre ele a vorbit cu el, dar avea alte planuri şi nu se putea întâlni cu el. O alta i-a trântit receptorul în nas când şi-a dat seama cu cine vorbeşte.

Månsson plecă în oraş şi fiindcă documentaţia din următoarele două ore se baza mai mult pe declaraţiile unor martori, nu era la fel de credibilă ca, de pildă, un apel telefonic controlabil, dat de pe un fix sau de pe un mobil. Imediat după miezul nopţii, Månsson a făcut o vizită la una dintre martorele cele mai recurente în ancheta lor, o vecină care se întorcea acasă după o plimbare cu câinele. Martora era sută la sută sigură de ziua, ora şi persoana cu care se întâlnise. În plus, Månsson era pe jos şi se îndrepta spre centru. Lewin a oftat şi şi-a notat declaraţia martorei.

După aceea mai existau două declaraţii conform cărora se putea trage concluzia că Månsson fusese la cel puţin un pub din centrul oraşului. Cea a barmanului care l-a servit cu o halbă mare pe la douăsprezece şi jumătate, după care, pe la unu, un altul l-a recunoscut şi şi-a amintit că, pe de o parte, Månsson era singur, ceea ce se întâmpla foarte rar, şi că părea „extrem de tulburat şi aproape paranoic". Lewin a oftat de două ori şi şi-a notat şi declaraţiile acestor martori. Următorul martor susţinea că l-a văzut pe Månsson într-un alt local din apropiere, undeva între ora unu şi două noaptea. Îl recunoscuse pe Månsson după fotografiile din ziare, aşa că „era sută la sută sigur că era el", drept care Lewin mai oftă o dată.

După două, situaţia era mult mai clară. Era ora la care Månsson a sunat la vechiul număr de telefon al Lottei Ericson de pe mobil, de undeva din centru. Şi fiindcă Lewin se întâlnise personal cu martora şi văzuse şi desfăşurătorul cu numerele apelate de pe mobilul lui Månsson, n-a avut motiv să ofteze nici măcar o dată.

După ora trei, acesta a apărut la uşa mamei Lindei Wallin. Maşina Lindei era parcată pe strada din faţa casei şi probabil că Månsson a recunoscut-o. I-a venit o idee spontană şi a urcat să o vadă. Nimic ciudat până aici, deoarece interfonul era scos din funcţiune de câteva zile.

A greşit, probabil, etajul, din acelaşi motiv pentru care a apelat un număr greşit, şi a sunat la uşa fostului apartament al mamei Lindei, de la ultimul etaj. Dar, de îndată ce câinii au început să latre la el, a coborât repede şi a verificat încă o dată plăcuţele cu nume de la intrare. A găsit o „L. Ericson", a

aruncat zarul și a sunat la ușa respectivă, iar Linda, care tocmai se întorsese acasă, i-a dat drumul.

•

În ceea ce privea cele întâmplate mai târziu, nu putea decât să dea cu presupusul, dar fiind vorba de propriile speculații, Lewin avea deplină încredere în valabilitatea lor. Dimpotrivă, prezumpțiile lui constituiră baza unor noi concluzii pe care le notă în jurnal. Faptul că Månsson n-a mai fost pe la mama Lindei de trei ani, de când s-a produs schimbul de apartamente. Că probabil femeia nici n-a vorbit cu el despre asta. Că Linda nu-i spusese nici ea nimic și că era vorba despre o vizită spontană, nu una planificată sau anunțată din timp.

•

Între trei și un sfert și cinci dimineața, Månsson s-a aflat la locul crimei împreună cu victima. Pe la ora cinci, a sărit pe geamul dormitorului și, cel mai probabil, a parcurs distanța dintre locul crimei și apartamentul lui pe jos. N-avea cum să ajungă acasă mai târziu de cinci și jumătate.

Apoi a împachetat câteva lucruri într-o geantă sport și a decis să părăsească orașul. De ce, nu era clar. Avea deja bilete la Gyllene Tider, care aveau concert pe insula Öland în seara aceea, dar Månsson trecuse prin multe de când le cumpărase. Să fi fost vorba de o tentativă de evadare fără chef? O încercare de-a face rost de un alibi, drept care nu luă autobuzul spre Kalmar.

Probabil că atunci i-a venit ideea să fure Saab-ul vechi al căpitanului, se gândi Lewin. Varianta cu autobuzul nu era prea deșteaptă. Mai bine călătorea singur.

În clipa următoare, Månsson se deplasează pe jos de la apartamentul lui de pe Frövägen până la parcarea de pe Högstorpsvägen, aflată la aproximativ un kilometru de blocul lui. Pe la ora șase dimineața, e văzut de martora de nouăzeci și doi de ani, fură mașina și pleacă. Deloc imposibil, având în vedere că o plimbare rapidă era de-ajuns ca să parcurgă distanța aceea în doar câteva minute.

Pe la șase și un sfert ajunge la periferia orașului Kalmar și se descotorosește de mașină. Ceasul trebuie să fi fost în jur de opt, în caz că a respectat limita de viteză, se gândi Lewin.

De mașină scapă destul de repede și între timp se face în jur de opt și jumătate. Cum a ajuns în Kalmar era neclar. Dar dacă se lua după reconstituirea poliției locale, era cât se poate de posibil să fi parcurs pe jos distanța rămasă. Cei aproximativ zece kilometri până la locuința femeii pe care o sună la nouă dimineața puteau fi acoperiți în două-trei ore. În plus, nu

trebuia să-şi facă griji că cineva îl văzuse în autobuz sau să aibă contact cu vreun şofer inimos, în caz c-ar fi făcut autostopul.

Månsson petrecu ziua de vineri în Kalmar şi pe Öland şi părăsi insula pe la miezul nopţii. Poliţia nu reuşi să dea de tânăra cu care dispăruse de la concert, deşi o rugară să-i contacteze printr-un apel publicat în ziarele locale.

Unde a petrecut restul weekendului nu se ştia. În orice caz, luni dimineaţa era deja la serviciu, în Växjö.

•

— Jan Lewin ăsta e un om scrupulos, constată Anna Holt după ce termină de citit.

— Mie mi se pare cam plictisitor, interveni Mattei. Şi are un fel extrem de angoasant de a reda faptele. Cred că face apel la fapte concrete tocmai ca să-şi controleze propria angoasă.

— Nu ca Johansson care o ţine una şi bună cu poveştile lui eroice şi eşecurile ridicole ale celorlalţi, spuse Holt şi o privi curioasă pe Mattei.

— Nu, în niciun caz, zise Lisa Mattei. Lars Martin Johansson nu semăna deloc cu Jan Lewin, deşi erau cam de aceeaşi vârstă. Dimpotrivă. Poveştile lui Lars Martin Johansson o învăţaseră mai multe despre ceea ce înseamnă să fii poliţist decât orice altceva ce a făcut, citit sau auzit, în plus, era extrem de amuzant, iar poveştile lui aveau mereu o poantă din care se putea învăţa ceva.

— Şi sunt şi adevărate, bine-nţeles, spuse Holt, zâmbind încântată.

•

Sută la sută, conform Lisei Mattei, şi extraordinare, în sensul că Lars Martin Johansson era unul dintre puţinii oameni care au înţeles că uneori adevărul putea fi găsit doar printr-un dialog intern cu propria conştiinţă. Acelaşi lucru despre care scria şi Skinner în eseurile sale ştiinţifice despre introspecţie ca mod de a găsi adevărul şi lumina. Şi care n-are nimic de-a face cu perspectiva noastră plictisitoare şi previzibilă despre diferenţa dintre adevăr şi minciună.

— Deci, Johansson nu minte niciodată, o provocă Holt.

— Nu în sensul ăla convenţional, spuse Mattei. Nu e genul ăla. Johansson nu-i minte pe ceilalţi.

— Dar ce gen e, după părerea ta?

— Genul care se minte pe sine, îi răspunse Mattei dintr-o bucată.

— Nu ştiu de ce nu te măriţi cu el, Lisa, spuse Holt.

— E deja însurat. În plus, nu cred că sunt genul lui, constată Mattei cu un oftat.

91.

În lunea aceea, Anna Holt trecu la o tactică ofensivă şi îl confruntă pe Bengt Månsson cu jurnalul întocmit de Jan Lewin. Lisa Mattei fusese înlocuită de Anna Sandberg, asta ca să-i reamintească de unica şi cea mai mare pasiune din viaţa lui.

•

— Cum vrei să faci, Anna? întrebă Sandberg.

•

— Eu vorbesc, tu asculţi. Dacă o să vreau să intervii cu ceva, o să-ţi fac semn în prealabil, îi explică Holt.

— N-am nimic împotrivă.

•

— Nicio ameninţare, nicio promisiune, nu ne grăbim nicăieri. În rest, poţi să pari cât se poate de afurisită, explică Holt.

— Asta din urmă n-o să fie o problemă, spuse Anna Sandberg.

•

— Având în vedere că până acum am fost sinceră faţă de tine, am zis c-ar fi bine să-ţi arăt rezumatul ăsta, începu Anna Holt şi îi întinse lui Månsson jurnalul întocmit de Jan Lewin.

— Apreciez, spuse Månsson politicos.

— Bine, spuse Anna Holt şi zâmbi prietenos. Atunci îţi propun să-l citeşti liniştit. Noi ştim deja că tot ce scrie acolo e adevărat fără să te întrebăm şi pe tine, dar ar fi interesant să auzim şi o explicaţie din partea ta.

•

Cinci minute mai târziu, Bengt Månsson terminase de citit.

•

— Da, văd ce scrie, spuse Månsson. Şi când văd aşa, negru pe alb, îmi amintesc că m-am întâlnit cu Linda în seara aia… adică noaptea, se corectă el. Îmi amintesc că la început am stat şi am discutat şi că apoi am făcut sex, pe o canapea, pare-mi-se… dar după aceea nu-mi mai amintesc nimic.

— După aceea nu-ţi mai aminteşti nimic, repetă Anna Holt.

— E ca o gaură neagră, spuse Bengt Månsson.

— Care e ultimul lucru de care-ţi aminteşti? îl întrebă Anna Holt.

•

Månsson îşi amintea că s-a întâlnit cu o prietenă veche. Că a fost acasă la ea. Fata locuia în Kalmar. Că au făcut sex în ziua aceea. Că au fost la un

concert. Cu Gyllene Tider. De asta își amintea. Făcuse rost de bilete înainte de Midsummer. Prin niște cunoștințe de la serviciu.

Dar după aceea totul era neclar. Mai ales faptul că îl cuprinsese o angoasă cumplită, fără să știe de ce. Își aducea aminte și de asta. Și că a plecat de acolo, pur și simplu. Și-a părăsit amica. A plecat de la concert. Acasă, la apartamentul lui. Își aducea aminte vag că a luat autobuzul de la Kalmar până la Växjö. O gaură neagră, un sentiment de angoasă puternică și apoi acasă. Nu știa exact când a ajuns, dar probabil ziua, pentru că strada era plină de oameni.

— Cândva sâmbăta, pe la miezul zilei ai ajuns acasă la tine, spuse Holt.

— Dacă zici tu, spuse Månsson ridicând din umeri. În capul meu e o gaură neagră și atât.

— Voiai să zici ceva, Anna? întrebă Holt și se întoarse spre colega ei.

— Deci tot ce-ți amintești e că nu-ți amintești nimic, spuse Anna Sandberg pe un ton ironic.

— Da, spuse Månsson și o privi de parcă abia atunci ar fi descoperit că e acolo.

— Dar îți amintești clar că ai avut o lacună, spuse Anna Sandberg.

— Da, spuse Månsson. E ca o gaură neagră și atât.

— Între orele patru dimineața, vineri, și amiaza aceleiași zile, vrei să zici? E doar o gaură neagră?

— Da, spuse Månsson. E complet inexplicabil.

— Da, așa e, îl aprobă Anna Sandberg. N-am auzit niciodată de o lacună delimitată cu atâta acuratețe. Ciudat că îți amintești așa de bine. Că îți amintești exact ce nu-ți amintești, vreau să zic, și, spre norocul tău, e exact perioada în care o strangulezi și o violezi pe Linda.

— Doar nu crezi că aș minți despre una ca asta, o întrerupse Månsson.

— Probabil că n-ai recunoaște, spuse Anna Sandberg și ridică din umeri. Ești prea laș, pur și simplu. De fapt, tu ești cel demn de milă, nu noi.

— Gaura aia neagră, interveni Anna Holt ca să schimbe subiectul. N-ai vrea să încerci s-o descrii? Cum arată?

•

Ca o gaură obișnuită. Care îi insufla o angoasă puternică, fără să știe de ce.

•

— Se pare că s-au întâmplat niște lucruri oribile cât timp te aflai în gaura aia, constată Anna Sandberg. Ce zici, n-ai vrea să încerci să ieși de acolo?

— Ce vrei să spui? o întrebă Månsson.

— Povestindu-ne ce ai făcut acolo. În timp ce erai în gaură, explică ea.

— Nu știu, spuse Månsson. Pur și simplu, m-am trezit acolo.

•

Mai mult de atât n-au reuşit să scoată de la el, deşi au continuat interogatoriul tot restul zilei. Spre sfârşit, Månsson ţinu să le povestească şi el câte ceva. Spunea că era important să le înţeleagă. Înainte de toate: nu o omorâse pe Linda. Au făcut sex. Consimţit. De rănit, n-a rănit-o în niciun fel.

— De unde ştii? îl întrerupse Anna Sandberg. Nu ziceai că nu-ţi aminteşti?

•

Månsson o ştia, chiar dacă nu-şi amintea. N-ar fi putut să facă aşa ceva. Nu era în stare nici măcar să-şi închipuie aşa ceva.

— Gândeşte-te bine, îi propuse Holt şi apoi puse punct audierii.

•

— În orice caz, l-am băgat în apartament. L-am dus până la canapeaua pe care a făcut-o cu Linda, spuse Anna Sandberg şi dintr-odată păru la fel de însetată de sânge cum se simţise pe tot parcursul anchetei.

— Da, spuse Anna Holt şi ridică din umeri. Dar nu nouă ne povesteşte chestiile astea.

— Mă tem că nu înţeleg, spuse Anna Sandberg.

— N-o să ne zică mai mult de atât, spuse Holt. Vrea doar să lanseze povestea cu gaura neagră.

— În orice caz, recunoaşte că nu-şi aminteşte nimic, spuse Anna Sandberg.

— Da, nu-i chiar prost, constată Holt. Ştie să citească printre rânduri. Mă refer la toate urmele găsite de Enoksson şi colegii lui. Avocatul l-a şcolit în privinţa asta, sunt sigură.

— Mă tot gândeam la o chestie, spuse Anna Sandberg. De ce nu ne serveşte varianta cealaltă? Cea cu jocul erotic care o ia razna, explică ea.

— Cea mai simplă explicaţie e că avocatul lui l-a sfătuit să nu zică nimic, spuse Holt şi oftă încet.

92.

În penultima lui noapte petrecută la Växjö, Jan Lewin visă despre vara aceea în care tatăl lui l-a învăţat să meargă cu bicicleta. Aceeaşi vară în care a primit prima lui bicicletă adevărată, o Crescent Valiant roşie. Aceeaşi vară în care tatăl lui a murit de cancer.

•

Când se trezi şi ieşi de la baie, simţi nevoia să deschidă geamul ca să primească aer. Afară ploua. Era o ploaie măruntă şi un cer întunecat. Se şi răcise.

Ce naiba caut eu aici, de fapt, se gândi el. Gata, s-a terminat. E timpul să mă întorc acasă.

93.

Jan Lewin şi Eva Svanström plecară la mijlocul săptămânii. Îşi făcuseră treaba şi nu mai era nevoie de ei. Cel puţin, nu în Växjö. În drum spre Stockholm, Lewin a încercat să-şi adune curajul să-i spună Evei că era vremea să clarifice care era treaba cu ei. Ar fi fost bine ca el să se despartă de nevasta lui şi ea de bărbatul ei. Ar fi fost bine să se mute împreună. Să-şi clădească un viitor comun. Iar cel care trebuia să se grăbească cel mai tare era mai ales el, pentru că viaţa lui se scurta pe zi ce trecea.

•

Dar nu spuse nimic din toate acestea şi, luând în considerare ce se întâmpla în capul Evei Svanström, poate că era chiar mai bine. De îndată ce a ajuns în Stockholm, Eva Svanström s-a hotărât să facă un efort să-şi salveze căsnicia şi să-i mulţumească lui Jan Lewin pentru timpul petrecut împreună. Când se gândea în urmă, îşi dădea seama că, de fapt, a tărăgănat-o aşa prea mulţi ani, dar zilele petrecute cu ei au făcut toţi acei ani mai uşor de suportat. Oare cum să explici cuiva acest lucru? se gândi ea. Când inima ţi s-a oprit şi tot ce mai ai în piept e o gaură neagră în care nici nu îndrăzneşti să te uiţi. Şi cu atât mai puţin să descrii ce ai acolo.

•

Nicio amintire dinainte să înceapă şcoala. O mamă despre care refuza să vorbească. Un tată adoptiv care se odihnea într-un mormânt pe care nu-l considera demn de efortul de a-l vizita, nici măcar ca să se pişe pe el. O gaură neagră de care îşi amintea foarte bine. O convingere de neclintit, conform căreia nu-i făcuse rău Lindei. Simplul gând c-ar fi putut s-o facă îl îngrozea, semn că n-avea cum să fi fost el.

•

Încă şase audieri, patru în prezenţa procuroarei. O dată fu înconjurat de trei femei, care se întreceau să vorbească despre el. Katarina Wibom, Anna Holt şi Anna Sandberg.

— Trei la unu, constată Månsson, deşi zâmbetul lui de victimă dusă la ghilotină părea extrem de forţat.

— Am zis că-ţi place mai mult să fii în preajma femeilor, Bengt, spuse Katarina Wibom. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, ne-am gândit noi.

•

Le mai rămânea de elucidat misterul găurii negre în care se aflase, conform expertizei medico-legale, Bengt Månsson în cele aproximativ

şaizeci de minute cât i-a luat s-o violeze, tortureze şi stranguleze pe Linda Wallin, iar maşina pe care o furase o oră mai târziu, ca să plece de acolo şi să lase totul în urmă, era de un interes juridic limitat.

— O gaură neagră, recapitulă conducătoarea interogatoriului, Anna Holt.

— Plus o grămadă de dovezi juridice sută la sută concludente, adăugă Katarina Wibom.

— Măcar de-ar fi negat totul, spuse Holt. Sau dacă ar fi lansat varianta cu jocul erotic care a luat-o razna.

Ei, asta e, nu putem avea totul, îşi spuse în gând.

•

Vineri după-amiază, cinci septembrie, Knutsson şi Thorén plecară şi ei din Växjö. Aveau alte cazuri de omucideri care stăteau la coadă pentru serviciile lor. În plus, trebuiau să se ocupe şi de teancul de hârtii ce se adunase între timp pe birourile lor din Stockholm. Fiind nişte băieţi politicoşi şi bine-crescuţi, înainte de plecare, îşi luară rămas-bun de la comisarul Bengt Olsson.

— Mulţumim pentru găzduire, spuse Knutsson.

— În cel mai rău caz, ne vedem din nou, spuse Thorén. Mă rog, înţelegi ce vreau să zic, Bengt, adăugă el pe un ton apologetic.

— Te înţeleg perfect, spuse Olsson zâmbind. Fără voi ne-ar fi fost greu să dezlegăm iţele. Deşi, da. Mai devreme sau mai târziu l-am fi găsit cu ajutorul probelor ADN.

•

— Fără noi, s-ar fi mutat împreună, Olsson şi micuţul Bengt Månsson, filosofă Knutsson în maşină, în drum spre Stockholm.

— Şi-ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, îl aprobă Thorén.

— Oare ce-o să se aleagă de Bäckström? se întrebă Knutsson.

— Bäckström se descurcă oriunde, oricând, spuse Thorén.

94.

Vineri, doisprezece septembrie, Anna Holt şi Lisa Mattei părăsiră şi ele oraşul Växjö şi se întoarseră la Stockholm. Holt urma să-şi reia slujba temporară de şef al unităţii de coordonare naţională din cadrul Brigăzii Naţionale de Criminalistică. Johansson încercase deja s-o ademenească fluturându-i pe sub nas un post nou de comisar-şef, aflat în directa lui subordonare. Ar fi urmat să-i fie un fel de confident personal. Însă gândul c-ar fi nevoită să asculte toate poveştile lui n-o atrăgea deloc pe Holt care, până la urmă, a spus nu. Johansson reacţionă exact aşa cum se aştepta. Stătu îmbufnat ca un copil câteva zile, după care totul s-a reîntors pe făgaşul lui normal şi Johansson o salută cu o voioşie aproape demonstrativă ori de câte ori se întâlneau pe coridor.

Zici că-i un copil, îşi spuse în sinea ei Holt. Mă întreb ce năzdrăvănie o să-i mai treacă prin cap data viitoare.

•

Lisa Mattei îşi luă concediu fără plată pentru terminarea studiilor din cadrul Universităţii din Stockholm. Spera să termine înainte de Anul Nou. În acelaşi timp, ezita. Fiecare problemă ştiinţifică pe care o rezolva părea să genereze două probleme noi, unele şi mai interesante decât cea pe care o terminase de rezolvat, şi singura variantă pe care ar fi acceptat-o fără să clipească ar fi fost genul de post pe care Anna Holt îl refuzase de curând şi pe care Johansson nu avea de gând să i-l ofere ei.

Ciudat că un om atât de perspicace nu-şi dă seama ce-i mai bun pentru el, se gândi Mattei.

•

Înainte să plece, Anna Holt avu o întrevedere mai lungă cu procuroarea Katarina Wibom, ocazie cu care îi predă sute de pagini de procese-verbale de la audieri. În total, douăsprezece, toate cu suspectul Bengt Månsson. În afară de unul, toate fuseseră desfăşurate sub formă de dialog, printate frumos şi aşezate într-o mapă cu blazonul regal galben-albastru şi sigla poliţiei din Växjö pe copertă. Prefaţată de un rezumat explicativ destinat procuroarei.

— Mai departe de atât n-am ajuns, aşa că va trebui să preiei ştafeta de aici, constată Holt şi făcu semn spre teancul de hârtii de pe masa dintre ele.

— Mulţumesc mult, Anna, spuse Katarina Wibom. E mai mult decât aş putea pretinde şi mai clar mai mult decât mă aşteptam.

— Ce-o să se întâmple de-acum încolo? întrebă Holt. Mi-ai promis c-o să-mi spui, dacă-ți mai amintești.

— Închisoare pe viață pentru omor, spuse procuroarea. Din câte îmi dau seama, Månsson și avocatul lui au două variante de apărare.

— Care? întrebă Holt.

•

Prima variantă era cea a jocului erotic care deviase. Victima a consimțit asupra actului sexual, dar circumstanțele nefericite au dus la omucidere din neglijență, și Månsson urma să scape cu câțiva ani de închisoare.

— Și tu ce crezi? întrebă Holt.

— Nicio șansă, spuse procuroarea. Nici n-o să mă obosesc să pledez pentru omor din neglijență. Ajunge dacă mă bazez pe ce zic medicii legiști și inspectorii judiciari.

— Ești sută la sută sigură? o întrebă Holt.

— Vorbim de Judecătoria din Växjö, îi reaminti procuroarea. Mă rog, dacă e să ignorăm că nu s-a întâmplat cum zice el. Sper că avocatul lui e destul de deștept și-o să-l sfătuiască nici să nu încerce.

•

— Și cealaltă variantă? îi reaminti Holt.

•

Cea cu amnezia temporară, îi explică procuroarea. Dacă nu de alta, ca dovadă că era labil psihic. Ca să pregătească terenul pentru povestea cu abuzurile sexuale la care fusese supus în copilărie, poveste pe care abia aștepta să le-o servească în caz c-ar fi trecut printr-o evaluare psihologică și-ar fi avut ocazia să discute cu toți medicii ăia care, spre deosebire de majoritatea oamenilor, puteau să vadă ce se petrece în mințile semenilor lor.

— De când tanti și nenea ăia în halat alb și-au umplut jobenele de magicieni cu amneziile temporare ale infractorilor noștri, brusc, niciun derbedeu nu-și mai amintește nimic, oftă procuroarea.

— Dar ce s-a întâmplat cu vechea și cinstita beție suedeză? întreb Holt și oftă și ea.

— A dispărut în clipa în care am început să-i condamnăm la închisoare pe viață pe bețivani, cu toate că tocmai ăștia intrau în categoria aia care nu-și mai amintea că-n seara precedentă a băgat briceagul în cel mai bun prieten la cârciuma din sat. Mai nou, e mai complicat. Scuza cu băutura nu mai există. Nici măcar dacă ți-ai marinat creierii în alcool în ultimii douăzeci de ani. Psihiatria legală se dezvoltă cu pași repezi, să știi. Tot timpul. Doar noi mai stăm și batem pasul pe loc și acum.

— Și crezi că scapă cu atât?

— Nici vorbă, cel puțin la Tribunalul din Växjö, spuse procuroarea. Poți s-o uiți. În schimb, în ceea ce privește Curtea de Apel, pentru că acolo o să ajungem… hm, n-aș ști ce să-ți zic.

— Condamnare la detenție într-o unitate psihiatrică de înaltă securitate, cu cerere de externare specială, trase concluzia Holt.

— S-ar putea. În orice caz, ceva de genul ăsta. Și singura noastră consolare e că majoritatea avocaților au o imagine cam distorsionată despre cum e să aterizezi într-o unitate psihiatrică cu circuit închis.

— N-o să aibă o viață ușoară, spuse Holt.

— Nu, în niciun caz, spuse procuroarea.

95.

În cea de-a doua zi de luni din octombrie, Clubul Jurnaliştilor din Stockholm a organizat o întrunire în cadrul căreia s-au discutat diferite probleme de securitate legală, generate de investigarea notoriului caz Linda. Unele dintre cele mai cunoscute personalităţi media au fost invitate la discuţii, întâlnirea fiind prezidată, firește, de redactorul-şef al cotidianului *Dagens Nyheter*.

Dar nu el era cel mai ales oaspete al întrevederii – cel puţin dacă ar fi să-l aşezăm la masa Maiestăţii sale, Regele – ci invitatul de onoare, cancelarul de justiţie, CJ, în persoană.

CJ se arată extrem de îngrijorat de metodele de investigare ale poliţiei în ceea ce privea cazul Linda şi alte dosare asemănătoare din ultimul timp. Conform informaţiilor cerute de el, poliţia din Växjö împreună cu Brigada Naţională de Criminalistică recoltaseră probe ADN voluntare de la aproape şapte sute de persoane. Probe care n-aveau nicio legătură cu infracţiunea comisă.

Conform datelor obţinute de echipa lui de investigare de la Brigada Naţională de Criminalistică, dosarul a fost rezolvat tot prin metoda veche, combinând informaţiile primite din afară cu declaraţiile martorilor şi filajul clasic. Sigur, nici proba ADN găsită la locul crimei nu era de neglijat, mai ales că fusese prezentată de procuroare ca dovadă încă din etapa preliminară a anchetei. Oricum, fără să vrea să anticipeze sentinţa, CJ era de părere că restul probelor adunate în mod tradiţional ajungeau cu vârf şi îndesat pentru ca procuroarea să-l acţioneze în justiţie pe infractor.

Personal, CJ era extrem de critic faţă de folosirea cuvântului „voluntar" într-un context în care, de fapt, era vorba despre posibilitatea poliţiei şi a procuroarei de a folosi aşa-numite „dispoziţii legale obligatorii". Din câte îşi dădea el seama, aceste două metode nu însemnau unul şi acelaşi lucru, drept care saluta propunerea autorităţilor de a putea aduna şi analiza probe ADN şi de a înregistra rezultatele, iar problema voluntariatului avea să fie în curând desuetă, într-o lume ideală imaginată de CJ, statul dispunea de un registru cu ADN-ul fiecărui cetăţean al său, colectat încă de la naştere. Din respect faţă de ei, dacă nu de altceva.

În încheiere, CJ profită de ocazie să-i felicite pe jurnalişti pentru meticulozitatea cu care au urmărit munca poliţiştilor. Cu o modestie

emoţionantă, admise că, fără vigilenţa lor, putea chiar să-i fi scăpat toată problema, dacă nu îl avertizau din timp.

Reprezentanţii media nu avură niciun comentariu negativ faţă de analiza şi concluziile cancelarului de justiţie. Era vorba de o problemă semnificativă pentru orice stat democratic şi de drept, care, conform redactorului-şef de la *Dagens Nyheter*, avea să ocupe un loc şi mai important în ziarul lui pe viitor. El, unul, era şi mândru, şi fericit că cei care au declanşat avalanşa au fost el şi colegii lui de la DN.

Preşedintele Clubului Jurnaliştilor care conducea dezbaterea profită de ocazie să-l întrebe pe redactorul-şef de la *Smålandsposten* – pentru că acesta se afla oricum la faţa locului, şi fiindcă nu se întâlneau în fiecare zi – cum se făcea că un ziar mai mic din provincie a refuzat un articol pe care cel mai mare cotidian al Suediei a ales să-l publice imediat, completându-l cu editoriale şi reportaje, plasate pe paginile cu ştiri.

•

Redactorul-şef de la *Smålandsposten* îi mulţumi pentru întrebare. Fără a intra în prea multe detalii, putea să le spună că decizia lor se baza pe cunoştinţele pe care le aveau despre autorul articolului cu pricina. Cunoştinţe pe care colegii de la *Dagens Nyheter* nu le deţineau, probabil, sau pe care au ales să le ignore. Ce ştia el, un simplu ţăran din provincie, despre criteriile de valoare ale celui mai de vază cotidian al ţării?

Indiferent care ar fi fost adevărul, ţinu să precizeze că el a fost cel care l-a refuzat pe bibliotecarul Marian Gross, lucru pe care nu l-a regretat nicio clipă, şi, în caz că primea oferte similare în viitor, avea să procedeze tot aşa.

•

După şedinţă, jurnaliştii porniseră spre Opera Bar, Veranda Hotelului Grand şi alte localuri din apropiere, destinate unei clientele cu buzunarul mai plin şi, ca de obicei, dezbaterea a continuat până pe la jumătatea nopţii, după care participanţii se întoarseră la familiile lor, pentru câteva ore de odihnă bine-meritată.

96.

Luni, 20 octombrie, procesul intentat împotriva lui Bengt Månsson începu la Tribunalul din Växjö. Sentința fu comunicată trei luni mai târziu, pe data de 19 ianuarie, în anul următor. Motivul pentru care dură atât de mult era faptul că tribunalul luase decizia să-l supună pe Bengt Månsson unei evaluări psihiatrice amănunțite, care să servească drept bază pentru o viitoare sentință.

Clinica de psihiatrie juridică din Lund le dădu un răspuns încă de pe 20 decembrie, dar au urmat sărbătorile de iarnă, Crăciunul, Anul Nou și perioada de concedii. În plus, tribunalul avea nevoie de timp ca să finiseze și să-și cosmetizeze formulările și, în general, să se gândească bine la ce avea să decidă.

Oricum, din concluzia neconfidențială a raportului psihiatric reieșea că Månsson suferea de tulburări psihice grave, dar că acestea nu erau atât de semnificative încât să necesite tratament într-o unitate cu circuit închis. Tocmai de aceea, curtea a decis în unanimitate să urmeze propunerea procuroarei și să-l condamne pe Bengt Månsson la închisoare pe viață pentru omor.

Avocatul apărării contestă însă sentința, iar cazul ajunse la Curtea de Apel, care ceru la rândul ei o evaluare psihiatrică nouă, efectuată de data aceasta la spitalul Sankt Sigfrid din Växjö, sub conducerea profesorului de psihiatrie judiciară Robert Brundin.

Brundin ajunse la o concluzie diferită față de colegii lui din Lund. Era ferm convins că Månsson suferea de o tulburare psihică extrem de gravă, drept care, la sfârșitul lunii martie, Curtea de Apel îl condamnă pe inculpat la internare într-o unitate psihiatrică închisă, cu permis de ieșire restricționat, pentru omor.

Profesorul Brundin apăru la televizor la doar o săptămână după pronunțarea sentinței, în cadrul uneia dintre numeroasele emisiuni sociale de pe postul național. Ce se întâmpla era că infractorul lor era un psihopat cu tulburări grave și cu un psihic cu trăsături extrem de haotice. Acestea puteau fi, la rândul lor, explicate prin niște traume grave, suferite de criminal în copilărie.

Sigur, nu era vorba despre experiențe de război, ca la majoritatea infractorilor cu trăsături haotice – în sensul clasic al cuvântului – dar consecințele și natura lor puteau fi comparate oricând cu astfel de

experienţe. Însă, din păcate, Brundin nu putea să intre în detalii din cauza clauzei de confidenţialitate presupuse de statutul lui de medic. În orice caz, nu era vorba despre un sadic sexual, cu o fantezie erotică deviantă. Şi nici despre o personalitate haotică *per se*. Era, mai degrabă, o formă intermediară între sadicul sexual şi infractorul haotic.

— Cu alte cuvinte, am găsit veriga lipsă dintre cele două tipologii de bază, constată mulţumit Brundin, urându-şi succes şi lui, şi pacientului său în viitoarea lor colaborare.

— Credeţi că reuşiţi să-l vindecaţi vreodată? îl întrebă reportera.

Cu tot respectul pentru ea şi emisiunea ei, Brundin era de părere că întrebarea era prost formulată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— De fapt, e mai important să ne gândim la cum am putea să ajutăm generaţiile următoare de infractori care se încadrează în tipologia lui, explică Brundin. Dar dacă vă interesează în mod specific perioada de tratament, mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spunând că pacientul nostru aparţine unei generaţii deja pierdute, încheie Brundin, un om extrem de citit, pe deasupra.

Bäckström urmări programul la televizor de acasă, din apartamentul confortabil din apropierea secţiei de poliţie, acompaniat de o berică, un păhărel de whisky, o adeverinţă de concediu medical şi un dosar de hărţuire sexuală recent prescris. Plicul maro nu se golise încă: ce să mai, putea fi şi mai rău.

Tot ar fi fost mai bine să facă săpun din nenorocit, se gândi Bäckström care, în ciuda tarelor lui, era un om al justiţiei.

97.

Vineri, 24 octombrie, mama Lindei Wallin urma să depună mărturie la Tribunalul din Växjö referitor la legăturile ei cu bărbatul care îi omorâse fiica. Cu o zi înainte, femeia a vorbit la telefon cu Anna Sandberg şi cele două stabiliră că Anna se va duce după ea cu maşina. În general, zicea ea, nu s-a mai simţit aşa de bine de mult şi abia aştepta să lase, în sfârşit, totul în urmă, ca s-o poată jeli în linişte pe fiica ei.

Dimineaţa, când Anna Sandberg a ajuns acolo, uşa de la intrare era deschisă şi se bălăngănea în vântul tomnatic. Văzând că pietrele de pe marginea potecii frumos greblate lipseau, Sandberg a înţeles imediat ce s-a întâmplat. Scafandrii o găsiră în ziua aceea, la patru metri adâncime. Înainte să intre în apă, femeia şi-a pus un palton de iarnă cu buzunare încăpătoare umplute cu pietre. Apoi şi-a legat braţele cu o curea, ca să nu cumva să se răzgândească în ultima clipă.

În buzunarul de la piept avea o fotografie făcută la o petrecere de Midsummer, organizată la casa tatălui Lindei cu aproximativ trei ani în urmă. În mijloc se vedea Linda zâmbind, încadrată de mama ei şi de ucigaş. Cineva încercuise faţa Lottei Ericson şi a lui Bengt Månsson cu tuş permanent şi scrisese „ucigaşi" deasupra lor. Plicul în care fusese trimisă zăcea pe podeaua bucătăriei. Expeditorul nu-şi trecuse numele şi adresa, dar ştampila sugera că fotografia fusese trimisă miercuri, din Växjö.

Raportul medico-legal sosi cu mult înainte de încheierea procesului şi concluzia a fost clară încă din clipa în care au găsit-o. Mama Lindei s-a sinucis. Durerea provocată de pierderea fiicei îi dăduse lovitura de graţie, iar poliţia n-a reuşit să afle niciodată cine fusese expeditorul fotografiei din buzunarul ei. Tatăl Lindei declară că nu ştie nimic, atunci când a fost audiat de poliţia din Växjö şi că, oricum, trecuse de mult peste pierderea fostei sale soţii.

Nu-i mai rămânea altceva decât să onoreze memoria singurei şi mult iubitei sale fiice.

98.

În luna aprilie a anului următor, CRP, comitetul responsabil pentru personalul angajat din cadrul Poliției Suedeze, rezolvă, în sfârșit, dosarul comisarului criminalist Evert Bäckström. Motivul pentru care le luase atâta timp era că procurorul a fost nevoit să prescrie reclamația împotriva lui Bäckström din lipsă de dovezi concludente.

Fusese o anchetă complicată. Pe de o parte, nu dețineau dovezi suficiente, pe de altă parte, Bäckström o ținu una și bună cu prima versiune, conform căreia reclamanta urcase la el aproape cu forța, cu toate că Bäckström i-a sugerat să-l aștepte la bar în timp ce el făcea un duș, extrem de necesar, de altfel, și își punea o cămașă curată. Pe la finalul anchetei, reclamanta refuză să colaboreze, spunând că n-are rost și, în momentul acela, procurorul chiar n-a mai avut încotro.

Le mai rămânea să clarifice niște abateri financiare însumând aproximativ douăzeci de mii de coroane. Diverse retrageri de bani nedocumentate, o factură ciudată emisă de o spălătorie, un desfășurător cu o listă de materiale diverse, printre care treizeci și unu de bureți de șters tabla, la 96 de coroane bucata, o factură emisă pe camera de hotel a colegului său pentru vizionarea unui film porno și alte curiozități, care mai de care. Dar mai ciudat era că, în aceeași zi în care cei de la Financiar i-au atras atenția asupra acestor abateri, Bäckström a reglat toate neregularitățile cu bani gheață, ceea ce, având în vedere reputația lui, constituia, probabil, cel mai mare mister în situația aceea.

Oricum, asta nu l-a scutit de sesizările privind abaterile grave comise împotriva regulilor ce se aplicau pentru membrii Brigăzii Naționale de Criminalistică și reprezentantul lui de la uniune a trebuit să muncească pe rupte ca să găsească o soluție de compromis care să nu-i stea în gât superiorului lui, ȘBNC Lars Martin Johansson.

Bäckström se întoarse la postul lui vechi de la brigada regională de criminalistică din Stockholm, unde a fost plasat temporar la Bunuri Pierdute. Sau Depozitul, cum îi ziceau toți polițiștii adevărați, inclusiv Bäckström, cimitirului de biciclete abandonate și suflete rătăcitoare de polițiști.

În schimb, i s-a permis să-și păstreze titlul de comisar. Johansson nu era chiar atât de mojic, iar Bäckström ar fi fost gata să renunțe singur la titlu, dacă asta ar fi însemnat că nu mai trebuia să împartă biroul cu Wiijnbladh,

vechiul lui camarad de arme care lucra acolo cu jumătate de normă de vreo cincisprezece ani, de când încercase să-şi otrăvească fosta nevastă. Nu reuşise decât să se otrăvească pe sine, drept urmare fusese mutat de la Tehnic la Gulagul Poliţiei din Stockholm.

99.

În luna mai a aceluiaşi an, în cadrul de-acum tradiţionalei conferinţe a Poliţiei organizate la sediul Centrului de Expoziţii Älvsjö, comisarul Bengt Olsson ţinu o prelegere apreciată despre tema principală a conferinţei, conflictul dintre diferitele abordări poliţieneşti. Olsson le povesti colegilor să-i despre experienţa sa ca şef al anchetei preliminare în cazul Linda.

De o parte a baricadei se aflau el şi colegii lui de la Poliţia din Växjö, cu resursele lor limitate şi, în acelaşi timp, o grămadă de cunoştinţe despre oraş şi localnici şi o experienţă practică demnă de luat în considerare, iar de cealaltă parte, Brigada Naţională de Criminalistică, fără problema banilor, care prefera să abordeze un caz de pe un front cât se poate de larg.

Sigur că au existat fricţiuni între cele două grupări. Cât se poate de normal şi nu era vina nimănui, conform spuselor lui Olsson, care susţinea că cele două echipe proveneau din lumi diferite şi susţineau valori culturale diferite. Desigur că au şi învăţat unul de la celălalt, şi Olsson ţinea neapărat să le mulţumească tuturor colegilor săi de la PC pentru contribuţia generoasă adusă investigării cazului Linda, precum şi celor de la Brigada Naţională pentru înregistrarea imensei cantităţi de documentaţie generate de cazul cu pricina.

La final însă, Olsson îşi exprimă convingerea conform căreia cunoştinţele locale au fost cele care au jucat, totuşi, un rol decisiv în prinderea criminalului. Iar asta ar fi trebuit să le dea de gândit tuturor pe viitor, mai ales când venea vorba de întărirea resurselor poliţiei locale şi regionale, înainte de investigaţia oricărei crime violente, lucru care ar fi trebuit să constituie baza unei noi modalităţi de organizare.

•

După prelegere, Lars Martin Johansson s-a dus la Olsson şi i-a mulţumit. Nu doar în numele său, ci şi în cel al colegilor lui. Rar se întâmpla ca atâţia poliţişti adunaţi într-un singur loc să aibă motiv să-i mulţumească unui coleg pentru atâtea bazaconii emise într-un timp-record, constată Johansson în cel mai politicos fel al său. Iar dacă Olsson simţea nevoia să emită şi mai multe locuri comune în viitor, nu trebuia să se obosească să-l mai deranjeze, nici pe el, nici pe colegii lui.

•••

Vineri, 28 mai, Lisa Mattei şi-a susţinut teza de doctorat la Institutul de Filosofie Practică din cadrul Universităţii din Stockholm. Aceasta se intitula

„În amintirea victimei?" şi toată teza se concentra pe semnul întrebării de la sfârşitul titlului. Studenta a ales să analizeze mesajul ascuns din materialele despre crimele sexuale ale căror victime erau femei, aşa cum apăreau ele în mass-media, dintr-o perspectivă feministă.

Precum şi: legătura semiotică clasică dintre conţinut şi expresie şi faptul ciudat că prenumele a aproape două sute de femei a ajuns să constituie prefixul crimelor sexuale care le-au curmat vieţile din ultimii cincizeci de ani. Cazul Brigitta, cazul Gerd, cazul Kerstin, cazul Ulla, ca să numim doar patru cazuri de omor cunoscute în toată ţara, vechi de cincizeci de ani, sau alte patru din noul mileniu: cazul Kajsa, cazul Petra, cazul Jenny… şi cazul Linda.

Aceste femei se transformaseră din persoane reale, concrete, în nişte mesaje. În simboluri, conform vocabularului semiotic obişnuit. Iar cele mai sonore din prefixele acelea mai puteau fi reciclate o ultimă oară, în caz că poliţia reuşea să-l prindă pe ucigaş.

De la cadetul Linda Wallin, 20 de ani, se ajungea la cazul Linda. Şi de aici, la ucigaşul Lindei, ultima verigă juridică.

Simboluri pentru ce? Ce le unea, în afară de felul în care fuseseră omorâte, descrise în media şi apoi expediate în cotloanele cele mai ascunse ale istoriei criminalisticii? Era clar că nu aveau de-a face cu o întrebare simplă, indiferent de problematica genului. Numele bărbaţilor nu erau niciodată folosite ca prefix la cuvântul „crimă", fie că era vorba de o crimă de natură sexuală, sau de una cu motiv necunoscut. Simplul fapt de a fi om nu era de ajuns, pare-se. Trebuia să fii femeie, dar, în acelaşi timp, nu una oarecare.

Trebuia să fii o femeie de o anumită vârstă. Cea mai tânără dintre ele nu avea decât cinci ani când a fost violată şi strangulată, ce-i drept, dar în afară de vreo douăsprezece prostituate, restul victimelor nu avuseseră mai mult de patruzeci. Nici motivul şi modul de operare ale criminalilor nu ofereau o explicaţie exhaustivă. În cinci sute de cazuri de omor comise cam în aceeaşi perioadă, poliţia putea fi sigură că motivul era unul sexual, fie că era vorba de dovezi concrete, fie că anumite fapte comise de criminal indicau acest lucru.

Lisa Mattei pusese cea mai evidentă întrebare, valabilă pentru orice om care gândeşte şi pentru un agent de poliţie care se întâmpla să fie femeie: de ce anume alesese media să nu publice nimic despre aproape şaizeci la sută din cazurile acelea de crime sexuale ale căror victime au fost femei?

Multe dintre ele erau prea bătrâne. Cea mai în vârstă avea mai mult de nouăzeci de ani când a fost violată şi ucisă cu o lovitură de topor. Unele avuseseră o situaţie socială extrem de precară. Altele se încurcaseră cu

bărbaţi la fel de excluşi din punct de vedere social. Multe dintre ele fuseseră ucise de infractori care au fost prinşi imediat sau la scurt timp după comiterea crimei şi povestea lor nu era suficient de captivantă ca să merite să fie pusă în pagină.

Cu alte cuvinte, nu erau valoroase din punctul de vedere al mass-mediei, ceea ce însemna, în mod concret şi în termeni economici, că nu ar fi reuşit să crească vânzările de ziare. Fotografiile nu erau suficient de incitante. Nici textul n-ar fi sunat cine ştie ce. Poveşti mult prea banale. Nu se potriveau scopului.

Dintr-un motiv necunoscut, Lisa Mattei a ales să-şi dedice teza de doctorat celor două sute de femei numite în lucrarea ei, enumerate în ordine alfabetică, după numele de botez. Prima se numea Anna, Anna ca în cazul Anna, şi ultima, Åsa, Åsa ca în cazul Åsa.

Dar numele meu e Lisa, Lisa de la Lisa Mattei, îşi spuse în gând Lisa Mattei, în timp ce apăsă ultima tastă de pe claviatura calculatorului ei. Am 32 de ani, sunt femeie, inspector criminalist şi, în curând, doctor în filosofie.

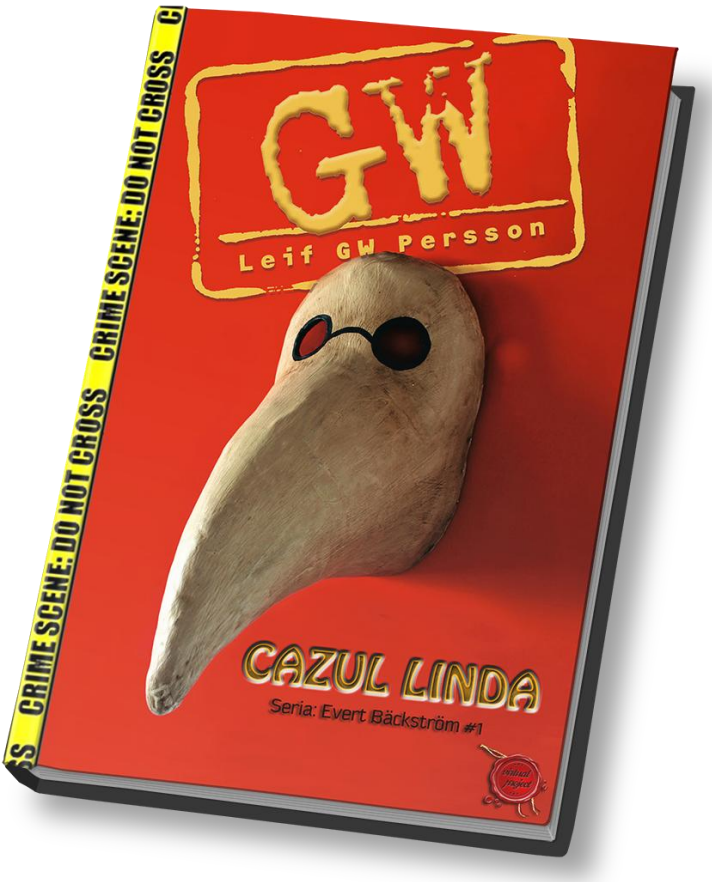

virtual-project.eu